

1 **ЕРИК**
ЛУСТБАДЕР
ОПЕРАЦИЯ
„БЯЛАТА ЗВЕЗДА“

ЕРИК ЛУСТБАДЕР
ОПЕРАЦИЯ „БЯЛАТА ЗВЕЗДА“
КНИГА 1

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Тори Нън е красива и интелигентна служителка на „Алеята“ — тайна институция, пряко подчинена на президента на САЩ. Тя преживява изключително тежко вестта, че нейният кумир — брат ѝ Грегъри, е загинал при съвместен руско-американски космически полет. Отчаянието ѝ я подтиква да прояви истински героизъм при изпълнението на следващата си задача. Стъпка по стъпка Тори разкрива грандиозен международен заговор, известен под името „Бялата звезда“, който е пуснал пипалата си към Москва, Токио, Вашингтон...

*„Кой ще изкачи върха, обитаван от Бога?
Кой ще заеме свящото му място?*

*Онзи, който има чисти ръце и чисто
сърце...“*

Псалм 24: 3–4

*„Човек все пак е успял да корумпира
Природата... Защото той не се ражда вълк, а
става такъв...“*

Волтер

ПРОЛОГ

УБЕЖИЩЕ

Буенос Айрес, Сан Франциско

Когато беше отегчена, Тори Нън неизменно се озоваваше в Буенос Айрес. Отчасти защото никога не беше работила там и съответно никой не я познаваше, отчасти защото само в този град, седнала под шарената сянка на якарандите^[1], тя беше в състояние да забрави болката от загубата на Грег. Но този разхвърлян и сякаш недовършен Буенос Айрес я привличаше най-вече със странния начин, по който ѝ помагаше да се самоопредели, да намери себе си...

Коренните жители бяха известни с прозвището „портенъос“ — пристанищни хамали, над тях властваха членовете на „алта сосиедад“ — букет от физически красиви хора с чувствителни души, които се гордееха и едновременно с това се срамуваха от факта, че са се родили южноамериканци... Подобно на изключени гимназисти, те се притесняваха както от себе си, така и от своето място в света... Вероятно по тази причина, вземайки самолета за Ню Йорк, те неизменно уточняваха, че заминават за Северна Америка...

Тори беше дълбоко заинтригувана от „портенъос“, от начина, по който тези хора прикриваха вътрешната си болка с културното наследство — така, както костенурките се затварят в корубата си. Съдържателите на „Кафе ла Биела“ и „Кафе дьо ла Пе“ бяха сред най-типичните представители на „портенъос“. От тях се излъчваше аромат на вносно плажно масло, използваха най-скъпите парфюми на „Калвин Клайн“ и „Жан Пагу“, но под всичко това се долавяше характерната за този град миризма на пури и евтин марципан — неразделна част от букета на Буенос Айрес, сред който доминираше възгорчивият аромат на „мате“ — местния билков чай...

Такава беше тяхната история, описана от Хорхе Луис Боргес, така бяха живели техните деди... Сред ароматния дим на навитите тютюневи листа, достатъчно плътен да скрие настоящето и да ги върне в миналото... В годините след Втората световна война бащите на тези

изтънчени „портенъос“ трупат огромни състояния от продажбата на говеждо месо в гладна Европа, но благоденствието не трае дълго. През петдесетте години кормилото на страната се поема от фамилията Перон, която с лека ръка пропилява всичко. Буенос Айрес потъва в хаос, с него и цяла Аржентина. Страната се разкъсва от жесток терор на десни и леви екстремисти, това води до установяването на военна диктатура.

Поредица от хунти си предават властта, терорът продължава в течение на десетилетия. Най-накрая управлението на страната се поема от цивилно правителство, главно поради натиск отвън. Светът научава за изстъпленията на военните режими и настоява за демократични реформи.

Но бедите на Аржентина не свършват. Страната е обхваната от хиперинфлация, която достига чудовищните стойности от 12 000 процента годишно. Това сваля поредица от цивилни правителства, народът е отчаян. Най-сетне, само преди няколко месеца, властта се поема от коалиция под ръководството на „Лас Динамикас“ — двете най-влиятелни жени в аржентинската политика. Тяхната партия се нарича Съюз на демократичния център, програмата ѝ е прагматична и ясна: да се прекрати авторитарното управление, да се осъществят решителни реформи във всички сфери на стопанския живот, да се прекрати държавното регулиране на частния бизнес. Печелившият предизборен лозунг на СДЦ е кратък, но категоричен: „СВОБОДНАТА ПАЗАРНА ИКОНОМИКА ЩЕ СЛОЖИ КРАЙ НА ХИПЕРИНФЛАЦИЯТА.“ Първата практическа стъпка за изпълнението на поставената цел е обвързването на националната валута с щатския долар. Ефектът е бърз, инфлацията веднага е поставена под контрол...

„Портенъос“ не само оцеляват сред бурното и често кърваво развитие на събитията от съвременната история, част от тях дори забогатяват. Това до голяма степен се дължи на поверието, че аржентинското сърце винаги е намирало утеха в мита и фантазията, особено в тежки времена...

Но митовете често се оказват илюзия, зад блестящата им обвивка няма нищо... „Портенъос“ добре знаят това и имат сили да го преодолеят...

Тори беше наясно с тези настроения, може би защото отлично познаваше „портенъос“, по-добре дори от тях самите... Именно по тази причина се чувстваше удобно в този град, разхождаше се по широките му булеварди, приличаше се на слънце по километричните му плажове, заобиколена от бронзови тела, вдъхваше с пълни гърди примирението и чувството за провал, което се излъчваше от тези стилни и горди хора.

Харесваше ги, защото и те като нея криеха болката дълбоко в душите си; харесваше ги дори и затова, че понякога отчаянието им проличаваше през дебелиите пластове на разкоша, с който се заобикаляха.

Вдигна ръка и си поръча още един горещ шоколад, най-гъстия и най-ароматичния на света... Предварително знаеше, че ще ѝ го поднесат на сребърен поднос, заедно с чинийка дребни сладкиши... Те бяха изключително вкусни, в различни цветове — блестящи като погледите на „шантас“ от съседните маси, които обичаха да показват любовниците си из централните кафенета на града, преди да скочат в леглото с тях.

Лек ветрец разклати дългите клони на якарандата над главата на Тори, ситни водни капчици от това вечно жадно дърво поръсиха раменете ѝ. В ноздрите ѝ нахлу особеният, сладникаво-горчив аромат на града.

Интересът ѝ към „шантас“ — свободните и обикновено богати дилъри на Буенос Айрес, беше неподправено дълбок... На един-двама от тях дори беше позволила да я прелъстят, но в крайна сметка им идваше твърде много. Особено ги дразнеше любопитството, с което ги наблюдаваше дори в най-интимните мигове на сексуалния контакт.

— Но какво правиш?! — възмущаваха се те. — Сега не е време за наблюдения, а за пълно отпускане!

Нямаше как да им обясни, че прави секс с тях само с една цел: да проникне през луксозните им черупки, да опипа срама и притеснението им, да ги сравни със своите... Нямаше как да сподели, че най-сладкото нещо на света е именно любопитството, което ги притеснява; че ароматът му е несравним — като този на горещия шоколад, който сервираха в „Кафе ла Биела“...

Но тази нейна „странност“ не беше единствената причина да изпитват страхопочитание към нея. Повечето от тях бяха чували как

Тори е изкачила с боси крака гигантските скали на водопада Игуазу, намиращ се на около хиляда километра североизточно от столицата. При това не само го изкачила, но и се връщала да помага на мъжете от компанията, много от които закъсали по време на катеренето. Бяха чували, че е смела и решителна — качествата, които на практика ги караха да я свалят.

В нейната странност, в загадъчната за жена комбинация от груба сила и непреклонен дух „шантас“ очевидно търсеха отговор на въпросите, които ги измъчват от деня на раждането им: кои са те, откъде са се появили, защо са провалили живота си.

Тори отпи глътка шоколад и пъкна един цял сладкиш в устата си. Невидим акордеон някъде нагоре по авенида Куинтана изпълваше въздуха с ритмите на типичното аржентинско танго, натежали от тръпчив копнеж, отхвърлена любов и желание за кърваво отмъщение.

Задръстена от лениви „портенъос“ и пъргави тълпи японски туристи, авенида Куинтана беше една от главните улици на оживения квартал Реколета. На практика това беше един отделен град, издигнат в края на миналия век. Аристокрацията се беше преместила тук принудително, тъй като в старите южни квартали беше избухнала епидемия от жълта треска. Преди това Реколета е бил кварталът на кланиците, в дъждовно време по улиците течала кървава вода. Днес обаче зимата, носеше единствено меланхолия и чувство за изоставеност. Което означаваше, че Буенос Айрес трябва да се отбягва...

Тори довърши втората чаша горещ шоколад и реши, че е време да става. Слънцето увисна ниско над хоризонта, около белите правоъгълници на небостъргачите в Реколета се появи оранжево сияние. Върху асфалта легнаха синкави сенки, извикващи в душата нежелания спомен за „безследно изчезналите“ — стотици и хиляди млади хора, ликвидирани от военната хунта като радикални терористи. В началото на 70-те години всеки учител, интелектуалец или просто синдикален активист живееше под заплахата да бъде привлечен под отговорност от военен трибунал, да бъде осъден без съдебен състав и юридическа защита, а след това да попълни списъка на „безследно изчезналите“...

Насочила мислите си към по-непосредствени неща, Тори вдигна чантичката и пазарската торба от съседния стол и се приготви да става.

Но в същия момент зърна Естильо. Той беше типичен аристократ от старата гвардия, в жилите му течеше немска кръв. Един от малцината, които търсеха приятелството ѝ, а не леглото. Различаваше се от обикновените „шантас“ и по друго — беше мъж, прехвърлил четиридесетте, с квадратна челюст и гъста посребрена коса, тънки мустачки и типично германска самоувереност. Поведението му често беше рязко, обичаше да казва истината право в очите. Именно това караше Тори да му прощава дребните недостатъци.

Естильо си пробиваше път към масичката ѝ, на лицето му грееше усмивка. След него крачеше млад мъж с широки рамене, тесни бедра и загоряло обветрено лице на „естансиеро“ — така наричаха местните фермери. Беше на около тридесет и пет години, приблизително на възрастта на Тори. Широкият панталон и ризата с отворена яка бяха от фина коприна, спортното сако — от тънък лен. Имаше гъста черна коса и очи с тежки клепачи — типичен представител на „портенъос“.

— Мила Тори! — извика Естильо, пристъпи напред и я сграбчи в прегръдката си. — Защо не се обади? Щях да ти направя разкошно посрещане!

— До последния момент не знаех, че ще пътувам — отвърна тя. — Знаеш как живея...

— Прекалено хаотично за млад пенсионер — огледа я с престорена строгост Естильо и цъкна с език. — Колко пъти ти казвам да си намериш подходяща работа... — широката усмивка разкри два реда равни, потъмнели от никотина зъби. — А ако не успееш, имаш постоянно открита оферта да се включиш в моя бизнес.

— А какъв по-точно е твоят бизнес?

Естильо отметна глава и гръмогласно се разсмя. После дръпна спътника си за ръкава, принуждавайки го да седне на един от столовете.

— Тори Нън, запознай се с приятеля ми Ариел Соларес. Той е от Северна Америка, но основната част от времето си прекарва тук. Най-съкровеното му желание е да стане „портенъос“... Нали така, Ариел?

— Приятелят ми както обикновено преувеличава — усмихна се Ариел Соларес. — Всъщност аз искам да разбера психологията на портенъос и посещавам Буенос Айрес, за да се потопя в митичната атмосфера на миналото — напълни гърдите си с въздух и бавно го изпусна. — Не я ли усещате? Ароматът ѝ е силен като на градинска

роза — замълча за момент, после сви рамене. — Идвам в Буенос Айрес с надеждата да усетя докосването му, да се променя... Защото животът ми е прекалено сив и прозаичен.

— Глупости! — поклати глава Естильо. — Идваш тук за бизнес.

Но Тори забеляза, че думите на непознатия му бяха направили впечатление. Подобно на всички портеньос, Естильо също изпитваше непреодолима страст към всичко митично и тайнствено. Хора като него твърде вярваха, че боговете обитават влажната джунгла и пампасите, просто защото така пишеше в приказките. А родният му град приютява духовете, висящи като скулптурни украшения от фронтоните на модерните сгради... Такава беше силата на мистичността, която запълваше душите на тези хора.

— Говорите за Буенос Айрес така, сякаш е Лурд — отбеляза Тори, изпитала внезапното желание да си направи ясна преценка за този човек. — Сякаш този град притежава тайнствена лечебна сила. — Даде си сметка, че за нея това е истина, защо да не бъде и за него?

— Признавам, че не съм мислил върху това — наклони глава Ариел Соларес. — Но виждам, че в думите ви се съдържа много истина... Не зная дали „лечебна сила“ е най-точният израз в случая, тъй като аз не съм болен, а просто отегчен.

— Отегчението също е болест, приятелю — намеси се Естильо, местейки поглед от Ариел към Тори и обратно. — Хората се нуждаят от цел, иначе животът губи смисъл... Това от своя страна води до други, вече по-сериозни болести.

Тори си даде сметка, че думите на Естильо са предназначени за нея и бавно отмести очи. Мелодията на акордеона стана още по-горчива, наситена с чувство на гняв, което всеки миг можеше да избухне...

— Аз пък съм съвсем наред — рече тя, без да се обръща, конкретно към някого, насочила психиката си към тъжното танго.

— Разбира се, мила — усмихна се Естильо и потупа ръката ѝ. Дланите му бяха огромни, с дълги и силни пръсти. — Нямах намерение да ти внушавам обратното! — „Точно такова намерение имаше“, въздъхна в себе си Тори. — Просто прецених, че е време да прогоним скуката от душата ти. Затова довечера те каня на гости у дома — мустачките му се извиха в дяволита усмивка. — Скромно

събиране, на най-близки хор. Ако не си ми приятелка, не идвай! — помълча за миг, после добави: — И Ариел ще бъде там...

Тори извърна глава към новия си познат, очите ѝ пробягаха по загорялата кожа на лицето му. Представи си как язди през безкрайната пампа или, леко приведен напред и с разрешена от вятъра коса, размахва стик за поло в Палермо Фиелдс... Но в този човек имаше нещо друго, по-особено. Не приличаше на портенйо, въпреки очевидните му опити да изглежда такъв. Това я заинтригува.

— Добре, ще дойда — рече на глас тя.

— Чудесно! — скочи на крака Естильо и лицето му светна. — Значи ще се видим довечера!

Ариел се задържа на стола в продължение на една безкрайно дълга секунда, очите му с цвят на препечено кафе потънаха дълбоко в нейните. После се надигна, целуна ѝ ръка и последва Естильо, който вече нетърпеливо бързаше напред.

Тори остана в кафенето и си поръча коняк. В представите ѝ конякът беше питието на меланхолията, пробуждащо спомени за неспазени обещания, забравени сънища и изпепелени желаниа...

Когато най-сетне стана и се приготви да тръгва, мелодията на тъжното танго отдавна се беше стопила в грохота на уличното движение.

Естильо живееше в просторен апартамент, заемащ целия последен етаж на един с нищо незабележителен небостъргач в Реколета. Намираше се само на няколко пресечки от градското гробище — факт, който обяснява на чужденеца всичко, което е необходимо да се знае за портенюс. Тези хора могат да живеят единствено когато мъртвите са близо до тях, невидимото присъствие на техните покойници сякаш им дава сили, прави ги по-различни и по-живи...

Апартаментът гледаше на изток и югозапад, беше огромен. Обзавеждането беше последна дума на италианската мода и говореше за две неща: изискан вкус и много пари. Във всяка мебел се долавяше елегантното присъствие на „Унгаро“ и „Мисони“, аранжирането беше дело на Адона — последната любовница на Естильо. Тя беше изключително красива аржентинка с тъмни коси, типична

представителка на висшето общество. Тори я харесваше, главно защото в много отношения двете си приличаха. Адона не се задоволяваше с ролята на обикновена любовница, искаше връзката ѝ с Естильо да е далеч по-пълна. В тази светлина настояваше той да я взема със себе си при всяко пътуване до затъntenите джунгли на Южна Америка, където се осъществяваше основната част на опасния му бизнес. Там тя проявяваше две от своите наистина забележителни способности: да разпръсква недоверието между партньорите и да обезоръжава враговете на Естильо.

А тук, в този снобски град, тя проявяваше и друго забележително качество: да бъде безупречна и гостоприемна домакиня, да задоволява и най-дребното желание на хората, които ги посещаваха. Вършеше го с лекота, просто защото обичаше тези хора. Двете с Тори топло се прегърнаха, като сестри след дълга раздяла.

Адона веднага я дръпна настрана, в коридора към кухнята. Вътре беше пълно с униформени лакеи, които поемаха огромни купи и сребърни подноси, отрупани с храна.

— Изглеждаш ми уморена, Тори — загрижено рече домакинята, без да обръща внимание на суматохата около себе си.

— Може би — отвърна Тори. — Но това със сигурност се дължи на бездействието.

— Така е — кимна Адона. — Познавам те достатъчно добре. Ти имаш нужда от страст. Но не страстта на насилието — онази, която те тласка към ръба на пропастта... Имаш нужда от човешка страст и топлота, като тази, която съществува между Естильо и мен... — в очите ѝ се появи загриженост. — Другото просто не е здравословно...

— Горедолу същото каза и Естильо днес следобед — отвърна с усмивка Тори.

— Той много те обича — кимна Адона, после приятният ѝ смях огласи тясното помещение. — Знаеш ли, че в началото го ревнувах от теб?

— Не би трябвало — сви рамене Тори.

— Как така не би трябвало? — вдигна вежди красивата брюнетка — Да не би да е ангел? Да не би ние с теб да сме ангели?

— Не сме — отвърна с въздишка Тори. В съзнанието ѝ изведнъж изплува Грег, понесъл се като истински ангел над атмосферата на планетата. Виждаше го увиснал от борда на космическия кораб,

сърцето ѝ се сви. Нещо пронизва скафандъра му, кислородът светкавично излита... Всичко свършва за броени секунди... Напуска рая и се стрелва към ада под равнодушната синкава светлина на звездите... „Смъртта е настъпила от задушаване“... Така пишеше в заключението на патологическия екип. Хладно и клинично, без никакви подробности. Пропуснато беше описанието на вкочаненото от космическия студ тяло, обезобразено до неузнаваемост от вакуума...

— Тори! — стисна ръката ѝ Адона. — Ето, пийни малко коняк... Изведнъж стана бяла като платно!

— Нищо ми няма — отвърна Тори, но с благодарност опразни чашата, която Адона тикна в ръката ѝ.

Домакинята продължително я изглежда, после поклати глава:

— Едно време страшно завиждах на живота, който водиш. Виждах се въоръжена до зъби като теб, скрита в засада, очаквайки врага... Това ме караше да се чувствам някак по-жива — взе празната чаша от ръката на Тори. — Но времената се менят, аз също се промених... Някога изпитвах сигурност само с МАК-10 в ръцете и дълъг нож на колана. Бях убедена, че не отстъпвам по нищо на мъжете. Извън секса и емоциите, разбира се... Мъжът е в състояние да убива, аз също... Мъжете ме уважаваха, на моменти дори се страхуваха от мен... Това премахваше различията, знаеш...

— А какво се промени? — вдигна глава Тори.

— Земята се върти — сви рамене Адона. — Сезоните следват един след друг, денят отстъпва място на нощта... Кой може да бъде сигурен какво се е променило в живота, му? Лично за себе си мога да кажа само едно — на даден етап започнах да осъзнавам, че това, към което се стремя, просто не съществува, че е една огромна илюзия... Желанието да се издигна до мъжките стандарти постепенно ме обезличи, започнах да се превръщам в безлична точка, една от милионите... Открих, че това никак не ми харесва.

— А какво казва Естильо? Той те срещна в джунглата, именно там се влюбихте...

— Естильо не знае нищо.

— Тогава трябва да му кажеш — погледна я Тори. — Той те обича и иска да си щастлива.

— Наистина ме обича — отвърна Адона и закова блестящите си кафяви очи в лицето на Тори. — Но щастие то е нещо по-различно...

Естильо е бизнесмен до мозъка на костите. Преживява всяка сделка, няма значение каква и с кого... Всичките са изпипани и точни, също като живота му. Дълго време се борих да стана част от този живот и сега, особено от негова гледна точка, всичко е наред. Никога няма да се раздели с мен, просто защото ролята ми в този живот има точно определено място. Ако изведнъж изчезна, на това място ще зейне празна дупка — нещо, което той не може да понесе...

— Наистина ли искаш да го напуснеш?

На лицето на Адона се появи тъжна усмивка, потрепна като пламъчето на свещ, после изчезна.

— Не зная — прошепна тя.

— Не го напускай — поклати глава Тори. — Той е добър човек.

— Вярно е — въздъхна Адона, наведе се и я целуна по бузата. — Върви да се забавляваш. Тъжните приказки отварят рана в душата...

Тори стисна ръката ѝ и я остави да наблюдава работата на прислугата.

Просторният апартамент гъмжеше от хора — каймака на висшето общество. Художници, топмодели, „шантас“ от най-различен калибър. Естильо моментално я засече сред гъмжилото, тикна кристална чаша в ръката ѝ и прошепна няколко комплимента на немски. Рядко използваше този език — само в случаите, когато беше леко пийнал и винаги в дискретна компания. В крайна сметка той беше аржентинец като всички останали и имаше нужда от свой собствен мит...

— В моменти като този страшно много ми липсва Мюнхен — хвана ръцете ѝ той. Тори знаеше, че Естильо пътува до Германия по няколко пъти в годината. — Отбивала ли си се да хапнеш в „Аубергин“?

— Никога не съм ходила в Мюнхен — отвърна с лека досада Тори. Този разговор бяха водили безброй пъти.

— О, ако знаеш какво удоволствие е да гледаш Максимилианплац и да се наслаждаваш на великолепната храна! — главата на Естильо бавно се поклати. — Но Буенос Айрес е моят дом... Един град, който е далеч по-тайнствен от Мюнхен. А германците... Те никога не се променят и мнозина мислят, че в това се крие силата им... Аз обаче не мога да изпитвам възхищение от камъни и бетон.

Поведете я към терасата, от която се разкриваше великолепна гледка към града. Беше насочена на запад и това позволяваше да се видят външните граници на града, очертани от гирляндите на уличното осветление. Зад тях тъмнееха великите пампаси — люлката на този народ, огромната гола прерия, която му даваше препитание.

— Там съм роден, скъпа — въздъхна Естильо и махна с ръка към мрака. — А не в Германия като баща ми... Той се оженил за дъщерята на фермер, а аз винаги съм мислил, че съм се родил на кон... — засмя се и поклати глава. — Естествено, това е само поредният мит... Моята психоаналитичка казва, че обръщам прекалено голямо внимание на митовете... Но тя нищо не разбира... Аз съм наполовина германец и имам нужда от митовете, за да намеря себе си... Не зная какво е вършил баща ми по време на войната и Бог ми е свидетел, че не искам да зная. Мога ли да споделя с аналитичката си всичко това? — сви рамене и с лека въздишка добави: — Всъщност това няма значение... Признавам, че предпочитам да я вкарам в леглото, вместо да разговарям с нея — очите му се плъзнаха по лицето на Тори. — А ти, скъпа? Какво ще кажеш за себе си?

— Май забравяш, че имаме споразумение — отвърна тя.

— О, да. Не задавай въпроси, за да не чуваш лъжи... Нали така беше? Помагали сме си, без да обясняваме кой с какво се занимава — в очите му се появи печал. — Но това съвсем не означава, че не знаем, а понякога ти направо ме тревожиш... Никога не съм искал да имам деца, просто съм прекалено голям егоист за родител. Но теб често те чувствам като родна дъщеря и изпитвам желанието да те закрилям... Въпреки ясното съзнание, че това е последното нещо на света, което би поискала от някого...

Тори изведнъж усети, че Естильо се страхува да не я обиди. Душата ѝ се изпълни с топло чувство, гърлото ѝ се сви. Неволно помисли за Грег, чието единствено желание на този свят беше да я закриля... Потъна в контролираното състояние на духа, известно като „прана“. Започна да диша дълбоко и равно, изпращайки кислород до най-скритите кътчета на тялото си.

— Много си мил — въздъхна най-сетне тя, отправила поглед към ниско надвисналите облаци, които отразяваха светлините на града. Въздухът натежа от влага, скоро щеше да завали. На устните ѝ заигра

лека усмивка. — Обичам те, макар че и ти, като всички портенъос, много си падаш по психоанализите...

— Ако съм разбрал нещо от живота, то е едно... — въздъхна Естильо. — Всеки от нас, независимо от характер и възпитание, от време на време има полза да се вглежда в себе си. Ти си невероятно същество, Тори. Но не правиш изключение от това правило.

Тори се усмихна, прегърна го и топло го целуна по бузата.

— Благодаря, татенце — каза на немски тя.

Естильо надникна в очите ѝ, а тя изведнъж си спомни за погледа на Ариел в кафенето. И двамата искаха да я разберат, но по коренно различен начин.

— Ариел те търси навсякъде — сякаш прочете мислите ѝ по-възрастният мъж. — Мисля, че си му взела ума...

— Много е симпатичен — призна Тори.

— Освен това може да ти помогне в някои отношения, особено при сегашното ти състояние...

— Приличаш на заклинател — засмя се Тори. — С какво се занимава той?

— Мисля, че работата му зависи от обстоятелствата — отвърна Естильо. — По принцип търгува с говеждо, но съм го чувал да твърди, че това е страшно досаден бизнес... Напълно законен, разбира се, всичко му е наред. Според мен обаче присъствието му тук се дължи на безследно изчезналите. Имам чувството, че провежда тайно разследване на всички жестокости в тази страна, сторени в името на „правосъдието и справедливостта“.

— Това звучи интересно.

— Бях сигурен, че ще отговориш по подобен начин — усмихна се той, обърна се и я побутна към оживената тълпа. — Хайде, иди да го намериш, преди да се е пръснал от притеснение! — последните думи изкрещя, за да надвика оглушителната музика и шумната какофония на стотици човешки гласове.

Ариел беше облечен в черно. Тори го засече сред тълпата и изпита странното чувство, че това е ангелът, който често ѝ се присънваше в миналото. Но около главата му нямаше ореол, а широката усмивка, с която я посрещна, бързо стопи илюзията. Зъбите му бяха бели и равни. Ангелите никога не се усмихват — кой знае защо Тори беше абсолютно убедена в това.

— Реших, че сте променили решението си и няма да дойдете — пристъпи към нея той.

— Да не би да сте ходил на врачка? — иронично го изгледа тя.

— Ще ви кажа нещо под секрет — наведе се над нея той. — Пет пари не давам за врачки и гадатели, но не казвайте това на моите приятели портенъос... Никога няма да повярват! — На лицето му отново се появи широката усмивка. — Тук врачките и психоаналитиците са свещени като кравите в Индия!

Тори се засмя и с известно учудване установи, че ѝ е приятно в компанията на този мъж. Един факт, в който се криеше съвсем определена опасност по отношение на доброволната ѝ отчужденост към всичко и всички. Може би в думите ма Естильо има известна доза истина, призна в себе си тя. Може би наистина е болна, а болестта ѝ е нова и непозната, дори без име. Дали ще се намери лек за нея?

Ариел говореше нещо, но тя не успя да долови думите му и околната глъч. Сви рамене и посочи ухото си.

Той се наведе и извика:

— Да идем някъде другаде!

Десет минути по-късно вече влизаха в гробището на Реколета, където сред цветни лехи и мраморни паметници лежаха достойните прародители на съвременните аржентински благородници. Това беше истински град на мъртвите, бароков некропол на всички митове и поверия. Пътят към живота започва от смъртта... Поетично внушение, особено за сантименталните аржентинци...

От листата на якорандите капеше влага, всеки момент щеше да завали. Блесна светкавица, грохотът на гръмотевицата увисна в неподвижния въздух.

Ариел уверено вървеше напред и сякаш отлично се ориентираше в обстановката. Непрогледният мрак бавно отстъпи, мястото му зае меко сияние, появило се Бог знае откъде сред хладния мрамор на надгробните плочи, оформени според изискванията на френския и италианския Ренесанс.

Скоро се озоваха пред фамилна гробница, отрупана с букети все още неувяхнали цветя. От двете ѝ страни се издигаха вековни дървета, гъстите им листа предлагаха надеждна защита от дъжда на стотиците запалени свещи, набучени направо в земята. Над вратата на гробницата беше издълбано само едно име: ЕВА ДУАРТЕ.

— Ето го мита... — тихо прошепна Ариел и махна с ръка към вечното жилище на Ева Перон. — За тази жена са се изписали реки от мастило, но твърде малко истини... Светица ли е била тя? Или демон?

— Може би нито едното; нито другото — отвърна Тори. — Може би е била просто жена...

— Не казвайте това пред „босяците“ — поклати плава той. С това прозвище в Аржентина наричаха хората на наемния труд, най-вече промишлените работници, които сляпо вярваха в Перон. — Няма да ви разберат, защото човек трудно се разделя с последната си надежда в живота...

Заваля, тежките капки забарабаниха по листата на дърветата, в съзнанието на Тори изплува представата за летище и раздяла...

— Отнели са дори децата им — прошепна тя. — Бъдещето им...

— Наистина е така. Никой не знае нищо за онези, които са изчезнали в нощите на терора... Незнайни мъченици, неми свидетели на най-новата аржентинска история. Това са те... Жертви на брутално насилие... — Ариел замълча, очите му се плъзнаха над морето от паметници и надгробни плочи. — Тъжно...

Намираха се в обкръжението на каменни ангели, крилата им бяха сиви от градския смог. Дъждовните капки се търкаляха по лицата им като сълзи, сякаш все още не бяха прежалили покойниците. Полираният мрамор на некропола мътно проблясваше на светлината на свещите.

— Означава ли всичко това, че перонизмът е жив след толкова много години? — вдигна глава Тори.

— В известен смисъл да — отвърна Ариел. — Това е една мечта, един сън, който отказва да се стопи... Босяците продължават да таят надежди, но новите лидери на Перонисткото движение непрекъснато сменят своите политически платформи и отказват да признаят една тъжна истина: идеите на неронизма са мъртви, отдавна превърнати в исторически анахронизъм...

Тори насочи поглед към бледите пламъчета на свещите и тихо промълви:

— Тук децата плащат греховете на своите родители... Къде е справедливостта?

— Намираме се в Аржентина — напомни й Ариел. — Страна, в която справедливостта е грешно тълкувано понятие.

Дъждът методично гасеше свещите, тъмнината бавно се завръщаше в мъртвия град. Тори изведнъж изпита чувството, че и двамата знаят тежестта на проблема на тази страна: тук справедливостта се използва като оръжие за унищожение, а и като щит за прикриване на несправедливостта...

Ариел потръпна, сякаш невидим дух беше докоснал кожата му.

— Може би не трябваше да идваме — глухо промълви той.

— Тук или на купона у Естильо? — погледна го Тори.

На лицето му се появи усмивка, а тя изведнъж си даде сметка, че харесва това лице. От него се излъчваше сила и решителност, които трудно се връзваха с твърдението му, че е просто един отегчен бизнесмен. Всичко това изчезваше в мига, в който се усмихнеше, и той изведнъж започваше да прилича на безгрижен хлапак. Привличаше я...

Неволно потръпна и се замисли върху това. Отдавна не ѝ се беше случвало да изпитва влечение към определен мъж.

— Имате необикновени очи — вдигна глава той. — Днес следобед бях сигурен, че цветът им е наситенозелен, но сега виждам, че са като кобалт...

— Татко ме наричаше „Ангелски очи“ — усмихна се Тори. Брат ми имаше същите...

— Имаше? — погледна я внимателно Ариел.

— Брат ми умря — сведе глава тя.

— Съжалявам.

— Беше чудесен — въздъхна тя. — Благословен от Бога... Летеше като ангел в небесата, цялата планета беше пред очите му... — Ариел въпросително я погледна, на лицето ѝ се появи тъжна усмивка. — Брат ми беше астронавт...

— Нън? — щракна с пръсти Ариел. — Разбира се, Грег Нън! Американецът, който загина по време на съвместния съветско-американски полет до Марс... Кога беше това, миналата година?

— Точно преди осемнадесет месеца.

— Грег Нън е бил ваш брат, така ли?

— Да.

Ариел моментално долови тъжната нотка в гласа ѝ и реши да смени темата.

— Естильо спомена, че сте в пенсия — подхвърли той. — От какъв бизнес?

Как се отговаря на подобен въпрос, запита се Тори.

— Семейен — отвърна на глас тя. Това не беше чиста лъжа, но не беше и истина.

— И моят е такъв — въздъхна той. — Но с тази разлика, че не мога да го зарежа... — Закрачиха един до друг по пясъчната алея. — Някога, когато нещата се движеха от баща ми, този бизнес беше удоволствие. В общи линии вършех само това, което ми се искаше. До смъртта на татко нямах никаква представа колко е скучно да търгуваш с месо. Удоволствието се стопи в момента, в който поех отговорността...

Напуснаха гробището през сводестия портал, Тори изпита чувството, че от плещите ѝ се смъква тежък товар. Там, сред мраморните паметници, въздухът беше тежък и лепкав, сякаш обременен от душите на мъртвите. Обърна се за последен път към тъжните ангели от камък, стори ѝ се, че чува как крилата им шумолят в дъждовната нощ.

— Означава ли това, че се нуждаете от странични занимания? — въпросът ѝ беше зададен небрежно, но съвсем целенасочено. Спомни си какво беше казал Естильо за присъствието на този мъж в Буенос Айрес.

— Нямам настроение да се връщам на купона — рече той, като с нищо не показва, че е чул въпроса ѝ. — Времето не е особено подходящо за веселба...

Тори се запита дали под „време“ има предвид дъжда или вътрешното състояние на духа си. Но това беше без значение, тъй като и на нея не ѝ се връщаше в шумния и задимен апартамент.

Той я заведе в кафе „Гортони“, един от известните джаз-клубове на Буенос Айрес, намиращо се на булевард „Де Майо“.

— Често ли будувате до късно през нощта? — попита Тори.

— Само когато пътувам — отвърна той и леко сви рамене. — Не зная дали е случайно, но всичките ми делови партньори са любители на нощния живот...

В два периода от живота си Тори също беше проявявала влечение към нощното будуване. Като тийнейджър в Лос Анжелис, благодарение на красотата си лесно проникваше в най-опасните нощни дупки на града... А после, години по-късно, срещаше друг вид

опасност в нелегалните нощни клубове на Токио. Но тогава вече беше съвсем друг човек...

Поръчаха си ром от захарна тръстика и се заслушаха в звуците, които идваха откъм подиума. Там се бяха настанили черен саксофонист, индианец барабанист и рус мъжага с пъргави пръсти, който подръпваше струните на контрабаса. Това, което правеха, едва ли можеше да се нарече музика, но посетителите изглеждаха доволни.

Съставът най-сетне приключи с дългата композиция, Ариел бегло погледна часовника си:

— Минава полунощ, може би сте уморена...

Тори само поклати глава.

— Добре — рече той, плати сметката и я поведе към изхода. Навън спря едно такси и нареди на шофьора: — Карай в „Ла Манцана де Лас Лучес“.

Онзи само сви рамене, направи маневра и потегли на юг, към центъра на града.

Площадът на просветлението се намирал между булевардите „Перу“ и „Боливар“, съвсем близо до авенида Жулио Рока. Там сред изобилие от паметници на културата бяха разположени канторите на известни фирми и редакциите на централните вестници. Тори напрегна паметта си, но успя да си спомни само един от тях — „Ла Пренса“, най-големия ежедневник в Аржентина.

Таксито ги стовари на ъгъла на „Перу“, Ариел направи няколко крачки и спря пред номер 222. Фасадата на сградата беше типична за италианските къщи от края на миналия век, но той каза, че тази къща е поне със сто години по-стара.

— Собственици са били последователно два вестника, после я поема университетът — поясни той. — Строили са я йезуитите, но през 1767 година кралят на Испания ги прогонва. Преди това обаче тук са ставали доста любопитни неща...

— Какви? — вдигна глава Тори.

— Елате, ще ви покажа...

Насочиха се към тясната, зле осветена алея, минаваща край стената на сградата. Пред тях се появиха стари каменни стъпала, изтъркани от дългогодишна употреба. Водеха надолу, към подземията в основите. Тори отбеляза с каква лекота се спуска Ариел, въпреки лошото осветление.

Миг по-късно до слуха ѝ достигна скърцането на ключ в стара ключалка. Масивната дървена врата се отвори с тихо проскърцване, посрещна ги непрогледен мрак.

— Редно ли е да правим това? — попита Тори.

— Обичате ли да рискувате? — отвърна с въпрос Ариел, после, без да дочака отговор, хвана ръката ѝ. — Внимавайте къде стъпвате...

Вървяха в абсолютен мрак. Проскърца врата, Ариел едва чуто прошепна:

— Пазете главата си.

Слязоха по нови каменни стъпала, в хладния въздух се появи миризма на гниещи мъхове. Стъпалата бяха тесни и изключително стръмни, миризмата на пръст и влажен гранит стана още по-силна. „Сякаш съм в собствения си гроб“, помисли Тори и усети как косъмчетата по врата и леко настръхват.

— Тези тунели са прокопани през XVIII век — поясни той, а тя се запита защо продължава да шепне. Кой, по дяволите, би ги чул тук, в недрата на старата сграда?

— Днес ги считат за нещо като туристическа атракция — добави той и устните му почти докоснаха ухото ѝ. — На любопитните обясняват, че тунелите са прокопани за защита на града по време на война. Но истината е друга — йезуитите са ги създали заради контрабандата. Според действащия в онези години кралски декрет, всички колонии, включително и Буенос Айрес, трябвало да търгуват само с Испания. Но хитрите йезуити поддържали търговски връзки с много страни, чуждите кораби акостирали в пристанището уж за ремонт, а стоката в трюмовете им била прекарвана нелегално в страната и стигала дотук именно през тези тунели...

В ръката на Ариел блесна фенерче, лъчът пробяга по свода на тунела. По стените бяха окачени съвсем съвременни електрически крушки, скрити зад метални решетки. Подът беше гладък, очевидно наскоро замазан с цимент.

Свърнаха зад ъгъла и влязоха в тясно помещение, краката им поеха по нова стълба, която беше още по-тясна и по-стръмна от предишната. Тунелите на долното ниво изглеждаха по-схлупени, вероятно защото не бяха ремонтирани. Въздухът беше спарен и неподвижен, електричество и бетон липсваха. Под краката им се появиха заоблени, хлъзгави от влага камъни.

Ариел стисна ръката ѝ, лъчът на фенерчето пробяга по нещо бяло. Тори с потръпване установи, че стоят пред човешки скелет.

— Ето какво е останало от безследно изчезналите — прошепна той. — Повечето от тях са били захвърлени тук, под града... Умирали са на броени метри от домовете си...

— Но какво...

Ръката му покри устата ѝ, фенерчето угасна. До слуха им достигнаха тихи и неясни звуци. Ариел стоеше като вкопан, дори дишането му престана да се чува.

Звуците бързо се приближаваха. Скоро стана ясно, че това са мъжки гласове, започнаха да различават и думите. Господи, те говорят на японски, удиви се Тори.

— Може би Рега още щеше да ни бъде от полза — каза един глас.

— Нищо подобно — отвърна втори. — При първа възможност щеше да ни предаде... — разнесе се смях, после същият глас добави: — Освен това беше толкова приятно да притисна дулото до тила му и да натисна спусъка! Бум! Сякаш гасиш свещ в църква, сякаш си Бог, който раздава правосъдие!...

— Аз съм шинтоист — каза първият глас. — За мен няма бог, няма дявол... Те са просто илюзия.

— Аз пък съм католик и затова разбирам смисъла на наказанието... Също и на прегрешението.

— Не разбирам... Как е възможно да бъдеш католик и едновременно с това грешник?

— Трябва да си грешник, за да бъдеш опростен — засмя се отново вторият. — Затова напоследък правя всичко възможно да нарушавам законите... Вероятно подозираш, че това ми носи и известна доза удоволствие.

— Хайде да приключваме — каза нетърпеливо първият глас.

Не беше възможно да се определи разстоянието. Японците можеха да са зад ъгъла, но можеха и да са само на няколко метра напред. Акустиката в тунелите е нещо измамно...

Тори усети, че и мъжът до нея мисли по същия начин. Вероятно иска да се махнат, но се страхува да не ги усетят.

Разнесе се рязко изщракване, двамата попаднаха в светлината на мощен прожектор. Тори по-скоро усети, отколкото видя двете тъмни фигури, които рязко тръгнаха напред.

— Хей, я виж!

— Какво, по дяволите...

В здрача мътно проблеснаха дулата на автомати.

— Света майко! — пое си въздух Ариел и рязко я дръпна в страни от светлия кръг. Обърнаха се и хукнаха обратно през тунела. Лъчът на прожектора ги последва, сенките им се замяха по стените, зад гърба им се разнесе тежък тропот.

— Гонят ни! — извика полугласно Тори.

Ариел не каза нищо и мълчаливо я дръпна зад поредния завой. Пред краката им се появиха стръмни стъпала. Хукнаха надолу, Тори замаяно се запита в какво я забърква този мъж.

— По-бързо! — дрезгаво извика Ариел. — Настигнат ли ни, ще ни убият!

Не можем да им избягаме, помисли си Тори, докато преминаваха под нещо, което наподобяваше арка. Импулсивно протегна ръка, сграбчи дрехата на Ариел и го принуди да спре.

— Какво, за бога...

— Насам! — прошепна в ухото му тя и го дръпна към непрогледната тъмнина зад тежък портал.

Лъхна ги миризма на застояло, до слуха им достигна странен звук, сякаш невидими нокти драскаха по камък. Ариел вдигна ръце й започна да опипва стените.

Зад гърба им блесна светлина, двамата замръзнаха на място. После светлината се стопи и те предпазливо тръгнаха напред. Прекосиха второ, значително по-малко помещение, после се озоваха в трето, миниатюрно като килия.

За пръв път Тори не успя да долови никакво течение, сърцето й тревожно се сви. Вероятно бяха попаднали в затворено помещение, от което нямаше изход. В замяна на това успяха да се изплъзнат от преследвачите.

Във външния коридор отново се появи светлина, до слуха им достигнаха гласовете на японците. Светлината се приближаваше, лъчите на фенерчето пробягаха по стените, зад които се криеха Тори и Ариел.

Тори използва момента и се огледа. Предчувствието й се оказа точно, наистина се намираха в стая без друг изход. Пътят към свободата се преграждаше от японците. Мярна й се нещо неясно до

стената в дъното. Пусна ръката на Ариел и отиде да го огледа. Оказа се друг човешки скелет, под него имаше още... Сред белите кости блеснаха няколко чифта червени очички, примигнаха и се стопиха в мрака.

Безследно изчезналите... Повече, отколкото беше в състояние да преброи.

Светлината се усили, гласовете замлъкнаха. Сигурен признак, че японците надушват плячката.

Тори тръсна глава, сграбчи ръката на Ариел и го дръпна по посока на купчината кости:

— Бързо!

Натикаха се сред скелетите, посрещнати с недоволен писък от невидимите плъхове. Вонята на гнило стана трудно поносима. Сякаш влизаха в ковчег, а пръстта от лопатите на гробарите тропа върху капака...

Най-сетне се добра до каменната стена, спря и се сви на топка. Ариел стори същото. Гората на мъртъвците ги заобикалеше отвсякъде със стърчащи ръце и крака, назъбени гръбначни стълбове и озъбени черепи. Затаили дъх, двамата бегълци обърнаха глави към арката, под която всеки момент щяха да се появят преследвачите. Тори усещаше топлината на тялото му, притиснато в нейното. Бяха като двама обречени влюбени, вдишващи миризмата на Смъртта, потръпващи в очакване на неизбежния край...

Лъчът на прожектора пробяга по каменните стени и се спря на купчината скелети. Светлината прониза лабиринта от бели кости и блесна в очите на Тори. Тя бързо спусна клепачи, надявайки се и Ариел да стори същото. Едновременно с това отпрати безгласна молитва към Бога. Не знаеше доколко са успели да се маскират сред мъртъвците, нито пък можеше да прецени качествата на онези, които ги преследваха... Почувства как се слива с душите на тези нещастници, безгласно им се помоли да ги предпазят, да ги спасят.

Започна да диша дълбоко и равно, затвори съзнанието си и угаси блясъка на „ва“ — онази вътрешна сила, която ръководи действията на всеки жив човек. Опасяваше се, че ако японците притежават дори част от специалната ѝ подготовка, лесно ще усетят присъствието ѝ...

Ариел не помръдваше, сякаш беше умрял. Очевидно и той знаеше какво трябва да прави.

— Уф! Тук има само кости! — обади се единият от японците.

— И душите на мъртвите — добави другият. — Неми свидетели. Да вървим.

Но никой от двамата не помръдна.

— Видяха ни и трябва да ги пипнем — промърмори първият глас.

— И аз мисля така — съгласи се вторият. — Но тук ги няма...

Все още не помръдваха, лъчът на фенерчето продължаваше да играе върху купчината кости. Изведнъж яркостта му нарасна, гласът на японеца прозвуча на някакви нищожни сантиметри от главите им и Тори замръзна от ужас:

— Чувам дишане... Може да е твоето или моето... Но дали наистина сме сами тук?

Струйка студена пот се плъзна по гърба на Тори. Това беше гласът на онзи маниак, който се похвали, че изпитва удоволствие от екзекуциите. Той беше далеч по-опасен от съучастника си, въображението му работеше на високи обороти.

Разнесе се остро металическо изщракване, стаята отвърна със звънко ехо. А тя си представи автоматите в ръцете им.

— Сега ще разберем — изръмжа маниакът. — Мисля да пусна един пълнител в тази купчина кости!

Сърцето на Тори блъскаше лудо и сякаш всеки миг щеше да изскочи през гърлото ѝ.

По каменния под проскърцаха гумени подметки, после се разнесе гласът на другия:

— Да не си полудял? Това тук е гробница!

— Какво ми пука? — изръмжа, маниакът.

— Умрелите тук не са погребани, духовете им нямат покой... Не бива да ги тревожим, подобен грях дори ти не можеш да си позволиш! — Тишина, после гласът отново се обади: — Защо не се примирим с факта, че ги изпуснахме? Тези подземия са истински лабиринт, могат да бъдат къде ли не... Нямаме време да прострелваме всички дупки, освен това могат да ни чуят... Хайде, да вървим! Иначе рискуваме да изпуснем нашия човек. Не зная какво мислиш ти, но аз предпочитам да се махна от тази преизподня!

— Но ония двамата...

— Какво ония двамата? Видяха ли нещо, разбраха ли какво ще правим? Вероятно са тъпи туристи, тръгнали да търсят силни усещания... И сега треперят някъде, напълнили гащите...

— Мамка им!

Лъчът на фенерчето най-сетне се отмести. Светлината се превърна в здрач, който бързо се стопяваше. Тори и Ариел търпеливо чакаха.

Така изтекоха няколко минути. Ариел се размърда, но Тори опря пръст в устните му.

Едър плъх се появи на пода, очичките му злобно проблеснаха. Ако започне да цвърчи, нещата могат да се преобърнат фатално, помисли си Тори. Особено ако японците се спотайват навън и чакат с пръст на спусъка. Усетят ли, че не са сами, нищо няма да ги спре, дори душите на мъртвите... И тогава ще настъпи краят...

Очите ѝ не изпускаха плъха, който си пробиваше път сред костите с плавни, кръгообразни движения. Беше ясно, че гадината ги е надушила, отдалеч личеше, че е гладна...

Тори търпеливо чакаше, дясната ѝ ръка лежеше отпусната до бедрото на Ариел. Плъхът продължаваше да се приближава. Ръката ѝ се стрелна напред с мълниеносна бързина, останалата част от тялото ѝ дори не помръдна.

Пръстите ѝ се склупиха около врата на гадината и пречупиха прешлените. Разнесе се тихо, едва доловимо изпукване и това беше всичко.

Времето сякаш беше спряло. Двамата лежах, без да помръдват, Тори се унесе. Полузаспала, но с напрегнати до крайност сетива. Най-сетне търпението им беше възнаградено. Тихо поскърцване на гума върху камък доказа правотата на подозренията ѝ. Японците вдигнаха засадата и очевидно се връщаха обратно към познатите им тунели.

Устните на Тори леко докоснаха шията на Ариел, той леко се размърда. После, вкопчени един в друг, те бавно се измъкнаха от страховитата гробница.

Ариел и Тори се бяха изправили на една от покритите с теракота тераси във величествената му къща, издигаща се в подножието на Рашън хил в Сан Франциско. Над тях все още личаха останките от

някогашната каубойска кръчма, в която преди сто години се бяха събирали на сладки приказки титаните на американската литература Амброуз Биърс, Брет Харт и Марк Твен...

От инцидента в йезуитските тунели на Буенос Айрес бяха изминали едва четиридесет и осем часа. Ариел я покани да му погостува и тя прие, усетила, че губи вкус както към атмосферата на Буенос Айрес, така и към самотата... Естествено, имаше и друга причина за това. Ариел я интригуваше и тя беше принудена да се примири с този факт. Стори го неохотно, защото той влизаше в противоречие с твърдото ѝ решение да избягва всякакви наченки на интимни контакти с когото и да било. Но любопитството ѝ се събуди от инцидента в онези подземия. Искаше да разбере как са се озовали там двамата убийци от Якудза и от къде на къде Ариел — човекът, който се представя за отегчен търговец на месо, е имал информация, че те ще бъдат там...

Погледът ѝ се зарея в далечината. Градът се разстиляше в краката им като замръзнали океански вълни, гледката беше великолепна. Виждаше се чак крайбрежната Хайд стрийт, оловните води на залива отвъд белите парапети, корабите, хвърлили котва в него... Втората тераса на къщата беше от фугата страна, от нея се разкриваше главозамайваща гледка към извиващата се като змия Ломбард Стрийт, стигаща чак до Норт бийч...

Просторната дневна на Ариел беше задръстена от антични предмети, повечето от които бяха свързани с историята на древните цивилизации, населявали Южна Америка: изрисувани на ръка глинени съдове, каменни статуетки на жени и животни, примитивни дървени лъкове с обжарени на огън стрели, чиито метални върхове индианците са топили в силна отрова.

— В течение на хилядолетия човекът е градил свои представи за пространството, което населява — тихо промълви Ариел Соларес. — Провинции и кралства, планини и заливи, острови и реки, кораби, къщи, сечива, домашни животни... — цитираше част от известно произведение на Хорхе Луис Боргес, което Тори познаваше почти наизуст.

— Този дом е най-доброто място, което съм виждала — промълви тя. — Далеч от всички, високо над сивото ежедневие.

— Единственото нещо, за което съжалявам, е, че не мога да бъда тук толкова, колкото би ми се искало — въздъхна, той и допълни чашата ѝ с шампанско. — Познавате ли Сан Франциско?

— Не много добре — отвърна Тори и отпи малка глътка от високата кристална чаша. — Страхувам се, че изпитвам инстинктивна неприязън към този град — едно съвсем естествено чувство в душата на всеки, който се е родил в Лос Анджелис.

— Тук е поносимо, поне в сравнение с останалите американски градове — рече Ариел. — Лично аз бих предпочел да живея в Париж, но трябва и да се работи...

— Нима французите не ядат телешко?

— Ядат — усмихна се той. — Но далеч по-малко от нас, американците. Освен това са адски подозрителни по отношение на вносното месо. Дори японците са цвете в сравнение с тях — засмя се, после потръпна. Слънцето залезе преди броени минути, но въздухът вече беше доста хладен. — Защо не влезем вътре?

Сан Франциско не беше сред любимите градове на Тори, но къщата на Ариел ѝ хареса много. За пръв път се изкачваше на Рашън хил, просторът и гледката ѝ допадаха, тук имаше нещо от величественото спокойствие на Роял Майл в Единбург...

Той влезе пръв, обърна се да я погледне и потечи да каже нещо. Пурпурният залез се отрази в очите му.

— Какво има? — долови колебанието му Тори.

Той помълча, притеснението му видимо се засилваше. Беше облечен в бяла риза и тъмен панталон, самото от тънка коприна беше небрежно наметнато върху раменете му. Вдигна глава да я погледне, на устните му се появи смутена усмивка:

— Искате ми се да спя с вас, но едновременно с това не мога да го кажа по най-подходящия начин...

— Нова линия на поведение, а? — засмя се Тори.

— Не — поклати глава той. — Честно казано, дори не съм си го помислял... — смущението му беше съвсем неподправено и Тори реши, че ще е най-добре да изяснят отношенията си веднага. После ѝ хрумна, че той все някога ще трябва да си получи урока и е по-добре да го стори тя, вместо някоя друга.

— Виж какво, усетихме взаимно привличане още в момента, в който се видяхме — започна тя, най-сетне решила да изостави

официалния тон. — Оценявам твоята откровеност, но нали съм тук? Нещата са ясни, не разбирам само на какво се дължи твоето колебание...

— Няма да повярваш, ако... — той млъкна, на лицето му се появи руменина. — Хайде да забравим всичко, а?

— Няма да стане — поклати глава Тори и пристъпи към него. — По-добре се научи да контролираш думите си, преди да ги кажеш. Защото след това вече не знаеш в каква беда можеш да попаднеш.

— Достатъчна е и тази, в която съм изпаднал в момента — промърмори той.

— Така ли? — продължаваше да настъпва тя и гърдите ѝ почти опряха в неговите. — И каква е тя?

— Знаеш каква — въздъхна той. — Обикновено съм добър лъжец, но ти, за добро или лошо, твърде леко стигна до скритите в душата ми чувства...

— Бедният Ариел — прошепна Тори и вдигна глава да го погледне. Устните ѝ тъкмо започнаха да се разтварят, когато бяха смазани от пламенната му целувка.

Въпреки високите бариери, предназначени да пазят чувствата ѝ. Тори усети как тялото ѝ пламва. Непосредствена опасност, изискваща незабавни мерки... Откъсна се от него с цената на доста усилия и се изправи пред библиотеката. Очите ѝ пробягаха по кориците на книги с непонятни заглавия, кръвта лудо препускаше във вените ѝ.

— Защо правиш това? — попита Ариел.

— Не ме доближавай — прошепна, без да се обръща, Тори. Даваше си съвсем ясна сметка, че нещата трябва да спрат до тук. Иначе рискуваше да изгуби контрол над ситуацията. Този мъж я излъга. Вкара я в подземията на Буенос Айрес с точно определена цел, сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да разбере каква е била тя...

Но трезвите мисли не успяха да обуздаят тялото ѝ. Температурата му продължаваше да се покачва, дори върховете на пръстите ѝ пламнаха. „Стига, заповяда си тя. Концентрирай се върху това, което трябва да сториш!“

Обърна се, очите ѝ се заковаха върху лицето му:

— Защо живееш тук, а не във Вирджиния? Нима Слейд се е отказал от личните контакти?

В стаята се възцари напрегната тишина. После Ариел се обърна и отиде до стереоуредбата, миг по-късно Мелиса Етъридж запя „Сърце, покрито с хром“... Тори отново се извърна с лице към библиотеката и остана така. Стъпките му бяха тихи, но отчетливи, гласът в ухото ѝ също:

— Как разбра, че работя за „Алеята“?

— Не беше особено трудно — въздъхна тя и неволно затвори очи — Първо от японците, на които се натъкнахме в онези подземия... „Пипнат ли ни, ще ни убият“... Това бяха твоите думи, нали? А преди малко спомена, че би предпочел да работиш с японци... Какво знаеш за японците, откъде ги познаваш? Все пак не това беше основната ти грешка... Допусна я там, в дупката, като не прояви достатъчно изненада от моите действия: търсенето на скривалище, начина, по който се справих с плъха и те накарах да изчакаме да се вдигне засадата... — обърна се и впи очи в лицето му. — Мисля, че вече е време да свалиш картите си на масата!

— По-късно — поклати глава Ариел. — Ще имаме много време за това. — Устните му отново се впиха в нейните и тя осъзна, че този път няма да има сили да се отдръпне.

Силните му ръце се увиха около тялото ѝ. Стана ѝ приятно, като в топла хралупа. После в душата ѝ се появи огнен вихър, разумът изчезна. Смътно си даваше сметка, че преградите падат, че светът се разтапя и остава само той, Ариел...

Притисна се в него, зърната на гърдите ѝ щръкнаха, приятна топлина натежа в ханша ѝ. Цялото ѝ тяло тръпнеше в прегръдката му, особено след като силните му ръце я отлепиха от пода.

В устата ѝ се появи влудяващият вкус на страстта, тялото ѝ се разтърси от могъщите тръпки на желанието, разумът се сви и изчезна, сякаш завинаги...

Изпита чувство на остър глад, слабините ѝ плачеха за запълване, сърцето ѝ също... Искаше да тръпне от сладостно желание, да тупти за любим човек, да лудува с него, да се превърне в пълноводен поток...

Той покри с целувки гърдите ѝ, корема ѝ. Устните му се плъзнаха надолу, към пламналата, ѝ женственост. От устата ѝ излетя сподавен стон, очите ѝ се овлажниха. Промърмори нещо неразбрано, после го пое в уста и усети рязкото му набъбване. Обзе я опияняващо чувство на възторг, което почти я задави...

После той проникна дълбоко в нея, тялото ѝ се сгърчи, от устата ѝ излетя сподавен вик, ноктите ѝ потънаха в гърба му. Краката ѝ се вдигнаха високо нагоре и се склучиха около кръста му, гърдите му смазаха щръкналите ѝ зърна. Дъхът им се смеси, той я целуваше като луд. По устата и носа, по ушите и нежната като на бебе кожа около клепачите... Езикът му се плъзна в трапчинката на шията ѝ, после слезе надолу, към натежалите зърна...

Беше прекрасно. Не толкова заради удоволствието, което си създаваха взаимно, колкото заради опияняващото чувство на свобода, изпълнило душите им... Сърцето на Тори запя, в душата ѝ отекува гръмотевицата на екстаза, сладката колизия на плът и емоции беше наистина невероятна...

После дишането му се учести, тялото му започна да се гърчи. Тя го усети дълбоко в себе си, сякаш в самата сърцевина на душата си. Възприятаята и се пръснаха на хиляди късчета като счупено огледало. А след това изведнъж се появиха отново — в друга реалност, на друга планета, за чието съществуване човек само може да мечтае...

— О, Господи!

Тялото ѝ най-сетне излезе от божественото вцепенение, бедрата ѝ се раздвижиха, гърдите ѝ се притиснаха в неговите, сърцата им влязоха във влудяващия ритъм на пълноценното сливане. Усещането беше толкова невероятно, че очите ѝ отново овлажняха. Какво удоволствие е пак да се чувствам жена, Господи! Слаба и беззащитна, нежна и уязвима... Просто жена! В продължение на години я бяха обучавали да се държи като мъж — да бъде твърда, непоколебима, безкомпромисна. Да замества чувствата с логическо мислене, да забрави за всичко лично, всичко интимно... Да бъде нов човек, да живее като робот — с пестеливи движения, още по-пестеливи реплики и ясна, хладна като хирургически скалпел мисъл...

Врх на тази роботизация беше визитата в Япония, усвояването на една колкото сложна, толкова и чужда на предишния ѝ живот философия. Стори го с желание, беше абсолютно убедена, че именно тази философия ще пречисти душата ѝ от токсините на съвременната цивилизация. Но в този миг на екстаз почувства как всичко се променя...

Изведнъж видя и обратната страна на медала... Видя как закаляването на духа и тялото я бяха лишили от всички онези неща —

добри и лоши, които чувства и преживява обикновеният човек... В душата ѝ нахлу огромна благодарност към Ариел Соларес — мъжа, който ѝ върна тези неща в най-подходящия миг. Нещата, без които никой не може да живее...

Искаше ѝ се отново да се любят. Сега, веднага — преди завръщането на разума в опиянената ѝ душа. Но мехурът ѝ заплашваше да се пръсне всеки миг... Стана от мекия диван, олюля се и зашляпа с боси крака към банята.

Грохотът се появи в момента, в който престана да плиска студена вода върху лицето си. По-скоро го почувства, отколкото чу... Първата ѝ мисъл беше за земетресение. Олюля се, ръцете ѝ се вкопчиха в хладния ръб на умивалника. Четката за зъби на Ариел заподскача в поставката си, шишенце одеколон се пръсна на хиляди блестящи късчета върху плочките.

Главата ѝ се завъртя. Като след ударна вълна на мощен взрив. Прескочи стъклата, отвори вратата на банята и се втурна към хола с опънати до крайност сетива.

Блъсна я тежък въздух, запълнен с прах, мазилка и огнени пламъци. Гърлото ѝ се сви, ноздрите ѝ безпогрешно уловиха характерната миризма на пластичен експлозив.

— Ариел! — дрезгаво изкрещя тя.

Откри го сгърчен в другия край на помещението. Диванът, на който допреди малко се любиха, беше превърнат в купчина тлеещи отломки. Прозорците се бяха пръснали навън, острите им краища хладно проблясваха на светлините на града. На мястото на вратата зееше огромна дупка, през нея злобно фучеше нощният бриз на Сан Франциско, пердетата мрачно плющяха...

Тори се хвърли към сгърченото на пода тяло. Лежеше по очи, от гърдите му излитаха сподавени стенания, целият беше в кръв. Тя направи опит да го вдигне, но той я отблъсна, пръстите му отчаяно търсеха да се заловят за нещо... В крайна сметка напипаха вратичката на малко шкафче, направиха опит да я отворят, но силите му стигнаха до тук... Раменете тежко легнаха на килима, главата клюмна...

Тори го обърна по гръб и с мъка сподави писъка на ужас, който се надигна в гърлото ѝ. В гърдите му зееше огромна рана. Просто не беше за вярване, че този човек все още диша, да не говорим за опита му да отвори шкафчето...

Умът ѝ блокира, сякаш потънал в лепкав катран. Какво стана? Как е възможно този ужас да се случи точно в онези няколко минута, през които не беше в стаята?

Ариел Соларес умираше, но помътеното му съзнание очевидно беше заето с нещо друго. Тялото му се напрегна в прегръдката ѝ, ръката му отново се насочи към шкафчето... Вратичката отскочи, пръстите му конвулсивно се свиха около кутийка от тиково дърво и я измъкнаха навън.

Притисна кутийката в ръката ѝ, устните му се раздвижиха, очите му потърсиха нейните. Тори бързо се наведе и отчаяно проплака:

— Господи, Ариел! Какво стана?

Устата му изведнъж се напълни с кръв, в ъглите ѝ се появиа розови мехурчета. Тори не можеше да стори нищо друго, освен да го стиска в прегръдката си. Гледаше го в очите, искаше да усети присъствието ѝ, искреността на току-що зародилите се чувства в душата ѝ...

После в съзнанието ѝ бавно изплува втората част на мислите на Боргес, които ѝ беше цитирал Ариел: „Малко преди смъртта си човек открива, че сложния лабиринт на целия живот зад гърба му е точно копие на линиите, набраздили собственото му лице...“

---

[1] Тропическо дърво от рода на палмите, срещащо се предимно в Южна Америка. — Б.пр. ↑

КНИГА ПЪРВА

СКРИТАТА ПРАТКА

„В крайна сметка хората на действието се оказват инструменти в ръцете на хората на мисълта.“

По Хайнрих Хайне

ПЪРВА ГЛАВА

Полята на Вирджиния, Лос Анджелис

— Тя трябваше да бъде замразена и беше замразена! При това от теб... Какво ще кажеш?

— Нужно ли е да кажа нещо?

— Да, налага се тук лещата да са ясни.

По-младият от двамата мъже беше тъмнокос, с орлов нос и пронизителни сини очи. Другият беше на почтена възраст, с приведени рамене и пясъчноруса коса. Стояха в началото на каменната пътечка, която правеше концентрични кръгове сред безупречно поддържана английска градина.

Следобедното слънце надничаше сред клоните на стройни ели, лъчите му докосваха едрите гроздове на стара лоза. Зад двамата се виждаше просторна каменна къща в стил „Тюдор“, вторият етаж на която беше изграден от масивно дърво. Сред брези, кипариси и добре поддържани магнолии проблясваха широките стъкла на прозорците.

— Не те разбирам — промълви младият. Носеше бяла риза с отворена яка и навити ръкави, разкриващи силните му ръце. Крачолите на тесните джинси бяха натикани в меки каубойски ботуши от синкава кожа, широкият му колан беше обсипан със сребърни капсули.

— Така ли? — обърна се да го погледне по-възрастният. Понечи да добави „странно“, но се отказа. Той имаше властно лице с решителни черти, времето беше оставило следата си по хлътналите бузи, изтънялата коса и ситните бръчици около очите. Но самите очи бяха запазили младежкия блясък, продължаваха да бъдат очите на съседското момче, което те предизвиква да се изкатериш на най-високото дърво, да се возиш гратис на автобуса, метнал се на задната броня, да приемаш всички хлапашки предизвикателства...

— Бях приблизително на твоята възраст, когато заминах за Лондон, при братовчедите ни... — продължи той. Ръката му обхвана с широк жест вишневите дръвчета и храстите глог, морето от алени сини азалии, което се вълнуваше зад тях. — Там открих очарованието на подобни градини...

— Но не и очарованието от поддръжката им — добави иронично младият мъж, който се казваше Ръсел Слейд. — Англичаните обичат сами да се грижат за своите градини, нали?

— Така и трябва — кимна събеседникът му, чието име беше Бърнард Годуин. Лекото ловно сако от „Хенри Пул“, наметнато върху раменете му, беше толкова безупречно, колкото и градината му. Солидните обувки от „Джон Лоб“ меко проблясваха на слънцето, дебелите им подметки бяха създадени за далеч по-тежки преходи. — Когато човек разполага с ограничено късче земя, той неволно се стреми да го обработва със собствените си ръце... — тялото му се завъртя, очите му се заковаха в лицето на Слейд. По-младият мъж знаеше, че в подобни моменти не трябва да отмества поглед, тъй като Годуин неизменно ще приеме това като признак на слабост — Но ние сме в Америка, Ръсел. Тук земята не е проблем, тя е безкрайна... Още преди век каубоите са разбрали това, с цената на кръв и пот... Но земята, безкрайните пространства около нас е и нашето основно предимство пред англичани, европейци и японци.

— Земята ли?

— Не в буквален смисъл, разбира се. По-скоро притежанието на земята. То ни кара да действаме и реагираме по свой, особен начин. Свързва ни най-тясно и със съветските хора. — Бърнард Годуин никога не употребяваше термина „руснаци“. За него руснаците бяха просто една народност, населяваща територията на Съветския съюз заедно с латвийци, литовци и естонци, с кавказци и украинци, грузинци и арменци, различните мюсюлмански общности... Обединени от общи закони, тези народности представляваха един затворен свят, един микрокосмос със свой собствен живот. Бърнард Годуин беше изучавал този свят в продължение на години. Същото важеше и за Ръсел Слейд, но неговите заключения се разминаваха значително от тези на Годуин. Той беше твърдо убеден, че колкото по-остър е проблемът с малцинствата в СССР, толкова по-добре. Това принуждава правителството да отделя много време на вътрешните проблеми, изтощава го, пречи му да взема важни решения на международната арена. Господи, нима Бърнард не вижда всичко това? Идеите му за подпомагане на руското правителство за решаване на малцинствените проблеми бяха напълно налудничави. С гласност или без нея, Русия е

далеч по-податлива на манипулации, когато ѝ липсва вътрешен баланс. Това беше твърдото убеждение на Слейд.

— Съветският народ, слава богу, не се идентифицира с руския народ — промълви Годуин и внимателно заобиколи една цветна леха. — Всяко малцинство там прилича на узрял плод, който иска да се отърси от дървото — майка. Наближава времето, когато край това самотно дърво ще поникне цяла нова гора...

Ръсел Слейд мрачно поклати глава. Това е един мъртъв и ненужен проблем, особено когато става въпрос за дейността на „Алеята“, помисли си той. Защо Бърнард продължава да се занимава с него?

— Това има ли нещо общо с идеята да се обърнем отново към Тори Нън? — попита на глас той.

— Тори Нън е твой проблем още от самото начало — отвърна Годуин и вдигна тънката си като на жена ръка — И продължава да е твой проблем...

От едва забележимата промяна в гласа му Слейд разбра, че е пристъпил невидимата граница и побърза да отстъпи крачка назад, към твърда земя. Беше готов да приеме своето наказание, да го изтърпи като мъж.

— Добре — въздъхна той — Признавам, че привличането на Тори Нън може би ще се окаже грешка...

— То вече се оказа грешка — хладно го изгледа Годуин. — Особено по отношение на Соларес...

— Да. Жалко, че изгубихме толкова добър агент.

— Искам да ти напомня, че не играем бейзбол — все така хладно подхвърли Годуин. — Тук не става въпрос за точки, спечелени от противника. Става въпрос за смърт на близък човек, от семейството ни...

„Ето защо ме е привикал старецът в лятната си къща“, въздъхна Ръсел Слейд. Полянки, птички, цветя — всичко това внушава едно пасторално спокойствие. Но не и поведението на стария Годуин, който беше язвителен и изпълнен с мрачна енергия както винаги.

Погледна го крадешком. Пред очите му беше живото доказателство, че не бива да храни никакви илюзии за свобода на действие, въпреки поста директор на „Алеята“. Пред очите му беше създателят на тази институция — жилищен и в отлична форма, въпреки

слуховете за влошено здраве и дори близка смърт. Слейд дължеше бързата си кариера изцяло на този човек — истински майстор в подмолните интриги и комбинации, успял да изгради една уникална за историята на Съединените щати организация, Бог знае защо наречена „Алеята“. Организация, която се занимаваше с шпионаж, но едновременно с това привличаше в редиците си най-изявените съвременни мислители от цял свят... Естествено кариерата на Слейд се дължеше и на личните му качества. Старецът бързо откри, че Ръсел има уникалната дарба да събира и обработва откъслечните сведения на оперативните агенти, пръснати по света, да сглобява вярната картина дори на най-сложните заговори. Често постигаше това благодарение на голата си интуиция, която рядко го подвеждаше. В допълнение на това се оказа отличен администратор, боравеше майсторски с бюджета, оптимизираше хора и ресурси като никой друг. Годуин искрено се възхищаваше на тези качества и съответно ги възнагради.

Въпреки всичко Слейд не можеше да се отърве от чувството, че старецът мъничко го ревнува. Обезобразените му от артрит ръце отказваха да пуснат юздите на властта. Очевидно си даваше сметка, че Слейд го превъзхожда само в едно: младостта, която завинаги си беше отишла... Младият директор дърпаше всички конци в „Алеята“, но Годуин все още не му разкриваше своите връзки и контакти на високо ниво, пръснати по петте континента... Връзки и контакти, които поставяха в краката му дори президенти.

„Алеята“ и нейният кръстник Бърнард Годуин олицетворяваха неограничената власт, сами по себе си бяха закон. Към тази власт се стремеше с цялата си душа Ръсел Слейд. Мигът приближава, помисли си той и погледна стареца, който замислено наблюдаваше своите цветя. „По дяволите, Годуин, нададе нетърпелив вик душата му. Дай ми това, което по право ми принадлежи!“

— Ще ти дам един съвет, Ръсел — обади се като ехо на мислите му Годуин. — В момента, в който разбереш, че не си в състояние да контролираш живота и смъртта на своите оперативни агенти, ти трябва да подадеш оставка...

— Говориш така, сякаш това е първата жертва, която сме дали на бойното поле...

— Губили сме хора и това е напълно естествено — отново се размаха тънката женствена ръка. — Но по мое време ги жертвахме

умишлено, в името на крайната цел. Смъртта им имаше смисъл, всичко беше предварително планирано. Разбираш ли ме?

„По твое време, разбира се! Всичко по твое време е било съвършено!“ Душата на Слейд се сви в мрачни предчувствия. „Този човек е в състояние да ме отстрани с онази лекота, с която ме издигна, въздъхна в себе си той. Дали вече не ми подготвя заместник? О, не! Ще се боря със зъби и нокти да запазя поста си!“

Усети две неща едновременно. Първото бе, че Годуин рязко се дистанцира от непосредствената ситуация, а второто — че той самият на всяка цена трябва да възстанови равновесието, което старецът му отне. Любим похват в богатия арсенал на Годуин. Той беше твърд привърженик на идеята, че хората му действат най-добре, когато над тях се упражнява натиск. Колкото по-силен, толкова по-добре. Ако се огънат, значи мястото им не е в „Алеята“...

Лицето му не издаваше нищо от тези мисли, когато се извърна към стареца и каза:

— Знаеш ли, Бърнард, имам чувството, че напоследък обръщаш твърде голямо внимание на теоретиците в администрацията на тази страна... Това са слуги на президента, които наричат себе си „съветници“ и единствената им страст е да пишат отново съвременната история... Твоята също... Прави ми впечатление, че умишлено игнорираш загубите ни в операция „Бумеранг“, която беше разбита от КГБ...

— Стара история — изръмжа Годуин.

— Наистина ли? Нима предубежденията ти граничат с мания, ако ми позволиш да се изразя така? Стремешът ти да помагаш на съветските дисиденти, независимо от условията, е подробно документиран. Той ни струваше загубата на десет отлично подготвени агента, които ръководеха цялата дисидентска дейност в СССР. КГБ ни надхитри в тази игра, надхитри и теб — най-добрия експерт по съветските въпроси в света.

— Така беше — кимна Годуин. — Признавам, че изгубих съня си за доста дълго време. Но в крайна сметка отдадох провала на факта, че временно се бях лишил от крайния си цинизъм...

„Който се проявява с пълна сила в отговора ти“, въздъхна Слейд и поклати глава.

— Не е така. Грешката ти беше, че се предовери на твоите приятели в Москва.

— Ако човек не се доверява на приятелите си, той престава да бъде човек! — твърдо отвърна Годуин.

— Дори в нашия свят? — скептично се усмихна Слейд.

— Особено в нашия свят! — Скрит в сянката на глога, Бърнард изглеждаше недостъпен и тайнствен. Притежаваше необичайно мек и спокоен поглед, който отлично маскираше циничното му сърце. Човек неволно се поддаваше на подкупващата искреност, която струеше от него; дори когато подозира, че ще чуе куп полуистини и откровени лъжи. — Не зная как е при теб Ръсел, но когато ми позвънят в три часа сутринта някъде в Истанбул или Прага и стане ясно, че съм разкрит, аз предпочитам да чуя гласа на приятел, а не на обикновен оперативен агент, който като нищо може да се окаже презавербуван...

Стомахът на Слейд се сви от леката, презрителна и малко иронична усмивка, появила се върху лицето на възрастния мъж.

— Извинявай — подхвърли Годуин. — Често забравям, че нямаш опит в оперативната работа... — Заяждане или просто уточняване на факти? При Годуин човек никога не можеше да е сигурен. — Но едно време така се работеше, аз също извървах пътя си... — Тръсна глава, тонът му се промени. — Но ти имаш опит в други области, Ръсел. И аз те уверявам, че високо го ценя. Само понякога ми става мъчно за старите и отдавна забравени методи на работа, в които все пак имаше нещо човешко.

— По дяволите! — избухна Слейд. — Зная, че съм взел правилното решение! Бях сигурен, че Ариел Соларес ще привлече Тори Нън на наша страна. Естествено, с помощта на малко мед върху въдицата... В противен случай тя с положителност нямаше да прояви интерес.

— Разбира се, че е така — кимна Годуин. — Но всичко това щеше да е излишно, ако навремето я беше направил приятел и съюзник, а не обикновен оперативен агент, нали?

Тори щеше да е тук, при нас, а Ариел щеше да е жив...

Слейд отдавна знаеше, че най-добрата реакция срещу ударите под кръста на Годуин е да се правиш, че изобщо не ги усещаш. Защото старецът откликва единствено на благоразумни доводи, гневните крясъци го оставят напълно равнодушен.

— Соларес трябваше да събуди интереса ѝ, като ѝ позволи да хвърли поглед към част от дейността си — започна със спокоен тон той. — У нас съществуваха известни съмнения относно физическото ѝ състояние, ето защо той трябваше да я подложи на скрит тест. Идеята беше да търсим евентуалните недостатъци в психическото и физическото ѝ състояние. Планът ни беше отличен във всяко отношение, логиката му беше желязна. Но в процеса на изпълнението му Соларес вероятно е проявил моментна небрежност и това му струваше живота.

— Соларес беше от твоите хора, получаваше заповедите си директно от теб. Може би именно липсата на оперативен опит от твоя страна е причина за провала. Аз изчаках, не исках да се намесвам в операцията. Но сега трябва да разгледаме мотивите ти, при това с крайно внимание. Главен сред тях е желанието ти да подмамиш Тори Нън, да я измъкнеш от изолацията и отново да я включиш в екипа си. Нали така?

— Забравяш, че ти лично одобри решението да я консервираме — подхвърли Слейд и веднага съжали за думите си. В стремежа си да установи контрол над разговора, той неволно попадна в един от словесните капани на Годуин.

— Дадох съгласието си, Ръсел — промърмори онзи, упорито бранейки всеки милиметър от завоеванията си. — Но нищо повече. Решението беше изцяло твое.

— Нима искаш да кажеш, че не си бил съгласен с него? — изгледа го продължително Слейд.

— А ти нарочно ли се правиш на тапа? — избягна прекия отговор Годуин. — Решението беше *твое*! Ти го взе, ти трябва да се оправяше последиците!

— Какви последици? — учудено попита Слейд. — Ситуацията няма развитие.

— Глупости! — процеди старецът и главата му се наклони по посока на Слейд. — Твоите отношения с Тори Нън са недовършени, Ръсел. Да, по отношение на Соларес решението ти беше правилно. Но трябва да разбереш, че причините за това решение са били погрешни. „Ситуацията“, както я наричаш, може да се дефинира съвсем кратко: измама с психологически нюанси.

— Лично ще се погрижа за Тори Нън? — избухна отново Слейд.
— Това стига ли ти?

— Искам моят директор да се концентрира върху кризата и това е всичко — успокоително отвърна Годуин, после направи една от майсторските си паузи. Никой не умееше да сменя ритъма на разговора като Бърнард Годуин. — Какво е заключението на гробарите? — така наричаха екипа от опитни криминалисти и патологоанатоми на „Алеята“, който анализираше „мокрите операции“.

— Все още го бавят — отвърна Слейд. — Убиецът на Соларес е неизвестен.

— Някакви предположения?

— Не обичам догадките — рязко отвърна по-младият мъж, учуден и малко разочарован от факта, че събеседникът му все още е в състояние да го разпитва. — Ти си ме учил на това, Бърнард. Догадките най-често водят до погрешни заключения.

— Питам, защото спомена, че Соларес е проявил моментна непредпазливост — въздъхна Годуин и нежно докосна с ръка една алена азалия. — Има и друга вероятност, разбира се... — Очите му се спряха на пчела с мъхесто коремче, която тромаво пълзеше по нежните листенца на цветето. — Някой е на крачка пред теб... — стрелна косо събеседника си и въздъхна. — Но това е наистина обезпокояваща мисъл, нали?

— Обезпокояваща ли? — вдигна глава Слейд. — А не ти ли минава през главата едно друго прилагателно? Например „катастрофална“?

— Знаеш, че не обичам такива думи, Слейд — намръщи се с отвращение Годуин. — От тях лъха на поражение. А ние не си падаме по пораженията, нали? В момента ни трябва една здрава и сигурна нападателна стратегия.

— Разбира се — кимна Слейд. — Всяка ситуация има своя господар, всяка специалност — своя сенсей. Трябва ни Тори Нън и толкоз. Трябва ни нейният опит.

— Така е — кимна старецът. — И ти вече направи опит да я върнеш. Оценявам това, Ръсел. Но искам да разбереш, че то не е само жест...

Слейд изведнъж си даде сметка колко майсторски го бяха тласнали към лично отношение. Въпреки твърдото му убеждение, че в

техния свят личното отношение е смъртно опасно, Ръсел Слейд се придържаше към тезата, че емоциите нямат нищо общо с работата на „Алеята“. Именно тази теза се беше опитвал да внуши на Тори, за съжаление без никакъв успех. Не за пръв път му мина през главата, че властта му в организацията е илюзорна, че на практика той е изцяло в ръцете на този съсухрен мъж срещу него.

— Не трябва да отминаваме начина, по който е бил убит Соларес — промърмори Годуин. — Не са му теглили куршума тихо и кротко, а са предпочели пластичния експлозив. Това означава, че са искали да вдигнат шум, за да ги чуем чак тук, на изток... По дяволите, Ръсел! Те са искали да ни ядосат! — Пръстите му откъснаха едно цветче и започнаха да го мачкат.

— На подобно поведение има само един отговор. — Разтърси цветето, мъхестата пчела падна в краката им. — Да ги стиснем за гърлото, Ръсел! — красивият цвят кацна на ревера му. — Това е единствената правилна стратегия, когато някой те принуди да си седнеш на задника. Запомни го от мен!

Ръсел Слейд гледаше неподвижната пчела в краката си и се питаше как да отхвърли от плещите си тиранията на Бърнард Годуин, но едновременно с това да узнае и тайните му. Ще открие убийците на Ариел Соларес по свой път, според собствените си методи. „И защо не, запита се той. Бърнард беше действал по свой начин при операцията със съветските дисиденти, защо аз да не сторя същото сега?“

Тори се събуди от крясъците на яребица. Надигна се и я видя, кацнала между бугенвилиите, издигащи се на няколко метра от прозореца с полуспуснати щори.

За момент изгуби ориентация, не можеше да разбере къде се намира. После всичко дойде на мястото си. Беше у дома, в Лос Анджелис.

Огромното легло беше топло и удобно, не й се искаше да го напуска. Протегна се, в същия миг вратата на спалнята се отвори. Майка й беше облечена в скъп копринен пеньоар, на краката й имаше чехли от мека кожа. В ръцете си държеше поднос с кафе, сок и закуска.

— Събуди ли се, скъпа? — усмихна се тя.

„Как се озовах тук“, смаяно примигна Тори, заслепена от веселите слънчеви лъчи. После започна да си спомня...

... аромат на тютюнев дим, примесен с марципан и скъпо плажно масло. Миризмата на мъх и гниеща пръст.

Светлини й сенки, рязко мятащи се фигури... Цвъртене на плъхове, вкус на страх...

Не искам да се връщам!

... аромат на любов, интимна влага, прекрасното чувство да си обезоръжен, което прониква през порите като божествен еликсир... А после... Озъбената глава на смъртта, вкусът на страха, грохотът на експлозията разбива на ситни късчета току-що намереното блаженство...

Не искам да се връщам!

— Прекрасно е, че си у дома, скъпа — промълви Лаура Нън и постави подноса в скута й. — Много се разтревожихме, когато позвъни... Какво, за бога, правеше в полицейското управление на Сан Франциско?

Не умирай, Ариел! Това беше всичко, което искаше да каже Тори. Моля те, върни се! Грег вече е мъртъв, това ми стига!

Прогони мрачните мисли с решително тръскане на глава, седна в леглото и попита:

— Къде е татко?

В гласа й прозвуча примирение й фатализъм.

— Елис е в кантората си — отвърна Лаура Нън и нагласи подноса в ръцете на дъщеря си. — Праща ти своите извинения, но нали го знаеш... Прилича на подвижни пясъци... — сложи длан пред устата си и се усмихна. — Какво говоря, Господи? Исках да кажа, че си е все същият... Никога няма да разбере как е възможно човек да спи по три часа в денонощие, но Елис твърдо се придържа към навика си да ляга в три и да става в шест.

Тори спря поглед върху майка си. Изключително красива на млади години и изящна в зряла възраст, днес Лаура Нън продължаваше да изглежда отлично. Въпреки че беше прехвърлила шестдесетте, кестенявата й коса беше все така блестяща, зелените й очи светеха с младежка сила, а бялата кожа на лицето, непознаваща грим, беше гладка и свежа, без нито една бръчица. Сякаш времето тече, без да я докосва... Е, в крайна сметка това е Лос Анджелис, помисли си Тори.

Местното общество се радва на здраво генетично наследство и опитни пластични хирурзи. Комбинацията между двете прогонва старостта с онази категоричност, с която Бог е прогнал Адам и Ева от рая... С една отлика, разбира се. Тук, за разлика от рая, грехът се радва на всеобщо уважение, превръща се в неразделна съставка на успеха... Какво казваше Елис Нън? А, да... „В Лос Анжелис грехът се радва на най-голям успех“. Тук човек можеше да се измъкне от миналото както змията се измъква от старата си кожа, единственото условие е да се придържаш към правилата на играта и да имаш успех. Сега, в този миг... А правилата са прости: мачкаш тези под теб и целуваш задниците на тези над теб...

Лаура Нън разгъна лепената салфетка върху завивките.

— Хайде, започвай — усмихна се тя. — Мария е станала по тъмно, за да ти приготви всичко, което обичаш.

Тори погледна финия, обсипан с цветя порцелан от Лимож, сребърните прибори на „Тифани“, произведени през 30-те години на века. Главата ѝ се изпълни със спомени за детството, особено за прекрасната градина, която бяха създали родителите ѝ.

Помислила, че се колебае, Лаура Нън меко настоя:

— Хапни, скъпа. Ще бъде грехота да не обърнеш внимание на тази прекрасна закуска. Знаеш каква готвачка е Мария и колко много обича да те глези...

Тори се усмихна, на лицето ѝ неволно се появи невинното детско изражение. Откри, че е гладна като вълк, едва когато пое първата хапка храна.

Лаура Нън гледаше как унищожават закуската с онова любезно внимание, с което хората наблюдават звездите.

— Елис обеща днес да се прибере навреме — събщи тя. — А ти ще ми обещаеш, че няма да водиш битка с него. Нали, скъпа?

— Никога не съм водила битка с него — натъртено отвърна Тори.

— Оставям те — изправи се Лаура Нън. — Вероятно имаш нужда да се оправиш...

— Не — хвана ръката ѝ Тори и я придърпа към леглото. — Малко съм... неориентирана и това е всичко — на лицето ѝ изплува усмивка. — Няма да водя битка с татко, разбира се. Обещавам. С това отдавна е приключено.

— Много добре — усмихна се Лаура Нън. — Значи можем да преминем на по-важни неща. Например твоето щастие... Виждам, че продължаваш да си сама. Скрито се надявах, че ще се появиш в компанията на приятел или поне на някакъв мъж...

Сърцето на Тори се сви.

— Оценявам твоята загриженост, мамо — промълви тя. — Но съм решила да обърна гръб на мъжете, поне за известно време... — видя как се удължава физиономията на Лаура Нън и неволно се усмихна. — Не, не е това, което си мислиш. Просто за момента предпочитам да бъда сама...

— Но това е толкова тъжно, скъпа — промълви Лаура, Нън. „Все още не може да се освободи от многобройните роли, които беше играла в киното, помисли си Тори. Тази ѝ беше сред най-любимите... Ролята на грижовна майка на затворено дете, филмът май се казваше «Притежание»...“ — Човек трябва да има компания, не може да е сам... Присъствието на близък човек е като топлината и светлината, като въздуха, който дишаме...

„Както обикновено мнението на Лаура Нън се покрива напълно с общоприетото мнение, помисли си Тори. Но все пак не бива да я съди толкова строго. Нали именно нейните възгледи и очаквания я бяха крепили в тежки минути? Нали те бяха основен лек за болката ѝ?“

— Хората постоянно го правят, мамо — промълви успокоително тя. — Няма нищо страшно...

— Разбира се, че го правят — кимна Лаура Нън. — Но това не означава, че е правилно... Искам да бъдеш щастлива. Цял живот съм искала това... За теб и... и за Грег...

— Но татко...

— Ти ми обеща нещо, скъпа — прекъсна я Лаура Нън. — Баща ти е като куче, захапало кокал. Страхувам се, че никога няма да се откаже... — погледна Тори и я взе в прегръдките си. — Господи, от време на време си приличате като две капки вода...

— Може би точно затова той не ме одобрява — отвърна Тори. Опитва се да го каже небрежно, но в гласа ѝ се промъкна горчивина.

— Не зная защо мислиш, че не одобрява теб — въздъхна Лаура и взе ръцете ѝ в своите. — Според мен той просто е... просто е много разочарован... Особено след като и Грег изневери на очакванията му...

— За бога, мамо! — повиши глас Тори. — Грег не е изневерил на очакванията му, а просто загина!

— Да, но баща ти...

— Знам — тръсна глава Тори. — Никога няма да направи разликата — изведнъж усети колко меки са ръцете на майка ѝ, особено в сравнение със собствените ѝ мазолести длани.

— Извинявай, скъпа. Не исках да те разстройвам.

„Сега пък коя роля играе“, уморено се запита Тори.

— Не си ме разстроила — отвърна тя и се отпусна на възглавницата. — Просто съм... преуморена... — След като майка ѝ използва евфемизми, защо да не ги използва и тя?

— Разбирам — въздъхна Лаура Нън, взе подноса и се изправи. — Опитай се да поспиш още малко. Дала съм нареждания никой да не те безпокои. Днес на етажа няма да се включват прахосмукачките.

„Това е голям жест“, помисли си Тори. Майка и беше известна с ежедневното почистване на къщата, включително и в неделя. Като дете Тори сериозно считаше, че върши това нарочно, за да ги буди рано. Защото Лаура Нън твърдо вярваше, че само мързеливците спят до обед.

— Ще бъдеш ли тук следобед, мамо?

— В три имам една среща в студиото — усмихна се Лаура Нън. Казваше „студио“, независимо дали става въпрос за „Парамаунт“, „Уорнър“ или „Дисни“. — По това време на деня трафикът положително ще е ужасен... Нали ги знаеш всичките тъпи борсови посредници и бизнесмени, който се влачат по разни тенис кортове и игрища за голф... Едва ли ще успея да се прибера преди шест, но ще предупредя Мария да ти сервира вечерята...

— Недей — махна с ръка Тори. — Предпочитам да те изчакам, ще вечеряме заедно в трапезарията.

Върху лицето на Лаура Нън изплува усмивката, която познаваха поне сто милиона души по света.

— Добре, скъпа. А сега си почивай.

Тори изпусна въздуха от гърдите си едва когато майка ѝ напусна стаята. Имаше чувството, че през цялото време го е задържала там, че е била под ярките лъчи на прожектор. Кожата я пареше, сякаш обгорена от силна топлина. Замайно се запита какво ли е струвало на

баща ѝ да се справя с необичайното излъчване на жена си през всичките тези години...

Актьорите нямат нищо общо с нормалните хора. Те пробват и захвърлят различни идентичности с лекотата, с която другите сменят дрехите си. Тази хамелеонска способност е изключително важна за успех на екрана, но в семейните отношения носи единствено напрежение и неудобство. Човек често остава с чувството, че броди из лабиринт с криви огледала.

Проблемът на актьорите е, че те никога не спират да играят. Това Тори научи още в най-ранна възраст. Никога не можеше да разбере дали чувствата им са искрени, или просто повторение на нещо вече изиграно. Поне за Тори беше така, затова не завиждаше на баща си...

Тъканите на ръка пердета помръднаха, ветрецът се вмъкна в стаята заедно с аромата на люляк, якаранда и бугенвилия. Пред очите на Тори се появиха други пердета, плющящи на вятъра през дупката от пластичния експлозив... В ноздрите я блъсна миризмата на изгоряло, на насилствена смърт... „Господи, Ариел! Нямахме време дори да...“

Тори рязко отметна завивките и стъпи с боси крака на персийския килим. Почувства лек световъртеж и побърза да потъне в „прана“. Дишането ѝ стана дълбоко и равно.

Чувстваше се така, сякаш цяла нощ беше шофирала от Сан Франциско към Лос Анджелис. Изскачаше от непрогледния мрак, за да потъне в ослепителна светлина, гладкият и монохромен блясък на фаровете се сменяше с лудостта на мигащ, разноцветен неон... Усети слънчевата милувка върху лицето си и затвори очи. Вдишваше ароматите във въздуха, пред очите ѝ тичаха разпокъсани картини: блясък на излъскани лимузини, миниполи и прекомерно тежки бижута, топлината на задната седалка, ярко червило, черно отчаяние... Безнадеждни опити да избяга от градината затвор...

Не искам да се връщам!

Съблече се и влезе под душа. Първо пусна гореща вода, след няколко минути я смени с ледена. Облече шорти и блузка без ръкави, сложи си лек грим и отвори вратата на хола. Навсякъде цареше плътна тишина. Представи си как прислугата стъпва на пръсти, за да не я събуди. Сложи ръце върху излъсканите перила от стар махагон и надникна надолу, към величествения входен вестибюл. Море от карарски мрамор, бронзови бюстове на Цезар Борджия, Николо

Макиавели, Козило де Медичи. Личният пантеон от флорентински Ренесанс на Елис Нън. Тори се натъжаваше от факта, че в историческите представи на баща ѝ отсъстват личности като Микеланджело, Да Винчи, Фра Анджелико, Донатело, Челини... За него италианският Ренесанс не беше нищо друго, освен сложни политически интриги и непрестанни междуособни войни.

Прекуси хола и отвори вратата, която водеше в кабинета на майка ѝ. Този на баща ѝ се намираше в противоположния край на къщата. Тук нищо не беше променено и едва ли някога щеше да се промени. Покрити с многобройни пластове черен лак, стените блестяха като метализирани.

Те бяха натежали от снимки в метални рамки, също както старото пиано и резбованото френско писалище със секретер, на което биха завидели десетки музеи по света. Повечето бяха черно-бели, но имаше и цветни. Работа на професионални фотографи, с рекламна цел. Всички без изключение на Лаура Нън.

Майката на Тори се къпеше във фантастично сияние, някаква смесица от мечти и лунна светлина. „Постигането на подобно осветление за снимки е истинско изкуство, макар и непризнато“, помисли си Тори. Нищо чудно, че хиляди мъже по света бяха влюбени в Лаура Нън, а още повече жени и завиждаха...

Преди време „Холивуд рипортър“ я нарече „Последната велика богиня на киното“. В това определение очевидно се съдържаше голяма доза истина, тъй като филмите на Лаура Нън продължаваха да приковават вниманието на публиката и привличаха зрителите с нещо повече от имената на известни режисьори като Алфред Хичкок, Хауърд Хокс и Джон Хюстън. Те бяха ярка демонстрация на нежеланието на една звезда да се примири с оковите на предварително съдъкания имидж, създаван в затворените снимачни площадки на големите студия. Лаура Нън положително притежаваше качествата, които превръщат в „богове“ и „богини“ повечето нейни колеги от екрана, но в допълнение на това беше и отлична актриса. Именно тази комбинация я правеше безценна и несравнима с никого...

Тори направи опит да не вижда собствените си черти в многобройните майчини образи по стените, но както обикновено не успя. Още от най-ранно детство ѝ бяха внушили, че ако прилича на майка си, тя неизбежно ще дублира огромната ѝ слава. Естествено, по

време на специалната си подготовка тя бързо разбра, че няма нищо поизмамно от подобни внушения. Но чувството остана, вкоренено дълбоко в душата ѝ...

Излезе от кабинета и се насочи към апартамента в съседство. Там бяха покоите на Грег. Странно, но всичко ѝ се стори променено. В обзавеждането доминираха синьото и бялото — любимите цветове на Грег. Стените бяха окичени с флагове от Техническият университет на Калифорния, с медали и спортни трофеи. Преди години Грег беше спечелил националното първенство по скокове във вода и маратонско бягане... Снимките на брат ѝ си бяха все същите, но въпреки това чувството за промяна остана в душата ѝ.

Очите ѝ попаднаха на една нейна снимка. Типично калифорнийско момиче с дълга руса коса, стройно и загоряло от слънцето тяло, широки рамене и дълги здрави крака. Зелени, широко разположени очи, смущаващо прями и открити, пламтящи от предизвикателство. За пръв път си даде сметка, че всичките ѝ снимки бяха осветени или от преките слънчеви лъчи, или от отражението им във водата. Плувният басейн...

Плувният басейн в райската градина на детството беше богат на спомени. Нещо като музей на съзнанието. Когато мислеше за него, в главата ѝ неизменно се появяваше спомен от очакването... Напрегнатото очакване на ръба на трамплина с изпънато тяло и затаен дъх. После идваше ред на свободния полет в пространството, на сложните акробатически фигури, сред които мимолетно проблясва синята, тръпнеща в очакване водна повърхност... Грохотът на водата в ушите, пяна в ноздрите, хладни тръпки по тялото... Изскача като тапа на повърхността, а баща ѝ, наведен над ръба, доволно казва: „Почти като Грег, ангелче... Почти като Грег!“

Очите ѝ попаднаха на две пожълтели изрезки от вестници, тикнати под метална рамка. Сърцето ѝ ускори ритъма си, ръката ѝ колебливо се протегна и ги взе. Първата беше вестникарска снимка, на която Грег стоеше редом със съветския космонавт Виктор Шевченко. Двамата бяха вдигнали ръце за поздрав, лицата им се усмихваха срещу камерата. Бяха облечени в скафандри, на които пишеше НАСА — СССР, снимката беше направена малко преди изстрелването на кораба им от руския космодрум Байконур. В дъното на снимката се виждаха

очертанията на гигантската ракета — носител „Енергия СЛ-17“, напичена с шест овални резервоара за гориво.

„ТЮРАТАМ, БАЙКОНУР, 17 май, (АП). Днес светът приветства едно историческо събитие. Американският астронавт Грег Нън и съветският космонавт Виктор Шевченко излетяха с космическия модул «Один-Галактика II» за първия пилотиран полет до планетата Марс.

Едно колкото рисковано, толкова и скъпо начинание за овладяването на Космоса, принудило двете суперсили да обединят ресурсите си. Служители на НАСА работиха на съветския космодрум в продължение на повече от година, за да осигурят успешното изстрелване...“

Тори прекъсна четенето. Отдавна знаеше всичко, написано за полета, наизуст. Очите ѝ се върнаха към снимката на Грег и Шевченко. Отново изпита смайване от приликата между тях — красиви, здрави, самоуверени младежи. Сякаш избраниците да полетят в Космоса растат и се възпитават заедно, пренебрегвайки различията на раса и национална принадлежност... Но тя не забравяше, че в жилите на Грег тече и руска кръв, в нейните също... Какво ирония на съдбата, Господи!

Спомни си колко се гордеше с Грег в онзи ден. Залепена за екрана на телевизора, тя с вълнение наблюдаваше изстрелването на космическия кораб, огромните бели облаци, засенчили ясното небе на Русия. После ракетата се превърна в ярка звезда и изчезна... Въздъхна и с нежелание сгъна изрезката.

Знаеше какво има на втората изрезка, дори без да я разгръща. Направи усилие на волята и втренчи поглед в официалната снимка на Грег, направена в лабораториите на НАСА. Ново, по-трудно и почти перверзно усилие, очите ѝ пробягаха по печатните редове:

„МОСКВА, 11 декември, (АП) — Грегъри Нън, американският астронавт — участник в космическата експедиция до Марс, заедно със съветския си колега

Виктор Шевченко беше официално обявен за мъртъв. Това е съдържанието на съвместната декларация на ТАСС и американски дипломатически представители в Москва.

Грегъри Нън беше ко-пилот на космическия кораб «Один-Галактика II», който предприе първия в човешката история опит да кацне на планетата Марс. Мисията бе официално прекратена преди шест седмици, когато «инцидент от неизвестен характер» доведе до смъртта на Нън и сериозни повреди на «Один-Галактика II».

Вчера около полунощ специалните спасителни екипи успяха да открият космическата капсула и да проникнат в нея. Те потвърдиха смъртта на господин Нън, но отказаха подробности за състоянието на господин Шевченко, за когото се знае, че е оцелял.

Районът за приводняване в Черно море беше обхванат от силна морска буря и специалистите изразяваха сериозни съмнения в успеха на спасителната операция. В нея взеха участие много кораби на съветския морски флот, включително тежкия крайцер «Потемкин»...“

— Мили боже! — прошепна Тори и натика изрезките обратно в нишата. Окичените с флагчета и снимки стени изведнъж ѝ се сториха непоносими, изпита чувството, че се задушавя.

Изскочи; навън и се облегна на затворената врата. Дишаше тежко, останала в компанията на бележитите флорентинци и собствените си спомени.

По-късно я повикаха да се срещне с баща си. Слънцето на великолепия калифорнийски ден лениво проблясваше между клоните на олеандрите. Тори вървеше между цветните лехи и се чудеше на бързината, с която попадна под влиянието на познатата градина. Вече не беше в състояние да се концентрира върху проблемите на външния свят, да мисли за събитията, които се разиграват извън стените на този дом. Също като някога...

Елис Нън я очакваше в беседката от тиково дърво, издигната в дъното на градината, отвъд плувния басейн с олимпийски размери. Цялата конструкция беше увита в бръшлян и ментова глициния. Елис

Нън изпитваше искрено възхищение към глицинията — едно жилаво и упорито растение, което издържаше на горещини и суша.

Усмихна се и я стисна в мечешка прегръдка.

— Здравей, ангелче.

Този път прояви благоразумието да не ѝ говори на руски, както беше правил много пъти, въпреки протестите ѝ. „Така няма да забравиш откъде идва семейството ти“, обичаше да казва Елис Нън. От тялото му се излъчваше приятна миризма, смесица от тютюн и мъжки одеколон. Същата, която Тори помнеше от дете.

Елис Нън правеше всичко възможно да изглежда американец, но в Европа винаги го вземаха за местен. Може би защото притежаваше северняшка красота, комбинирана с типично славянска физика, едър и здрав.

Името си беше сменил малко преди да кандидатства в Станфорд. В онези години това все още не беше университетът с безупречна репутация, но Елис Нън получи едно наистина великолепно образование. Стана Елис Нън не защото се срамуваше от истинското си име, а защото обичаше Америка с цялата си душа и искаше да се слее с нея. Докато Тори все още не можеше да разбере какво значи едно истинско американско име...

Беше мъж с едро телосложение, поддържаше тялото си във великолепна форма и никой не би допуснал, че вече е надхвърлил седемдесетте. Всеки ден плуваше поне час и половина в басейна, освен това правеше тежки физически упражнения. Косата му беше повече сива, отколкото руса, но все така гъста като на младини. Леко издължените му очи бяха раздалечени, широката уста беше изразителна като на комедиант.

Най-странен обаче беше носът му. Според Тори той изобщо не пасваше на славянските му черти, но това очевидно се дължеше на пластичната операция, която Елис Нън си беше направил преда години в стремежа си да изглежда типичен англосаксонец. В този акт нямаше дори капка суета, той беше изцяло подчинен на желанието му да се слее с новата си родина.

Елис Нън беше човек на светлината. Или, както го наричаха част от познатите му — *Човекът на светлината*. Наследил от баща си малка фабрика за електрически крушки, той я беше прехвърлил на запад и, използвайки всички придобити в Станфорд познания, беше

успял да я превърне в най-голямото и модерно предприятие за филмово осветление. Към неговата фирма „Магически миг“ се обръщаха всички, които се нуждаеха от слаба и скрита светлина за своите интимни сцени, ослепително осветление на батален декор, нощни симулации по всяко време на денонощието, специални ефекти. Компаниите на Елис Нън се появиха на всяка точка от земното кълбо, около която се прави кино: Италия, Франция, дори Хонконг... Днес неговите компютърни светлинни ефекти бяха в състояние да задоволяват буквално всички изисквания на Холивуд, особено след като собственият му научноизследователски институт разработи революционно нова лазерна технология.

Работата го направи богат и щастлив. Елис Нън нямаше нищо общо с тъжните „басети“^[1] на Бел Ер — общоприето прозвище за съпрузите на известни филмови звезди, които не правят нищо, освен да харчат огромните доходи на половинките си.

Бавно закрачиха покрай басейна. Тори неволно си спомни как баща ѝ се разхождаше тук с Грег и двамата оживено разговаряха. Винаги се беше питала какво толкова обсъждат и защо на нея рядко ѝ се случва да бъде на мястото на брат си. Особено пък там, под жилавата глициния на беседката...

Стигнаха до едно слънчево петно и Елис Нън се спря. Сякаш прочел мислите ѝ, той се извърна да я погледне и тихо попита:

— Знаеш ли защо обичам да съм тук, край беседката? Защото зная, че никой не може да ме види и чуе... — засмя се и махна с ръка. — Прекалено много хора се тълпят в този дом... — сви рамене и отново тръгна напред. — Разбрах, че няма смисъл да се боря срещу това, винаги е било така... Майка ти просто умира да пълни къщата с непознати, докато аз винаги съм изпитвал подозрение към тях. Кой ги знае какво вършат и какво са намислили — усмивката му беше широка и сърдечна. — Но когато съм тук, те не знаят какво съм намислил аз!

— Включително и мама, така ли?

— Естествено — кимна Елис Нън. — Тя е най-досадната от цялата група, защото иска всичко да бъде под контрола ѝ. Така и не разбра, че подобно нещо никой не може да постигне. Лично аз не съм изненадан от този факт, тъй като зная колко е зле с елементарните неща. Това е причината да се обгражда с купища хора, в състояние е да мисли единствено за ролята, която трябва да играе днес. Демонстрира

чудотворните си емоционални способности, превръща се в мис „Вселена на чувствата“... Едно време я наричах така, но и днес нещата са същите... Нищо не се е променило, с изключение на някои от нас. Не майка ти, разбира се. Тя никога няма да се промени.

Слънчевите отблясъци падаха върху статуята на Диана, едно съвършено копие на оригинала, който се намираще в Мексико сити.

— Ето това е майка ти — махна с ръка Елис Нън. — Диана, Богинята на лова... Чувала ли си, че моминското ѝ име е Диана Лиуей? Не си, нали? Така и предполагах. Не бих допуснал, че ще сподели подобно нещо с теб. А във филмовите студии едва ли са останали хора, които да го помнят. Не мога да се сетя кой предложи името Лаура, но продуцентите го харесаха. Така се роди Лаура Нън — и в киното, и в реалния живот. Разбира се, дотолкова, доколкото майка ти разбира какво означава реален живот.

— Как си я издържал толкова много години? — попита Тори. — Не само си оцелял, но дори процъфтяваш...

— За процъфтяването не мога да кажа нищо, но оцеляването е друга работа... — пръстът му замислено докосна устните. — Знаеш ли приказката за полицая Дзен? Не? Странно, особено като зная колко време си била в Япония...

— Татко!

— Господи, Тори, я се виж! — употребяваше истинското ѝ име само когато беше ядосан. — Зряла жена, надхвърлила тридесет и шест! С какво можеш да се похвалиш? Нямах дори сигурна работа, да не говорим за кариера и семеен живот. Това е истината, Тори, и ти трябва да я погледнеш в очите! Докато Грег... — замълча, неспособен да продължи, после лицето му окаменя, а гласът му прозвуча по различен начин — спокойно и малко горчиво. — Нали си изучавала източните философии? Можеш ли да ми кажеш защо именно Грег трябваше да бъде един от двамата представители на човешкия род, които тръгнаха да покоряват Марс? Защо той; след като животът му се подреждаше чудесно, след като имаше блестящи перспективи пред себе си, очертани сякаш лично от ръката на Господ — Бог? Имаш ли някаква представа какво означава това? — прекара длан през лицето си, от гърдите му се откърти тежка въздишка. — Защо стана така, Тори? Защо си отиде той?

Тори замълча. Нима някой е в състояние да отговори на подобни въпроси?

— Грег беше предопределен за велики дела, усетих това в мига, в който се роди! — лицето на Елис Нън потъмня от гняв и мъка, объркването в очите му се усили. — Но защо ни го отнеха? Майка ти казва, че такава е била волята Божия... Ако това е вярно, значи Бог е едно жестоко и безсърдечно създание!

Вълнението в душата на Тори стана неудържимо, очите ѝ гневно проблеснаха:

— Значи смяташ, че съм провалила живота си, така ли? Е, да, не съм това, което ти би искал да съм — астронавт, който волно се рее в безкрайния Космос. Не съм като Грег. Ти го обучаваше, а той искаше да бъде такъв, какъвто *ти* го създадеш! Идеална хармония между поколенията, нали? Ти се гордееше с него, знаеше как да го мотивираш. За теб Грег беше разтворена книга. Но аз бях друго нещо. Ти не можеше да проумееш защо искам да уча чак в Япония... Целият ти живот е преминал тук, в Лос Анджелис, но по отношение на световната политика и икономика си бил сякаш на Фиджи... Тук ти изгради своята вълшебна градина — една мечта, вградена в голямата мечта на Америка — Лос Анджелис. Естествено е да не разбираш мотивите ми, духовните ми интереси... Още помня какво каза, когато споделих намеренията си: „Япония?! Какво, по дяволите, е важното в Япония?“ Никога не прояви желание да ме разбереш, затова ще бъда голямото разочарование на живота ти... — Тори млъкна и тъжно поклати глава.

Баща ѝ внимателно наблюдаваше последните слънчеви зайчета, които се плъзгаха по каменната роба на Диана. На лицето му се появи отнесеното изражение, с което търпеше дългите и безумно скучни заседания в кабинета си. Едновременно с това угълчетата на устата му едва забележимо увиснаха. Така правеше и Грег, когато беше тъжен и самотен, разбира се, и когато беше сигурен, че никой не го наблюдава.

Тори наведе глава. Твърде късно се сети за обещанието да не започва битка с баща си. „Но какво толкова, въздъхна тя. Тук не става въпрос нито за него, нито за мен... Тук става въпрос за Грег. Той винаги е бил център на вниманието, дори сега, когато вече го няма. И нищо не може да се промени.“ В душата ѝ нахлу тъга, по-мрачна от първите сенки на здрача, започнали безшумно да се промъкват в

градината. Даде, си сметка, че се гневи колкото на баща си, толкова и на себе си... Защото тя е тази, която му позволява да чопли кървящите рани в душата ѝ.

Измина доста време, преди да вдигне глава. Гласът ѝ прозвуча тихо и някак колебливо:

— Няма ли да ми разкажеш приказката за полица Дзен?

Елис Нън кимна с глава. Не стана ясно дали този жест означаваше примирение с нестабилността на техните взаимоотношения, или обикновено съгласие.

— Преди много години живял един млад будистки свещеник, който предприел дълго пътешествие до Тибет — започна той. — Искал да проникне докрай в тайнството на религията и философията... Снабдил се със съответните препоръки от по-старшите свещеници на храма си, разположен някъде в Централен Китай. Когато най-сетне стигнал стените на търсения манастир, младият свещеник имал чувството, че вече е на небето, трябвало му известно време да свикне с разрежения въздух на високата планина...

Приели го, но изминали няколко дни, преди да се срещне с върховния лама. Той се оказал стар мъдрец, който сякаш бил на триста години.

„Разбрах, че си тук, защото считаш религиозното си образование за непълно“, казал старецът.

„Това е вярно“, поклонил се дълбоко свещеникът.

„Какво очакваш да научиш тук?“, попитал старият лама.

„Всичко“, отвърнал младежът.

„Ще видим — усмихнал се загадъчно старецът. — На първо време ще ти се наложи да будуваш тази нощ. Ще бъдеш на пост...“

Младият свещеник изглеждал объркан.

„Два месеца пътувах до тук — рекъл той. — Нима е възможно да имаш врагове дори на едно толкова затънтено място?“

„Монахът, който те доведе при мен, ще ти каже къде трябва да стоиш“, поясни ламата.

„Но аз не съм пазач, а свещеник! — изразил протеста си младежът. — Освен това съм будист и съм дал обет да не причинявам зло на никое живо същество. Дори гледам къде стъпвам, за да не смачкам някой червей...“

„Все още не знаеш какъв си — отвърнал старият лама. — Затова си тук...“

Показали на младежа къде трябва да пази. Оказало се, че това е едно място точно в средата на манастира. Подали му малка възглавничка за сядане и го оставили сам. От това място, имал възможност да наблюдава всичките четири сводести коридора, под които били подредени малките килии на монасите...

Времето сякаш спряло. В манастира царяла дълбока тишина, нищо не помръдвало. Клепачите на свещеника натезжали, на няколко пъти се уловил, че дреме. Прозявал се, протягал се, правел всичко възможно да остане буден. Неволно започнал да се пита защо е тук, имало ли е смисъл дългото му пътешествие...

После изведнъж дочул някакъв звук и скочил на крака, очите му внимателно пробягали по дългите, полутъмни коридори. Тишината била абсолютна. Мрачна и натезжала от гробовна клаустрофобия. Но младежът бил сигурен, че е чул нещо, това се потвърдило и от внезапното, почти болезнено свиване на душата му.

Рязко се завъртял по посока на западния коридор. Там имало нещо, неясна тъмна маса под светлината на бориките.

Изведнъж масата се раздвижила и се впуснала към него, стремителна като вихър. Студени тръпки пробягали по гърба му. Била прозрачна, като ципестите крила на насекомо. През нея се виждал пустият коридор...

Призракът се плъзнал покрай младежа и изчезнал към отсрещния пасаж. Той извърнал глава и видял, че на мястото му се появяват нови призраци, скупчени като полупрозрачна маса в дъното на коридора. За момент му се сторило, че различава лица, тела и крайници, после всичко се сляло в гола и тайнствена енергия...

Страх нахлул в душата на младежа. Какви са тези същества? Те ли са враговете на тибетския лама? Как ще се справи с тях, след като религията му забранява да използва насилие? Въпросите се блъскали в главата му по същия начин, по който призраците се блъскали в тесния пасаж. Страхът в душата му се превърнал в ужас, единственото му желание било да обърне гръб на това ужасно място и да побегне. Но краката му останали вкопани, сякаш сънувал кошмар. Вече не знаел от какво да се страхува повече — от загубата на разума или от загубата на живота си...

После забелязал нещо любопитно. Страхът се раждал вътре в него. Напрегнал всичките си духовни сили, младежът изведнъж разбрал, че каквито и да са тези призраци, те не представляват заплаха нито за него, нито за обитателите на манастира. Те просто се движели хаотично напред-назад и нищо повече...

Решил да сложи ред. Бързо открил, че когато успее да се концентрира напълно, той е в състояние да усети желанието на мятаните се демони, да насочва движенията им.

Едва тогава видял лицето на един от тях и познал в него монаха, който го отвел в покоите на ламата. И разбрал всичко.

Тези призраци били духовете на монасите. Сънят разкъсвал веригите на строгата дисциплина, на която всички се подчинявали през деня, духовете започвали да се мятат свободно, с радост отдавайки се на хаоса, който властва дълбоко в душата на всеки човек. Този хаос можел да бъде прекратен само от човек, поел функциите на Дзен-полицай; човек, който ясно вижда опасността в безконтролното поведение...

Тори и Елис Нън неусетно бяха стигнали до оградата. Баща ѝ се обърна ѝ хвърли един последен поглед към статуята на Диана, обвита в тайнствен здрач. Проточилото се мълчание най-сетне свърши, той въздъхна и леко поклати глава:

— Сега разбираш ли как съм оцелял в градината на Диана? Просто разбрах, че трябва да се променя, за да укротя демоните в гениалната глава на майка ти...

Тори потъна в дълбок размисъл. Приказката беше смайваща, но най-смайващото в нея беше фактът, че я чува от устата на баща си. Никога не беше допускала наличието на подобна изтънчена тайнственост в душата му. Приказката обясняваше и много странни неща в отношенията между родителите ѝ, едновременно с това пробуждаше забравени спомени от детството...

— Понякога се безпокоя, че... — объркано млъкна, после ядно размаха ръце. — Просто имам чувството, че когато мама е наблизо, аз губя идентичността си... От нея се излъчва могъща сила и душевна енергия — онова, което японците наричат „ва“... И това излъчване не оставя място за мен, за личността ми...

— Трябва да направиш усилие да разбираш майка си по-добре — промълви Елис Нън. — Убеден съм, че си струва...

— Май не разбра какво искам да ти кажа — поклати глава Тори. Имаше чувството, че не може да намери общ език с този човек, а и той не прави нищо, за да ѝ помогне. Въпреки това продължи: — Често си давам сметка, че не зная какво изпитвам спрямо нея... — очите ѝ се насочиха към благородния му, почти съвършен профил. — Ти обичаш ли я?

— Разбирам я, Тори — извърна се с лице към нея Елис Нън. — А при човек като майка ти това чувство се покрива изцяло с обичта...

— Така ли?

— Ти как мислиш? — напрегнато я погледна Елис Нън. — Как по друг начин може да се обича една икона? Как можеш да превърнеш в плът и кръв един идол, блестящ и обожествен? Няма такъв начин, Тори. Възможността е една — да се вмъкнеш в нейната реалност, колкото по-дълбоко, толкова по-добре...

— Аз не мисля, че...

— Виж какво, моят брак оцеля, въпреки че по нищо не се отличаваше от нещастните бракове на хора като Ди Маджо и Артър Милър. И в това се крие най-голямото ми постижение... — погледна към басейна, в очите му се появи копнеж да потъне в хладната и бистра вода. — Майка ти се нуждае от изградения си имидж с такава жажда, с каквата ние с теб имаме нужда от въздуха... Проумееш ли това, проумяла си всичко!

Тори вдигна глава да го погледне. Последните отблясъци на умирация ден се отразяваха във водата на басейна, но светлината беше достатъчна. Изведнъж ѝ заприлича на Грег, изправен край парапета след поредния скок, с блясък на триумф в ангелските очи. Грег. Винаги Грег. Дори смъртта не им попречи да говорят за него, да мислят за него, да се опитват да гледат на света през неговите ангелски очи...

— Говориш като истински Дзен-полицай — подхвърли тя с цялата ирония, на която беше способна в този миг.

Вечерта приближава. Скрита от майка си зад масивните дъбови врати на библиотеката, Тори сякаш отново е в капана на Градината на Диана. В главата ѝ нахлуват спомени от юношеските години. Пак е сред огромното имение в Лос Анджелис, слънцето облива загорялото ѝ тяло с топлите си лъчи. Прикована към едно точно определено бъдеще

както от красотата си, така и от желанието на баща си. Бъдеще, което, според навъртащите се около нея хлапаци, вече отдавна се е превърнало в действителност. Тези спомени винаги са едни и същи, натрапчиви като грях на монахиня.

В Градината на Диана разполага с всичко, което може да пожелае, стремежът ѝ да опознае света извън перфектно очертанния периметър става все по-слаб и по-слаб...

Но една вечер по време на някакъв прием, организиран от родителите ѝ, тя изведнъж разбира колко дълбоко се е заблуждавала. Присъстват всички известни личности на Холивуд, с изключение на враговете. Стаите са пълни с познати лица, легенди от екрана. Тук са мъжете с пари и техните изящни съпруги, излъскани като скъпоценни камъни. Приличат на скъпи часовници, измъкнати небрежно от джоба, приличат на пачка от хиляда долара...

Начинът на общуване се изчерпва с клюките, както обикновено. Кой с кого спи, коя от кого е бременна. Тори бавно осъзнава, че личният живот на тези лъскави обитатели на Холивуд, на това странно стадо красиви човекоподобни маймуни протича в синхрон с професионалната им кариера. Любов, брак, сексуални контакти — всичко това има значение само ако се развива по законите на филмовия сценарий. Тези хора се срещат сред декорите, ангажират се един с друг и съответствие с ролите си. Все пак изпитват нужда да усетят разликата между реалност и измислица, да направят любовта си не толкова обвързваща, колкото осезаема. Резултатът неизбежно е дете. Но след раждането му блясъкът също така неизбежно помръква. Любовта, бракът и сексуалните контакти вече не са същите. Майката не може да бъде толкова възбуждаща, колкото е любовницата; трима не могат да поддържат огъня на страстта, както го правят двама...

В крайна сметка Тори разбира, че ненавижда тези хора. Че приема тяхното присъствие като агресия. Но в тази нощ те са навсякъде — в дневната и кабинета, в библиотеката и фойето... Има чувството, че се задушават. Бяга навън, но и градината е пълна със знаменитости. И тук не може да се диша. Приведена над осветените отдолу води на басейна — нейното убежище, нейното любимо място за размисъл, тя чува как от гърдите ѝ излита астматично свистене.

Най-сетне успява да се добере до колата си — един новичък „Тъндърбърд“, завърта контактния ключ, изпод колелата излитат

дребни камъчета. Устремява се надолу, към неоновото сияние на Лос Анджелис. Не към Бевърли хилс или Уестууд, а отвъд тях — при хората, които нямат пари и привилегии, не участват в съзливни филми, а играят грубата и в много случаи жестока игра, наречена живот...

В душата ѝ бушува необясним гняв, срещу който не може да се изправи. Срамува се от него, сякаш частица от майка ѝ се е превърнала в отровна стрела, забита дълбоко в мозъка ѝ.

Този срам ненавижда повече от всичко на света. Той ѝ пречи да докосне гнева в душата си, да се изправи срещу него, да го опознае. От разстояние гневът изглежда като странно оранжево сияние на хоризонта на чувствата, маркер с неизвестно предназначение. Тази вечер обаче тя е твърдо решена да разкрие загадката му.

Колата се плъзга по тясната и изпълнена с остри завой алея „Мълхоланд“, излиза на магистралата и се устремява надолу, към блестящата от неон Долина. Тук въздухът е силно замърсен, няма нищо общо с прозрачната прохлада на хълма. Очите ѝ се насълзяват, кожата започва да я сърби. Натиска рязко педала на газта и хоризонтът стремително тръгва насреща ѝ.

Спира пред подозрителен бар, сред няколко блестящи с хрома си мотоциклета „Харли Дейвидсън“. Остава зад волана, заслушана в пукането на изстиващия мотор. Гневът в душата ѝ се смесва с тъга, иска ѝ се и Грег да е тук. Грег, който винаги е готов да я изслуша, единственият човек на света, който я приема такава, каквата е... Но Грег е далеч, в университетското градче на Калифорнийската политехника. Зубри за последните си изпити, мисли единствено за дипломирането...

Аз съм съвсем сама, казва си Тори и усеща как я обливат вълните на черно отчаяние.

Влиза в бара и започва да се налива с алкохол. Малолетна е, но лесно минава за навършила осемнадесет. Малцина бармани могат да устоят на красотата ѝ, никой не ѝ отказва питие, никой не иска документите ѝ...

От джубокса се носят натрапчивите ритми на „Локо моушън“, дансингът е претърпан от извиващи се тела. Преобладават черните кожени якета, мяркат се татуировки и дълги коси, дебели кожени колани и превръзки за ръце. Един от рокерите е окачил на шията си

миниатюрен череп, вероятно на, някакъв гризач. Партньорката му го пита нещо, той се смее, пръстите му подръпват кожената каишка:

— Истински е, маце... Принадлежеше на един плъх, който реши, че може да споделя кухнята с мен... К'во ще кажеш, а?

Момичето се киска, но очите му уплашено опипват мрачния талисман.

Всички посетители зяпат Тори, особено младежите. Присъствието ѝ тук е толкова странно, колкото поникването на прекрасна роза наред с леха със зеле. Някой сочи новичкия тъндърбърд зад прозореца, разнася се приглушен шепот. Огненото сияние вече не е на хоризонта, увисва пред нея, тя е сигурна, че може да го докосне.

Рокерът с черепа на шията единствен не ѝ обръща внимание. Той не е красив, Тори не изпитва никакъв интерес към него. Но сега това е без значение. Тя иска именно него, усетила пламъка в душата му. Познат до болка и едновременно с това абсолютно неразбираем... Пламъкът на гнева, изпълващ душата на затворен в клетка хищник, безсилен пред лицемерието на обществото... Той ще бъде избраникът, той ще бъде разковничето, с чиято помощ Тори ще дешифрира причините за непонятния гняв в душата си.

Той продължава да танцува с момичето, което го попита за черепа. В очите ѝ гори огън. Тори знае на какво се дължи той и искрено ѝ завива. Огън, чиито пламъци често докосват и нейната душа, но тя трябва да го потиска, за да бъде в тон с безупречно подредения живот в Градината на Диана... Див, примитивен и всепобеждаващ огън. Олицетворение на всичко, което Тори не може да притежава...

Скача на крака, сграбчва момичето за китката и го запраща назад. Изправя се срещу рокера и започва да танцува. Той е едър и здрав, от тялото му се излъчва главозамайваща миризма на кожа и пот. Истински примитивен звяр...

— Хей! — изскача насреща ѝ момичето. Косата му е разрошена, лицето — разкривено в гневна маска.

— Изчезвай! — вика Тори и продължава да танцува. — Сега е мой ред!

— Кучка! — крещи момичето и трмаво посяга към нея. Гневът най-сетне се отприщва. Тори извива горната част на тялото си, юмрукът ѝ потъва в лицето на момичето. Ударът е жесток. Шията на

съперницата ѝ отскача назад. Пропукват прешлени, краката ѝ се подгъват.

Тори продължава да танцува с рокера. Нито веднъж не е срещнала погледа му, сега това е напълно излишно. Очите му изобщо не я интересуват...

— Хей! — подвиква той. — Хей!

Тори продължава да танцува. Почти не забелязва, че той е престанал.

— За каква се мислиш, да те вземат мътните? — ръмжи рокерът. Ръката му лениво се повдига, юмрукът му размазва носа на Тори...

Седи абсолютно неподвижно в огромния кожен фотьойл. Отдавна не беше си спомняла за онази нощ в Долината. Носът ѝ се оказа счупен и зарасна накриво. Майка ѝ я заведе при личния си пластичен хирург. Тори изпита ужас от разнообразието на носове, които ѝ бяха предложени. Скочи на крака и избяга от кабинета. Отказа да се оперира, леко изкривеният нос постепенно се превърна в отличителен знак, в паметник, напомнящ за онова, от което се нуждаеше и което никога не получи...

Свободата да бъде...

Да бъде какво? Нямаше отговор на този въпрос. Но Адона е права: тя наистина се нуждае от страст. Без нея животът е едно сиво и монотонно съществуване.

— Тори?

Главата на Лаура Нън надникна през открехнатата врата на библиотеката. Беше облечена в джинси с мъниста по джобовете и бяла мъжка риза, току-що закупени от някакъв бутик на Родео драйв. Кой знае защо си беше въобразила, че в това облекло ще ѝ бъде по-лесно да общува с дъщеря си. Но опитът ѝ да се представи за приятелка беше просто поредната роля и на Тори ѝ стана тъжно...

— Ето къде си била, скъпа! Стори ми се, че се стопяваш като дим! — на лицето на Лаура Нън се появи ослепителна усмивка. — Един човек иска да те види...

— Едва ли — отвърна Тори и вдигна глава от разтворената книга в ръцете си. Беше прехвърлила крак през облегалката на огромното кожено кресло, облеклото ѝ се състоеше от чифт къси шорти и бяла

тениска с инициалите на Калифорнийския технически университет. —
Никой не знае, че съм тук...

— Той очевидно знае и вече е тук.

— Кой?

— Ръсел.

— Кой Ръсел?

— Е, знаеш кой, скъпа — Лаура Нън отново пусна в действие ослепителната си усмивка и замръзна на място. Сякаш всеки миг очакваше да чуе познатото „стоп!“ от устата на невидим режисьор: — Ръсел Слейд...

— Господи Исусе! — скочи на крака Тори и книгата се изплъзна от ръцете ѝ. — Надявам се, че си го изгонила или поне си казала, че не съм у дома!

— Нищо подобно — поклати глава Лаура Нън. — Казах му, че се радвам да го видя и ще отида да те потърся... Освен това...

— Мамо! — прекъсна я с гневен вик Тори. — Ръсел Слейд е човекът, който ме уволни!

— Убедена съм, че е станало недоразумение — отвърна Лаура Нън. — Нищо повече от вътрешна политика, едва ли има връзка с работата, която си вършила. Ново ръководство, нови методи... Знаеш как става. Издигнати на ръководен пост, хората искат да назначат свои приближени... Това е напълно в реда на нещата, скъпа. Всеки ден съм свидетел на подобни неща в студията... Човек не трябва да им обръща внимание, а още по-малко да ги приема като лично отношение...

— Господи, та аз дори не съм разговаряла с Ръсел, откакто ме замрази преди година и половина!

— Дори когато бяхме... хм... във Вашингтон?

— Не!

Лаура Нън имаше предвид поканата на президента, който лично им връчи Ордена на честта — най-високото отличие на Съединените щати. С него Конгресът беше наградил посмъртно Грег, кутийката и до днес лежеше в едно от чекмеджетата на бюрото му. Тори не успя да изпита гордост от високата правителствена награда, за нея тя беше само още едно горчиво напомняне, че Грег никога няма да се върне...

— Не зная защо все още не сте изгладили различията си, скъпа — продължи Лаура Нън. — Той е толкова очарователен, идеалният

кандидат за... — някакво шесто чувство я накара да млъкне, очите ѝ се отпавиха към вратата. — Я виж кой е тук, скъпа!

Тори вдигна глава и видя как Ръсел Слейд се плъзга в библиотеката, отрязвайки ѝ пътя за отстъпление.

— Здравей, Тори — поздрави я той, сякаш се бяха разделили преди малко и между тях не беше се случило нищо особено.

Временно лишена от дар слово, Тори отправи объркан поглед към вратата. Лаура Нън усмихнато ѝ махна с ръка, после побърза да се оттегли.

— Отдавна не съм идвал тук — огледа се Ръсел. — Беше ми много приятно да се видя с майка ти. Господи, каква великолепна жена е тя!

— Зарежи любезностите! — срязва го Тори. — Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Няма ли да ми предложиш едно питие? Шофирането от летището беше доста изморително...

Тори отиде до вградения в стената бар и му забърка един „Том Колинс“. Знаеше вкусовете му, излишно беше да го пита какво иска. Подаде му чашата, той я пое с благодарствено кимане. Беше облечен елегантно и едновременно с това удобно. Тъмносиньо поло, ленен панталон, леко и отлично скроено копринено сако. Тори се почувства съвсем гола в своите шорти и тениска. Изпита усещането, че е палаво дете, хванато на местопрестъплението от строгия си баща.

— Дойдох да те разпитам — внимателно промълви Ръсел Слейд.

— Да ме разпиташ?

— Все някой трябваше да го стори — кимна той. — Реших, че това мога да бъда и аз... Ариел Соларес беше един от най-добрите ми оперативни агенти. Ти си била свидетел на смъртта му, следователно трябва да бъдеш разпитана.

— Откога директорът се занимава с разпити на оперативните агенти? Това едва ли е част от задълженията му...

Ръсел не обърна внимание на иронията в гласа ѝ.

— Както вече ти казах, Соларес беше един от най-добрите ми агенти — търпеливо повтори той. — По тази причина реших да те посетя лично.

— Я не ме занасяй, Ръсел! — троснато рече Тори. — Дошъл си тук само защото аз съм била на мястото на инцидента. А за Соларес

изобщо не ти пука!

— Разбирам гнева ти, но...

— Не разбираш абсолютно нищо, свързано с мен! — избухна Тори.

Ръсел отпи една глътка и хладно я изгледа над ръба на чашата:

— Дори да е така, ще трябва да поговорим.

— Аз не работя за теб!

Той въздъхна и се отпусна на кожения диван, в съседство с широкото кресло. Наведе се и взе захвърлената на седалката книга.

— „Благородството на провала“? — очите му се спряха върху лицето ѝ. — Чел съм тази книга... В нея се говори за митическите герои на Япония, нали? — очите му не я изпусаха нито за миг. — Седни, ако обичаш. Зная, че си ядосана от безцеремонното ми нахлуване, но бях длъжен да те видя заради убийството на Соларес. Мисля, че можеш да ме разбереш... Предлагам да проявим възпитание, поне докато приключим с разпита.

— В устата ти всичко звучи лесно и просто — въздъхна Тори, отиде до бара и сипа два пръсти малцово уиски в широка чаша с лед. Нямаше никаква нужда от алкохол, но ѝ трябваше време да възстанови равновесието си.

— Преди всичко искам да се уверя, че около теб всичко е наред — прозвуча гласът на Слейд от другия край на помещението. — Допускахме, че си ранена при експлозията, но от Градското управление на полицията в Сан Франциско съобщиха, че си отказала медицинска помощ.

— Не ми беше необходима — отвърна Тори, отпи глътка уиски и бавно се обърна да го погледне.

— Значи дори не си изпаднала в шок? — очите на Ръсел се плъзнаха по лицето ѝ, главата му бавно кимна. — Това е типично за теб... Винаги си държала да се оправяш сама.

— Аз съм далеч по-добре подготвена от...

— Зная, зная — махна с ръка той. — Дай да вървим нататък.

— Каква маска си избрал днес, Ръс? — попита Тори и се отпусна на дивана до него. — Маската на твърдия администратор или онази, другата — на grosмайстор, жертващ една пионка след друга на кървавата дъска, която никога не е виждал със собствените си очи? А

може би си решил да се възползваш от най-любимата си маска, Ръс... На протежето на Бърнард Годуин...

— Тая последната ти най-много я ненавиждаш, нали? — промърмори Ръсел и отпи глътка от коктейла си. В главата му внезапно изплуваха думите на Годуин: „Тори Нън е твой проблем, Ръсел...“ — Предполагам, защото ревнуваш... И двамата сме протежета на Бърнард. Той няма деца, ние с теб ги заместваем в сърцето му...

Тори цъкна с език и се облегна назад. Хладната кожа се докосна до разгорещеното ѝ тяло.

Ръсел стана и пристъпи към библиотеката. Типично за него поведение. При своите контакти винаги обръщаше внимание на пространството, както във физически, така и в емоционален смисъл. И никога не пропускаше да избере най-подходящата за себе си дистанция.

Тори гледаше как се доближава до френската масичка от резбовано дърво и докосва с длан тапицирания с тънка кожа плот. Пръстите му нежно пробягаха по бронзовия лампион със зеленикав абажур, после се прехвърлиха на сребърната табакера за пури, подарък на баща ѝ от Самюел Голдуин. Продължиха пътя си към малката кутийка, която Ариел Соларес тикна в ръката ѝ, преди да умре, Тори затаи дъх. Нямаше никакво намерение да осведомява Ръсел Слейд за нейното съществуване. Нито сега, нито когато и да било... Това беше последният жест на Ариел и тя твърдо възнамеряваше да го запази за себе си.

— Какво се случи в Сан Франциско, дявол да го вземе? — рязко се обърна Слейд.

— Ти ще кажеш.

— Не те разбирам...

— Ариел Соларес ме преследваше.

— Така ли? — равнодушно я погледна Слейд. — Значи е имал по-добър вкус, отколкото предполагагах...

Тори се засмя, въпреки волята си.

— А твоят е още по-добър — изправи се срещу него тя, усмивката бързо изчезна. — Ти си знаел, че Ариел ме преследва по простата причина, че лично си му заповядал това!

Нанесе удара си слепешком, разчиташе да узнае нещо повече.

— Е, това вече е прекалено!

— Едва ли — поклати глава Тори. — Защо ще идваш да ме разпитваш лично, ако не си бил пряк ръководител на Ариел?

— По съвпадение на обстоятелствата Соларес изпълняваше една особено важна задача. На практика бях решил да пратя някой друг тук, но в последния момент ми се стори уместно да те разпитам лично, да покажа, че поемам лична отговорност за смъртта на Соларес...

— Много патетично! — презрително го изглежда Тори. — Типичен жест на бюрократ, който няма никаква представа за опасностите на оперативната работа!

— Не бъди толкова мелодраматична — усмихна се Слейд.

— Добре знаеш, че хората ми поемат рисковете доброволно, а не защото аз им заповядвам това — постави чашата си точно до кутийката на Ариел, сърцето на Тори отново пропусна един такт.

— Зная само, че Ариел е работил за теб и срещата ни в Буенос Айрес не беше случайна. Той ме е чакал там...

— Интересна теория — мазно проточи Ръсел. — Но за съжаление погрешна и прекалено макиавелианска...

Тори отново се разсмя.

— Е, този цитат заслужава място в дневника ми! — въздъхна тя, довърши питието си и остро попита: — С каква задача изпрати Ариел в Буенос Айрес?

— Нали вече знаеш? — сви рамене Ръсел. — Според твоето твърдение съм го изпратил там да те оплете в мрежата си...

— Имам предвид тунелите, Ръсел! И убийците от Якудза! Ариел прекрасно знаеше кои са те и защо са се напъхали в градските подземия. А това означава, че знаеш и ти...

— Разбира се, че зная. Но тази информация е поверителна, а ти вече не работиш за мен...

— И слава богу! — погледна го намръщено тя. — В същото време започвам да се съмнявам, че си ми намерил достоен заместник. Умения като моите не се срещат под път и над път...

— Вярно. Те могат да се срещнат у малцина избраници.

— Всъщност няма какво да се съмнявам — усмихна се Тори. — Ясно е, че никога не би успял да ме замениш.

Ръсел се облегна назад и впери очи в тавана.

— Това може би е вярно, може би не... — замислено промълви той. — Сега важното е да разбереш, че трябва да ни помогнеш да

открием убийците на Соларес... — направи кратка пауза и многозначително добави: — Дори само заради паметта му...

— Браво, Ръсел — усмихна се Тори. — Караш точно по учебника. Сега остава само да докоснеш струните на чувството ми за колегиалност...

— Мисля, че ме разбираш погрешно — въздъхна Ръсел. — Нима наистина ме считаш за толкова циничен?

Тори стана, пристъпи към бара и напълни чашата си с минерална вода.

— Как е Бърнард? — попита. — Все още ли се води пенсионер, който няма нищо общо с „Алеята“?

— Общо взето, да — сви рамене Ръсел. — Но ти знаеш, че той никога не е бил пенсионер... Крие се под наметалото на нещо като неофициален консултант, просто защото така е най-удобно. Не само за него, но и за всички нас...

— Предай му много поздрави от мен.

— Непременно — кимна Ръсел, извади миниатюрен магнетофон от джоба на сакото си и натисна копчето за запис: — Имаш ли нещо против да започнем разпита?

— Нямам — отвърна Тори. — Ще ти кажа всичко, което зная.

Говори в продължение на няколко минути. Ръсел я изчака да свърши и тихо попита:

— Сигурна ли си, че това е всичко?

Тори само кимна с глава. Пропусна да спомене както за малката дървена кутийка, така и за интимностите си с Ариел.

— Добре, значи приключихме.

Ръсел изключи магнетофона, помълча малко и вдигна глава.

— Как мислиш, не бихме ли могли да склучим нещо като примирие?

— А какво те кара да мислиш, че такова примирие е необходимо? — отвърна с въпрос Тори и бавно се изправи на крака.

Минавайки покрай него, тя изведнъж усети нежното докосване на ръката му върху лявото си бедро.

— Как понасяш това?

Гласът му долетя някъде отдалеч, тъй като тя моментално потъна в „прана“, дишането ѝ стана дълбоко и равно. Но възстановяването на душевното равновесие все пак изискваше време. Мълчанието се

проточи, всяка отминала секунда затвърждаваше малката победа на Ръсел Слейд.

— Вече рядко се сещам за тези неща — излъга Тори.

— Това е хубаво — кимна със задоволство той. — Означава, че оздравителният процес, е приключил... — отдръпна ръката си, но Тори не се помръдна. — Я ми кажи... Можеш ли все още да правиш всичко онова, на което беше способна преди... хм... преди инцидента?

Разпокъсаните, нищо неозначаващи късчета на мозайката внезапно се подредиха в съзнанието ѝ, всичко стана ясно. Картината беше пълна само при физически контакт помежду им.

— Не си наредил на Ариел само да ме следи, нали? — обърна се да го погледне тя. — Заповядал си му да ме подложи на тест, това е причината да ме замъкне в онези подземия. Той е знаел, че японците ще бъдат там и затова остана напълно пасивен пред опасността, оставяйки ме сама да търся пътя към избавлението... Аз бях опитното зайче, нали? — широко отворени, очите ѝ се забиха в лицето на Ръсел Слейд.

— Виждам, че въображението ти работи добре — усмихна се той и пхна магнетофончето в джоба си. — Но честно ще ти призная, че нямам никаква представа защо те е вкарал в онези тунели. На практика това е сериозно нарушение на правилата за безопасност и се страхувам, че той си плати жестоко именно заради него...

— Това не е вярно — поклати глава Тори и прекоси стаята в негова посока. — Недей да скверниш паметта му. На практика нямаш никаква представа защо са го убили, не знаеш дори кой е прекият извършител. Защото ако знаеше това, изобщо нямаше да си губиш времето с разпити... — „Аз зная защо си тук, Ръсел, въздъхна в себе си тя. Имаш нужда от мен, ето защо! Издържах успешно повторните кандидатски изпити и сега си дошъл да ме вземеш!“

— Каква загуба! — клатеше глава Ръсел. — Трябваше да позволиш на нашите специалисти да те прегледат след инцидента... Нима не си даваше сметка, че, предпочитайки помощта на твоите японски доктори, ти наруши правилата на сигурността? Нямах друг избор, бях принуден да прекратя всякакви връзки с теб...

— Сторих каквото трябва, за да се спася — отвърна Тори. — Дори не бях чувала за твоите специалисти, но в замяна на това отлично

познавах своите. Освен че са ми близки приятели, те са сред най-добрите хирурзи травматолози на света!

— Това може да е вярно, но...

— Все още не искаш да го приемеш, нали? — погледна го Тори. — Нима не разбираш, че без това тяло, без пълно възстановяване на предишните си умения аз щях да бъда нула? Да не говорим, че сама нямаше да се понасям...

— Напълно разбирам загрижеността, която изпитваш към тялото си. Но нашите хора са не по-малко опитни специалисти от японците, а голямото им предимство е, че са минали през всички процедури на сигурността. Може ли да каже някой дали не си разкрила нещо за „Алеята“, докато си била под упойка? Разбери, че аз трябва да мисля за цялата организация, а не само за теб!

— Умно си подбрал тезата си — изгледа го одобрително Тори. — Но това не е достатъчно. Инцидентът беше само претекст, истинската причина за отстраняването ми е друга. Ние наистина бяхме като брат и сестра, това е една от малкото истини, които излетяха от устата ти. Аз бях най-сериозната заплаха за спечелване благоволенията на Бърнард и ти побърза да ме отстраниш от пътя си. В крайна сметка и „Алеята“ не е нищо друго, освен бастион на мъжкото превъзходство, нали?

— В едно си права — въздъхна Ръсел и започна да се надига. — Ти наистина не подлежиш на контрол. Но сега, когато не изпълняваш задачи за никого, вероятно не се чувстваш особено добре... — очите му бавно се спряха на лицето ѝ. — А що се отнася до начина, по който докоснах бедрото ти...

— Японците ми сложиха протеза от изкуствен материал, който е далеч по-качествен от човешките кости — прекъсна го с равен глас Тори. — Десет пъти по-гъвкав и сто пъти поздрав... — на лицето ѝ се появи хладна усмивка. — Добре, ще задоволя любопитството ти. Не изпитвам никаква болка при лошо време, липсва триене, нищо не напомня, че това бедро е било строшено на десетки места... След трансплантацията бягам и скачам дори по-добре от преди.

— Сега му е времето да призная, че си избягнала капана в онези тунели по наистина майсторски начин — подхвърли той. Така искаше да покаже, че отново ѝ вярва, но едновременно с това потвърждаваше подозренията ѝ, че Ариел е имал заповед да я подложи на тест. Това придаваше на победата ѝ горчив вкус...

Погледна го в очите и предпазливо подхвърли:

— Никога няма да признаеш, че съм постъпила правилно, като отидох при моите приятели, нали?

— Фактите говорят друго — отвърна Ръсел. — Това бе едно от многобройните решения, които си вземала със сърцето, а не с разума си. Но най-лошото е, че и до днес не разбираш огромната опасност, на която си изложила не само себе си, но и „Алеята“...

— Добрата памет понякога е нещо доста удобно, нали? — подхвърли Тори.

— Ние всички вярваме в това, в което трябва да вярваме!

— С изключение на Бърнард...

— Според мен прекалено много го превъзнасяш — отбеляза Ръсел. — Това без съмнение се дължи на факта, че именно той те е ангажирал пръв, превърнал се е в твой ментор. Но Бърнард предаде юздите в мои ръце, Тори. Ти отказваш да приемеш този факт и още от самото начало изпитваш недоверие в способностите ми...

— Ненавиждам тромавото и жестоко отношение към хората.

— Забравяш, че Бърнард Годуин беше не само твой, но и мой учител — усмихна се Ръсел.

Настъпи кратка пауза, Тори я използва, за да анализира тона и насоката на разговора. После бавно поклати глава:

— Не виждам с какво можеш да ме накараш да променя мнението си...

— Мнението ти за какво?

— За завръщането ми в „Алеята“.

— Не съм тук заради това.

— Така ли? — отвърна на усмивката му Тори, но сърцето ѝ рязко ускори ритъма си. — Е, в такъв случай получи всичко, което искаше...

— Точно така — кимна Ръсел. — И нямам намерение да злоупотребявам с гостоприемството ти.

— Никой не ти го е предлагал.

— Благодаря за питието — засмя се той. — Беше много любезна домакиня.

Тори премълча.

— До нови срещи — тръгна към вратата той.

— Очаквам ги с нетърпение! — иронично се усмихна тя.

Приятна и уютна през деня, сега библиотеката изглеждаше мрачна и потискаща. Това се дължеше както на вечерните сенки, така и на спомените.

Свита на кълбо върху огромното кожено кресло, Тори все още не можеше да се отърси от присъствието на Ръсел Слейд. В един момент я обзе паника. Господи, бедрото! Ами ако Ръсел е споменал пред майка ѝ за тежката операция? Беше предпочела да не казва на родителите си нито за инцидента, нито за протезата от изкуствен материал. Ясно си представи как Ръсел, в изблик на фалшива любезност, подхвърля на майка ѝ нещо от сорта на „Много се радвам, че дъщеря ви се е възстановила напълно, госпожо Нън“... Не, едва ли би постъпил така, това не е в стила му. Маниак на тема сигурност, Ръсел никога не казва повече от необходимото. Шпионин до мозъка на костите си, той прибягва не толкова до откровени лъжи, колкото до спестяване на истината...

Отчасти успокоена, Тори стана и пристъпи към писалището. Ръката ѝ легна върху кутийката на Ариел, поколеба се за миг, после вдигна капачето. Очите ѝ отново пробягаха по цветната снимка вътре. На нея беше запечатан Ариел, очевидно сниман съвсем наскоро, може би броени дни преди появата му в Буенос Айрес. Зад гърба му се различаваха дървета, пътечки и скамейки. Снимката беше направена в един от малките паркове на Сан Франциско, някъде близо до дома му. Потвърждение на това беше неясната грамада на Рашън хил, издигаща се в далечината. Лицето му беше в сянка, но времето очевидно е било ясно и слънчево, тъй като очите му бяха леко присвити. Беше усмихнат, зад гърба му се виждаше слънчев часовник от бронз, край който играеше дете. В дъното се очертаваха силуетите на мъж и жена, вървящи към обектива на камерата. Малко пред тях, в левия ъгъл на снимката имаше още някакъв мъж. И тримата бяха далеч, чертите на лицата им не можеха да се видят.

Тори вече беше изследвала подробно фотографията, на практика вършеше това по няколко пъти на ден. Все още не можеше да разбере значението ѝ, пропускаше онова, което беше накарало Ариел да я потърси в последните мигове на живота си. Снимка на един човек в парка и нищо повече. Човекът е Ариел. Това ли е всичко, останало от него? Това ли е цялото му наследство?

На вратата се почука, в библиотеката се появи Лаура Нън.
— Вече е късно, скъпа — каза тя. — Чакаме те за вечеря.
Тори хвърли поглед на часовника си и учудено вдигна глава:
— Но сега е едва шест и половина, мамо...
— Седем и половина — усмихна се Лаура Нън. — Сутринта преминахме на лятно време... — главата ѝ леко се наклони. — Предполагам, че вече си огладняла, нали?
Тори прибра снимката на Ариел и се изправи.
— Да, наистина съм гладна — кимна тя.

Няколко часа по-късно, оттеглила се на спокойствие в стаята си, Тори отново си спомни приказката за Дзен-полицая. Образът му се покриваше напълно с Бърнард Годуин — човека, изиграл най-важната роля в живота ѝ. Срецнаха се и всичко се промени, появата му беше като гръмотевица.

Седеше пред тоалетката в стил „ар деко“, подарък от майка ѝ. Преди години Лаура Нън я настаняваше на стола и започваше да ѝ връзва панделки. В нейните очи подобен акт се свързваше с най-топлите майчински грижи на света. Как не! Тори прекара четката през гъстата си коса и неволно потръпна. Гледаше лицето си в огледалото, в главата ѝ започнаха да нахлуват спомените...

Преди десетина години, попаднала в чуждото и затворено общество на далечна Япония, тя приличаше на безпризорно гаменче, буйно и диво... През Средновековието тук такива младежи са били наричани „ронин“ — самураи, които все още не са овладяли бойното изкуство...

Запълваше дните и нощите си със скитане, обикаляше мръсните покрайнини на Токио, отбиваше се в мрачните кръчми по брега на реката, от която се носеше нетърпима воня.

Белите петна в съзнанието ѝ бяха толкова много, че тя се страхуваше да заспи. Защото знаеше, че в момента, в който затвори очи, неизбежно се изправя пред неизвестността, пред изпитания, които все още не е готова да посрещне... По тази причина предпочиташе да будува, да си играе с опасността, да балансира по ръба на пропастта...

Не можеше да приеме, че някога ще изпитва носталгия по дома. Грег, естествено, ѝ липсваше, но с това се беше примирила, то беше

част от същността ѝ. Но никога не беше допускала, че ще тъгува по баща си, ще изпитва нужда от одобрението в очите му, ще иска да го накара да се гордее с нея така, както се гордееше с Грег... В семейството просто нямаше място за нея, родителите ѝ бяха свикнали да възхваляват успехите на Грегъри Нън — опитен пилот и известен в цял свят астронавт...

На практика бавно осъзнаваше нещо, което доскоро ѝ се беше изплъзвало... Че обича баща си не по-малко от Грег, че те двамата са най-скъпите хора в живота ѝ. Но мъчителното желание да се издигне в очите на Елис Нън, да му докаже, че е не по-малко достойна от брат си, ѝ пречеше да го оцени обективно — така, както оценяваше Грег...

Най-странното беше, че не завиждаше на брат си, не му се сърдеше за славата, която неизбежно оставяше на втори план нея самата. Подобна реакция би била най-естественото нещо на света. Но тя обичаше Грег толкова силно, че дори за миг не би допуснала да го мрази... Понякога, честно казано, изпитваше лека ревност към отношенията между баща и син, но за липсата на същите отношения с Елис Нън обвиняваше по-скоро баща си, отколкото Грег...

От друга страна, беше съвсем нормално да оневинява Грег, тъй като той цял живот беше единственият ѝ съюзник в тежката битка срещу родителския деспотизъм. Проявата на враждебност срещу него би означавала да се лиши от единствената си близка душа, би означавала заплаха срещу самото ѝ съществуване...

Но когато Грег напусна Градината на Диана, Тори бавно осъзна, че най-силното ѝ желание е да избяга от Лос Анджелис, да се махне накрай света.

Япония.

Там я очакваше огънят, който щеше да прогони мрака на самотните ѝ нощи.

Сенсейт може би усети празнотата в нея, но не каза нищо. Той сляпо вярваше в упорития труд. Веднъж сподели, че желязната дисциплина е отговор на всеки проблем. Толкоз. С нищо друго не показва, че подозира за душевните ѝ терзания.

Оказа се обаче, че нещата не са толкова прости. Тори скоро разбра, че или сенсейт греша, или тя не е в състояние да възприеме напълно неговите уроци... Това не ѝ попречи да изкара обучението

докрай, за голяма изненада на всички около нея. Оказа се, че е първата жена, успяла да стори това. Но неспокойството в душата ѝ остана...

Такава я откри Бърнард Годуин: опасна с новите си умения, с обтегнати докрай нерви, балансираща на границата между живота и смъртта, кипяща от отчаяна смелост...

Всъщност тя едва не го уби при първата им среща, споменът за която беше кристално ясен в съзнанието ѝ...

Откри я в един съмнителен нощен клуб, носещ странното име „Отвъдно щастие“. Беше истинска дупка, намираща се в най-затътената част на Нихонбаши, един Господ знаеше как Бърнард изобщо се бе добрал до там... Всеки, който пристъпваше прага на клуба, изпитваше чувството, че е всмукан в центъра на опасен циклон.

Ухажваше я дребен по ранг, но огромен като годзила главатар на Якудза. Тори го търпеше, защото ѝ харесваха татуировките му: ярки пламъци, които поглъщаха с ненаситна алчност всичко около себе си: богове и демони, митични зверове и свирепи самураи с дълги катани в ръце... Пламъците извикваха в душата ѝ представа за пречистващи заклинания, по-могъщи от мрака на безкрайна нощ...

Броени минути преди Бърнард Годуин да се спусне по стълбите на подземие, тя мислено се беше заела да съставя отговора на писмото на брат си, получено същия ден. „Всичко е наред, Грег... Правя каквото мога...“ Очите ѝ се спряха върху лицето на Годзилата, на устата ѝ се появи усмивка. „Да, сър, помисли си тя. Това огнено чудовище е зло и коварно, но изцяло мое...“

После ѝ се представи Бърнард Годуин. Моментът не беше подходящ нито за Тори, нито за Годзилата, и двамата искаха да бъдат сами... Бърнард Годуин каза, че иска да ѝ направи едно предложение, но навън, по-далеч от смърдящата дупка. И вратите на ада се отприщиха...

Оказа се, че въпреки едрия си ръст Годзилата е изключително пъргав. Намираще се на своя територия, тук никой не можеше да оспорва властта му. Особено пък някакъв жалък чужденец. Годзилата беше обзет от справедлив гняв и побърза да го демонстрира. Ръката му с размери на говежди бут сграбчи Бърнард за яката, вдигна го във въздуха и го разтърси така, че чак зъбите му затракаха.

— Престани! — извика Тори.

Но Годзилата не ѝ обърна внимание. В свободната му ръка блесна острието на къс нож и светкавично се насочи към гърлото на Бърнард.

Юмрукът на Тори го улучи в слънчевия сплит, едновременно с коляното ѝ, потънало дълбоко в слабините му. За момент не се случи нищо. После очите на Годзилата започнаха да овлажняват, ченето му увисна, тялото на Бърнард Годуин се строполи на мръсните дъски.

Тори знаеше всички пътища за отстъпление. Стисна врата на Бърнард Годуин и го изправи на крака, после бързо го изведе навън.

Прекосиха целия град и спряха едва в Ропонги. Тори кимна по посока на една осветена врата, върху която беше изрисувана риба. Оказа се, че това е денонощен ресторант, в който сервират суши...

— Ти черпиш — каза тя, след като се настаниха на една свободна маса. — Имаш за какво...

— С удоволствие — отвърна Бърнард Годуин и леко склони глава. Един колкото старомоден, толкова и подходящ за обстановката жест. Тори с изненада установи, че инцидентът в мръсния бар не беше се отразил нито на поведението му, нито на облеклото.

Поръча и за двамата. Като предястие избра голяма купа с млади змиорки, за основно — суши „асорти“ с охлюви, летяща риба и морски водорасли, а накрая поиска и пържено „фугу“. Нарочно избра специфична японска храна, това беше един вид изпитание. При пристигането си тук я бяха подложили на него, сега не виждаше защо да не постъпи така и с Бърнард Годуин. Намираха се в един от лицензираните ресторанти за рибата — чук, наричана от местните „фугу“. Приготвена не както трябва, тя можеше да бъде силно отровна...

Дадоха им горещи кърпи, поднесоха вряло саке. Тори мълчаливо наблюдаваше как Бърнард отпива от чашата. Змиорките пристигнаха, когато бяха преполовили втората бутилка — гадни бели червейчета в прозрачен, леко желиран сос. Крайно противни на външен вид, те бяха изключително вкусни. Тори въодушевено се нахвърли върху тях и с леко разочарование установи, че Бърнард започва да се храни, без да му мигне окото. „Почакай, рече си тя. Още нищо не си видял!“

Основното блюдо беше от онзи вид суши, с което човек свиква след доста време. Самите японци не си падаха особено по морските водорасли, поръчваха ги главно, за да впечатлят чужденците и да им

демонстрират оригиналност. На вкус бяха доста противни, на вид — още повече.

Но за огромно учудване на Тори, Бърнард ги хареса. Погълна значително количество от тях, дори си поиска допълнително от джинджифиловия оцет и „васаби“ — невъзможно лютата, зелена на цвят местна горчица.

— Някъде четох, че джинджифилът е най-доброто средство срещу микроорганизмите, които се срещат в суровата риба — подхвърли той. — Ти знаеш ли това?

Тори поклати глава в знак на отрицание.

Накрая поднесоха пърженото „фугу“. Тори подробно му обясни какво представлява то, но Бърнард само сви рамене и започна да се храни.

Най-накрая свършиха, Тори поръча шестата бутилка саке.

— Е, млада госпожице, как се представих? — вдигна глава Бърнард.

— Моля?

— Издържах ли изпита? — сдържано се усмихна той.

Тори му отправи продължителен поглед, после избухна в смях.

— Господи Исусе! — изхълца тя и изтри сълзите, бликнали от очите ѝ. — Ти наистина си върхът!

— Абсолютно същото си помислих и аз за теб — отвърна напълно сериозно Бърнард Годуин.

Тори го отведе в жилището си — малък апартамент в грозен и безцветен блок, който приличаше на кутия за бисквити. Вътре беше тесничко, но уютно.

Бърнард изглеждаше доволен. От цялата му фигура се излъчваше магнетична самоувереност, приличаше на Юлий Цезар: широко лице, върху което доминираше издължен патрициански нос, решителна брадичка, очи, които изискват подчинение, изпълнени със сила и добронамереност... Едно наистина необикновено лице — силно и едновременно с това нежно. Посланието му беше съвсем недвусмислено: *ако си мой приятел, цял живот ще се грижа за теб; но ако си враг — ще те ликвидирам с такава бързина, че дори няма да усетиш какво се е случило...* Доста по-късно Тори откри, че в яркосините му очи се мярка и определена доза лукавство...

Извади две бири „Кирин“ от хладилника, отвори ги и му подаде едната. Той отпи направо от бутилката и това ѝ хареса. Беше облечен в тъмносин панталон и тънко поло в същия цвят, отгоре носеше бежово яке от фино обработена агнешка кожа. На краката си имаше безупречно излъскани обувки от „Джон Лоб“, които не издаваха никакъв шум при ходене.

Хареса ѝ и начинът, по който ходи — не особено бързо, но пъргаво и целеустремено. Маниерите му не бяха на млад човек, но съвсем определено не бяха и на старец. Очевидно Бърнард Годуин беше от хората, които умеят да трупат опит с течение на годините и го търсят навсякъде. Това ѝ се стори интересно, но вече беше нащрек. Фантастичният начин, по който издържа изпитанието в ресторанта за „фугу“, я караше да бъде предпазлива. Най-много се впечатли от лекотата, с която беше разкрил намеренията ѝ. Този човек иска нещо от нея и вероятно ще го получи. Но на цена, която тя определи...

— Спомена за някакво предложение — подхвърли тя и се отпусна на футона. Когато не спеше върху него, го прегъваше на две и го използваше за диван.

— Вярно е — кимна Бърнард, протегна дългите си крака и ги кръстоса в глезените. Клепачите му бяха полуспуснати, вероятно сакето най-сетне го беше хванало или пък просто му се спеше. — Предложение, което без съмнение ще ти бъде интересно...

— Първо искам да знам откъде си научил за мен.

Бърнард отпи глътка бира и вдигна глава:

— Якудза те наричат „Дивото дете“, но някои други хора тук предпочитат прякора „Жената ронин“... — клепачите му леко се повдигнаха, очите под тях бяха живи и абсолютно трезви. — В определени среди си доста известна...

— Да, бе, истинска кинозвезда — усмихна се Тори, стана и включи стереоуредбата. „Джеферсън Еърплейн“, подчертано ритмична мелодия. Гласът на Грейс Слик запя „Бялото зайче“. „Давай, Грейси, въздъхна в себе си Тори. Кажи им го! Кажи им всичко! Кой може да знае гадните мисли, които се въртят в мъжките глави?“ Върна се на мястото си и тихо попита:

— Кой среди по-точно?

— Моите — сънливо отвърна той и отново надигна шишето. — Предполагам и твоите...

— Така ли? Откъде си толкова сигурен?

— Искаш да караме без увъртания? Добре... Ти си една гневна млада жена, на която ѝ липсва насока. В момента не ти пука от нищо, готова си да се хвърлиш в огъня... Или да бутнеш там някой друг... За теб няма никакво значение кой ще бъде този друг и точно затова съм тук. Защото има значение, при това огромно!

— Защо?

Бърнард Годуин помълча, после се наведе и остави бутилката бира върху стъкления плот на ниската масичка. Облегна лакти на коленете си и едва тогава промълви:

— Някога, преди много години, познавах един тип... Беше горедолу на твоите години, може би малко по-млад... Майка му току-що беше починала, той стоеше в Дома на покойниците и се надяваше, че и баща му ще дойде... Само за минутка, от уважение...

Бащата ги беше напуснал отдавна, още когато той бил петгодишно хлапе. Може би заради друга жена, а може би просто да си поживее. Във всеки случай оттогава момчето не го беше виждало. Откровено казано, никога не беше изпитвало нужда да го види, но сега, слушайки траурната реч на свещеника, то изведнъж разбрало, че трябва да се срещне с баща си.

Малко след погребението моят познат заминал за Чикаго, където живеел баща му. Отбил се да хапне в някаква закувалня в Саут Сайд, после се насочил към сградата, в която работел старецът.

Баща му бил репортер в някакъв вестник. На младежа казали, че е по задачи и никой не знае кога ще се върне. Той пояснил, че му е син и двамата не са се виждали от години. Останал да чака в редакцията, никой не се възпротивил.

Поканили го в кабинета на баща му, настанили го на старото кресло и го оставили.

Гледал бъркотията върху бюрото на баща си, но мислел за бъркотията в живота на майка си. Старата пишеща машина IBM му напомнила за тайната надежда, с която майка му всеки ден отваряла пощенската кутия, за мъката и разочарованието ѝ, когато я намирала празна. Опитвала се да крие тази мъка, но синът ѝ виждал всичко, сърцето го боляло заедно с нейното...

Започнал да рови из чекмеджетата, сякаш искал да открие призраците на забравеното минало. Открил снимката най-долу вдясно,

под кутия със салфетки. На нея били двамата с майка му, той — все още съвсем малко момче... Не помнел кога е направена тази снимка и колебливо я оставил настрана, сякаш не бил сигурен, че вижда собствения си образ.

Времето течало, денят преминал в нощ. Синът заспал на бюрото на баща си. Когато се събудил, баща му стоял пред бюрото и го гледал.

— Сине — рекъл. — Какво, по дяволите, търсиш тук?

В стаята настъпи пълна тишина. Дори Грейс Слик прояви благодарумието да млъкне. Тори не се помръдна, макар да й се искаше да замени тишината с музика.

Бърнард Годуин най-сетне стана, отвори хладилника и извади още две бири. Пропукването на капачките прозвуча като музика в ушите на Тори. Пое бутилката от ръката на Бърнард, но не бързаше да отпие.

— Предполагам, че в моя случай всичко е ясно — промърмори Годуин. — Баща ми си беше стопроцентов мръсник... Хората, които го познаваха далеч по-добре от мен и майка ми, твърдяха, че бил страхотен репортер, но какво от това? В моите очи той беше мръсник и нищо повече... Но всеки има право на собствено мнение, разбира се...

— Може би не сме толкова различни — промълви след дълга пауза Тори.

Бърнард Годуин отпи глътка бира и замислено поклати глава:

— Ако съм научил нещо от тоя живот, то положително е следното: истината е сложно животно... Тъкмо мислиш, че си я хванал за опашката и я държиш здраво, когато тя се обръща и те захапва за задника...

Тори се засмя, но вътре в себе си знаеше, че думите му са напълно сериозни.

Краят на нощта бе ознаменуван със сивкав здрач, който бързо отстъпваше пред лазурното утро на новия ден. Тори и Бърнард Годуин бавно крачеха по все още пустите улици на Токио. Тишината се нарушаваше единствено от грохота на камионите за доставка на хранителни стоки, мостовете бяха задръстени с металните им туловища. По водите на река Сумида бавно се плъзгаха рибарски гемии, сирените им известяваха приближаването към рибния пазар Тцуки.

Тори си спомни поведението на Бърнард Годуин, когато Годзилата го вдигна във въздуха. Той просто не направи нищо. Какво ли щеше да стане, ако не беше се намесила? Не беше сигурна, че би заложила на едрия бандит, въпреки очевидното му предимство в груба сила. Много ѝ се искаше да види Бърнард Годуин в действие...

— Мисля, че вече е време да направиш предложението си — подхвърли тя. Небето над Токио беше лазурно и все още чисто, градът излъчваше затвореното величие на отделна вселена.

— Искам да работиш за мен — кратко отвърна Годуин.

— Законна работа?

— Приемам въпроса ти като обнадеждаващ — въздъхна Бърнард, довърши бирата в ръката си и леко се оригна. — Извинявай...

Тори само се усмихна.

— Това, което върша аз, е законно в широкия смисъл на думата — поясни той. — Същото се отнася и за работата, която ти предлагам...

— По-точно?

— По-точно това означава, че с каквото и да се занимаваме, никога няма да бъдем изправени пред съда...

— Но?

— В известен смисъл нашата работа е аморална... Ние сме над законите, създадени от обикновените хора. Това не означава, че не се подчиняваме на никакви закони. О, не! Подобно на японците, които ти очевидно обожаваш, ние създаваме свои собствени закони... — клепачите на Бърнард бяха полуспуснати, сякаш всеки миг се готвеше да задреме. — Интересува ли те всичко това?

„Господи, разбира се, че ме интересува, понечи да извика Тори. Кога започваме?“ Не го стори, само въздъхна и отпи едра глътка бира. Очите ѝ се насочиха нагоре, към върховете на гигантските кули от стъкло и стомана, сред които вървяха.

— Ще си помисля — кратко обяви тя.

Три дни по-късно даде отговора си на Бърнард Годуин. Същият, който искаше да му даде веднага, още в онова ранно утро на първата им среща. Но проблемът беше, че не искаше да се връща у дома. Той, както винаги, прояви разбиране. Изглежда беше единственият човек на света, който притежаваше способността да наднича дълбоко в душата

й, да вижда там онова, което за останалите смъртни беше скрито зад дебели каменни стени...

— Искам те тук, в Япония — увери я Бърнард. — Нямаме човек в тази част на света, който да притежава дори малко от опита ти... Отдавна се мъчим да вкараме свой агент в подземния свят на Япония без никакъв успех. А ти вече си вътре... Уважават те, страхуват се от теб... Това е от особено значение.

— Според мен е обратното — подхвърли Тори. — Първо се страхуват от мен, а едва след това идва уважението...

— Ще видим — кратко отвърна Бърнард.

Ще видим.

— О, Господи! — тихо простена Тори, гласът на Бърнард Годуин продължаваше да кънти в главата ѝ. Стана, пристъпи към телефона и набра номера, който от години помнеше наизуст.

Осъществяването на връзката отне доста време. Най-сетне в слушалката прозвуча гласът на Ръсел Слейд, накъсан от пукота на статичното електричество в мобифона му.

— Ти беше прав — каза в мембраната тя. — Времето на новите срещи настъпи. Аз идвам...

---

[1] Порода декоративно куче. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Токио, Москва

Само Хоно Канзей знаеше за готвеното ритуално самоубийство на „накодо“ — посредника на Кунио Мишита. Хоно беше лична секретарка на най-авторитетния токийски бизнесмен и знаеше всичко — тайни споразумения, предстоящи сделки, преразпределение на секретни фондове. Лесно можеше да пусне този слух на токийската фондова борса, но не го стори. Защото Хоно знаеше как да пази тайна, такава беше професията ѝ. Включително и тайната за себе си, скрита дълбоко в душата ѝ: беше родена през годината на „хиноеума“. Една ужасна грешка, разбира се. Нищо повече. Но твърдо убеден, че грешката е на съпругата му, баща ѝ реагира хладно и жестоко, отношението му към Хоно остана напълно равнодушно, като към чуждо дете. Непрекъснато я караше да се чувства „сото“ — неканен пришълец в собственото си семейство.

Защо? Според древното китайско летоброене, годината на „хиноеума“, тоест на коня, се появява веднъж на шестдесет години. Жените, родени през тази година, обикновено стават убийци на съпрузите си. По тази причина се наблюдава рязък спад в раждаемостта, при това във всички райони на страната.

Хоно беше изключително чувствителна и податлива по отношение на предразсъдъците. Напусна семейството си, но това я направи повече уязвима, отколкото силна. Непрекъснато чувстваше страха и гнева на родителите си — това чувство беше като остър нож в корема. Постепенно се убеждаваше, че необикновената ѝ чувствителност е допълнително проклятие. Това беше голямата тайна на живота ѝ, към която с течение на годините се натрупаха много други...

Една от тях беше предстоящата смърт на Какуей Саката, посредника на Кунио Мишита.

Саката също беше пазител на много тайни. Особено през последните четири години, когато тежестта им стана огромна.

Какво го накара да се пречупи? Ако живееше в друго общество, той просто би си подал оставката, би предал на властите компрометиращите факти за шефа си, а след това би се оттеглил да напише своите мемоари, които с положителност щяха да се превърнат в бестселър. По него щеше да се създаде филмов сценарий, телевизионните компании щяха да го затрупат с пари...

Но Саката беше японец и живееше в страна, в която човешките добродетели се измерват единствено с личните отношения. Смъртта му, подобно на смъртта на Юкио Мишима преди години, щеше да се превърне в средство за общуване, в декларация и символ на личните му убеждения, моделирани според изискванията на обществото, в което живее...

Всичко това отекна в съзнанието на Хоно с безпощадна яснота, когато чу думите на Саката, предназначени за помощника му:

— Твоят час дойде. Желая ти късмет, макар че и той няма да ти помогне в бурята, която се задава...

Каква буря?

Хоно погледна спокойното лице на Саката и се запита какво се крие в душата му. Какви са тайните, които ще предизвикат бурята? Дали току-що ги е открил, или тежестта им е станала непоносима с течение на времето?

Беше убедена, че Саката е пристигнал в Сенгакужи, за да умре. Тук японците се прекланят пред паметта на 47 ронини от Средновековието, жертвали живота си за честта на своя господар, убит от коварния враг. Смъртта им била благородна, достоен венец на достойния им живот...

Саката искаше такава смърт и за себе си. Вече не беше в състояние да живее с това, което знае и което беше сторил. Същевременно не можеше да разкрие тайните си. Това би означавало предателство спрямо Кунио Мишита — най-близкия му приятел. Това би означавало позор не само за него, но и за семейството му. Хоно знаеше всичко това и не можеше да се намеси. Никога не би си позволила подобен безчестен и неуважителен акт.

Винаги се беше възхищавала от този мъж, който така ловко манипулиреше сложното бюрократично общество на Токио в полза на Мишита. Но сега възхищението ѝ се превърна в нещо по-силно, в нещо, което наподобяваше боготворене.

Пролетният ден беше топъл и приятен, гробовете на четиридесетте и седем ронини бяха отрупани със свежи цветя. Неподвижният въздух беше наситен с уханието на запалени ароматични пръчици. Тежко, почти главозамайващо ухание, което Хоно до края на дните си щеше да свързва със смъртта.

Но какви бяха тайните, поради които Какуей Саката се разделяше с живота? Доколкото Хоно беше информирана, нищо не заплашваше репутацията на нейния шеф. Имаше добри връзки в Токузо — Областната прокуратура на Токио, от която мнозина се страхуваха. С положителност би разбрала за началото на някакво следствие срещу Мишита или Саката...

Древната гробница се намираше доста далеч от централния квартал Касумигасеки, където работеха Саката и Хоно. Посредникът беше избрал най-подходящото време за посещението си тук. В късния следобед малкият храм беше пуст, богомолците отдавна го бяха напуснали.

Беше облечен в бяло, цвета на смъртта. Хоно гледаше високата му фигура, изправена пред отрупаните с цветя гробове. Вятърът развяваше широкия памучен панталон. Контрастът между цветята и бялата материя беше натрапчив и ярък, в душата на Хоно неволно се появиха спомени...

Стоеше на място и гледаше как Саката се отпуска на колене, с гръб към нея. В ръката му се появи дълъг, извит нож, острието му блесна на слънцето и за миг я ослепи. После в полезрението ѝ отново се появи фигурата на Саката, силно приведена напред. От положението ѝ Хоно разбра, че ръцете му силно натискат дръжката на ножа, потънал дълбоко в корема му.

Главата му рязко отскочи нагоре, раменете му потръпнаха от последно усилие. Острието се подчини на въртеливото движение на ръцете, коремът беше разпран по типичния за самураите начин.

Духът на Саката беше пречистен, напълно освободен от греховете, които беше сторил в живота си. Но и най-силната ръка може да потрепне. Волята остава силна и непоколебима, но нараненото тяло понякога отказва да ѝ се подчини... Точно това се случи и на Саката.

Хоно ясно видя, че, изправено на прага на смъртта, тялото му отказа да изпълнява командите на мозъка. Ръцете му безсилно се отпуснаха, неспособни да извършат последния срез.

Хоно не можеше да понесе това. Напусна прикритието на големия кипарис и побърза да коленичи до Саката.

Дрехата под кръста му беше алена, вените на шията му се издуваха като корабни въжета, очите му всеки момент щяха да изскочат от орбитите си.

Хоно протегна ръка и я сложи върху увитата с коприна дръжка на ритуалното оръжие, силата на натиска ѝ се присъедини към неговата. Разнесе се ужасен скърцащ звук, острието разпори корема отдясно наляво...

Зачервените очи на Саката се извърнаха към лицето ѝ, в зениците им за миг проблесна благодарност... После главата му клюмна напред и потъна в ухайните цветя, поставени върху гробовете на благородните мъртъвци...

Ирина Викторовна Пономарьова се събуди и объркано се огледа. Не можеше да разбере къде е: в просторния, но мрачен апартамент на Марс на площад „Востанная“ или в малкото и спартанско подредено жилище на Валери на улица „Киров“, което обаче беше далеч по-светло... Седна в леглото и надникна през прозореца. Видя тясната уличка „Телеграфная“, минаваща зад Министерството на образованието, където работеше Ирина, в дъното се издигаше куполът на църквата „Свети Архангел Гавраил“. Повечето колеги на Ирина я наричаха „Кулата на Меншиков“, но тя предпочиташе, поне вътре в себе си, истинското име на храма...

Но Ирина едва ли приличаше на някой от колегите си в Министерството на образованието. Наскоро се беше върнала от продължителна командировка в Съединените щати и донесе много нови идеи, заимствани от американската образователна система.

Няколко седмици писа доклад с предложения за най-наложителните промени в съветското образование, предаде го по каналния ред и започна да чака отговор. Докладът ѝ пое дългия си път по бюрократичната система, коментари липсваха.

В крайна сметка поиска среща с министъра, който в продължение на двадесетина минути въртеше и сучеше, докато най-сетне стана ясно, че всичките ѝ предложения са били отхвърлени. От мазната му любезност Ирина разбра само едно — трябва да мисли за

своите компютърни модули и да не си пъха носа, където не трябва. В крайна сметка я пратиха в Щатите за обмяна на опит в систематизацията на архивите, нека използва там техните нововъведения — обобщил министърът. А реформите в образователната система като цяло да остави в ръцете на експертите...

„Е, сега поне няма да се блъскам като луда из средновековните архиви“, помисли си тя, докато очите ѝ опипваха познатия силует на „Архангел Гавраил“. Вече знаеше къде се намира: в апартамента на Валери на улица „Киров“, пулсът ѝ все още беше ускорен. Мислите за работното ежедневие не успяха да ѝ донесат спокойствие.

Отново сънува онзи кошмар — стои край масата в трапезарията и се дави. Прави опит да скочи, да се приближи до прозореца. Успява с цената на неимоверни усилия, но по улицата тече кръв и тя с ужас отмества очи. Луната над града е скрита зад решетки... Знае, че на всяка цена трябва да излезе навън, че на улицата става нещо важно, което изпуска... Но не може да се помръдне. Поглежда надолу и вижда тежки окови на краката си...

Ирина затвори очи, после отново погледна към стройния силует на църквата в далечината. Сякаш искаше да е сигурна, че вече се е събудила, че онова действително е било кошмар. Прогони го от съзнанието си, заповяда си тя.

Марс държеше да живее сред народа и апартаментът му се намираше на Садовая, доста далеч от центъра на Москва. Но въпреки това Ирина го предпочиташе, а може би предпочиташе и самия Марс. Което звучи иронично, разбира се...

Но и този апартамент имаше своя чар. Обичаше да се буди от блясъка на слънчевите лъчи, отразени в останките от църковния купол. Преди години го беше улучила мълния, никой не си направи труда да го ремонтира. Но в очите на Ирина това беше доказателство, че дори крехките неща имат своите шансове за оцеляване в една враждебна околна среда. След като църквата е оцеляла, ще оцелея и аз, беше си казала тя. Нито за миг не допускаше, че може да последва съдбата на родителите си...

Валери шеташе из кухнята. Какво ли ще измисли? Имаше само хляб, в цяла Москва не можеше да се намери мляко и масло. Вече месеци беше така, тя неволно си спомняше разказите на майка си за годините на войната. Тогава се радвали на картофи и ряпа, а появата на

зелка върху трапезата се считала за истински лукс... „Господи, бяхме готови да се избием за късче истинска храна, казваше майка ѝ.“ Марс пригласяше на официалната пропаганда в твърдението, че всеки ден в СССР стават огромни промени, но вътре в себе си Ирина беше убедена, че нищо не се променя и никога няма да се промени...

Перестройката не означаваше нищо. Беше ѝ все по-трудно, а често и напълно невъзможно да си осигурява най-елементарните неща от битов характер: сапун, хляб, зеленчуци, тоалетна хартия. Такова беше състоянието на нещата и преди промените, никой нищо не можеше да направи. Просто централизацията на пазара се беше впила толкова дълбоко в корените на съветското общество, че дори президентът не беше в състояние да промени състоянието на нещата. На всички беше ясно, че спасението е в частната инициатива, но никой, включително президентът, не смееше открито да се обяви за тази доскоро анатемосвана концепция. Затова на пазара се появяваха само стари и увехнали зеленчуци, при това епизодично, в зависимост от капризите на тромавата колхозна система.

Историята недвусмислено доказваше, че всяка структурна реформа в Русия е била свързвана с огромни политически рискове. Затова управниците винаги са предпочитали бездействието, либерализацията във всяка област неизменно е била следвана от безумни ограничения.

За американците подобен сценарий е невъзможен, но руснаците го приемат като нещо напълно естествено. Никой не очаква подкрепа от тромавия държавен апарат, всички безропотно посрещат трудностите, приемат ги за неизбежни като дългите и сковаващо студени зими... Там, където надеждата проблесне, идва и най-тежката депресия. Придружена от рязък скок в употребата на алкохол, който единствен затопля тялото, блокира мозъка и унищожава последните остатъци от волята...

Ирина се протегна, стана от леглото и зашляпа с боси крака към банята. Както обикновено, топла вода нямаше. Беше свикнала със студените душеве, но въпреки това очите ѝ се разтвориха широко от първото докосване на ледената струя, а от устата ѝ излетя неволен вик.

Разтри се здраво с хавлията, после облече чисти дрехи. Държеше ги в дъното на величествения махагонов скрин, който Валери беше донесъл чак от Англия.

Изправи се пред огледалото и внимателно започна да се гримира с американската козметика, закупена от местната „Берьозка“. Това беше веригата от валутни магазини, в които пазаруваха малцина привилегировани граждани, като нея... Имаше дребна, но безупречна фигура, с чудесни твърди гърди, тънка талия и малко, стегнато задниче. Краката ѝ бяха страхотни (благодарение на гените), с издължени, но здрави мускули (все още се упражняваше в балетната зала три пъти седмично, макар че отдавна престана да мечтае за професионална кариера — най-съкровено желание на майка ѝ). Чертите на лицето ѝ бяха правилни, с топли кадифени очи, изящно носле и пълни, чувствени устни. Блестящочерната ѝ коса беше подстригана шокиращо късо, но това не ѝ пречеше да се чувства добре. Общо взето беше от малкото жени, които са напълно доволни от външния си вид...

Валери Денисович Бондасенко седеше в кухнята, наведен над незаконно внесения портативен компютър „Тошиба лаптоп 5200“. Хитроумните японци бяха решили проблема с обемистия монитор, заменяйки го с плосък, запълнен с плазмен газ екран. Резервният комплект батерии беше особено ценен за Валери, тъй като никой в тази страна не можеше да предвиди кога ще спре токът.

Ирина надникна зад рамото му и видя готварската рецепта, изписана върху цветния екран. Устните ѝ леко докоснаха ухото му.

— Свършвам — разсеяно промърмори Валери. Беше огромен мъж с месести рамене на борец и силни ръце на работник. Ирина изпита истински ужас при първия им сексуален контакт. Лицето и гласът му бяха не по-малко заплашителни от тялото, когато беше разгневен, Ирина имаше чувството, че е в центъра на стихийен тайфун...

Тогава, при първата им среща, тя изобщо не искаше да спи с него. Отстъпи просто от страх, тъй като не можеше да си представи как ще му откаже. Срещнаха се служебно, както стават повечето срещи в този град. Тя присъстваше на някакво задължително заседание, но мислите ѝ бяха далече, насочени към тихата, кънтяща утроба на любимата ѝ църква „Архангел Гавраил“...

Валери Бондасенко я подбра както американските каубои подбират своите говеда и ги водят към кланицата. Представа за този акт Ирина получи от нелегално внесена, книжка с меки корици, носеща заглавието „Самотният гълъб“, която непрекъснато препрочиташе.

Валери прояви добро възпитание, беше дори чаровен. Но под маската на доброто възпитание ясно се долавяше бруталността. Там дремеше един друг Бондасенко — опасният политически лидер, който решително смаза сепаратистките движения в родната си Украйна. Той беше автор на идеята за временен компромис с лидерите на Балтийските републики. Идея, която направи възможно ликвидирането на сепаратизма в Украйна... Говореше се, че всяка стъпка на Бондасенко е предварително обмислена, част от солидна обща стратегия. Ирина беше достатъчно интелигентна, за да си зададе въпроса какво може да иска от нея човек като Бондасенко.

Даваше си съвсем ясна сметка, че е прелъстена, но това не означаваше край на процеса. Валери винаги постига това, което иска — такава беше всеобщото мнение за него. Поиска да има Ирина и я получи. Тя просто не притежаваше достатъчно политическа власт, за да му се противопостави. Никой не притежаваше такава власт... Въпреки това мигът беше тъжен — един от най-тъжните в живота ѝ. Никога досега не бяха я откъмвали по такъв недвусмислено брутален начин, никога не бяха я лишавали от избор... Седнала гола на ръба на леглото, тя отправи безмълвна молитва към Бога. Искаше просветление, искаше да получи онази морална сила, която би ѝ помогнала да устои... После избърса самотната сълза от бузата си и легна до него. От тялото му се излъчваше топлината на пещ...

Беше убедена, че ще я смачка. Но с изненада установи, че Валери Бондасенко е нежен и пламенен любовник. Мъжът под чаршафите сякаш нямаше нищо общо с онзи, който властва в Кремъл и с лекота отстранява всеки, проявил глупостта да се изпречи на пътя му.

В душата ѝ потрепна надежда. Не го намрази за безцеремонния начин, по който я направи своя любовница. Остави се да потъне в огнената пещ на страстта му и скоро откри, че ще има своите малки радости в нея. Въпреки неизбежното чувство на тъга и самота, което я обземаше в края на сексуалния контакт... Чувство, което изпитваше не само с него, но и с всичките си досегашни любовници.

Една нощ, по време на поредния акт, Ирина изведнъж откри ново измерение на връзката си с този мъж. Времето навън беше ужасно, суграшицата блъскаше в стъклата, вятърът пееше тъжната си песен... Той все още беше вътре в нея — твърд и горещ. Дишаха тежко, ударите на сърцата им се сливаха в странен синхрон.

— Ще ти призная нещо — тихо прошепна тя. — Никога не съм се чувствала толкова добре с друг човек в леглото... — протегна ръка и отмести влажния кичур коса от челото му. — Вероятно не си даваш сметка колко много плашиш околните... В онази първа нощ аз бях направо като парализирана... Исках да ти откажа, но просто няхах сили... Страхувах се, че още на следващата сутрин ще бъда без работа...

— Не те ли привличах, поне мъничко?

— Разбира се, че ме привличаше... Но... Всъщност това вече е без значение. Тогава просто сторих това, което поиска от мен... Точка. Единственото ми опасение беше, че няма да си доволен от моето представяне. Но след това...

— След това какво?

— След това започнах да откривам един друг, съвсем различен Валери Бондасенко — отвърна Ирина. — Човек, когото познавам само аз... Това ме накара да се почувствам, как да кажа... специална... Защото сред огромното море от жени в Москва си избрал именно мен...

— Това ли е всичко, което искаш да признаеш? — усмихна се Валери.

— Не — тихо отвърна Ирина, заслушана в ударите на сърцата им. — За миг изпитах усещането, че твоята сила се прелива в мен. Не като отражение или влияние, а истинската ти сила... Глупаво, нали?

— Напротив — отвърна Валери и леко се размърда. — Това твое признание ми дава сили да споделя нещо с теб... От известно време го обмислям, но не бях сигурен дали трябва да се доверя на инстинктите си...

— Какво е то? — сгуши се в топлата му прегръдка Ирина. Този мъж излъчва сила, какво лошо има в желанието ѝ да се разтопи в нея?

— Искам да разбера намеренията на Марс Петрович Волков, да се промъкна в главата му — прошепна Валери, а тя неволно потръпна. Все още не си даваше сметка, че такава е и нейното желание, но

думите му ѝ се сториха познати, някак очаквани. Говореше тихо, устните му докосваха ухото ѝ. — Волков се превръща в мой основен противник в Конгреса на народните депутати. Има на своя страна голяма част от партийните ръководители, успя да спечели доверието им и беше избран. Аз все още имам известно предимство, тъй като държа профсъюзите и имам връзки на национално ниво. Но присъствието му в Конгреса ще ми направи живота труден. Някои хора като него се опиват от критиките си срещу реформите. А Волков направо живее чрез тях, особено когато стрелите му са насочени срещу мен. Нарича ме „Наполеон“, твърди, че искам да стана поредният император на Русия... Хитро прикрива собствените си амбиции, като сочи с пръст моите... Отначало това си беше негов проблем, но напоследък става и мой... — Ирина виждаше отражението на собственото си лице в очите му. — Трябва да зная какви са намеренията на Марс Волков, за да мога да го неутрализирам! От собствен опит зная, че всеки мъж има своите слабости... Затова искам да свършиш една работа... Да сториш с Марс Волков това, което аз сторих с теб.

— Искаш да го съблазня, така ли? — попита Ирина. — Няма да мога. Просто не притежавам нужния темперамент...

— Темпераментът зависи от обстоятелствата — отвърна Волков. — Аз ще те науча какво да правиш...

— Нямам никакво намерение да ставам проститутка! — гневно извика Ирина.

Валери моментално усети, че е искрена, целуна я и топло се усмихна.

— Знаеш ли кое е най-смешното? — попита. — Че не аз те прелъстих, а точно обратното — ти мен... Мислиш, че просто си моето поредно завоевание, нали? Нищо подобно. Знаеш каква е репутацията ми. Тези неща аз ги върша открито и по този начин лишavam враговете си от възможността да ги използват срещу мен...

— Но за нашата връзка не знае никой — изтъкна Ирина. — Ти взе специални мерки да я запазиш в тайна.

— Вярно, но сторих това с определена цел. И аз искам да ти призная нещо... След смъртта на жена ми открих, че нямам особено желание за сексуален живот... През последните няколко години се опитвахме да имаме дете, но не се получи... А след като тя умря,

разбрах, че така е било по-добре... Дори детето може да бъде използвано срещу човек като мен...

Силните му ръце я вдигнаха, телата им се претърколиха върху широкото легло. Ирина се оказа седнала върху него.

— Зная, че искам от теб нещо опасно — продължи той. — Но ти побърза да откажеш още преди да си чула наградите, които те очакват...

— Какви награди? — рязко попита тя. — Повишение в службата? Пари? Подаръчета от „Беръозка“? Не, тези неща не ме съблазняват!

— Зная — изгледа я в полумрака той и отново се засмя. — Още в мига, в който те видях, усетих нещо особено... Точно по тази причина те моля да прелъстиш Марс Волков... Защото зная, че с този акт ще получиш неограничена власт. Повечето жени са доволни от отразената светлина на мъжката власт, но при теб нещата не стоят така... Ти си по-специална, ти искаш да разполагаш със собствена власт. Тази, която ще ти дам аз...

За целта трябва да спечелиш доверието на Марс, да го накараш да споделя намеренията си с теб. А после ще ми ги предаваш... Това ще ти бъде приятно, Ирина, повярвай ми!

Страх прониза душата ѝ. Може би защото в думите му се съдържаше цялата истина. „Прав е, въздъхна в себе си тя. Новите възможности ме привличат, не искам цял живот да си остана отегчената компютърна програмистка с идеи за реформа в образованието, на които никой не обръща внимание!“

Сега, влизайки в кухнята на Валери, в ноздрите я удари ароматът на запръжка. Дребни главички лук бяха изсипани в дълбок тиган, миризмата беше много приятна. Пристъпи навътре и седна зад масичката с плот на черно-бели квадратчета, който имитираше мрамор. Такива вероятно са били масите в американските кухни някъде през 50-те... Валери постави пред нея купичка украинско кисело мляко ѝ голяма чаша чай. Тя пусна вътре две бучки захар — истинско разточителство на фона на всеобщия недостиг на захар в Съветския съюз.

Гледаше майсторските движения на Валери, който чукна няколко яйца и ги разбърка в горещия тиган, заедно с леко запържения лук. Това беше едно от предимствата да прекара нощта в апартамента му:

обожаваше да ѝ поднасят закуска... Самата тя беше превъзходна готвачка — едно от малкото неща, които беше наследила от майка си. Именно по тази причина можеше да оцени усилията на друг добър готвач, макар че в душата ѝ се промъкваше чувството на вина... Вината на сития, който си позволява дори чревоугодничество на фона на всеобщия глад. Пребиваването в Америка ѝ се отрази двупосочно — усвоявайки новите методи в образователната система, тя неволно започна да възприема и западния начин на живот. Понякога, в мигове на депресия, беше почти сигурна, че е безнадеждно отровена от Запада, че непрекъснато прави сравнения между Бостън и Москва, че не може да се примири с дефицита, настанил се сякаш завинаги в родния ѝ град. Командировките в Америка неволно я накараха да постави под въпрос цялата съветска система — нещо, което не можеше да си позволи, особено пък пред Валери.

Въздъхна, направи опит да извика последните остатъци на патриотичен ентузиазъм и попита:

— Докъде стигна с „Бялата звезда“?

— Мръсни копелета! — изруга Валери. — Тяхната дисидентска организация сякаш е призрак! Не е за вярване, но нямаме никакъв напредък, представяш ли си? В страна като нашата това би трябвало да е невъзможно! Подозирам, че се ползват от тайната подкрепа на Запада, иначе няма начин да не разкрием поне една от групите им!

— Не означава ли това, че „Бялата звезда“ изобщо не съществува? — попита тя.

— Съществува — поклати глава Валери. — В това съм абсолютно сигурен... — от устата му се откъсна кратък смях. — А ние си въобразявахме, че само правителството е в състояние да създаде организация — фантом... Вероятно защото често сме го правили... — размаха ръце и добави: — Но това сега е без значение. Въпросът е дали зад вълната от националистически бунтове в Грузия, Узбекистан и Балтийските републики стои именно „Бялата звезда“? Бунтовниците са добре организирани, разполагат и с оръжие — пистолети, автомати и дори мини... Все някой трябва да ги снабдява! Напоследък надигат глава дори националистите в Башкирската автономна област!

— Там е Уфа, където стана онази тежка железопътна катастрофа, нали?

Валери кимна.

— Сблъскаха се два пътнически влака, загинаха над двеста души. Но това не беше катастрофа, а саботаж. В единия от влаковете пътуваха генерали от Червената армия, тръгнаха да инспектират един свръхсекретен обект в Урал. Всички загинаха...

— Саботаж? — вдигна вежди Ирина. — Не знаех това...

— Знаят го малцина — отвърна Валери, прочисти гърлото си и добави: — След Чернобил ни заля истинска вълна от терористични актове... Заключенията на специалната комисия по аварията в Чернобил са категорични — и там става въпрос за саботаж... Всички знаят какви бяха последиците. Правителствата на силните страни би трябвало да вземат мерки, да проумеят, че имат работа с отчаяни, направо луди хора! Но бюрокрацията е еднаква навсякъде по света, не само тук, в Русия...

— Господи, не мога да повярвам на това, което казваш!

— За нещастие не си единствената. Трябваша ми много време и усилия, за да убедя президента в необходимостта от създаване на специални отряди за борба с тероризма. И още повече, за да го убедя, че именно аз трябва да ги ръководя...

— Но „Бялата звезда“ е организация на украински националисти, нали? — попита Ирина.

Валери разбра и другата, неизказана част от въпроса ѝ.

— Да — кимна той. — Ръководителите на „Бялата звезда“ са украинци, също като мен... Но ние се борим за различни каузи. Аз съм лоялен към държавата, а те — единствено към себе си...

По всяка вероятност това ще се окаже първата по рода си обща организация на малцинствата, обединяваща националисти от Грузия и Естония, Латвия и Литва, а дори и от мюсюлманските републики... Подобно обединение крие много опасности, особено за нас — хората, които поддържат централната власт.

Те просто не знаят какво искат... Анархия, хаос, далеч от стройната организация на единната държава. Получат ли автономия, те с положителност ще започнат да воюват помежду си. Просто защото са примитивни, защото робуват на дълбоки заблуди. Кой може да им посочи верния път по-добре от мен — един истински представител на украинското малцинство в управлението на страната?

Ирина не беше сигурна дали вълнението в душата ѝ е предизвикано от възхищение или от отвращение. Вероятно и от двете

по малко... В думите на Валери имаше истина. Мотивацията на дисидентите често се оказва ирационална и откровено налудничавата, просто защото се ражда от две бурни емоции: гнева и страха... Революционерите се борят за власт, но когато я получат, обикновено не знаят как да я използват. Въпреки това ѝ се искаше да го погледне в очите и да попита: „Нима не виждаш, че «Бялата звезда» е символ на свободата? Нима не разбираш, че чрез нея всички неруски народи в тази страна търсят своята независимост? Тя е сигурен признак, че времето на промените е настъпило. Такива са настроенятията и във всички източноевропейски страни. Откажеш ли да признаеш този факт, ти едва ли много ще се отличаваши от някогашните руски царе...“

Но тя замълча, просто защото не можеше да се довери на никого. Усети бремето на потиснатите чувства с цялата му тежест, стори ѝ се невъзможно да продължава така. Това е кошмар! Кошмарът на човек, чувстващ се като затворник в собствената си страна... Господи, как ѝ се искаше да поговори откровено с някого! Да сподели чувствата, които вълнуваха душата ѝ... Не можеше да си го позволи. Дори със свещеника в църквата „Архангел Гавраил“, а още по-малко с Валери Денисович Бондасенко. Тръсна глава, прехапа език и отново се превъплъти в ролята на доброто руско момиченце.

— Какъв прагматик си, Господи — рече с равен глас тя.

— Комунизмът е дълбоката същност на прагматизма и аз съм длъжен да бъда такъв — отвърна Валери, после поклати глава: — Няма смисъл да продължаваме този разговор, закуската чака...

Постави на масата чиниите с омлет, огромната му лапа се уви около чашата със силен чай. Както обикновено вече беше изконсумирал своята купичка с кисело мляко — винаги го правеше в движение, докато приготвяше останалата храна...

— Много е вкусно — похвали го Ирина и си отчупи парче черен, едрозърнест хляб.

— Взех рецептата от „Ню Йорк таймс“ — изръмжа Валери. — За съжаление не успях да намеря масло. А според Пиер Фрейни именно маслото прави разликата... Наложих се да използвам олио.

— И така е добре — усмихна се Ирина. — Олиото е по-полезно, в него няма толкова много холестерол. — Вилицата изведнъж замръзна на милиметри от устата ѝ. „Господи, говорим съвсем като съпрузи, със смайване установи тя. Нима наистина започнах да свиквам с този

живот на предателство и измама?“ Не може да бъде! После в главата ѝ отново изплува това, което ѝ каза за властта... В душата ѝ помръднаха ледените пипала на страха.

— Какво има? — изгледа я Валери. — Изведнъж пребледня.

Ирина побърза да напълни устата си, трябваше ѝ време.

Преглътна, избърса устни и едва тогава отговори:

— Нищо... Просто си мислех за това, което ми предстои довечера... За Марс.

Валери пусна една сочна ругатня, лицето му заплашително потъмня:

— Тоя мръсник иска да ме погребее! При това по най-бързия начин! Сега се е заровил в предложението ми за компромис с Балтийските републики!

— Нима не разбира, че компромисът е единственият възможен път? — вдигна глава Ирина. — Той ще докаже на света, че намеренията ни за реформи са съвсем реални, а на твоите колеги в Политбюро — необходимостта да проявят гъвкавост. Още повече, че Балтийските републики никога, не са били неразделна част от Съветския съюз. Всички го знаят, но никой не смее да го каже на глас... Нима в Кремъл си въобразяват, че народът има толкова къса памет? Кой би забравил, че Хитлер ги подари на Сталин през 1939 година, съгласно клаузите на тайния пакт „Молотов — Рибентроп“? Но Литва, Латвия и Естония имат свои отделни представители в ООН през всичките следвоенни години, светът винаги ги е третираше като независими държави. Според мен вече е крайно време да се откажем от тях, да им дарим свободата...

На устата на Валери Бондасенко се появи иронична усмивка.

— Литва и Латвия вече са независими, но в ЦК продължават да ръмжат — промърмори той. — Старците не са се отказали и търсят начин отново да сложат ръка върху тях... всякакъв начин...

— Е, това вече е прекалено — поклати глава Ирина. — Не вярвам да се стигне до война...

— Знаеш ли какво казва Ленин? — погледна я Валери и избърса пръстите си в салфетката. — „Интересите на социализма стоят над правото на самоопределение на отделните народи.“ Това е продължение на една мисъл на Маркс, според която „пролетариатът няма родина“ ...

В подобни мигове Ирина откровено го мразеше. „Как е възможно да си толкова фанатизиран марксист — ленинист, когато историята на собствения ти народ опровергава изцяло това учение?!“

— Във всеки случай ние няма да отстъпим без бой, както го стори в Ялта американският президент Рузвелт — продължи Валери. — Затова се вкопчихме в Естония, затова държим здраво Украйна и Грузия, Армения и Молдова... Тук националистическите настроения нямат никакво значение — факт, който Марс Волков упорито избягва да признае. Пее една и съща песен и размахва сабята над главата ми... Като развалена плоча с рокендрол.

Без да иска, Ирина избухна в смях.

— Господи, Валери! Понякога забравям колко си старомоден!

— Единствената ми грижа е политиката — простичко отвърна той.

— И именно тя ще те закопае някой ден! — извика тя. — Не можеш да победиш враговете си с тези капаци на очите!

— Нима разширението на моите хоризонти включва и упадъчната рок музика?

— Може би — сви рамене Ирина. — На Запад рок музиката е велика сила. Тя е не само печеливш бизнес, но и мотивира младите, придава смисъл на живота им...

— После се появява, армията и ги разпръсква като пилци — изтъкна Валери.

— Само до момента, в който създадат своя собствена армия.

Бондасенко се замисли. Отлично знаеше, че работата на Ирина в Министерството на образованието ѝ позволява достъп до западния печат и съответните нови течения в живота отвъд Завесата. Обикновено тя беше далеч по-добре информирана от него и той охотно се вслушваше в съветите ѝ.

— Твоята критика мога да приема, защото е конструктивна — усмихна се той. — Но това съвсем не означава, че ще търпя критиката на Марс Волков! — изправи се на крака и натъртено добави: — Не забравяй това довчера, когато полагаш красивата си главичка на гърдите му!

Писмото пристигна два дни след ритуалното самоубийство на Какуей Саката. Беше странно — квадратен плик от ръчно произведена хартия. Хоно Канзей го извади от пощенската кутия на път за работа и видя, че подателят му е Какуей Саката.

Датата съвпаднаше с деня на самоубийството, вътре имаше един лист хартия, прегънат на две. Хоно го разгърна в метрото, на път за Касумигасеки. Вътре имаше малко ключе и нищо повече. Нито бележка, нито някакви обяснения.

Усети вятъра на приближаващата се буря, вероятно онази, за която беше споменал Саката. В продължение на тридесет и шест часа телевизията и радиото се занимаваха само с ритуалното му самоубийство, вестниците публикуваха снимки от мястото и трупа. Изказваха се най-невероятни предположения, всички телевизионни канали излъчиха интервю с шефа на Хоно — Кунио Мишита, което в много отношения приличаше на кръстосан разпит. Преди няколко години подобно интервю свали министър-председателя на страната, но Мишита беше прекалено опитен и телегеничен, за да се провали. Макар и притиснат до стената от неудобни въпроси, той не само успя да се измъкне от преки отговори, но и съумя да изглежда победител в словесните схватки. Един от каналите дори отмени обичайния сапунен сериал, за да покаже половинчасов репортаж на живо от Сенгакужи — лобното място на Саката.

На сутринта Хоно отиде на работа както винаги. Стиснала ключето в потната си длан, тя поднесе на Мишита обичайната чаша черно кафе и остави пощата на бюрото му. Отдръпна се настрана и мълчаливо загледа как дребният посивял мъж със стегната фигура и тънки му стачки започва да отваря кореспонденцията си. С готовност си записа задачите за деня, напомни за най-важните срещи от претрупаната програма на шефа си, включваща няколко заседания на високо ниво и интервюта за печата. Отблизо в поведението му се долавяше някаква странна раздвоеност. Без съмнение беше дълбоко разстроен от неочакваната смърт на своя посредник, но едновременно с това се радваше на вниманието, което му оказваха медиите. Беше изключително добър пред камерата и отлично го знаеше. Резултатите от първото му телевизионно интервю предната вечер вече се усещаха: обществеността беше на негова страна, а представители на деловите среди недвусмислено подчертаха, че Мишита се радва на пълната им

финансова и политическа подкрепа. Хоно остана с чувството, че този човек най-сетне плува в свои води...

— Печелим търга за „Осака керамикс“ — съобщи той. — Моля те да уведомиш икономическия отдел, който трябва да изготви необходимите договори — потърка ръце, на лицето му се разля доволна усмивка. — Това е шестнадесетият търг, който печелим през тази година! — обърна се и свали дебела папка от рафта зад бюрото си. — Реших да закрия нашите нефтохимически подразделения. Трябват ни всички налични капитали, за да форсираме изграждането на сателитната мрежа „Мишита сатком“. Имам предчувствието, че правителството ще поощри подобен акт и ние ще получим съответните финансови облекчения... — подаде на Хоно още една папка и продължи: — Хората от „Кага“ ще бъдат тук около обяд, искам дотогава договорите да са готови за подпис. Съвместното предприятие с „Кага“ ще ми донесе допълнителен авторитет. — Все още не беше я погледнал в очите, но в поведението му нямаше дори следа от притеснение. Докосна с пръст челото си, сякаш беше забравил нещо важно. — О, между другото, искам да ми уредиш една спешна среща... Пак по обяд трябва да се видя с Аоки от „Тандем поликарбон“. Новата технология за оцветяване е особено подходяща за тяхното производство...

— Благодаря, сър — не се сдържа Хоно.

— А? — погледна я за пръв път той. — Какво има?

— На заседанието на Управителния съвет миналата седмица споменах за новата стокова листа на „Тандем“ и предложих нашата дигитална технология, която отговаря напълно на техните изисквания...

— Така ли? — разсеяно я погледна Мишита, умът му очевидно вече беше на друго място. — Не си спомням. Вероятно бъркаш, тъй като докладната на Фуджинами по въпроса пристигна току-що... Свършил е отлична работа, със сравнителни анализи и всичко останало. Чака го повишение, ако сделката се осъществи. Ще ми напомниш за това, нали?

— Но...

— Осем и половина — установи Мишита след кратка справка с масивния часовник върху бюрото. — Време е за първото заседание. Надявам се, че си поканила когото трябва...

Хоно мълчаливо напусна кабинета. Фуджинами присъстваше на онова заседание миналата седмица и най-безсрамно беше откраднал идеята ѝ. Сама си е виновна, трябваше да я представи в писмена форма. Тогава Мишита положително щеше да ѝ обърне внимание.

Седна зад бюрото си и бавно разтвори длан. Ключето на Саката влажно проблесна.

Неволно се залови да прави рекапитулация на това, което беше постигнала. Намираше се в сърцето на Токио, най-любимия град на света. Беше секретарка на най-преуспяващия бизнесмен в страната, имаше авторитет сред колеги, приятели и познати. На практика беше извадила голям късмет да бъде служител на „Мишита индъстриз“ точно в годината на най-стремителната експанзия на огромната мултинационална компания.

Имаше чувството, че Кунио Мишита печели изгодни държавни поръчки с лекотата, с която диша. Гъвкав и с пъргав ум, той неизменно усещаше областите, в които правителството има намерение да инвестира, и беше готов да му предложи съответната нова компания. Убедителен пример в тази насока беше създаването на „Мишита Апарел“... Само преди шест месеца Хоно твърдо вярваше, че късметът на боса ѝ ще се прехвърли и върху нея. Но не стана така...

Какво се случи току-що? Влезе в кабинета на Кунио Мишита с твърдото намерение да му предаде странното ключе и да чуе причините за самоубийството на Какуей Саката. Не го стори, сега вече имаше чувството, че едва ли ще го стори и в бъдеще.

Подозираше, че ще трябва да сподели за странния плик в пощенската кутия поне със съпруга си Ейкичи, с шестото си чувство усещаше, че за него трябва да научи и Токузо. Връзките и с Токузо — Токийската градска прокуратура, бяха на лична основа. Просто защото там работеше съпругът ѝ Ейкичи Канзей, длъжността му беше заместник-помощник на главния прокурор. „Затънал съм до гуша в следствени дела за политическа корупция и незаконна злоупотреба със служебното положение“, често ѝ се хвалеше той. Страстно обичаше своята работа, нищо на света не беше по-важно от нея.

Житейската философия на Ейкичи беше проста, но ефикасна. „Всяко нещо има своето време и място“, казваше той и твърдо се придържаше към този принцип. Беше изключително организиран човек, произхождащ от стара и уважавана токийска фамилия.

Благодарение на собственото си трудолюбие и широките връзки на баща си беше получил отлично образование, беше си създал нужните контакти и в крайна сметка беше получил престижен пост, за който мнозина му завиждаха.

Майка му се беше опитвала да го глези като дете, но това изобщо не му се отрази. Единственото му желание беше да надмине очакванията на баща си и това го превърна в упорит до фанатизъм студент. Завърши университета с пълно отличие и пожела да бъде самостоятелен. Това не беше чак толкова трудно, тъй като разполагаше с щедра стипендия от дядо си и не беше длъжен да работи, за да си изкарва хляба.

Светът на Ейкичи беше затворен между две граници: власт и пари. Семейството му разполагаше и с двете, може би затова той ги възприемаше като даденост, а не като Божия благословия.

Когато Хоно се запозна с него, тя вече знаеше всичко това. Ейкичи я привлече именно с безупречно подредения си живот и ясно поставените цели. Самата тя беше израсла в общо взето нестабилна семейна среда и идеята да се омъжи за един истински организационен гений ѝ се стори неудържимо привлекателна. Още повече, че отношението на хората към нея се промени рязко в мига, в който обявиха годеща си. Всичко това стана благодарение на авторитета на Ейкичи и тя не можеше да не се съобрази с този факт. Ожениха се преди девет месеца и телефонът ѝ буквално се зачерви от многобройните покани на познати и приятели. Принуди се да монтира телефонен секретар, за да се справи с тях. Това също се дължеше на авторитета на Ейкичи.

А самият той се оказа съпруг, за който дори не беше мечтала. Хладен и затворен, той излъчваше „итаи“ — онази особена интимност, която се постига само между две сродни души. Никога и за нищо не я хвалеше, тъй като това би означавало да хвали себе си — един крайно недостоен акт в света на хората като Ейкичи. Продължителното мълчание и хладното отношение към Хоно доказваха недвусмислено наличието на „итаи“, сърцето ѝ преливаше от уважение. Подобно на повечето съпруги от своето поколение, тя никога не го наричаше по име, когато бяха у дома. Предпочиташе да му казва „Ото-сан“ — татко... Това обръщение не беше резултат на личен избор, а по-скоро се дължеше на културната среда, в която живееха. Дълбоко в себе си

Хоно знаеше, че никога не би могла да даде точна дефиниция на своите отношения с Ейкичи. Те бяха „итаи“ и толкоз...

Личният живот на Ейкичи беше толкова подреден, колкото и професионалният. Държеше да се храни в точно определено време, очакваше от Хоно да му поднася блюдата, които обича, при това в съответния ред. А когато вечеряха навън, Хоно беше длъжна да се съобразява с темата на разговор (разбира се, предложена от него), да знае кога да пази мълчание, особено по време на делови разговори. Без значение беше фактът, че като секретарка на Кунио Мишита тя имаше широки познания в областта на бизнеса. Безспорно изказваше професионално мнение по голяма част от дискутираните теми, но то трябваше да бъде запазено за лична употреба и толкоз. Всеки месец, на точно определена дата, Ейкичи канеше у дома свои делови партньори. Задължението на Хоно беше всичко да бъде безупречно, след което се оттегляше встрани, като гейша...

„Не, няма да казвам на Ейкичи за ключето“, реши тя. Спираше я същото шесто чувство, което я предупреди да не влиза в конфликт с Мишита. Освен това никога не беше споделяла със съпруга си за своето приятелство с Какуей Саката. Просто нямаше как да заговори на подобна тема...

Ключът. Послание от отвъдното, тежка отговорност към паметта на мъртвия приятел. „Гири“, чувството за дълг, легна в душата ѝ като бетонна плоча. По неизвестни причини Какуей Саката беше избрал за изпълнител на последната си воля именно нея. Защо? Хоно нямаше отговор на този въпрос. Може би ще го получи едва когато намери ключалката, която отваря този ключ...

Саката беше мъж със сложен и изтънчен характер. По време на многобройните им разговори Хоно постепенно стигна до заключението, че той е отличен познавач на женската душа. За разлика от повечето мъже, възпитани в самурайски дух, той никога не пренебрегваше мнението и опита на жените. „Времената се менят, каза изведнъж той. Преди години жената беше считана за нещо нечисто. Баща ми беше производител на саке... По време на ферментационния период, който трае няколко месеца, той упорито отказваше да вижда майка ми, тъй като беше убеден, че това ще доведе до провал на цялата реколта... — засмя се и добави: — Самураите механично искат да

живеят с миналото. Но това минало невинаги се оказва такова, каквото очакват...”

За разлика от съпруга ѝ, Саката не обичаше продължителното мъжко мълчание. По време на срещите си с Хоно той разговаряше с нея дълго и на всякакви теми. Личеше, че му е приятно, от тези разговори сякаш извличаше своя, особена интимност. Хоно слушаше разсъжденията му, отговаряше на въпросите му, свенливо отстъпваше пред настояванията му и казваше няколко думи за себе си. Тя също се чувстваше щастлива с него, но така и не се запита точно защо... Беше ѝ странно, че един мъж изпитва наслада от диалога си с нея, че търси мнението ѝ... Какуей беше влюбен в съвременна Япония, искрено се прекланяше пред новата ѝ мощ. „Днес сме далеч по-устойчиви — казваше той. — Вече можем да се справим с всяко предизвикателство. А младите хора като теб имат шансове, които бяха немислими дори за предишното поколение... Изпитвам носталгия по старата Япония — безкомпромисна и твърда като острието на катана, — само когато тази нова ѝ гъвкава устойчивост се изражда в корупция... И Мишима мисли като мен...”

Истината беше проста. Двамата изпитваха дълбока симпатия един към друг, Хоно считаше Саката за един от малкото си истински приятели. Ето защо сега трябва да оправдае неговото доверие...

Душата ѝ потръпна при представата за компрометиращите факти, които е оставил след себе си Саката. Сигурно наистина са ужасяващи, след като го принудиха да посегне на живота си. Как ли ще се отразят на нея — една слаба жена, след като с лекота отнесоха един твърд самурай?

Но не можеше да се оттегли и прекрасно го знаеше. Вече беше стъпила на пътеката, връщане назад нямаше. „Гири“ я задължаваше да открие всичко онова, което беше отнело живота на Какуей Саката.

Следователно трябва да реши как да употреби този ключ. Съзнаваше, че няма да се справи сама.

Пътят към разрешаване на загадката беше само един и вече започваше да се очертава в главата ѝ. Тялото ѝ се разтърси от вледеняващ ужас.

Марс Петрович Волков също беше животно, но породата му нямаше нищо общо с тази на Валери Бондасенко. Преди всичко, защото не беше нито украинец, нито представител на някое от другите малцинства в СССР. Беше роден в Москва, при това в „Белия град“ — центъра на столицата, недалеч от квартирата на Валери. В резултат притежаваше онова особено самочувствие на кореняк москочанин, което може да бъде разбрано само от старите жители на Париж или Ню Йорк. Всички останали без съмнение биха се възмутили от арогантността в поведението на Волков, независимо от опитите му да я прикрие с любезност и внимание.

Марс Волков обичаше да се представя не за професионален политик и партиен функционер (каквото беше извън всякакво съмнение), а за човек, който просто решава проблемите на другите. „Аз съм като стенографите в КГБ — заяви той още при първата си среща с Ирина. — Сякаш съм заключен в някое от дълбоките подземия на Любянка и правя неимоверни усилия да придам смисъл на безсмисленото... Но, за разлика от този клиничен пример, аз работя с живи хора, под ярката дневна светлина...“

Строго погледнато, това не беше цялата истина, нещата бяха далеч по-сложни. Защото главната задача на Марс Волков беше да придаде патриотична окраска на някои определено диверсионни актове, насочени срещу правителството на СССР. И той, подобно на Валери, се занимаваше с тъмната част от живота в тази страна. Беше член на бригадата бояджии, които определяха с какъв цвят да се покрие старата фасада.

Точно в тази област бяха и фундаменталните противоречия между него и Валери. Марс поддържаше тезата, че старите структури не се нуждаят от преобоядисване, а от пълна подмяна. За Валери обаче тази идея беше опасна и намирисваше на саботаж.

Ирина беше в течение на всички слухове. Беше й пределно ясно, че въпреки публичното съгласие с идеите на Волков, донесли му голяма популярност в Конгреса на народните депутати, Валери е човекът, който държи в ръцете си реалната власт. Марс правеше всичко възможно да прокара своите идеи в Политбюро, позициите му изглеждаха много силни. Но в най-добрия случай щеше да се добере до второто място — както всички предишни противници на Валери. После щеше да настъпи неизбежното: отстраняване от ЦК и

изпращането му в някое затънтено място, далеч от Москва, далеч от реалната власт. Кога ще стане това до голяма степен зависеше и лично от Ирина, от успеха на операцията по съблазняването.

Марс Волков имаше вид на кинозвезда. От съветски тип, разбира се, но все пак кинозвезда. Беше висок и слаб, със светли очи и високи скули на човек, израснал сред безкрайната степ. Косата му беше синкавочерна и изключително права, носеше я сресана назад и плътно зализана върху черепа. Макар и с тънки устни, устата му беше добре очертана и щедра, брадичката — подчертано решителна. Единственият му недостатък бяха несъразмерно малките ушички, но те не загрозяваха външния му вид, а по-скоро му придаваха допълнително очарование. Казано с две думи, Волков беше нещо повече от красив мъж — беше привлекателен...

Това направи задачата на Ирина не чак толкова противна, но в началото не ѝ беше от Бог знае каква полза. Движеше я чувството за абсолютна свобода при установяване на контакта (Валери се оказа прав, да го вземат мътните!), това ѝ помогна впоследствие и да го съблазни с професионална лекота, сякаш цял живот беше играла подобна роля. При първия им сексуален контакт главата ѝ беше замаяна от това чувство, стана ѝ дори малко страшно от удоволствието да бъде двулична.

Вече не беше работната крава в Министерството на образованието, не беше отрепката, на която възлагат нежелана от никого работа и на която никой не обръща внимание. До този момент се виждаше единствено като дъщеря на своите родители, или по-скоро на майка си и мъжа ѝ, загинал по време на някакви маневри... До този момент в душата ѝ неизбежно потрепваше един тъжен, дори страшен въпрос: „Това ли е животът? Възможно ли е това да е съдбата на една жена, наречена Ирина Викторовна Пономарьова?“ Най-сетне получи отговор, най-сетне разбра това, което ѝ казваше Валери. Имаше и друга Ирина на този свят — хладна и независима, устремена към свободата. В мига, в който усети как Марс Волков се влюбва в нея и я иска повече от всички други жени на света, сърцето ѝ потръпна от чувство на триумф, а очите ѝ зърнаха новата Ирина — горда, свободна, прекрасна... Да, тази жена съществува, влиянието ѝ върху хора с важни позиции тепърва щеше да се почувства!

Марс беше избран за депутат от Москва — една несъмнено престижна позиция в Конгреса. Избирателните му райони включваха Съветската федерация по бейзбол и Звездното градче — квартала, в който живееха и работеха всички съветски космонавти. От няколко години насам той беше главен ръководител на космическата програма на страната, а Ирина подозираше, че именно поради този пост му бяха поверили и грижите за развитието на бейзбола.

Тя бързо разбра, че Валери има основателни причини да се страхува от Марс. Възгледите им се различаваха коренно, а от самия Марс се излъчваше наистина царствена властност. Ако се беше родил в Америка, той несъмнено би стигнал далеч във всяка област на общественно-политическия живот, но в Русия на царствеността се гледаше с подозрение и безпокойство.

Там, където Валери си пробиваше път с груба сила и заплахи, Марс използваше чара си. Валери принуждаваше хората да му се подчиняват, докато Марс печелеше политически дивиденди главно по пътя на убеждението. И, както сам признаваше, основната му задача бе да прогони страха от душите на хората. Страхът, който изпитваха от Валери Бондасенко...

— Чувствам се като съомга — призна й той една вечер, след като тя го попита защо не се докосва до храната, която му беше приготвила. — Винаги плувам нагоре, срещу течението... Но въпреки усилията ми, Валери Денисович ще ме победи... Така, както побеждава всички... — потърси очите й, на лицето му се появи неспокойна усмивка. — Хората казват, че всичките му врагове почиват под Кремълската стена...

— Това са пораженски приказки — възрази Ирина.

— Тази вечер наистина се чувствам победен — въздъхна той.

— Но утре ще...

— Утре ще бъде различно, така ли? Това искаше да кажеш... — сви рамене и примирително промърмори: — Е, кой знае... Може и да си права...

Тя седна до него и хвана ръката му.

— Кажу какво се е случило.

— Не, няма смисъл. Прекалено потискащо е... За тази вечер ми стигат мрачните мисли. Ще излезем и ще се напием с подлютена водка, искаш ли?

Речено-сторено. Ирина го остави да говори на воля. Той имаше такова настроение, а тя искаше да го опознае още по-добре. Държеше се като прилежна студентка по време на лекции — попиваше и запаметяваше откъслечната информация за живота му с жаждата, с която би се готвила за държавен изпит.

Разказа ѝ за родителите си, които продължаваха да живеят в Москва и които той посещаваше всяка неделя. Носел им лакомства от сорта на черен хайвер и балтийска херинга — храна, която те никога не биха открили по магазините. Разказа ѝ за по-големия си брат, вече покойник, и за сестра си — омъжена, с три деца.

— Понякога си мисля, че най-щастлива от нас е именно сестра ми — каза той, докато пълнеше чашките с водка. — Тя води обикновен живот, грижите ѝ са дребни, като на всички останали. Имаше проблеми с последното си дете, което се роди с шум в сърцето. Но сега всичко е наред, детето се оправи. Животът ѝ е запълнен с любов и грижи за семейството. Те са всичко за нея, без тях е загубена...

Помълча известно време, очите му безцелно обходиха заведението.

— Знаеш ли, нещата около сестра ми бяха доста особени. Не бяхме близки, особено докато растяхме. Ние с брат ми бяхме неразделни, а тя — нещо като страничен човек, като враг... Нищо не споделяхме с нея, страхувахме се, че ще ни издаде на нашите... Затова изненадата ми беше огромна, когато, години по-късно, на погребението на брат ми тя се изправи до мен и започна да изброява всичките ни момчешки тайни. Знаела ги е през цялото време, просто защото е била далеч по-умна от нас. Но ги е пазела в себе си. Нашите тайни са били свещени за нея, въпреки че ние я изключвахме от игрите си и я подигравахме... Днес сме изключително близки. Изпитвам дълбоко удовлетворение, когато съм с нея, тя е единственият остров на разума в един безумен свят... Прозаичната ѝ привързаност към обикновените неща — родина, партия, деца, които един ден ще се включат в строителството на социализма, — постоянно ми напомня за важността на делата, с които съм се заел...

Ирина искаше да го попита какви точно са тези дела, но навреме се овладя и отпи глътка лютивата водка от чашата си. Започваше да става професионалист, вече знаеше кога да задава въпроси и кога да си държи устата затворена. Това беше инстинктът, който показва на

великите военачалници точното време на решителната атака, предпазва ги от излишни загуби и осигурява крайния успех на операцията.

Атаката по принцип е акт, който води до разголване. Ирина знаеше, че времето за подобен риск все още не е настъпило. Марс не беше достатъчно уязвим, продължаваше да е нащрек, въпреки количеството водка, което беше погълнал. Бузите му поруменяха, очите му излъчваха неестествен блясък, но тя усещаше, че въпреки тези очевидни признаци за влиянието на алкохола, умът му продължава да функционира с трезва прецизност.

Нещата бяха доста променени, когато се прибраха в апартамента му. Водката беше получила достатъчно време да попие в организма, либидото бързо вземаше връх над трезвия разум.

Облада я бързо, като експресен влак. Сякаш искаше да свърши час по-скоро, да скрие удоволствието, което изпитва от гъвкавото ѝ тяло. Постъпваше така още от самото начало на връзката им, Ирина беше сериозно озадачена. Струваше ѝ се, че подобно отношение не се връзва със задълбочения му характер, няма нищо общо с прямотата и искреността на възгледите му. Във всеки случай прибързаното му поведение в леглото не ѝ се отразяваше по най-добрия начин, в душата ѝ оставаше чувство на неудовлетворение. Въпреки това играеше ролята си с неизменно старание, целта ѝ оставаше непроменена — да накара този човек да я почувства близка... Понякога я обземаше срам, имаше чувството, че е на сцената на театър с един-единствен зрител, когото трябва да омае и прелъсти.

Мигът, в който той се отдръпваше от нея, неизбежно пробуждаше тъга. Ирина очакваше този миг, правеше всичко възможно да бъде готова. Но тъгата все пак идваше — понякога толкова силна, че чак очите ѝ се насълзяваха. Представяше си, че е някаква екзотична рибка, въртяща се в кръг около стените на стъклен аквариум. Отчаяно стискаше клепачи, но видението отказваше да изчезне, ставаше все по-ярко и по-тъжно... Въртеше се до безкрайност, чак докато ѝ се замае главата. После чувството на пустота бавно започваше да се топи...

Марс не забелязваше нищо. Седнал гол зад модерното си писалище от датско дърво, той пушеше една след друга силните си турски цигари и отпиваше от чашата черно турско кафе, гъсто като мед. Настолната лампа беше наведена ниско над купчината документи,

които неизменно изпълваха ожуленото му кожено куфарче. „Този човек работи двадесет и четири часа в денонощието“, поклати глава Ирина.

Лицето му беше скрито в облаци лютив дим, но тя продължаваше да го наблюдава, отпусната по корем на леглото.

— Необичайно слабата подкрепа за американските инициативи в ООН май ще се окаже единствената добра новина за седмицата — промърмори сякаш на себе си Марс. — Може би все пак ще успеем да изолираме Америка...

Ирина усети, че атмосферата е особена, защитните му реакции са заспали, времето на риска приближаваше... Ще трябва да опита, просто за да знае дали продължава да я подозира, да я счита за чужд човек...

— От къде получаваш всичките си лоши новини? — небрежно попита тя.

— От тук — въздъхна той и почука с пръст папката пред себе си. — Ето от това тук...

Ирина знаеше, че купчината папки върху бюрото представляват интерес както за нея, така и за Валери, но беше достатъчно умна, за да го покаже. Това би било равносилно на самоубийство.

Протегна се в леглото, въпросът ѝ прозвуча глухо от прозявката:

— Какво е то?

Марс затвори папката, изпусна облак дим и спря замислен поглед върху голото ѝ, небрежно отпуснато тяло. Ирина изпита неприятното чувство, че е разкрита, при това отдавна. „Не, стисна зъби тя. Това е невъзможно!“

После Марс отвори друга папка и започна да прелиства страниците. Ирина с облекчение разбра, че погледът му не е бил предназначен за нея, а за нещо друго, някъде далеч...

— Хафний... — промърмори той.

Ирина отвори очи и объркано примигна. На какъв език беше това?

— Какво каза? — попита с недоумение тя.

Той повтори странната дума, после поясни, без да вдига глава:

— Метал с особен състав, който се използва за контрол на прътите с ядрено гориво в реакторите... Най-вече на тези, които се монтират в атомните подводници... — прелисти една страница и тя остана с чувството, че чете дефиницията като от учебник. —

Изпитваме остър недостиг от хафний, особено след като Западът го включи в списъка на стратегическите стоки, забранени за износ в соцлагера според изискванията на КОКОМ...

Запали нова турска цигара от фасата на предишната, пръстите му отново прелистиха страниците:

— Години се борихме да създадем сигурен канал за доставка на хафний... И когато най-накрая успяхме, КОКОМ се намеси. Фирмата производител в Япония беше закрыта, въпреки че според документите първата пратка вече беше на път. Толкоз. Никакви обяснения, никакви контакти. Доставките секнаха...

Изправи се, напълни чашата с кафе и прибави вътре няколко капки водка. После се върна зад бюрото и потъна в размисъл. Мълчанието се проточи дълго, Ирина беше сигурна, че отдавна е забравил мисълта си.

— А какво стана с първата пратка? — попита накрая тя.

— Отначало мислехме, че е била конфискувана от японските власти — въздъхна Марс и остави чашата си върху плота на бюрото. — И е предадена за съхранение на Токийската областта прокуратура... Такъв е редът там... Но седмица по-късно получихме съобщение, че пратката е тръгнала преди закриването на фирмата и бяхме дискретно помолени да приведем стойността й... Верността на това съобщение беше потвърдена и от независим източник... Но бедата е там, че ние така и не получихме този хафний...

— Нали сам каза, че каналът е бил прекъснат? — седна в леглото Ирина.

Марс въздъхна, затвори папката и пристъпи към леглото.

— В известен смисъл това е вярно — погледна я той. — Изпратихме специален екип, който трябваше да провери канала по обратен път, чак до доставчика... Но открихме само смърт. Всяка брънка на веригата беше акуратно прекъсната, нашите хора бяха намирани с отрязани езици, натикани в устата им... Не особено приятен начин да умреш, нали?

Ирина неволно потръпна, но беше твърде заинтригувана, за да спре.

— А каква е съдбата на хафния? — попита тя.

— Един въпрос за шестстотин милиона долара, както биха се изразили американците... — мрачно се усмихна Марс и седна на

леглото до нея. Очите му одобрително пробягаха по голото ѝ тяло, възбудата му буквално можеше да се пипне с ръка. — Най-логичното обяснение беше, че пратката е отмъкната от терористи... Заехме се със съответните проучвания, но ударихме на камък. Това стана преди три седмици...

— Но къде тогава е проклетият метал? — промърмори тя и плъзна пръсти около наедряващото змийче между краката му. Наведе се, езикът ѝ пробяга по зърната на гърдите му. — Ти знаеш, нали?

— Знам — дрезгаво отговори Марс. — И едновременно с това не знам... — Клепачите му потрепнаха и се затвориха, дишането му започна да се учестява. — Хафният е тук, в Русия... Но не знаем къде точно и това ни плаши...

Хоно Канзей се беше заклела да не се вижда повече с Големия Езо, но развоят на събитията я принуди да пристъпи клетвата си. Карма...

Големия Езо обитаваше огромно, подобно на склад помещение, разположено в източните покрайнини на Токио. Без съмнение беше богат човек, за да може да си го позволи. В това едва ли имаше нещо чудно, тъй като Големия Езо беше оябун на един от най-могъщите кланове на Якудза — гангстерите, които имаха монопол над подземния живот на огромния град. Тези хора живееха в затворени фамилии от комарджии, които пропиляваха на зарове цели състояния и с това предизвикваха дълбокото уважение на обикновените японци, възприемащи ги като полубогове, като митически същества...

Но ако се приеме, че Якудза обитават един митичен подземен свят, неизбежно трябва да се приеме и нещо друго: Големия Езо е бог Харон, чиито многобройни пипала се простират навсякъде и са прехвърлили през реката Стикс хиляди невинни души... Отвъд, в мрачните и изпълнени с опасност територии на Якудза... По стечение на обстоятелствата един от тези нещастници беше и бащата на Хоно Канзей...

Хоно подозираше, че именно Големия Езо е убиецът на баща ѝ. Може би не със собствените си ръце, но каква е разликата, по дяволите? Баща ѝ беше отчаян комарджия, нищо не беше в състояние да го откаже от гибелната страст. Играеше в контролирани от Якудза

заведения и губеше. После дойде редът на неизбежните заеми, утежнени от огромна лихва. Губеше и тези пари, дълговете му главоломно растяха. Животът му свърши под колелата на връхлитащ автобус, така и не се разбра дали се е хвърлил сам, или някой му е помогнал... Издъхна, преди да го откарат в болницата, със счупен гръбнак, сред локва кръв...

Насочила се към жилището на Големия Езо, Хоно неволно си спомни за тяхната първа и последна среща... Беше се появила на прага със смирено изражение на лицето, любезно помоли да я допуснат до домакина. Получила очаквания отказ, тя все така любезно подхвърли:

— Кажете му, че дъщерята на Нобору Ямато иска да погаси заемите му...

Озова се в кабинета на Големия Езо точно след три минути. На лицето му грееше широка усмивка, а Хоно спря на крачка от него и впи поглед в лицето на човека, станал причина за смъртта на баща ѝ. Огледа го добре, после измъкна малък пистолет и го насочи в главата на гангстера.

Онзи продължаваше да се усмихва, Хоно тръсна глава и гневно просъска:

— Ти не само строши гръбнака на баща ми, ти стъпка и душата му! Какво се хилиш?

— Би било срамно да проявявам страх пред лицето на смъртта — отговори Големия Езо.

В този миг Хоно ясно видя последиците от това, което се готвеше да стори. И едновременно с това разбра, че не може да го стори. Колкото и силна да беше мъката по изгубения баща, тя не би могла да отмъсти за смъртта му по този елементарен начин — като предизвика смъртта на друг човек...

Затова свали оръжието и мълчаливо го остави върху бюрото на Големия Езо...

Днес, година по-късно, тя отново се появи на това ужасно място. Стори го по принуда, подгонена от силата на отчаянието. Гадеше ѝ се при мисълта, че трябва да се срещне с Големия Езо, но само той притежаваше достатъчно власт, за да ѝ помогне... Отвратително чудовище, митичен дракон, хитър, коварен, непредвидим...

Влезе в склада, главата ѝ моментално се замая. Испита странното чувство, че времето спира и потича в обратна посока, към мрачното

минало.

Вътрешността беше променена. На високия таван бяха пробити широки капандури, светлината от тях падаше върху перфектно очертания квадрат на японска градина: алпинеум от бели камъни, от който се стичаше поток от гладък чакъл, миниатюрни храсти и дръвчета създаваха чувство за симетрия. В далечния ъгъл се издигаше горичка от изумруденозелен бамбук — задължителния контрапункт, без който съзерцанието губи своя смисъл.

Преведоха я покрай градината, извървяха дълъг път сред лабиринт от широки коридори и най-сетне се озоваха пред кабинета на Големия Езо. Безцеремонно я тикнаха вътре, ключалката меко щракна зад гърба ѝ. Озова се пред равнодушния поглед на домакина. Кабинетът беше пълен с антични предмети, очевидно стари и скъпи. Китайска ваза от изящен полупрозрачен порцелан контрастиреше рязко с тежката и величествена самурайска броня от XVII век, окачена на стената зад нея. В противоположния ъгъл имаше красив и монументален фонтан Нагуши, изработен от черен камък. Матовата му повърхност мрачно проблясваше под кристалните водни струи, а на стената над него висеше прекрасна дърворезба от Хокусай — великият японски скулптор.

Хоно обхвана всичко това с един кратък поглед, в душата ѝ се появи недоумение. „Как е възможно чудовище като Големия Езо да проявява толкова изтънчен вкус, запита се тя. Откъде е този странен афинитет към красивите и изящни предмети?“

Измина доста време, преди домакинът да покаже признаци на живот. Туловището му се раздвижи, ръката издърпа едно от чекмеджетата и на бюрото се появи пистолетът, който Хоно беше насочила в главата му преди година.

— Предполагам, че си дошла за това — промърмори Езо.

Хоно втренчи поглед в блестящото дуло, предвидливо извито настрана. Върху хромираната стомана изплуваха разпокъсаните и болезнени спомени, раната от бащината смърт отново се разтвори в душата ѝ.

— Ако омразата все още живее в теб, имаш още един шанс да я използваш — спокойно добави Големия Езо.

Но в душата ѝ живееше единствено обречеността.

— Задръж го — дрезгаво прошепна Хоно. — Сигурно ще намериш начин да го използваш...

— Както искаш — кимна гангстерът, огромната му лапа покри оръжието. После се сети нещо, издърпа пълнителя и ѝ го показа. — Не беше зареден, макар да си била сигурна в обратното... Това ми позволи да надникна в сърцето ти... — на лицето му изплува лека усмивка. — Искаш ли нещо друго?

Хоно вдигна глава и го погледна в очите. Напълни дробовете си с въздух и тихо попита:

— Може ли да получа чаша чай?

Големия Езо вдигна вежда в знак на учудване, после кратко кимна с глава:

— Да, разбира се.

Натисна едно копче пред себе си, даде тихите си нареждания и се облегна назад в креслото.

— Ако продължаваш да се мръщиш, скоро ще остареееш — отбеляза след известно време той, огледал на спокойствие лицето на Хоно. — Чувал съм го от майка ми... Така съветваше бившата ми жена... — на лицето му отново се появи усмивка. — Може би трябва да те заведе при нея на инструктаж...

Чаят пристигна. Големия Езо се зае с церемонията по сервирането. Хоно проговори едва когато чашките останаха празни.

— Имам нужда от помощта ти.

— Моите ръце са изцапани — някак тъжно поклати глава Езо. — Аз съм гангстер, а ти си твърдо убедена, че съм убил баща ти... Как е възможно да търсиш помощ именно от мен? — главата му отново се поклати. — Дошла си не където трябва... По-добре се обърни към полицията, или иди в Токузо...

Значи знае, че съм омъжена за Ейкичи, съобрази Хоно. В това нямаше нищо изненадващо, тъй като събирането на информация беше едно от основните занимания на Големия Езо.

— Полицията и прокуратурата не могат да ми помогнат — твърдо рече тя. — Ти си единственият ми шанс. Искам да сторя каквото трябва, но изпитвам страх. Обвързана съм от „гири“, но какво може да направи една жена в този мъжки свят? Искам да ми помогнеш. Ще го сториш ли?

Големия Езо дълго я гледа. Беше едър мъж на около петдесет години, ръкавите на копирения костюм сякаш всеки момент щяха да се пръснат под напора на огромните мускули. Широкото му и открито лице внушаваше доверие, колкото и странно да звучеше това. Здравото стиснатите устни и решителната брадичка издаваха наличието на силна воля и голяма доза агресивност. Косата му беше гъста и късо подстригана, в подрязаните мустачки проблясваха първите сребърни косъмчета. Повече приличаше на представител на закона, отколкото на гангстерски оябун.

— Извинявай за въпроса, но защо трябва да ти помагам? — разпери ръце той.

Хоно очакваше подобен въпрос. Отвори бележника, в който съхраняваше адреси и телефони, на бюрото легна кафяв плик.

— Това са пари — рече. — Всичките, които успях да събера...

Големия Езо се намръщи.

— Не стигат ли? — попита със свито сърце Хоно.

— Махни този плик! — заповяда гангстерът. — Не вземам пари от млади и красиви момичета, които би трябвало да имат повече ум в главата!

— С всичко ли се шегуваш? — изгледа го Хоно и отчаяно поклати глава. Ако Големия Езо откаже, всичко отива по дяволите! — С твоя помощ бих могла да...

— Моята помощ не се купува, драга госпожо Канзей! — отсече Големия Езо, стана от мястото си и тежко пристъпи към нея. — Тя се заслужава! — очите му не се отделяха от лицето ѝ. — Сама каза, че си слаба жена в един мъжки свят... Това ми напомня за думите на мама, отправени към бившата ми жена: „Трябва да ме убедиш, че мястото ти е именно тук“... Ако аз приема да ти помогна, това означава, че поемам съвсем точно определени задължения. Отношенията ни ще станат други — сериозни и задълбочени. Затова те съветвам хубаво да си помислиш, преди да продължиш...

— Вече сторих това — отвърна Хоно. — Ако приемеш да ми помогнеш, аз ще ти бъда задължена... Нямах представа колко зле се чувствам, като си помисля за това.

— Сега пък ме обиждаш! — изръмжа Големия Езо. — По доста странен начин молиш за помощ...

— Поела съм задължението да изпълня предсмъртното желание на един умиращ самурай! — стисна зъби Хоно. — Той беше мой приятел, беше истински човек на честта. Аз му помогнах да умре достойно... Но той поиска услуга от мен и за мен е въпрос на чест да я изпълня... Давам си сметка, че не мога да го сторя сама и затова съм тук. Трябва ми твоята помощ!

— Самурай, казваш... — проточи Езо и замислено подръпна долната си устна. В очите му проблесна любопитство. — Нима твърдиш, че ти си била секундант на Какуей Саката, че твоята ръка му е помогнала да си разпори корема?

— Да.

— Ясно — замислено кимна оябунът, помълча малко, после вдигна глава. — Един якудза поема знамето от ръцете на падналия самурай... Това ми звучи фантастично!

— Значи си съгласен да ми помогнеш?

Очите на Големия Езо бавно се спряха на лицето ѝ.

— Имах предчувствието, че скоро пак ще се видим тук, госпожо Канзей — тихо промълви той. — Преди една година нахлу с пистолет в ръка и го насочи в главата ми... Никога не бях си представял, че една жена е способна на подобен акт. Особено след като прояви благоразумието да не натиснеш спусъка... Ще ти призная, че нямаше да успееш. Моите хора бяха готови и щяха да ти пръснат черепа моментално... А сега...

— Ще направя всичко, което се иска от мен — твърдо отвърна Хоно.

— Сигурна ли си? Дали имаш представа какво означава това „всичко“? — Големия Езо помълча, пистолетът върху дланта му приличаше на невинна детска играчка. — Знае ли някой къде ще те отведе този път, какво ще се наложи да вършиш? — тялото му леко се олюля. — Самураите не прибягват току-така до ритуално самоубийство, за него трябва да имат основателни причини... Ти се готвиш да направиш първата крачка в мрака. Там, където без съмнение те дебнат непознати опасности, могъщи и злокобни сили... Задължително трябва да си готова за борба с тях — пистолетът легна удобно в дланта му, показалецът бавно се уви около спусъка. — Какво ще кажеш за това? Все още имаш време да се откажеш...

Хоно извади ключа, който Какуюей Саката й беше изпратил по пощата. Показа го на Големия Езо и решително тръсна глава:
— С това започваме!

ТРЕТА ГЛАВА

Провинцията на Вирджиния, Картечният град

Ръсел Слейд взе Тори със специалната си бронирана лимузина, изработена по поръчка. Навън още не се беше съмнало, птиците едва започваха да се пробуждат.

С присъщата си арогантност той беше останал на летище Лос Анджелис, сигурен в нейното обаждане. Разполагаше с три от тези специални коли, които издържаха на картечен огън, вървяха с 240 километра в час и бяха пълни с ултра модерни електронни средства за комуникация. Те поддържаха висока готовност и бяха на негово разположение, когато му потрябват, в три от най-възловите града на страната — Вашингтон, Ню Йорк и Лос Анджелис. Истински мобилни офиси, тези автомобили бяха от жизненоважно значение за работата му, в тях той не само ръководеше акциите на отдела си, но често се хранеше и спеше. Ръсел имаше почти патологическа нетърпимост към застояването на едно място. Без съмнение тази странна привичка беше наследство от Бърнард Годуин, който преди години оцеля при опит за атентат от страна на КГБ именно благодарение на нея. Ръсел ненавиждаше хотелите, главно защото в тях нямаше начин да бъде осигурена стопроцентова безопасност. Прекалено многоброен персонал, коридори и стълбища, прекалено много хора с резервни ключове и оживено движение по всяко време на денонощието...

За негова чест обаче, той не прояви никакво злорадство, а прие обаждането ѝ като нещо, което е напълно в реда на нещата. Когато Тори получи възможност да се замисли върху този факт, тя проумя, че е очаквала от него точно такова поведение и всичко беше наред.

По време на полета към Вашингтон имаше предостатъчно време за размисъл. Полет в частния самолет на Ръсел, разбира се. Техниката против отвличане се беше оказала толкова тежка и обемиста, че „Алеята“ се принуди да поръча за нуждите на ръководството си не първоначално одобрения малък реактивен самолет „Лиър“, а един доста солиден „Боинг-727“. Тори умираше за сън, но затвореше ли очи, в главата ѝ изплуваше картината от къщата на Ариел на Рашън хил,

разкъсаният от експлозията диван и споменът за онази, другата експлозия, която беше раздробила бедрото ѝ... Споменът за грозно озъбената маска на смъртта, която беше погледнала право в очите...

Стряскаше се от ударите на собственото си сърце, отваряше очи и се надигаше в креслото. Ръсел седеше насреща ѝ, потънал в съдържанието на дълъг факс, изпратен от оперативния център на „Алеята“, скрит дълбоко под изумруденозелените хълмове на Вирджиния. Помнеше го като пушач, но сега очевидно беше отказал цигарите и ритмично дъвчеше капачката на някаква химикалка.

Някъде над Охайо или Мисури им поднесоха кафе и сандвичи и Тори с благодарност пое пластмасовата чинийка. Нямаше никакво желание да се връща към кошмарната дрямка, запълнена с болка и вледеняващ ужас.

Ръсел се обади едва когато приключиха със закуската.

— Продължаваш ли да поддържаш връзки с японския вариант на мафията? — попита той.

Тори не обърна внимание на иронията в гласа му. Все още си го представяше небрежно отпуснат в блиндираната лимузина, арогантен и циничен... Толкова сигурен в нейното обаждане, че не си беше направил труда да се качи на самолета. Изпита желанието да стовари един юмрук в лицето му, но вместо това направи опит да се концентрира върху плана, който се очертаваше в главата ѝ. Някъде на разсъмване тя стигна до заключението, че има начин да получи всичко, което иска: своята работа в „Алеята“, като тя, а не Ръсел диктува условията; едновременно с това да го накаже за наглостта, да отмъсти за отстраняването си... Възнамеряваше да го нарани далеч по-дълбоко, отколкото би сторила това с помощта на юмруците си. Все пак представата за мутрата му със скоби за фиксиране на счупени челюсти я накара да изпусне една замечтана въздишка...

— Ако имаш предвид Якудза — да, аз все още имам контакт с тях — невинно се усмихна тя.

Ръсел кимна с глава, сякаш доволен, че е издържала някакъв неизвестен тест.

— Много добре — рече. — Защото твоите Якудза са затънали до гуша!

— Имаш предвид убийството на Ариел Соларес?

Ръсел отмести подвижната лампичка и притисна с пръсти клепачите си. Лицето му потъна в сянка. Зад илюминаторите се мяркаха белите кълба на облаците, разкъсани от скоростта на реактивния лайнер.

— Помниш ли онези убийци от Якудза, които ви преследваха в подземията на Буенос Айрес? — попита той. — Е, те бяха една малка част от заплахата, която трябва да отстраним... Страхувам се, че ни очакват още доста мръсни номера...

— Сега разбирам на какво дължа личното ти посещение — въздъхна Тори. — Японците играят някаква игра и ти имаш нужда от моя опит... — очите ѝ се спряха върху лицето му с престорена загриженост. — Но какво е това? Нима си се изпотил под мустачките?

— Не ставай смешна!

Отговорът му прозвуча раздражително и Тори изпита дълбоко задоволство.

— Сериозна ли е тази игра? — попита тя.

— Твоите японски приятелчета започват да ме дразнят — хладно я изгледа Ръсел. — Не признават никакви правила!

— Напротив, те винаги играят по правилата — поклати глава Тори. — Проблемът е там, че ти реагираш като всеки друг член на американската администрация... И нямаш никаква представа за тези правила!

Той се втренчи в нея с изражението на човек, сблъскал се със странно произведение на модерното изкуство. В погледа му имаше шок, объркване и солидна доза гняв.

Тори изпревари реакцията му, скочи на крака и отиде в тоалетната. Върна се двадесет минути по-късно, облечена в топла жилетка от естествен мохер над плътно прилепнало боди. Надолу носеше плисирана поличка в бежов цвят, на краката си имаше меки обувки от кожа на гущер, на ушите ѝ се поклащаха обици от солидно злато.

— Едно малко шоу, а? — язвително подхвърли Ръсел.

— Ето как ти се отразява Л.А. — въздъхна с престорено съжаление тя. — Винаги си мислиш за някакво шоу... — на лицето ѝ се появи усмивка. — Ти може и да не оценяваш усилията ми, но Бърнард положително ще бъде на друго мнение.

Вашингтон ги посрещна с гъсти изпарения, издигащи се от Потомак. Една от специалните лимузини на Ръсел ги очакваше направо на пистата. Мощният двигател едва чуто мъркаше, тъмните стъкла предлагаха надеждна защита както срещу столичната влага, така и срещу куршумите на евентуален убиец.

Тори изчака да излязат сред хълмовете на Вирджиния и въпреки протестите на Ръсел спусна прозорчето от своята страна.

— Искам да чуя как пеят птичките — поясни тя, докато колата се насочваше към магистралата с четири платна. По нея изминаха точно осем километра, след което свърнаха по широко и гладко шосе, от двете страни на което се занизаха къщичките на типично американско градче, с обичайните за цялата страна магазини: „Сиърс“, „Д.С. Пени“, „Рейдио Шак“ и „Файленс“ — огромната аптечна верига с представителства във всяко населено място. Лимузината прекоси градчето и влезе в голям подземен паркинг. Стигна най-долното ниво и спря срещу гола бетонна стена, боядисана в бяло. Изчакаха електронната проверка, продължила няколко секунди. После на малкия пулт пред Ръсел светна зелена лампичка и той набра десетцифровия шифър за достъп. Част от бетонната стена се вдигна и лимузината се плъзна в отвора.

Озоваха се в тунел с две платна, очертани от жълто-оранжеви светлини. Пътуваха по него в продължение на десетина минути, бетонната настилка се изви стръмно нагоре и не след дълго отново се озоваха сред зелените поля на Вирджиния. Но този път периметърът беше очертан от висока ограда, намираха се в модерна ферма за развъждане на коне — истинския дом на „Алеята“.

Бърнард Годуин ги очакваше пред главния вход. Зърна Тори да слиза от задната врата на лимузината и на лицето му изгря широка усмивка. А тя с изненада установи, че изобщо не се е променил от времето на последната им среща: от фигурата му все така се излъчваше самоуверената решителност на опитен римски пълководец и мъдър държавник. Никога в живота си не беше виждала човек, на когото толкова много приляга мантията на властта. В сравнение с него Ръсел изглеждаше неуверен ученик. Имаше чувството, че Бърнард Годуин се нуждае от властта така, както бебето се нуждае от майчиното мляко; както собствената ѝ майка се нуждае от постоянните

си артистични превъплъщения. Лишен от власт, той би загинал в рамките на двадесет и четири часа...

— Господи, Тори! Изглеждаш сто пъти по-добре отпреди година и половина! — Бърнард пристъпи крачка напред и топло я прегърна, устните му леко докоснаха ухото ѝ. — Страшно се радвам, че отново си тук!

В следващия миг вече я отдалечаваше от себе си, главата му се извърна към лимузината:

— Браво, Ръсел! Успя да я доведеш отново у дома...

По традиция рапортите се приемаха в тапициран с плюш апартамент, напълно изолиран от останалата част на сградата. В него дори електрическото захранване беше самостоятелно, от специално монтирани генератори. Всъщност целият комплекс беше напълно независим в енергийно отношение — Бърнард Годуин беше успял да се пребори за това още при създаването на „Алеята“. Тежките и скъпи генератори бяха монтирани по такъв начин, че правеха невъзможно използването на каквито и да било подслушвателни устройства.

Мебелировката в апартамента беше типична за елитен мъжки клуб — солидна и удобна, със спартански нюанс. Точно по тази причина Тори реши да се облече подчертано женствено, дори провокативно. Осемнадесет месеца не беше стъпвала тук, в този могъщ център на тайната власт. Затова искаше завръщането ѝ да се усети, особено от мъжете, които упражняват тази власт...

Настаниха се около солидна маса от полирано дърво, отрупана със сандвичи, пресни плодове, кафе и сокове. Тори не беше сигурна, че има апетит, но си взе от всичко — ей така, по навик... Тук разговорите неизменно се провеждаха свободно, с дълги паузи за похапване... Механично наблягаше на боровинките — плодовете, които фигурираха в списъка на тъй наречената оперативна храна. По време на Втората световна война боровинките са били неразделна част от менюто на бойните пилоти, тъй като съдържат ензим, който изостря зрението...

Тори вдигна глава и хвърли очаквателен поглед към Бърнард. Но той само поклати глава и кратко рече:

— Започвай, Ръсел.

Ръсел Слейд извади гланцирана папка. На корицата пишеше „Сладолед“, горният десен ъгъл беше пресечен от алена черта. Това означаваше, че съдържанието на папката е строго секретно и не може

да бъде размножавано или изнасяно извън периметъра на „Алеята“ без РД — лично разрешение на директора.

Ръсел прочисти гърлото си и започна:

— Тори, по време на полета вече ти споменах, че нашите противници готвят една изключително опасна операция. Не се шегувах, нито пък преувеличавах... Става въпрос за разпространение на наркотици в глобален мащаб.

— Кокаин?

Ръсел и Бърнард Годуин размениха кратки погледи, после помладият мъж кимна с глава:

— И да, и не... Нещата станаха достатъчно лоши, когато южноамериканските наркобарони започнаха да подкупват своите правителства, превръщайки ги в съучастници на целия процес — от отглеждането до разпространението на кокаина... Сега обаче сме изправени пред нов, още по-опасен момент, който заплашва пряко националната сигурност на Съединените щати.

Замълча и отпи глътка портокалов сок. А Тори си припомни, че Ръсел Слейд е изключително добър в разговорите, винаги знае кога и по какъв начин да привлича вниманието на събеседниците си.

— Първият обезпокоителен сигнал дойде преди около година — продължи той. — Умря едно хлапе във Вашингтон... Зная, че това не звучи особено убедително, но по време на разследването излязоха наяве някои доста странни, бих казал дори смразяващи обстоятелства. Първо: хлапето беше момиче на около петнадесет години, бяло момиче от добро семейство. Тъжно или не, именно този факт привлече нашето внимание... Ако жертвата беше някое обикновено хлапе от улицата, ние едва ли щяхме да се занимаваме с нея...

Но бащата на това момиче се оказа не само състоятелен, но и доста влиятелен човек, твърдо решен да разкрие загадката на нещастията, което сполетяло семейството му. За тази цел наел опитен специалист — бивш главен съдебен лекар на Ню Йорк, който се пенсионира преди време и пишел мемоарите си. Умен тип, който знае къде и как да се рови. Когато предал предварителните си заключения на бащата, онзи бил толкова разтревожен, че започнал да звъни на приятелите си в правителството. Вдига се шум, информацията влиза и в нашите компютри. Бях принуден да взема незабавни мерки и

изпратих Ариел Соларес да получи лични впечатления от участниците в случая.

Ръсел откачи лист хартия от машинката на папката и го подаде на Тори:

— Това е заключението на съдебния лекар. Няма смисъл да го четеш цялото, аз ще ти го предам в резюме: въпросното петнадесетгодишно момиче не е починало от свръхдоза наркотик (каквото е първоначалното медицинско заключение), а от системна злоупотреба с кокаин.

В стаята се възцари тишина. Тори бе принудена да признае пред себе си, че Ръсел не е забравил как се борава с драматичните паузи.

— Надявам се, че започваш да схващаш пред каква главоблъсканица бяхме изправени. Нима е възможно петнадесетгодишно хлапе да умре от системна злоупотреба с кокаин? Криминалистите са категорични, че за достигането на този фатален етап са нужни поне десет години здраво друсане, при това с тежки наркотици. Нещо невъзможно в нашия случай, нали? Но доказателството въпреки всичко беше пред очите ни!

Пръстите на Ръсел несъзнателно потънаха в джоба на сакото и Тори разбра, че търси цигари. Овладея се почти веднага и отпи нова глътка сок.

— Наеният от бащата патолог се блъска над загадката в продължение на шест седмици — продължи Слейд. — Но той наистина е един изключително умен стар пес и успява да я разреши... Момичето действително е вземало кокаин, но едва в продължение на три месеца... — очите му се заковаха върху лицето на Тори. — За три месеца организмът ѝ се скапва така, сякаш е злоупотребявала с наркотици цели десет години! Как е възможно това? Отговорът дава самият кокаин... На пръв поглед една съвсем нормална дрога, този кокаин показва доста странни свойства, когато е подложен на задълбочен молекулярен анализ. Отначало отклоненията ни се струваха незначителни, но ние си направихме труда да възстановим точния му състав в една от нашите лаборатории. Ефектът върху опитните мишки беше поразителен. Оказа се, че този наркотик е силна отрова, просто и ясно... Естествено той не действа като отрова и не предизвиква бърза смърт. В сравнение с него обикновеният кокаин изглежда като безвредна бучка захар... Защото новата субстанция не

само възбужда до крайност човека, който я употребява, но и е изключително прилепчива. Който я опита веднъж, вече не може да се откаже. Една истинска бомба с часовников механизъм, който се задейства максимум след три месеца и организмът е мъртъв...

Тори се замисли върху чутото, после вдигна глава:

— В тази връзка ли си изпратил Ариел в Буенос Айрес?

— Да.

— А двамата якудза в тунелите?

Ръсел стрелна с поглед Бърнард Годуин, после очите му се върнаха към Тори:

— Ариел стигна до заключението, че те са свързани с нелегалния канал на дрогата. После, както пише в последния му рапорт, той е открил друга, още по-обезпокоителна връзка между Якудза и супер кокаина...

— Чакай малко — прекъсна го Тори. — Нима твърдиш, че японците произвеждат този наркотик?

— По всичко личи, че е така — кимна Ръсел.

— Откъде е получил Ариел тази информация? Кои са осведомителите?

— Не знаем това — призна Ръсел. — Успя да ме убеди, че трябва да прекратим всички обичайни контакти помежду си, иначе едва ли ще успее да проникне сред мрежата... Знаеш какво означава това: никакъв ежедневен контрол, никакви регулярни рапорти, никаква подкрепа в случай на нужда... Каза, че действа в изключително опасна обстановка и ако бъде заподозрян... — млъкна и сведе поглед към надписа „сладолед“ в ръцете си. „Вероятно не вижда нищо, а просто си спомня за загиналия агент“, съобрази Тори.

— Така възникна идеята за твоето привличане — вдигна глава Ръсел. — Ти познаваш японците, тяхната култура. Те никога нищо не откриват сами, но сложат ли ръка върху даден прототип, могат да го усъвършенстват като никой друг на този свят...

— Не е вярно, че не правят открития — поклати глава Тори.

— Знаеш какво има предвид Ръсел — намеси се за пръв път Бърнард. — Този кокаин не е синтезиран по изкуствен начин. Оригиналната дрога е основна съставка в него, само така той се превръща в най-страшното оръжие, изобретено някога от човека...

— Но в това няма логика! — изглежда ги последователно Тори. — Защо японците ще искат да създадат този супер наркотик? Ако е за пари, всичко би било наред... Но защо им е да го превръщат в оръжие? Това е чудовищно!

— Напълно съм съгласен с теб — кимна Бърнард Годуин. — Но определени среди в нашата администрация са твърдо убедени, че от няколко години насам Япония води необявена икономическа война с Щатите и няма да се спре пред нищо, за да постигне победата... — облиза устните си, както правеше винаги, когато е изправен пред труден проблем. — Лично аз не вярвам на тази теза, но ще останеш изненадана, ако ти кажа колко хора на Капитолийския хълм са убедени в нейното съществуване, да не говорим за Белия дом... — изражението на лицето му беше все така твърдо и решително. Лице на истински лидер. — За момента сме сигурни единствено в това, което успя да разкрие Ариел: супер кокаинът действително е създаден от японците. От теб искаме да разкриеш останалото: кой го произвежда, кой го купува, защо го купува... А после ще имаш възможността да ги пратиш по дяволите, веднъж и завинаги!

— Опитай се бъдеш по-толерантна с Ръсел — рече Бърнард Годуин. — Той е добър човек.

— Той ме уволни! — отвърна Тори.

— Вярно, при това с мое съгласие...

— С твое какво?!

— Тори, аз те обучих на всичко и много те обичам. Включих те сред агентите на „Алеята“ с ясното съзнание какъв риск поемам. Защото бях убеден, че твоите изключителни умствени и физически качества ще вземат превес над останалото: склонността ти към бунт и неподчинение, към рисковани решения...

Но, за добро или лошо, „Алеята“ е организация с военизирани структури и ти вече познаваш част от тяхното действие. Никой не може да нарушава правилника, тъй като това заплашва сигурността на цялата организация. А ти се опита да сториш точно това и понесе последиците. Ръсел постъпи така, както би постъпил всеки директор, затова престани да го обвиняваш...

Намираха се на просторната затревена площ, изпъстрена с препятствия за прескачане. Наоколо не се виждаше жива душа, но въпреки това те се придържаха в близост до храстите и дърветата — естествена преграда срещу електронното подслушване от разстояние.

— Добре — въздъхна Тори. — Може би наистина се отнасям несправедливо с него. Но това не означава, че се отказвам от претенциите си.

— А какви са те?

— Да се завърна на работа при определени от мен условия.

— Това ми звучи твърде опасно, за да го приема безпрекословно — усмихна се Бърнард. — Каж ми какво точно искаш.

Тори помисли за миг, после тръсна глава и започна:

— Не искам да нарушавам правилника, искам просто мъничко да го променя. Искам пълна свобода на действие при...

— Невъзможно!

— Вие имате нужда от мен, нали?

Бърнард се извърна, очите му я пронизаха.

— Хайде да престанем с този танц, Тори — изръмжа той. — Познаваме се прекалено добре. Ние имаме нужда от теб, но и ти имаш нужда от нас. Ако отречеш този факт, аз незабавно ще прекратя всякакви контакти с теб. Защото това би означавало, че се самозаблуждаваш, следователно лесно би могла да заблудиш и нас. Не мога да позволя подобен развой на събитията, каквото и да ми струва това. Ти обичаш лова и опасността, обичаш дори кръвта, която се плиска около теб... Не, излишно е да го отричаш — и двамата знаем, че е истина... Ти обичаш танца пред лицето на смъртта, Тори. И умееш да го правиш така, както никой друг...

Настъпи пауза, нарушавана единствено от почукването на кълвача, скрит в листака над главите им.

— Ако ме изслушаш, вероятно ще приемеш това, което искам — промълви най-сетне Тори.

— Съмнявам се — поклати глава Бърнард. — Но все пак искам да го чуя...

Отново закрачиха напред и спряха едва когато стигнаха сянката на няколко огромни клена. Под тях беше хладно и лъхаше на влага, на огряната от слънцето поляна кротко пасяха коне. Картината беше идилично спокойна.

— Искам РД, което ще ми дава незабавен достъп до секретен материали — заяви Тори. — Да има постоянно действие, защото иначе ще губя твърде много време... И още нещо — искам Ръсел за партньор в оперативната работа!

Мълчанието, което последва, беше толкова тежко, че Тори чу хрупането на конските зъби от поне шестстотин метра разстояние. Това беше личното ѝ отмъщение към Ръсел Слейд: да изкара бюрократа от чистичката канцелария, да го натика в калта, да го изправи срещу лицето на врага... И да надзърне в очите на смъртта, ако има късмет, разбира се...

Нито за миг не се разколеба от думите на Бърнард. Някогашен актьор, той прекрасно умееше да насища изразите си с емоции. Но Тори беше израснала в тази среда и отдавна беше имунизирана срещу поведение от подобен род.

— Мястото на директора не е на фронта... — промълви най-сетне Бърнард.

— Въпреки това аз...

— Не мога да позволя това.

Тори се извърна и подигравателно отдаде чест:

— Тогава ще се видим след още година и половина!

— Тори, ти също имаш нужда от нас...

Тя направи крачка по посока на слънцето, Бърнард протегна ръка да я спре.

— Окей — въздъхна той. — Ще получиш постоянното си РД — пръстите му се увиха около ръката ѝ. — Никога не съм те молил за каквото и да било, Тори... Но сега ще го направя. Ние наистина имаме нужда от теб! Далеч повече, отколкото беше склонен да покаже Ръсел. Но и той е човек, и той притежава чувство за гордост... Може би и ти се нуждаеш от нас повече, отколкото си склонна да признаеш. Дявол да го вземе, прекрасно знаеш, че в думите ми има истина, нали?

Тори издържа погледа му, без да мигне.

— Искам Ръсел за партньор, Бърнард!

— Защо?

— Тук, в тази херметически затворена ферма, той е страхотно изолиран, Бърнард. Също както в блиндираните си лимузини и обезопасените самолети. За разлика от теб, той е напълно откъснат от света. Спомни си... Твоят опит не се изчерпваше единствено с екипа

умни глави и оперативния център, нали? От време на време считаше за необходимо да отлепиш ухо от безжичните телефони и да го опреш в земята. Ръсел ще бъде заплахата за мен, ако остане тук и единствената му грижа бъде да ме засипва със заповеди. Така е постъпвал с Ариел, така се готви да постъпи с мен. Дай ми го за партньор. Опитът ще му бъде от полза, а и на мен ще помогне...

— Не съм сигурен, че точно тази мисия е най-подходяща за подобни експерименти.

Сега беше ред на Тори да се втренчи в лицето му.

— Искаш да кажеш, че е твърде опасна за него, но мен можеш да ме похарчиш, така ли?

— На този етап не мога да си позволя да изгубя нито един от двамата ви — поклати глава Бърнард, но в поведението му се долови колебание.

— Но не можеш да позволиш и разпространението на новия кокаин, нали? Разполагаш с доказателства, че този процес вече е започнал. А представяш ли си как ще завърши? Ако тази мисия не стартира, Ръсел вероятно няма да има шанс за участие в друга...

— Как успя да те убеди? — учудено го изглежда Ръсел. — Сигурен съм, че идеята не е била твоя...

— Не ставай нагъл! — срязва го Бърнард. — Аз я одобрих и това е важното!

— Винаги си проявявал слабост към нея — въздъхна Ръсел.

— При това съвсем основателно. Струва ми се, че ти така и не успя да оцениш по достойнство таланта на Тори...

— Донякъде си прав — неохотно се съгласи Ръсел. — Но аз никога не съм изпитвал стопроцентово доверие в нея. Не, не в обикновения смисъл на думата... Но поведението ѝ страда от хронична непредвидимост. Зная, че я доведе тук с надеждата да се отърси от бунтарството. Но сам виждаш, че никога няма да стигне зрелостта, нали?

— Не съм убеден, че „зрелост“ е най-подходящата оперативна дума — поклати глава Бърнард. — Тя просто ненавижда организации от всякакъв вид, а аз започвам да се убеждавам, че това е по-скоро

предимство, отколкото недостатък. Особено за задачите, които ѝ поставяме...

Ръсел презрително изсумтя.

— Ще разбереш какво имам предвид, само ако се освободиш от личната си антипатия — продължи Бърнард. — Омразата към организациите я прави сто процента сигурна. Представяш ли си, че някой някога би могъл да я презавербува? Изключено! В този смисъл тя е чиста като сняг, а свободният дух завинаги ще я остави такава. Трябва да си благодарен на Бога, че разполагаш с такъв агент...

— Всичко това са пълни глупости! — избухна Ръсел. — Проклет да бъда, ако тръгна с нея и изпълнявам заповедите ѝ!

— Виж какво, Ръсел! — изръмжа Бърнард Годуин и сграбчи ръката на по-младия мъж. — Не само ще тръгнеш, но и ще се представиш добре! Защото, ако не го сториш, мога да ти гарантирам погребение в рамките на тридесет и шест часа! Такова е мястото, за което потегляте, ясно ли е? На света няма по-добър оперативен агент от Тори Нън. Няма! Тя те пожела за партньор като част от условията да се върне при нас и аз дадох съгласието си. Толкоз!

— А какви бяха другите условия?

— Остави ги на мен. Те са просто подробности. Сега искам от теб да се заемеш с тази японска ситуация. Аз и без това си имам достатъчно работа с проклетата „Бяла звезда“!

— Не мога да повярвам, че още се ровиш в тази история — учудено го погледна Ръсел.

— „Бялата звезда“ е първата ни реална следа към организираната националистическа съпротива в рамките на СССР — отвърна Бърнард. — Затова никога няма да се откажа от нея.

— Но дори ти, с твоите връзки и умение да убеждаваш, не успя да получиш одобрение — изтъкна Ръсел. — Всички се страхуват, че отново ще се окажем в ситуацията отпреди известно време... Никой не е забравил фиаското на операция „Бумеранг“.

— Не е нужно и ти да ми напомняш за нея — въздъхна Бърнард.

— Опитвам се да те предпазя — рече Ръсел. — Предшествениците на КГБ вече са правили подобен номер през 20-те... Създават Тръста и всички са убедени, че това е организация за свалянето на Ленин. Правят го толкова добре, че много емигранти се завръщат в родината си, за да се включат в новата съпротивителна

организация. Естествено само за да попаднат в лапите на Феликс Дзержински — шефа на НКВД. Това, е установен модел, Бърнард... А ние знаем, че КГБ обича да работи по установени модели. „Бялата звезда“ без съмнение...

— Аз вярвам, че „Бялата звезда“ е напълно реална организация — твърдо го прекъсна Бърнард. — И се бори за съюз на независими държави в рамките на СССР — нещо, което твърде много се доближава до нашите щати...

— Значи истински Съюз на съветските социалистически републики, а? — почти се изсмя Ръсел.

— Не социалистически и точно там е работата! „Бялата звезда“ се бори за демократична република, а това означава окончателна смърт на социализма в Русия. Лично аз съм убеден, че това е пътят, по който тази страна може да влезе в двадесет и първи век като наистина модерна държава. Защото от промените зависи оцеляването им. Русия отчаяно иска да стане конкурентоспособна на страни като Япония, Корея и Тайван, да печели твърда валута от износа си. Но социализмът я скована. Тя се нуждае от свободна пазарна икономика толкова силно, колкото и от независими в национално отношение републики, освободени от робството на Москва. Ръководството на „Бялата звезда“ разбира това, но е изкушено да избърза. И с това неволно привлича върху себе си повече внимание, отколкото е здравословно за него... — Ръката му се размаха във въздуха. — Но стига сме обсъждали „Бялата звезда“! Имаме далеч по-неотложни задачи.

Очевидно ободрен от разходката, Бърнард помълча малко, после започна:

— Може би мислиш, че съм прекалено сантиментален по отношение на Тори Нън. Но скоро ще промениш мнението си, бъди сигурен в това. Наскоро прегледах архивите и установих, че нито веднъж не си използвал целия ѝ потенциал...

— Това е твое мнение.

— Което е единственото валидно мнение — рязко отвърна Годуин, после побърза да смени тона. — В случая просто съм по-обективен от теб, Ръсел... Отричай колкото щещ, но ти просто не можеш да понасяш Тори Нън и това е голата истина. И аз зная защо — защото ако наистина беше стигнала „зрелостта“ (според собственото ти неточно определение), днес директор щеше да е тя, а не ти...

Колкото повече мисля за предложението ѝ, толкова повече се убеждавам, че е права. Ти действително се атрофираш зад това бюро. Има опасност скоро да бъдеш вреден не само за себе си, но и за „Алеята“. Никой от нас не иска това да стане факт, нали?

Подновиха разходката си и скоро приближиха мястото, на което бяха разговаряли Тори и Бърнард. Но сега се свечеряваше, конете бяха прибрани. Без тях хълмовете изглеждаха някак пусти...

— О, не се прави на толкова съкрушен — поклати глава Бърнард. — Получаваш уникален шанс да поправиш грешките, които си допуснал в миналото. Не всеки може да се похвали с това...

— Въпреки това искам гаранции — тръсна глава Ръсел. — Сам знаеш, че е възможно да си сбъркаш. Тя може пак да наруши правилата и тогава всички ще бъдем в опасност.

— Вярно — кимна Бърнард. — И това е още една причина да работиш съвместно с нея по време на операцията. Кой по-добре от теб би усетил фалшива нотка в поведението ѝ?

— Ами ако се окаже, че ти грешиш?

— О, тогава нещата ще бъдат безкрайно прости — отвърна Бърнард Годуин и тръгна обратно към къщата: — Имаш разрешението ми да я ликвидираш!

— Първата ни спирка е Япония, затова трябва да получа експресна информация за най-важните неща — промърмори Ръсел, докато пътуваха към летището. — Обичаи, начин на поведение, идиоматични изрази и всичко останало...

— Няма да пътуваме за Япония — поклати глава Тори. — Поне не веднага...

— Но нали японците...

— Трябва да хванем нишката отначало, иначе няма да стигнем доникъде — поясни Тори. — Няма смисъл да си завираме носа някъде по средата на пътя и да се чудим в коя посока да тръгнем...

— Но нали нишката тръгва именно от Япония? Логично е да започнем от там.

— Логиката носи полза само в лабораторна среда. Там, където отиваме, решителна роля ще играе интуицията...

От оперативния център на „Алеята“ се беше свързала с Естильо, своя аржентински приятел. Размениха няколко общи приказки, после споменаха Соларес. От гласа на Естильо ясно пролича колко тежко преживява загубата на приятеля си, но иначе не каза нищо определено. Беше сдържан, мъката остана скрита в душата му. Но Тори я усети много добре, ненапрасно Естильо твърдеше, че тя, дълбоко в себе си, винаги е била истински „портеньо“...

— Добре — капитулира Ръсел. — Къде отиваме?

— В Картечния град — отвърна Тори.

— Меделин? — смаяно попита Ръсел. — Колумбия?

— Точно така — кимна Тори и пое по стълбичката на частния 727. Шофьорът на лимузината пъргаво се зае да подрежда багажа им в търбуха на металната птица.

— Даваш ли си сметка, че това е забранена зона дори за американските дипломатически представители? — избухна Ръсел. — Чувала ли си, че в това мирно градче плащаш осемдесет долара да ти посвирят на ухо в някой ресторант, но само десет, за да видиш сметката на някого? — имаше предвид „сикарио“ — младите и безскрупулни наемни убийци, които в Колумбия се срещаха на всеки ъгъл. — Знаеш ли, че тази адска дупка е световен рекордьор по неразкрити убийства сред градовете, които не са в състояние на война?

— Но Меделин е в състояние на война — отвърна Тори и се обърна да го погледне: — Виж какво, Ръсел. Няма значение дали японците са замесени, или не. Тук става въпрос за кокаинов канал, затова отиваме при източника.

— Хубаво — въздъхна Ръсел и се обърна да хвърли последен поглед на Вашингтон. Вече изпитваше носталгия по удобствата, които оставяше тук. — Източник, който ще ни посрещне с дулото на автомат, насочен в гърдите ни!

Меделин се намира в западната част на Колумбия, недалеч от Тихия океан, сгушен в дълбока долина сред могъщите склонове на Андите. Боингът беше принуден да кръжи дълго над непристъпните планински върхове, после, някак изведнъж, рязко започна да се снижава.

Тори и Ръсел получиха отлична възможност да огледат околността, сякаш бяха безгрижни туристи, стиснали илюстровани брошури в ръце. Под тях се нижеха терасите на великолепно поддържани овощни градини, другото основно перо за износ на, Картечния град.

Останаха на пистата, докато екипажът изключи двигателите, после Тори отиде да поговори с командира. Всички на борда бяха опитни агенти на „Алеята“.

Така изтекоха петнадесетина минути и Ръсел започна да губи търпение. Скочи на крака и тръгна към пилотската кабина.

— Няма ли да се махаме от тук, за бога? — нервно подвижна той.

— Не бива да се появяваме на летището — отвърна Тори. — Там има достатъчно „сикарио“, които чакат да се появи някой гринго и да се лепнат за него...

— Какво ще правим в такъв случай?

— За момента нищо — отвърна Тори и махна с ръка към илюминатора.

Ръсел се приведе напред и успя да зърне двама души в униформи, които с достойнство крачеха към самолета. Ботушите им скоро зачукаха по металната стълбичка.

— Дай ми паспорта си — прошепна Тори, взе документа от ръката на Ръсел и тръгна да посрещне гостите.

Разговаряха на испански. От това, което долавяше, Ръсел бързо разбра, че Тори владее езика безупречно, не по-зле от униформените. Той самият също говореше испански добре, заедно с още няколко езика. Но беше достатъчно честен да си признае, че акцентът му винаги личи. Тори го превъзхождаше главно във владенето на идиоматичните изрази и онези особени нюанси, които елиминират акцента и околните трудно разбират, че пред тях стои чужденка.

Ръсел видя как пачка американски долари преминават в ръцете на униформените, после Тори им подаде паспортите на всички, които се намираха на борда. Граничарите бързо ги подпечатаха и си тръгнаха, без дори да погледнат към Ръсел.

Тори му направи знак и двамата се насочиха към стълбичката. Граничарите не се виждаха никъде. Ръсел напълни дробовете си с чистия планински въздух, лишен от потискащата влага на градовете с по-малка надморска височина.

Тори носеше малък сак от парашутна коприна. Изправиха се в сянката на самолета и търпеливо зачакаха процедурата по презареждане с гориво и всички онези проверки, които предшестват самолетните полети.

На пистата се появи синьо рено с четири врати и бързо се насочи към тях. Тори беше поискала именно рено, тъй като то разполагаше с по-мощен двигател и по-просторно купе от обичайните тук мазди и тойоти.

— Въръжен ли си? — погледна го тя.

Ръсел поклати глава.

— Иди при главния пилот и си избери някакво оръжие — нареди му тя. — По съвместителство той изпълнява ролята и на главен оръжейник.

Ръсел се подчини, но в душата му бликна гняв. Не си направи труда да огледа екипажа и сега трябваше да научи от нея кой какъв е в тази експедиция. Вече съжаляваше, че прие да участва в операцията. Но нима имаше друг избор? Никакъв, въздъхна мрачно той. Бърнард се беше погрижил за това.

Когато се върна, Тори вече седеше на задната седалка и разговаряше с шофьора. Ръсел се настани до нея и колата рязко потегли. Човекът зад волана беше здравеняк с посребрена коса и тънки мустачки. Очите му бяха скрити зад широки слънчеви очила с огледални стъкла, а облеклото му беше просто — памучна риза с отворена яка и ленен панталон.

— Добре дошъл в „Метра-лин“, сеньор Слейд — поздрави го Естильо. Така звучеше името на Меделин на местен жаргон. — Метра-лин, Картечния град...

— Защо не вземем хеликоптер? — попита Ръсел и се извърна към Тори.

— Защото последните чужденци, които го сториха, бяха превърнати в добре обгорели трупове — отвърна Тори. — Терористите сикарио очакват от жертвите си точно това и са готови за нападение... — раменете й леко се повдигнаха. — Алтернативата на гринго, предполагам... Но ние ще се придвижваме като местните...

Реното летеше с огромна скорост по неравната повърхност на тесния път, който криволичеше сред гористи хълмове. Ръсел протегна врат и хвърли поглед на скоростомера. Механично прецени, че се

движат поне с тридесет километра в час над допустимата скорост за подобен път. Готвеше се да каже това на глас, когато Естильо за миг отмести очи от платното и лаконично поясни:

— Преследват ни.

Ръсел се завъртя толкова рязко, че шийните му прешлени изпукаха. Зад тях летяха два блестящи с хромираните си части мотоциклета, които бързо скъсяваха разстоянието до реното.

— Господи Исусе! — възкликна той. — Това ли са ти прехвалените мерки за сигурност? — измъкна пистолета, който му предаде пилотът. Беше тежко оръжие, добро за стрелба от средно разстояние и абсолютно смъртоносно от близко.

— Опитай се да им избягаш — рече Тори. Естильо натисна газта и реното се стрелна напред. Гумите пронизително засвириха по острите завои, дърветата край пътя се превърнаха в плътна зелена стена. Ръсел отново се обърна. Мотоциклетите бяха поизостанали, но вече наваксваха.

— Никога не можем да им избягаме — въздъхна той.

— Нямаме подобни намерения — поясни Тори и се извърна към шофьора: — Намали, Естильо... — кратка пауза, после: — Знаеш какво да правиш, нали?

Ръсел видя как ръката на латиноамериканеца се плъзга надолу, между краката му, а Тори дърпа ципа на сака от парашутен плат.

— Луда ли си?! — изкреця той. — Тези бандити ще ни направят на кайма!

Мотоциклетите с грохот се изравниха с реното. Ръсел видя, че на всеки от тях имаше по двама „сикарио“, отрупани с оръжие като коледни елхи. Всички бяха хлапаци, не повече от седемнадесетгодишни. В околностите на Меделин беше пълно с такива лумпенизирани типове — хладнокръвни убийци, пристрастени от ранна възраст, към кокаина. Те вършеха престъпленията си не толкова от необходимост, колкото от заслепяваща жажда да проливат кръв... С разширени от ужас очи Ръсел видя как дулата на две пушки с отрязани цеви се насочват към реното, миг по-късно към тях се присъединиха и чифт автомати МАК-10.

Естильо скочи на спирачката в мига, в който проехтяха първите изстрели. Реното поднесе, задницата му почти запречи пътя. Тори

изскочи навън още преди да престане клатенето на купето, ръцете ѝ се протегнаха напред в класическата стойка на снайперист.

Подминали обекта на нападението си, мотоциклетите заковаха на място и започнаха да правят обратен завой. Това означаваше, че онези с пушките не могат да се прицелят, преди да завърши този процес.

Тори държеше някакъв пистолет с дълга цев, който Ръсел не познаваше. Натисна спусъка, проехтяха два изстрела. Ездачите на първия мотоциклет отлетяха встрани и назад, останалата без контрол машина пресече платното и се заби в крайпътните храсти. Облак мазен дим се вдигна в кристалночистия въздух, изпълнен с аромата на дивия цветя.

Вторият мотоциклет стремително приближаваше. Ръсел забеляза, че шофьорът им, когото Тори нарече Естильо, стоеше спокойно, в ръцете му не се виждаше оръжие. Вероятно беше парализиран от страх. Но самият Ръсел не изпитваше такива емоции. Може и да е бюрократ, както го нарича Тори, но оценките му по стрелба винаги бяха отлични, а в допълнение посещаваше три пъти седмично специалната зала за бойни изкуства „дожо“.

Вдигна пистолета и изскочи до кръста през отвореното прозорче на колата. В момента, в който започна да се прицелва, Естильо рязко се извърна и сложи ръка върху оръжието му.

— Заповед — лаконично поясни той.

— Но тези „сикарио“...

— Търпение — рече на испански Естильо. — Стой и гледай.

Тори напусна прикритието на реното, затръшна вратичката и хукна по шосето — в посоката, от която бяха дошли.

— Какво става? — изкрещя Ръсел и подаде глава през прозореца. — Тори, къде, по дяволите... — направи безуспешен опит да изтръгне пистолета си от хватката на Естильо, в ушите му екнаха пушечни изстрели. — Пусни пистолета, да те вземат мътните! — изрева той. — Не виждаш ли, че ще я убият?

Мотоциклетът летеше в дясната половина на шосето, точно по следите на Тори. Разнесе се сърдитият лай на автомат МАК-10.

Мотоциклетът почти се изравни с тях. Само след миг щеше да профучи покрай колата и тогава вече нямаше как да помогнат на Тори. Ръсел удвои усилията си, но пистолетът остана в ръката на Естильо. Не можеше да приложи цялата си сила и умение, просто не беше

свикнал да се бори в толкова тясно пространство. Облегалката на предната седалка беше солидна преграда срещу ударите, които беше усвоил в дожото.

Видя лицата на двамата сикарио, развяващите се на вятъра дълги коси, широките и злобни усмивки на лицата им. Изобщо не погледнаха към реното и мъжете в него, цялото им внимание беше насочено към жената, убила приятелите им. Въздухът се разтърси от поредния автоматичен откос.

В момента, в който бандитите се изравниха с реното, Естильо гръмна през отворения страничен прозорец, кракът му светкавично изрита вратата.

Мотоциклетът беше прекалено близо, за да избегне удара. Разнесе се пронизително скърцане на гуми, после вратата отлетя заедно с пантите си. Моторът се вдигна във въздуха като разгневен жребец, после се преобърна с жален писък на двигателя, като ранен звяр...

Естильо излетя навън като стрела, Ръсел се извърна и видя тичащата обратно Тори. Кракът на аржентинеца изрита автомата подалеч от безчувствената ръка на бандита.

Едва след като излезе от колата, Ръсел видя кръглата дупка в челото на мъртвия бандит. „Какъв изстрел, Господи“, не можа да скрие удивлението си той.

Естильо пристъпи крачка напред и затисна с крак китката на втория „сикарио“, който понечи да вдигне пушката. От носа и ухото на хлапака течеше кръв. До пристигането на Тори никой не продума нищо.

Тори приклепна до последния от нападателите и заплашително изръмжа:

— Кой ви изпрати?

Онзи направи презрителна гримаса и я заплю в лицето. Тори приближи цевта на странното си оръжие до коляното му и натисна спусъка. Сикариото подскочи като пронизан от гръмотевица. Лицето му стана бяло като платно, очите му се завъртяха лудешки в орбитите си. Сълзите от болката направиха кални вадички по прашното му лице.

Тори се наведе над него, дулото на револвера се насочи в слабините му.

— Натисна ли спусъка втори път, нещо друго ще излезе от строя!
— заплашително просъска тя.

От устата на хлапака излетя само една дума:

— Круз.

„Бикът“... После тялото му се разтърси в буйни спазми, сякаш изведнъж беше пипнал малария.

Когато пристигнаха, коридата вече беше в пълен ход. Изпуснаха да чуят как наркобароните и въоръжените до зъби бодигардове пеят химните на Колумбия и Меделин с патриотичен жар, но кръв все още не беше пролята. Добър знак.

Места имаше само на слънчевата страна на трибуната. Беше страшно горещо. Дълбоката, оформена като гигантска купа арена миришеше на стар камък, червеникава прах и войнственост. Седнаха така, че бикът с кървясали очи беше точно срещу тях, изправен заплашително на крачка от тънък като вейка матадор.

— Ще ми кажеш ли какво, по дяволите, търсим тук? — изръмжа Ръсел, след като се отпуснаха на дървената пейка, без облегалки.

— В онези подземия двамата с Ариел подслушахме разговора между японците, които ни преследваха — отвърна Тори. — Още преди да разберат, че сме там. Току-що бяха убили човек на име Рега, който по всяка вероятност е бил аржентинската им връзка. След като се запознах с твоята информация, ми мина през ума, че трябва да тръгнем по тази нишка... Искам да разбера кой е Рега. Затова повиках Естильо...

— А кой е Естильо? — попита Ръсел и стрелна с поглед сивокосия мъж.

— Мой приятел — отвърна Тори. — Това ти стига.

— Изобщо не ми стига — възрази Ръсел. — Той не е проверен, не е длъжен да изпълнява нашите заповеди. За мен не е нищо повече от дупка в стената...

— Но за мен е.

— Предупреждавам те, Тори! — леко повиши тон Ръсел. — Ако възнамеряваш да превърнеш тази мисия в своя лична.

— О, Ръс, защо не се прибереш у дома? — прекъсна го с отвращение в гласа Тори. — Сбърках с теб, ти наистина нямаш нищо

общо с това, което става тук. Върни се зад бюрото си във Вирджиния и ме остави да си върша работата!

Бикът връхлетя срещу матадора, който ловко отскочи встрани, а плащът му грациозно профуча на пет сантиметра от страховитите рога. Фигурата „Вероника“, едно наистина добро изпълнение.

— Не съм дошъл тук, за да се отказвам — мрачно поклати глава Ръсел. — Това хич не си го и помисляй. Но този човек...

— Май забрави, а? Естильо спаси живота ти на онзи път от летището! — гневно го изгледа Тори. — Моя също! И този акт струва сто пъти повече от всичките ти електронни проверки, взети накуп!

Бикът отново се втурна напред, тълпата нададе възбуден рев. Матадорът грациозно отскочи и заби една пика в мускулестия му врат.

— Какво варварство! — гнусливо се намръщи Ръсел. — Сякаш сме в Средновековието!

— Това е изкуството на смъртта, сеньор Слейд — обади се Естильо. — Меделин е известен с природните си красоти и смъртта. В коридата отсъства насилието, тя предлага красива и благородна смърт. И точно това привлича тълпата...

— Не разбирам — поклати глава Ръсел.

— Естильо ме осведоми за самоличността на Рега — продължи подхванатата тема Тори. — Бил е колумбиец, работил е за един от най-големите наркокартели на Картечния град. Те са фамилен бизнес, изключително богати и добре организирани. Нито Естильо, нито аз имаме представа защо японците са го ликвидирали. Те имат нужда от суровина за производството на своя супер кокаин, защо трябва да прекъсват доставките? В това няма логика. Дойдохме тук, за да си изясним нещата, и няма да мръднем дори крачка напред, преди да го сторим.

— Но какво общо има коридата?

— Трябва да разберем за кого е работил Рега. За Круз — най-могъщия фамилен картел в Меделин, или пък за конкурентите му от Орола, които държат района на Кали. Ще започнем с Круз, защото именно той е изпратил онези сикарио да ни ликвидират. Трябва да разговаряме с него, а той се намира тук... — пръстът на Тори се насочи към дебел мъж, седнал почти директно срещу тях, точно на границата между сянката и палещите слънчеви лъчи. Беше в обкръжението на няколко сикарио, въоръжени с карабини. Жената до

него беше извънредно красива, в ръцете ѝ имаше пудриера с огледалце, очите ѝ бяха сведени към нея.

Естильо се извърна към Тори и махна по посока на жената:

— Меделин ражда най-опасните убийци на света, а Кали — най-красивите жени! Потвърждение за това е Соня, приятелката на Круз... Говори се, че когато Круз притисне под себе си това прекрасно тяло, родено в Кали, той може да мисли единствено за Орола, своите смъртни врагове...

— Съдейки по това, което стана на пътя, тоя тип Круз едва ли иска да има нещо общо с нас — обади се мрачно Ръсел.

— Искане и още как — отвърна Тори. — Но все още не го знае...

На арената под краката им бикът започна да дава първите признаци на изтощение. Продължаваше да налита срещу матадора, но главата му беше тежко отпусната, а огромното тяло бе изгубило доста от пъргавината си. Слабият мъж направи грациозна крачка встрани и тържествено заби сабята си във врата на животното, точно зад масивния череп. Ударът беше нанесен с хирургическа точност, острието прониза сърцето на бика. Кървясалите очи бясно се завъртяха, предните крака започнаха да се подгъват. Миг по-късно животното падна на пясъка. Скочила на крака, тълпата крещеше и ръкопляскаше. Към матадора полетяха цветя, той направи елегантен поклон и вдигна ръце към небето.

Тори не изпускаше от очи жената до Круз. Имаше нещо странно в начина, по който не отделяше очи от огледалцето в ръцете си. В един момент леко помръдна и слънчевото зайче се плъзна по лицето на мургав мъж. Тори се наведе и прошепна нещо в ухото на Естильо, после посочи с ръка към отсрещната трибуна. Двамата станаха на крака.

— Чакай тук — извърна се тя към Ръсел.

— Но...

— Нищо няма да ти се случи, ако останеш на мястото си — погледна го в очите тя и тихо добави: — Разбираш ли?

Ръсел мрачно кимна с глава. Всичко беше от ясно по-ясно. Той е един нещастен гринго, попаднал във враждебно обкръжение. Затова трябва да си наляга парцалите и да върши това, което му казват...

— Как предпочиташ да го направим? — попита Естильо.

— Ти мини отзад, а аз ще се опитам да застана между него и Круз — отвърна Тори.

Естильо кимна и двамата се разделиха. Естильо тръгна нагоре, към най-високата част на трибуната, пробивайки си път сред възторжената тълпа, която продължаваше да приветства красивата смърт на бика.

Тори успя да се промъкне достатъчно близо до мургавия мъж, за да види смъртоносния блясък в очите му. Тя отлично познаваше този блясък, криещ в себе си максимална концентрация. Така гледа човек, който иска да се изключи от околната среда, да забрави всичко и всички преди решителната атака. В случая обект на тази атака щеше да бъде Круз.

Естильо познаваше всички в Кали и без усилие идентифицира мургавия мъж: той беше от клана Орола — най-непримиримия съперник на Круз.

Мисията на мургавия несъмнено беше самоубийствена. Не носеше нито пушка, нито автомат МАК-10, арсеналът му се изчерпваше с малък пистолет. Това беше типично за Орола, чиито босове винаги бяха предпочитали единичните удари, нанесени с хирургическа точност. За разлика от дивите сикарио на Меделин, които разрушават цели квартали, за да ликвидират жертвата си. Тук ставаше въпрос и за нещо друго. Ликвидирането на Круз във върховния миг на коридата съдържаше в себе си и онази изтънчена ирония, която беше неразделна част от поведението на всички, свързани с клана Орола. Тори изпита неволно възхищение от умно подбраната стратегия. Това обаче изобщо не ѝ попречи в избора на позицията, от която щеше да предотврати коварния атентат.

Спря на крачка от мургавия убиец и застина на място.

Концентрира се дълбоко, усещайки тежестта на „ва“ в долната част на корема си. Мъжът не забелязваше нищо, очите му не изпусаха фигурата на жертвата. Бодигардовете на Круз изобщо не го тревожеха, просто защото не възнамеряваше да се спасява с бягство. В случаи като този бягството беше изключено.

Тълпата пееше и скандираше името на матадора, който пристъпи към мъртвия звяр и елегантно измъкна сабята си от сърцето му. По блестящото острие плъзна тънка струйка кръв.

Тори търпеливо чакаше. Когато мургавият извади пистолета си и го насочи в гърдите на Круз, тя нададе пронизителния боен вик „киай“, тялото ѝ се стрелна напред. Ръбът на дланта ѝ се стовари върху протегнатата ръка на убиеца със страховтна сила, костта пропука и се счупи.

С периферното си зрение видя как Круз прикляка и изчезва зад телата на бодигардовете, които светкавично го наобиколиха и вдигнаха карабините си. Разнесоха се писъци на уплаха, най-близките зрители панически се разбягаха.

Сега вече нямаше защо да бърза. Тори измъкна пистолета от омекналите пръсти на мургавия и го сграбчи за яката на дрехата, за да предотврати падането му. Главата му безсилно увисна, а нейните очи зърнаха уязвимата точка на шията. Неволно си помисли за бика, проснат долу, на арената, сред локва бързо съсирваща се кръв. „Тук Естильо греша, каза си тя. В тази смърт няма нищо елегантно, нищо красиво... Смъртта си е смърт, подчинява се на свои собствени правила. Или я има, или я няма. Толкоз!“

Круз изкрещя някакви заповеди, хората му бавно разхлабиха кръга и тръгнаха към нея. Пейките бързо опустяваха, скоро на трибуната останаха само участниците в инцидента. Круз стъпи на бетонната пътечка и се насочи към Тори и увисналия в ръцете ѝ убиец.

Тори го изчака да се приближи на няколко крачки и едва тогава сграбчи косата на мургавия и вдигна главата му.

— Познаваш ли го? — подозрително попита Круз, гласът му прозвуча дрезгаво и малко неуверено.

— Идва от Кали — кимна Тори. — Носел ти е подарък от Орола...

— Последен подарък — промърмори Круз и взе пистолета от ръката ѝ. Разгледа го, после вдигна глава и заби тежкия си поглед в лицето на Тори. — Това върши работа само от близко разстояние... Значи не е имал намерение да бяга...

— Не.

— Е, след като е така... — Круз тикна дулото в тила на мургавия и натисна спусъка.

Огромният апартамент на Круз заемаше последния етаж на „Монако билдинг“ — един луксозен блок, издигащ се в сърцето на Ел Побладо, най-престижния квартал на Меделин. Долу патрулираха въоръжени до зъби бодигардове, двама с карабини стояха на пост пред входния вестибюл. Просторният хол беше претъпкан с мечи и леопардови кожи, на пода имаше дебел фламандски килим, изключително стар и изключително скъп. Целият апартамент беше задръстен от сикарио — млади, отрупани с оръжие, жадни за кръв.

Тори изпита разочарование от Круз, особено след като го видя да разстрелва убиеца на Орола, без дори да си направи труда да го подложи на разпит. Същевременно си даде и сметка, че босът едва ли имаше друг избор — всяко колебание пред подчинените щеше да се отрази както на авторитета, така и на бизнеса му.

Изглеждаше прилично, въпреки плоското лице. Косата му беше черна, зализана назад и стигаща чак до гърба. Ако не беше намръщен и раздражителен, винаги готов да натисне спусъка, Круз едва ли би подсказал с нещо, че е един от най-влиятелните наркобарони не само в Меделин, но и в цяла Колумбия.

Без съмнение фамилията Орола не се заблуждаваше от невзрачния му външен вид. Само три месеца по-рано под негово ръководство беше организиран атентат срещу най-младия от братята Орола, тръгнал да проверява връзките на Круз с боливийските „кокалерос“ на пазара Ел Черито. „Кокалерос“ наричаха селяните, които се занимават единствено с отглеждането на кока и снабдяват с нея тайните рафинерии, разположени високо в непристъпните планини. Круз изтълкува този акт като открито обявяване на война и реагира по единствения начин, който познаваше. Дъждът от куршумите на неговите сикарио засипваше врага в продължение на пет безкрайно дълги минути. Резултатите бяха печални: младият Орола беше надупчен като решето, тримата му телохранители — също. Освен това смъртта застигна около дузина ратаи, натоварени със сто килограма суров кокаин, четирима случайни минавачи. Десетки бяха ранени, а пазарището се превърна в куп ламаринени отломки. Седмици след инцидента Круз се хвалеше наляво-надясно с победата си.

— Това не е първият атентат срещу мен, организиран от Орола — каза Круз, след като се настаниха в огромния хол. — Но те са калпави хора и нямат никаква представа как се организира едно

майсторско убийство... — „Пак се фука, помисли си Тори. Но това е нормално. Намира се в безопасност, окървавеният скалп на поредния враг е в ръцете му...“

Тори представи Ръсел и Естильо. Наркобаронът любезно се усмихваше, но в очите му липсваше интерес. „Това ще се промени“, рече си Тори. Но само когато настъпи подходящият момент.

— Знаете ли в какво ще се превърне тази страна без мен и хора като мен? — попита Круз, без да се обръща конкретно към никого. — В един кенеф! — на лицето му се появи усмивка. — Ако не ми вярвате, питайте икономистите... Икономиката на Колумбия е крехка и нестабилна, като вазите „Мин“ в моята колекция... Без експорта на кокаин страната ще потъне в дълбока рецесия и ще си остане завинаги там... Всъщност няма смисъл да искате мнението на икономистите... Всички те са „мариконес“. По-добре питайте обикновените хора, народа на Колумбия... Те ще ви кажат истината. Те са против тази гражданска война, наложена от президента... До гуша им е дошло от това правителство. Както на мен ми дойде до гуша да поставям бомби из пощи и други държавни учреждения... По мое мнение правителството на Колумбия отдавна е мъртво.

„Елементарна самовъзхвала, натрапчива като миризмата на евтин парфюм“, помисли си Тори. Въздъхна и с досада установи, че вече ѝ е дошло до гуша от този тип.

Соня, мадамата на Круз, беше поела ролята на домакиня и раздаваше питиета на гостите. Тори не пропусна да отбележи, че въпреки силния загар, кожата на лицето ѝ е доста побледняла...

Тори седеше до Ръсел на дълъг диван, пред нея имаше кристална масичка с една от древните китайски вази, които изобилстваха в помещението. Забеляза, че брокатените завеси на прозорците са поръбени с метално фолио. Дали това ги прави непроницаеми за куршуми, или е обикновена изолация, запита се тя.

— Даваш ли си сметка какво правиш? — попита я шепнешком Ръсел.

— Надявам се, че си добър в импровизациите — отвърна по същия начин тя.

— Е, вече сте тук! — обяви самодоволно Круз. От цялото му поведение личеше, че макар и да му беше спасила живота, Тори едва ли може да разчита на нещо повече от поканата да посети жилището

на един велик мъж. Компанията очевидно го отегчаваше. Може би наистина вярва, че е безсмъртен и намесата на Тори не е била от особено значение. А може би просто се беше корумпирал от абсолютната си власт до такава степен, че вече по нищо не се отличава от обикновената свиня...

И в двата случая обаче Тори беше твърдо решена да го разтърси, при това здравата. Този дебелак едва ли е по-различен от другите представители на породата си, единствените неща, които го вълнуват, са властта и сексът. При това именно в този порядък... Въпреки че за хора като него сексът почти не се отличава от властта, двете винаги вървят ръка за ръка...

В този смисъл Соня играеше важна роля в живота му. В момента, в който тази роля избледнее, Круз несъмнено ще се погрижи за окончателното ѝ отстраняване. Ще я прати в калта завинаги и окоето му няма да мигне. Но за момента тя процъфтяваше под сянката на властта му, стараше се да го облива с топлите вълни на своята сексуалност и всичко беше наред. Тези вълни имаха нещо вълшебно в себе си, Круз — подобно на играч на зарове в мига преди решителното хвърляне — беше твърдо убеден, че късметът е на негова страна. Късметът, възприел образа на Соня. Това го караше да не я пази само за леглото, да я води навсякъде със себе си — по улиците и тържищата на Картечния град — там, където върши своите сделки, там където разчиства сметки с враговете си. Там, където е цар... А обикновените хора гледаха и завиждаха. Чудеха се на качествата на Круз, успял да привлече и задържи една толкова прекрасна жена...

Круз хвърли изразителен поглед на часовника си, Естильо забеляза това и се изправи.

— Достатъчно сигурно ли е това място? — попита той.

— Сигурно? — озадачено вдигна глава Круз. — Какво искаш да кажеш?

— Нищо — въздъхна Естильо. — Просто се питам дали това беше единственият убиец, когото Орола са изпратили в Меделин...

— Да не си се побъркал? — презрително изръмжа Круз и се блъсна в гърдите, грубо като горила. — Тук е моето сърце. От тук започват лъчите на огромната ми империя. Орола са нищо. Никой от тях няма задник, за да се опита да проникне в тази сграда.

Соня се извини и излезе, миг по-късно и Тори стори същото. Забърза по коридора и настигна домакинята малко преди вратата на банята да се затръшне под носа ѝ. Предотврати това, като тикна обувката си през прага, бутна вратата и влезе.

— Господи Исусе! — неволно възкликна тя. Помещението ѝ се стори колкото футболно игрище, обзаведено е изключителен разкош. Всичко беше двойно, включително двуметровите вани за хидромасаж и живите палми в метални буренца. Тори не можеше да установи кое преобладава тук — мраморът или кристалните огледала. Обърна се, превъртя ключа и загледа смяната на емоциите върху лицето на Соня.

— Дните ти тук са преброени — хладно я осведоми тя. — Това ще ти каже всяка врачка, към която се обърнеш...

— Една вече го каза — отвърна с изненадваща прямота колумбийката. — При това го каза с пребледняло от страх лице... — замълча, опитвайки се да прецени Тори, после се отказа и попита: — Круз ли те праща?

В поведението ѝ имаше повече примирение, отколкото страх.

— Не, за бога! — засмя се Тори.

— Но ти си негова приятелка, нали?

— Искам нещо от него и това е доста по-различно от приятелството...

— Така е — съгласи се Соня и раменете ѝ едва доловимо помръднаха. — Значи имаш делови отношения с него и си дошла да сключиш сделка...

— Може би — кимна Тори. — Но тази сделка едва ли има нещо общо с Круз... — облегна се на вратата и рязко попита: — На кого си любовница? — гласът ѝ прозвуча толкова рязко, че Соня подскочи от изненада — С кого от братята Орола споделяш леглото?

— Ти си луда!

— Ако тук има някой луд, това с положителност не съм аз! — отсече Тори. — Видях те да сигнализираш на убиеца по време на коридата. Какво си въобразяваш, че правиш? Това не е детска игра!

— Разбира се, че не е! — просъска Соня, а лицето ѝ се разкриви от омраза. — Моят любим беше онзи мъж, когото Круз уби в Ел Черито! Нито за миг не се замислих, когато чух предложението на братята му! И защо да го правя? Какво остана от живота ми? Нищо!

Нищо, с изключение на желанието за мъст! Това е всичко, което ме кара да дишам!

— Я се погледни — въздъхна Тори и насила я обърна с лице към близкото огледало. — Приличаш на робот, който ходи и говори... Нищо повече!

Соня облиза устните си и тръсна глава:

— Приличам на това, което обича да гледа Круз. А той е побъркан, можеш да бъдеш сигурна в това...

— Много хора са побъркани...

— Не ме разбираш. Този човек е напълно луд! Всички наркобарони са такива. Вероятно има нещо във въздуха, който дишат... Или жаждата за власт ги побърква, не знам... Но Круз е опасен колкото за мен, толкова и за теб. Когато манияците маршируват, всички трябва да се отстранят от пътя им. Точка по въпроса.

— Значи трябва да се намери начин за обездвижването му — подхвърли Тори.

Соня се втренчи в очите ѝ, отразени от огледалото.

— Ще си пръсна черепа в мига, в който видя смъртта на Круз! — тихо, но решително прошепна тя.

— Така ли? — завъртя я към себе си Тори. — Нима животът ти струва колкото на онзи нещастник, когото Круз уби като муха? Защо тогава още не си му видяла сметката? Нима не си имала достатъчно шансове до го сториш, докато спи?

— Страх ме е от него, дори когато спи и хърка, а шкембето му се тресе като желе! — проплака Соня. — Властта му ме парализира, богатството му сякаш е килия с железни решетки... — раменете и отново потръпнаха, лицето ѝ помръкна. — Защо ли ти обяснявам всичко това? Ти не можеш да ме разбереш...

Но Тори разбираше прекрасно, далеч по-добре, отколкото можеше да допусне другата жена.

— Не може да няма начин да се освободиш от оковите на властта му — тихо подхвърли тя.

— Нищо не разбираш — поклати глава Соня. — Круз вече е мъртъв, но все още не го знае... За братята на Рубен е важен начинът, по който ще го настигне смъртта.

— Публична екзекуция като тази, която трябваше да стане днес — кимна Тори.

— Защо я предотврати? — погледна я Соня. — Ти не си приятелка на Круз...

— Разполага с информация, която искам да получа — кратко отвърна Тори. — Получа ли я, войната може да бъде възобновена. Нямам никакво желание да ви се бъркам.

— Но ти вече се забърка — хладно се усмихна Соня. — Войната е такова нещо, че човек няма право на избор... Ти попречи на намеренията ни и автоматически зае страната на нашите врагове. Приятелите ти също...

Тори замълча. Соня изчака няколко секунди, после продължи:

— Кажки какво искаш да получиш от Круз и аз ще ти помогна. Но в замяна ти и твоите приятели ще ми помогнете да го ликвидирам.

— От къде на къде? — вдигна глава Тори. — Това си е твоя вендата, а не моя... Мога да получа от Круз исканата информация далеч по-просто — достатъчно е само да те издам. Научи ли, че си агент на Орола, той без съмнение ще ми бъде много благодарен, нали?

— Значи изобщо не го познаваш — въздъхна Соня, извади една цигара от кутия „Марлборо“, но не я запали. Очите ѝ пробягаха по лицето на Тори като очите на фехтовчик, който хвърля последен поглед на противника, преди да надене маската. — Круз е от хората, които вземат, но не дават... Няма да получиш от него абсолютно нищо, докато не му предложиш значителна сума в брой... — раменете ѝ леко се повдигнаха, цигарата кацна на тоалетката. — Освен това не само аз съм агент на Орола в неговото обкръжение... Такъв е и Хорхе, един от лейтенантите му... За разлика от Круз, братята Орола знаят как да харчат парите си. Хорхе не знае нищо за мен, но аз зная за него...

„Естильо е прав, въздъхна в себе си Тори. Тук вярност не съществува, от значение са единствено парите.“

— Защо трябва да помагам на теб и Орола? — попита на глас тя.

— Защото си ми задължена — тръсна глава Соня. — Отне ми нещо, което по право ми принадлежи: смъртта на Круз. Сега си длъжна да ми я върнеш!

От изражението на лицето ѝ Тори разбра, че жаждата за отмъщение наистина е всичко, което движи тази жена. Отмъщение, което без съмнение ще я унищожи, но единственото нещо на този свят, което може да нарече наистина свое... Без него животът ѝ губи всякакъв смисъл...

Соня извади късче оризова хартия от чекмеджето на тоалетката, разкъса цигарата и изсипа тютюна върху него. Отгоре прибави ситен бял пращец, по всяка вероятност кокаин. Нави цигарата на руло и я залепи с език, после запали и жадно дръпна. Само след няколко секунди кафявите ѝ очи започнаха да се изцъклят, а зениците им станаха огромни.

Тори изпита желанието да помогне на това нещастно момиче. Да протегне ръка, да я убеди, че е жива, че съществува независимо от Круз и Орола, дори от призрака на Рубен, мъртвия любим... Не го стори, просто защото видя, че вече е късно. Соня беше добра жена, попаднала в тежка ситуация.

В мига, в който е приела плановете на братята Орола, тя е продала душата си на дявола. Връщане назад нямаше. Единственото нещо, с което Тори би могла да ѝ помогне, беше да направи пътуването ѝ по-малко болезнено...

Неволно се запита дали може да се довери на някого тук.

Доверие заслужават хората, но тук такива няма. Всички са бездушни призраци, движени единствено от алчност и жажда за отмъщение. Греховете на прокълнатите... Тежката миризма на кокаина я удари в носа, започна да ѝ прилошава. Миризмата на безнадеждната корупция...

— Е, добре — промърмори на глас тя, усещайки как косъмчетата на врата ѝ настръхват. Ситуацията беше крайно опасна, на карта беше заложен успехът на цялата мисия. Искаше ѝ се да вярва, че помага на една жена в отчаяно положение, но въпреки това не можеше да се отърве от чувството, че току-що е сключила сделка със зъл демон...

— Хей, момичета, добре ли си прекарвате тук? — ухили се Круз. — По какъв начин се забавлявате? Мъжете не обичат да си показват пишките, затова се чудя вие какво можете да си покажете... — поведението му беше преднамерено грубо, все още не беше се освободил от възбудата на убийството. Очевидно беше от хората, за които проливането на кръв е свързано с върховна наслада.

— Двете със Соня говорихме за важни неща — подхвърли Тори.

— Така ли? — презрително я изгледа Круз. — За какви? Може би за нов модел вибратори? — горилите зад гърба му се ухилиха като добре дресирани животни.

Тори пристъпи крачка напред и спря на метър от него.

— Соня е видяла как един от най-доверените ти хора сигнализира на убиеца!

— Лъжеш! — изкрещя Круз и се извърна към Соня с такава злоба, че тя неволно подскочи, въпреки влиянието на кокаина: — Защо не ми го каза веднага?

— На практика не е разбрала какво вижда — намеси се успокоително Тори. — Изясни си го едва сега, след като я разпитах...

— Това е невъзможно! — изкрещя Круз.

— Напротив — поклати глава Тори. — Именно по този начин убиецът е успял да се промъкне достатъчно близо, за да използва онзи малък пистолет...

Круз млъкна.

— Помисли си — продължи да го кове Тори. — Подобен, атентат е лишен от всякакъв смисъл, ако братята Орола не са разчитали на своя агент сред обкръжението ти...

— Защо пък трябва да ти вярвам? — изръмжа Круз и впи кървясалите си очички в лицето ѝ.

— И аз това се питам — сви рамене Тори. — Не съм направила нищо да спечеля доверието ти. Само ти спасих живота на онази арена...

— Може би си го направила по съвсем прозаични причини, а? — зловещо се ухили Круз и многозначително потърка пръстите си.

— Това е без значение — поклати глава Тори. — Важното е, че един от твоите лейтенанти работи за Орола.

— Ти го казваш!

Тори разигра колебание, после бавно вдигна глава:

— Мисля, че можем да ти бъдем от помощ... — кимна по посока на Ръсел и добави: — Сеньор Слейд е нашият експерт по разкриване на „къртици“.

— На какво? — попита с недоумение Круз.

— На „къртици“ — повтори Ръсел. — Това са агентите на врага, успели да се внедрят в твоята организация.

— Аха — кимна Круз. — Къртици значи... — очите му враждебно опипаха лицето на Ръсел. — И как ги вадиш от дупките?

Ръсел неволно си спомни думите, които му беше прошепнала Тори: „Надявам се, че си добър импровизатор...“

— Имам си начин — отвърна на глас той. — Просто ги надушвам...

Пристъпи към скупчилите се до вратата горили и започна да ги оглежда. Някои отвръщаха на погледа му с откровено любопитство, други го гледаха враждебно. Но нито един не отклони погледа си.

— Това е интересно — промърмори Круз и застана до него.

— Ето какво ще направим — обади се Тори. — Ще ти прошепна в ухото името на човека, който е дал сигнала на убиеца. А сеньор Слейд ще го посочи, въпреки че не е чул какво ти казвам... Става ли?

— Става — изръмжа Круз и мрачно се втренчи в Ръсел. — Я ми кажи, сеньор Слейд, какво правиш с къртиците, след като ги разкриеш?

Ръсел изпита отчаяно желание да погледне Тори, но беше достатъчно умен да не го стори. Усещаше, че този наркобарон е маниакално подозрителен и веднага ще ги обвини в някаква шашма... Умът му бясно препускаше.

— Преди време имах работа с един съветски агент — започна с лека въздишка той. Сякаш ситуацията беше безкрайно досадна. — Разпитвах го тридесет часа без прекъсване и в крайна сметка го принудих да рухне... Измъкнах от него всичко, което ми беше необходимо...

— А какво беше то? — подозрително попита Круз.

— Сведения за всички операции на неговата организация, в които има участие — отвърна Ръсел.

— Аз зная много за това, което става в картела Орола — сви рамене Круз. — Но няма да е излишно, ако науча още повече — тръгна да се разхожда пред строените в редица лейтенанти, пръстите му небрежно си играеха с огромен ловджийски нож. — А как точно разкри вражеския агент, сеньор Слейд?

— От поредицата дребни, почти незабележими грешки, които допуска всеки агент, независимо от добрата си подготовка — отвърна Ръсел. — Те се проявяват най-добре по време на разпит, а аз съм свикнал да ги откривам...

Круз бавно кимна с глава.

— Много добре. Изминаха почти четири месеца, откакто екзекутирах Рубен Орола... В рамките на този срок братята му направиха три опита да ме ликвидират, последният от тях беше днес...

— обърна се и впи тежък поглед в лицето на Ръсел. — По тази причина се нуждая от опита ти в разкриването на „къртици“. Тук и сега, още в този момент!

Тори пристъпи към Круз и прошепна нещо в ухото му, а Ръсел бавно тръгна пред редицата. Нямаше абсолютно никаква идея какво търси, но играта му доставяше странно, дори перверзно удоволствие. Усецаше как властта натежава в мускулите му, чувстваше нарастващото напрежение у хората, с които разменяше по някоя дума. Не пропускаше да отбележи потрепването на лицеви мускули, присвиването на зеници, ситните капчици пот по челата и над устните...

Придвижваше се бавно, но скоро спря пред последния в редицата. Сега вече мърдане няма — ще трябва да даде на Круз името на предателя, при това същото, което Тори беше прошепнала в ухото му. Но как, за бога?

Спря пред последния лейтенант и се направи, че оглежда лицето му, едновременно с това търсеше очите на Тори с крайчеца на погледа си. Не успя да ги зърне, но за сметка на това в полезрението му попадна лявата ѝ ръка. Беше спокойно отпусната край тялото, пръстите ѝ бяха свити, с изключение на показалеца и безименния. Сякаш беше защитник в бейзбола, показващ на колегите си, че иска параболичен удар... Но, да, разбира се! Вторият в редицата!

Приключи с огледа на строените мъже и бавно се върна назад. Спря пред втория лейтенант в редицата и без колебание протегна ръка:

— Това е „къртицата“!

— Хорхе, нали ти казах? — подхвърли Тори.

— Лаваперо (кучи син)! — изкрещя Круз, сграбчи нещастника за яката и го закова за стената. Хорхе смутено започна да мънка, но босът очевидно не го чуваше. Независимо дали се използва за лична употреба или за търговия, кокаинът ражда силна параноя.

— Нож! — изръмжа Круз и протегна ръка. Един от лейтенантите пристъпи напред и сложи в ръката му дълъг щик — от онези, които използва американската морска пехота.

Круз го стисна и без нито миг колебание преряза гърлото на Хорхе. После, без да обръща внимание на кръвта, която бликна като фонтан и опръска ръцете му, той грубо разтвори челюстите на

предателя и отрязва езика му. Тялото се строполи на пода със смразяващ тътен.

Круз вдигна отрязания език над главата си. Очевидно се чувстваше като онзи матадор, който преди броени минути измъкна острието на сабята си от сърцето на мъртвия бик.

— Изпратете го на Орола! — дрезгаво заповяда той. — Не забравяйте да го покриете с хубав сух лед, искам онези копелета да го получат свеж, като в най-добрия ресторант! — От гърдите му излетя налудничав смях. — Съжалявам, че няма да видя лицата им в този миг!

Извърна се към Естильо и попита:

— Сега се чувстваш по-сигурен, нали? — напереното поведение бързо се завръщаше, фигурата му се изправи и сякаш стана по-висок. Очите му се спряха върху Ръсел. — Благодаря за помощта, сеньор Слейд. По какъв начин искаш да те възнаградя? Пари? Кокаин? Кораб? Хеликоптер? Или може би самолет? Тук е Меделин, гринго! Тук няма невъзможни неща! — усмивката му се разшири. — В Картечния град магазините работят двадесет и четири часа в денонощието, сеньор Слейд. А цените на стоките винаги са добри...

— Благодаря за вниманието — кимна Ръсел. — Но нищо от изброеното не ни върши работа... Бихме предпочели малко информация...

— Така ли? — лицето на Круз помръкна, очевидно не одобри внезапната промяна в хода на разговора. — Каква информация? Аз не съм информатор, не търгувам с тази стока.

Соня пристъпи между двамата, безпогрешно забелязала признаците на зараждащия се гняв у своя господар. Изправи се съвсем близо до Круз, бръкна в пазвата си и измъкна дебела златна верижка, на която висеше камък с изящен обков. Взе ръката му и притисна пръстите му около камъка.

— Тези хора ни носят късмет, корасон — прошепна тя. — Усецам го с цялата си душа... Ти също, нали? Вонята на Орола се разтапя и изчезва, същото става и с мъката от убийството на Рега — там, в далечния Буенос Айрес... Чужденците донесоха тази промяна, корасон... Ето, нима не усещаш новия вкус в устата си? Богатият вкус на парите се завръща... Вкусът на страшно много пари!

Достатъчно близо, за да чува тихите думи на Соня, Тори се почувства привлечена и отвратена едновременно. В гласа на

тъмнокосата жена имаше нещо дълбоко интимно, блясъкът му се отразяваше в очите ѝ. Сякаш започна да прави секс с господаря си направо тук, пред очите на всички...

Вече разполагаше с късче от мозайката. Рега действително е бил човек на Круз. Но защо са го убили онези от Якудза? Какво каза единият от тях в мрачните тунели? „От него вече няма полза...“

— Войната избухна с пълна сила именно когато Орола убиха Рега — поклати глава Круз. — А от нея имат полза единствено търговците на оръжие...

— Круз — обади се Тори. — Рега не е бил убит от Орола.

— Ти пък откъде знаеш това? — намръщено я изгледа той.

— Натъкнах се на убийците му в Буенос Айрес — поясни тя. — И за малко не изгубих живота си. Те бяха японски гангстери...

— Японски гангстери? — изсмя се недоверчиво Круз, после лицето му изведнъж помръкна. — За глупак ли ме вземаш?

— Нищо подобно, корасон — обади се Соня, продължавайки да притиска пръстите му около амулета си. — Помисли малко... Рега поддържаше контакт с изключително богат купувач, парите течаха като река... Именно по тази причина изпрати него в Буенос Айрес, нали? Не обикновен превозвач, а един от най-доверените си лейтенанти... Тя казва истината, корасон. Нима не виждаш как всичко съвпада?

— Но за какво им е на японците толкова много кокаин? — възкликна Круз.

— Точно това се опитваме да открием — отвърна Тори.

— Виждаш ли, корасон? — възбудено извика Соня. — Те наистина ни носят късмет!

— Трябва да разберем защо японците са очистили Рега — обади се Ръсел. — Той е бил единствената им връзка с доставчика...

Круз се замисли.

— Възможни са два отговора — въздъхна най-сетне той. — Или не искат повече доставки, или са намерили по-изгоден партньор.

— Знаем със сигурност, че кокаин все още им трябва — поклати глава Ръсел.

— Възможно ли е да са получили по-изгодна оферта от Орола? — попита Тори.

— В такива огромни количества? — попита Круз, после поклати глава. — Веднага бих разбрал... Не, ако японците имат нов доставчик,

той с положителност не е картелът Кали!

— Кой е тогава? — изгледа го продължително Ръсел.

Круз помълча, после сви рамене и несигурно подхвърли:

— Може би е просто слух — знаете какво влияние имат слуховете тук... Но... През последните няколко месеца упорито се говори, че в планините на провинция Мета е заработила нова и модерна фабрика за производство на кокаин. Това е на изток от тук, малко след като се прекоси река Манакасия... Местността е дива и непристъпна, няма начин да се проверяват никакви слухове... Затова не им обръщаме внимание...

— Чия територия е това? — попита Ръсел.

— Нито на Орола, нито моя — сви рамене Круз. — Там всичко е под контрола на колумбийската армия и ОАС... — имаше предвид Отдела за административна сигурност към правителството, чиято задача беше да контролира наркокартелите, като преследва всички кокалерос — дребните производители на наркотика. — По принцип са калпави, но при определени обстоятелства могат да бъдат опасни...

— Значи ничия земя, така ли? — подхвърли Естильо.

— *Liano negro* — кимна Круз. — Черна джунгла. Земята на сенките. Според един от най-упоритите слухове, войската и ОАС са окупирали района не за да открият новата фабрика, а за да я охраняват... — раменете му отново се повдигнаха. — Но слуховете винаги са силно преувеличени, нали? Няма начин да се разбере истината...

Има такъв начин, разбира се. Една и съща мисъл премина през главата на Тори и Соня, Ръсел и Естильо... Именно тя ги накара да разменят напрегнати погледи. Цялата необходима информация беше разменена, без да се каже нито дума. Беше им ясно, че тръгват за *Liano negro*, откъдето ще хванат нишката на сложната японска игра...

Двадесет часа по-късно вече напускаха Картечния град. Намираха се на борда на един от хеликоптерите на Круз — американски военнотранспортен модел „Бел Джет Рейнджър“.

Малко преди излитането Соня направи знак на Тори и я отведе настрана.

— Не забравяй какво ми обеща! — прошепна тя. — Трябва да ми помогнеш да ликвидирам Круз!

— Няма да забравя — каза Тори. — Но това ще стане, като се върнем.

— Добре, като се върнете — кимна Соня. Каза и още нещо, но думите ѝ потънаха във воя на витлата. „Дали зърна съмнение върху лицето на колумбийката, или само така ѝ се беше сторило“, запита се Тори.

Всички носеха комбинезони от лека материя в защитен цвят — униформата на въздушните десантчици. Въръжението им се състоеше от мачете, армейски нож, револвер 45-и калибър и лек автомат „Узи“ с по три резервни пълнителя.

В търбуха на хеликоптера беше тъмно, вибрациите ги разтърсваха чак до костите. Ръсел отиде да поговори с пилота, който трябваше да ги спусне в точно определен район, а после, двадесет и четири часа по-късно, да ги прибере обратно. Уговорката беше да се върне още веднъж, след нови двадесет и четири часа, ако нещо попречи на групата да се яви на уговореното място. Естильо се изтегна на дървената скамейка до стената и веднага заспа. Тори облегна глава на хладния илюминатор и затвори очи.

— Не бива да се тревожиш толкова, сеньор Слейд — обади се няколко часа по-късно Естильо. — Ние, аржентинците, имаме една хубава поговорка: „Когато сатаната се опитва да ходи по леда, той винаги пада по нос... Ледът не е любимата му настилка.“

„С кого се занася“, запита се Тори, докато хеликоптерът бавно се снижаваше над малката полянка, появила се като светло петно сред гъстата джунгла на провинция Мета. В душата ѝ помръдна мрачно предчувствие.

Черната джунгла. Домът на сенките. Територията, която е извън контрола на Круз и Орола... Но все някой трябва да я контролира, нали? Въпросът е кой е този някой...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Москва, Токио

Марс позвъни в службата на Ирина и я помоли да отскочи през обедната почивка до Гастроном №1 на улица „Горки“. Искаше малко продукти за родителите си, които в събота възнамеряваше да посети. Цял ден беше ангажиран със срещи и заседания и се страхуваше, че прясната есетра бързо ще свърши.

Ирина с готовност прие. Разходката по улица „Горки“ с многобройните магазини и хотели, с тротоарите, задръстени от добре облечени чужди туристи, винаги ѝ доставяше удоволствие. Но най-много обичаше просторния и отлично зареден Гастроном №1, където се чувстваше като дете, попаднало в света на приказките. Зад стъклените витрини бяха подредени хранителни продукти от всички краища на Съветския съюз, имаше и доста чуждестранни стоки. Опашките бяха огромни, но Ирина с удоволствие се включваше в тях. Така получаваше допълнителна възможност да потъне в особената атмосфера на този магазин.

Купи исканите от Марс продукти — прясно пушена есетра и няколко кутийки хайвер, после импулсивно добави към тях и пакет вакуумирана пушена съомга, внесена чак от Нова Скотия. Беше ужасно скъпа, но Марс с положителност ще оцени тази проява на екстравагантност, помисли си тя.

Излезе от гастронома и бавно тръгна по тротоара, осветен от бледите слънчеви лъчи. Испитваше дълбоко задоволство от факта, че е на чист въздух, далеч от мрачната и претъпкана канцелария. Е, въздухът едва ли можеше да се нарече чист, но като всички московчани и Ирина отдавна беше свикнала да не обръща внимание на отровните газове, които бълваха старите и раздрънкани автомобили, изпълващи московските улици.

Намираще се на петдесетина метра от книжарница „Дружба“, когато Валери излезе отвътре. Вдигна ръка и понечи да го повика, но той вече бързаше надолу по тротоара.

Ирина се затича подире му, доволна, че може да продължи обедната си почивка. Никак не ѝ се връщаше в мрачната канцелария, където я очакваха куп скучни задачи.

Валери подмина Гастроном №1 и започна да пресича Площада на Съветите, сред който се издигаше величественият паметник на княз Долгоруки^[1] — основателя на Москва. Няколко пресечки по-нататък той свърна наляво и изчезна във входа на малка сграда със зелена фасада — стария московски Театър на изкуството. Преди години именно там беше преподавал великият Станиславски, чиито методи оказаха решително влияние върху развитието на театралното изкуство в целия свят.

Даваха „Три сестри“ от Чехов. Снимките на участващите актьори бяха залепени точно над програмата. Ирина бутна вратата и влезе. Просторното фоайе беше празно, някъде отдалеч долитаха приглушени гласове.

Пристъпи към вратата на залата и внимателно я откряна. Сцената беше ярко осветена, очевидно течеше поредната репетиция. Ирина изчака да свикне със слабата светлина, после се огледа. Откри Валери на един от последните редове, понечи да тръгне към него, после изведнъж замръзна на мястото си.

До него седеше страхотно красива жена. Имаше руса коса и сини очи, а извивката на носа ѝ носеше следите на онова изящество, за което Ирина беше готова на убийство. Позна я веднага — Наташа Маякова, една от звездите на театъра.

Не беше в състояние да се помръдне, в главата ѝ отекна тихият глас на Валери: „Най-смешното е, че не аз прелъстих теб, а ти мен... Нима мислиш, че си поредната бройка от моите завоевания? Нищо подобно, скъпа...“ Господи, но какви са тези мисли, тръсна глава тя. Очевидно това е делова среща или просто отбиване при стара позната... Някъде дълбоко в душата ѝ обаче се обади мрачен глас: „Не се заблуждавай скъпа. Той те е лъгал през цялото време... Това не е делова среща, а нещо далеч по-интимно...“

Седяха много близко един до друг, главите им почти се докосваха. Тишината беше толкова плътна, че Ирина без усилие долови гласа на Валери:

— Времената са трудни, котенце... Но това не те засяга, нали?

Смехът на Наташа Маякова прозвуча звънливо, като сребърни камбанки.

Котенце. Ирина искаше да се обърне и да избяга, но краката отказаха да ѝ се подчинят. Чувстваше се като очевидец на катастрофа, който не може да отдели очи от ужасната гледка пред себе си. Наблюдаваше интимното им поведение с перверзна замаяност, лицето ѝ пламтеше от разкритата лъжа.

Едва когато се прибра в прашната канцелария и понечи да се залови за работа, Ирина си даде сметка колко дълбоко я беше наранил Валери. Но защо беше очаквала по-друго отношение от него? Неговият живот беше различен, запълнен изцяло със заплахи, измами и лъжи.

Това прозрение не ѝ донесе очакваното облекчение. На практика стана обратното — душата ѝ потръпна и се сви, потънала в дълбока депресия. Направи опит да работи, но скоро се отказа. Следобедът бе безнадеждно провален.

— Съомга от Нова Скотия! — възкликна Марс и импулсивно я целуна по бузата. — Браво на тебе! Дай малко черен хляб и да си похапнем! Изглежда страхотно съблазнителна, няма да издържа да я запазя всичката за старците. — Намираха се в кухнята на апартамента му. Лампата светеше, но навън все още не беше се мръкнало.

— Ти яж, аз нямам апетит — унило промърмори Ирина.

— Как така нямаш апетит! — учуди се Марс, докато вадеше чиниите от бюфета. — Вече минава осем, а доколкото съм запознат с опашките в Гастроном №1, едва ли ти е останало време за обяд.

— Днес нямаше много навалица, затова успях да купя и това — отвърна Ирина.

Марс пое малкия плик и го разтвори.

— Билети за „Три сестри“! — учудено възкликна той, после на лицето му се разля усмивка. — Тази вечер наистина си пълна с изненади!

„Нямаш представа дори за половината от тях“, мрачно си помисли Ирина.

— Но защо си без настроение? — попита Марс и остави билетите на масата. — Неприятности в службата? Не, след като нямаш желание, не искам да ми разказваш нищо... Зная, че обичаш да се

справяш сама. Хайде, излизаме! Виждам, че не се блазниш от вечеря в домашна обстановка.

Ето, това е Марс! Вечната му рецепта за справяне с неприятностите: излизаш сред хората, ядеш и пиеш, позволяваш на живота да те пониже с могъщата си струя, чакаш я да проникне в теб и да прогони отчаянието. И, общо взето, рецептата имаше резултат...

Заведе я в малък грузински ресторант, където сервираха и след девет, за разлика от големите и помпозно натруфени държавни заведения, където в този час категорично прекратяваха всякакви поръчки за аламинути. Заведението беше приятно затоплено, пълно с хора и апетитни миризми, разнасящи се от кухнята. Поръчаха си пилешка „табака“ и подлютена водка, Марс непрекъснато правеше опити да я увлече в разговор.

— Разкажи ми за семейството си — рече. — Какъв живот си водила там?

— Скапан — въздъхна Ирина. — Баща ми беше скрит пияница — от онези, които чакат почивните дни, за да се гипсират... Иначе беше редовен, нямаше дори един ден отсъствие от работа. Той отдавна почина... Работеше в някаква ядрена централа, но никога не споменаваше за работата си. Подозирам, че е започнал да пие, след като родителите му умрели от студ някъде в Сибир... Така и не успя да се освободи от чувството за вина.

— За какво?

— За това, че те са мъртви, а той продължава да живее. Свалил палтото от тялото на майка си, обувките от краката на баща си. Гледката на тези крака го преследваше, докато беше жив... Били сини и подути, студени като лед... Половин час се борил, докато събуе проклетите обувки... Веднъж спомена, че именно тези дрехи го спасили от бялата смърт, спомените обаче го измъчваха... По време на трагедията бил едва 11-годишен...

— Бедният — поклати глава Марс. — Но нали животът е бил пред него?

— Според мен част от него е умряла там, в Сибир, заедно с родителите му — въздъхна Ирина.

— Значи е бил достоен за съжаление...

Ирина направи опит да прогони спомените. Но въпреки това в главата ѝ проеца студен и враждебен глас. Тя знаеше какво ѝ казва, но

не искаше да го слуша: „КГБ, запазете спокойствие!“ Сибирска зима, жълтият диск на луната е насечен от дебели решетки... Родината се е превърнала в огромен и студен затвор...

— Нещата едва ли щяха да се развият така, ако не беше починал и брат ми Евгени — промълви тя, без да вярва в нито една от произнесените думи. Мразеше се за проявената слабост, но вече не можеше да спре. — Убиха го недалеч от тук, на брега на Москва река... Нощта беше ледена, имаше пълнолуние. Беше се забъркал с някакви престъпници, купуваше и продаваше контрабандни стоки. Така и не разбрахме кой го е заклал — потенциален купувач или някой от конкурентите му. Милицията отлично знаеше с какво се занимава и не прояви никакво усърдие за разкриването на убиеца. Честно казано, дори не си мръдна пръста. Аз останах с впечатлението, че се радват на смъртта му.

— А семейството ти?

— Семейството хич го нямаше, отношенията ни бяха на прага на разпадането. Баща ми вече беше починал, всички отдавна бяхме свикнали с отсъствието му. Но убийството на Евгени дойде като неочаквана експлозия наред кухнята — обичайното място за редките ни срещи, постоянно убежище на мама. Именно там я завари съобщението на милицията. Направо полудя. Изтича навън необлечена, въпреки ужасния студ. Озовала се над вкочанения труп на сина си с нож в гърдите, тя започна да скубе косите си, да се блъска с юмруци в гърдите. Помня, че едва успях да я прибера. Беше бясна, от устата ѝ излитаха страхотни ругатни, никога преди не бях я чувала да говори подобни неща. Направи опит да ме ухапе, очевидно не можеше да ме познае...

Марс позволи на мълчанието да се проточи. Веселата глъч наоколо изведнъж ѝ се стори нетърпима, Ирина изпита желанието да скочи на крака и да изкрещи: „Спрете! Господи, защо всички изглеждат толкова щастливи?“

— Жива ли е още? — обади се най-сетне Марс.

— Отчасти — горчиво отвърна Ирина.

— Съжалявам — прошепна той и погали ръката ѝ. — Понякога думите са неуместни, нали?

Ирина усети промяната и внимателно го погледна в очите. Имаше чувството на човек, който се разхожда в позната до болка

градина и изведнъж открива, че един от камъните по пътя му се е изместил. Леко и незабележимо, но въпреки това градината изведнъж е придобила нов, съвсем необичаен вид...

— От време на време човек просто има нужда от присъствие — промълви тя, все още неразбираща с какво са се променили отношенията ѝ с Марс.

Следващата събота я помоли да го придружи при посещението на родителите си. Ирина прие, без да знае защо го прави. Опасяваше се, че ще ѝ бъде скучно до припадък...

Оказа се обаче, че греша. Родителите на Марс обитаваха красива къщичка с кремаво боядисани стени, намираща се на „Болшая Ординка“, само на няколко метра от величествения 350-годишен храм „Свети Николай“, изграден в сладкия, сякаш захаросан стил на източноправославния барок.

Майката и бащата на Марс се оказаха чудесни хора, жизнени и сърдечни, изпълнени с дълбока обич един към друг. Ирина ги наблюдаваше скрито, с непонятна свенливост. Старците се поглеждаха и докосваха рядко, но от всеки жест личеше дълбоката привързаност помежду им.

Бяха във възторг от деликатесите, а Марс великодушно излъга, че съомгата от Нова Скотия е специален подарък от Ирина. После двете с майката на Марс се оттеглиха в кухнята да направят сандвичи и Ирина с учудване откри колко ѝ е лесно да се държи непринудено с възрастната жена. Започнаха да си разменят рецепти за готвене, споделяха малките си тайни в кухнята, през цялото време весело се смееха...

Малко преди вечеря пристигна сестрата на Марс заедно със семейството си. И тя като него беше истинска красавица. Държеше се доста свенливо. Когато Ирина най-сетне намери подходящия миг да си поговорят насаме, жената с притеснение сподели, че се срамува от широката талия и дебелиите си крака. „Съвсем като карикатурите на руската домакиня, които срещаме в разни американски списания“, с въздишка рече тя.

Децата ѝ — две момчета и едно момиченце — бяха много добре възпитани и очевидно обожаваха дядо си. А той от своя страна им показваше разни трикове, после усмихнато обясняваше как стават. След което стаята се изпълваше със звънлив детски смях.

Баща им, зетят на Марс, беше архитект. Занимаваше се предимно с проектирането на грозните панелни блокове, които Ирина тайно ненавиждаше. Струваше ѝ се, че да се живее в тези блокове е безкрайно скучно, все едно години наред да си шофьор на автобус по една и съща линия... Архитектът изглеждаше съвсем обикновено, лицето му се оживяваше само когато поглеждаше към децата си.

Вечерта постепенно премина в нощ, заедно с това Ирина неусетно потъваше в топлината и уютата на това прекрасно семейство. За пръв път от доста време насам се почувства напълно спокойна. После, с внезапно присвиване на сърцето, разбра, че е не само спокойна, но и щастлива...

Очите ѝ бавно прекосиха стаята и се спряха върху лицето на Марс Петрович Волков. Гледаха го по нов, съвсем различен начин. „Какво от това, че физическата страна на отношенията ни е все още доста несъвършена, запита се тя. Той притежава толкова много други неща, които иска да ми даде. Може да сподели с мен това, което цял живот ми е липсвало... Да ме приобщи, да ме накара да се почувствам част от това прекрасно семейство...“

Касумигасеки — централната градска част на Токио, където работеше Хоно, в превод означава „Покрита порта“. Големия Езо също познаваше този квартал, но в доста по-различна светлина от Хоно. Показа ѝ такива места, за които тя изобщо не беше подозирала.

В този район човек неволно добиваше впечатлението, че живее под вода. Светлината (доколкото я имаше сред стъклено–металните кули на небостъргачите) притежаваше онова размито качество, което е добре познато на гмуркачите — можеше, да бъде сравнявана с гледане през дебело стъкло.

— Какуей Саката беше самурай — рече Големия Езо. — Значи и ние трябва да мислим като самураи. Не успеем ли да възприемем неговия начин на мислене, никога няма да разрешим загадката.

Тайнственото ключе подскачаше върху дланта му.

— Бизнесменът би наел някой банков трезор, Якудза ще предпочете да зарови метална касетка под татамите на спалнята си... А как би постъпил един самурай, когато се налага да укрие нещо ценно?

— Не зная — погледна го Хоно.

— А аз мисля, че зная — ухили се Големия Езо.

След което я заведе в сърцето на града, в „Покритата порта“. Бързо потънаха в модерната част на Токио. Под подметките им скърцаха микроскопичните частици на промишления смог, в ноздрите ги удари отровата на половин милион автомобили с работещи двигатели, замърсеният въздух зачерви очите им. Нощният мрак се разпръскваше от пулсирането на огромните неоновии реклами по фасадите на небостъргачите с ярко осветени входни вестибюли, просторни като футболно игрище.

Но дори тук, скрити в малка странична уличка и смалени от металните кули, символизиращи икономическия успех на страната, все пак можеха да се видят останките на един друг, по-стар начин на живот, чиито прости традиции бяха ръководили Япония в течение на векове.

Големия Езо посочи лакираното дърво на шинтоисткия храм и тихо промълви:

— Тук Какуей Саката е търсил уединение, тук е събуждал древното „ками“ на своя свят...

Дръпна въженцето до вратата и сред каньоните на човешкия напредък отекна мелодичен камбанен звън.

— Събудете се духове — вие, които живеете сред горите и потоците! — На лицето му се появи широка усмивка. — Понякога се питам дали има и модерни „ками“, които предпочитат да живеят в стоманена гора, сред неоновии реклами на „Сони“ и се возят на бързи асансьори, които за секунди ги качват до стотния етаж! Дали не страдат от акрофобия?^[2]

— Как може да си толкова непочтителен? — поклати глава Хоно.

— Това е едно от най-дълбоко вродените ми качества — отвърна едрият якудза, а Хоно не успя да разбере дали говори сериозно, или пак се шегува. Тя самата никога не се шегуваше, закачките и поднасянията за нея бяха светотатство — все едно да попита Ейкичи дали не е виждал чорапите си или къде е захарницата...

— Глупости! — тръсна глава тя. — Човек се ражда с определено количество вродени рефлексии: плаче, яде, спи... Толкоз. Всичко останало се придобива...

— Възможно е — кимна Езо, все още развеселен. — Значи баба ми е виновна, че все се присмивам на света... Защото тя ме е отгледала, знаеш... Беше много особена старица. Казваше, че ако не се подиграва на този мрачен живот, отдавна да си е направила харакири.

— Точно това имам предвид — ядоса се Хоно. — Убедена съм, че баба ти не е била толкова шантава!

— Напротив, точно такава беше — поклати глава Езо. — Зная това по-добре от теб. Освен това защо мислиш, че да се присмиваш на света е шантаво?

— Ако не е шантаво, значи е погрешно — отвърна Хоно.

— Сигурно затова си станал гангстер!

— Човек никога не става каквото и да било, най-малкото пък гангстер — въздъхна Големия Езо. — Аз произхождам от семейство якудза и е съвсем естествено да бъда такъв.

— Казваш го така, сякаш не си имал друг избор. Но на практика си имал... Причината да бъдеш гангстер е съвсем очевидна — ти обичаш живота.

— Може би — отвърна Големия Езо. — Което все пак е нещо, в сравнение с теб. Аз поне обичам живота...

— Аз обичам съпруга си — побърза да отвърне Хоно.

— Този птичи мозък? — засмя се Езо. — Какво пък можеш да обичаш у търтей като него?

— Това не те засяга. Нима знаеш нещо за света на хора като Ейкичи?

— Повече, отколкото мислиш — въздъхна Големия Езо и вдигна глава към високите кули на Касумигасеки, издигащи се отвъд покрива на шинтоисткия храм. — Зная, че не искаш да споделяш с мен повече от необходимото, но в душата ми потръпва любопитство. Какво те привлича у Ейкичи Канзей?

Хоно нямаше желание да отговаря на подобни въпроси, но се почувства длъжна да защити съпруга си от обидите на този бандит.

— Чувството му за чест — рече. — Освен това той има нужда от мен. А пък аз се чувствам сигурна от стабилността, която излъчва...

— Сигурна, значи... Ето че стигнахме до същността на въпроса. А не ти ли минава през ума, че тази сигурност означава подчинение? Не изпитваш ли скрито удоволствие от факта, че се прекланяш пред силата на другия? Няма ли това нещо общо с удоволствието на

майката, която прави жертви за своето дете? — Големия Езо говореше унесено, сякаш на себе си: — Ейкичи ти дава чувство за сигурност, защото твърдо се придържа към установените норми на поведение. У дома почти не разговаря с теб, просто подвиква едно „хей“ и получава това, което иска... В този смисъл той е твое дете, разбираш ли? — Очите на едрия мъж продължаваха да изследват небето. — Което означава, че има нужда от теб. Има нужда да му приготвиш храна, сутрин очаква чисто бельо и изгладени дрехи... Но ти си жена, която работи. В колко часа ставаш сутрин, за да задоволиш всички нужди на съпруга си?

— Не е точно така! — изрази протеста си Хоно.

— Как е тогава? Каж ми...

— Много те бива в приказките! — Хоно беше толкова ядосана, че трудно намираше думите: — Извърташ ги така, че винаги да отговарят на целта ти. Аз не съм толкова опитна...

— Чела ли си „Хагакуре“ — „Книгата на скритите листа“? Е, тогава сигурно помниш един ключов пасаж, който се отнася до мъдрия самурай... Набрал достатъчно опит, той с изненада открива, че строгите правила на обществото, които неотменно е спазвал, в крайна сметка се оказват една безсмислена илюзия... После „Хагакуре“ съветва самурая да си държи езика зад зъбите и да не разкрива тази проста истина на младите, които вървят по неговия път...

Хоно замълча. Бузите ѝ пламтяха от срам, в този момент изпитваше дълбока ненавист към човека до себе си. Никого не беше мразила така. Най-сетне се овладя и смени темата:

— От къде знаеш, че Саката-сан е търсил уединение именно в този храм?

Големия Езо ѝ отправи продължителен поглед, после тихо промълви:

— Знаеш ли какво ще ти кажа, госпожо Канзей... Трябва да се научиш да прочистваш душата си... Защото бремето, което носиш, неминуемо ще те смачка. — Раздвижи се и тръгна към навеса на малкия храм. — Отговорът на въпроса ти е прост... Аз имам много приятели, поддържам контакти навсякъде. Включително и със самураи... Саката е бил засичан тук многократно...

— Има ли нещо, което да не знаеш? — погледна го с удивление Хоно.

— Разбира се, че има — въздъхна Големия Езо и взе ключа от ръката ѝ. — Например това, което крие Саката... — наведе се с леко пъшкане, вдигна парчето плат, което беше спуснато край стената на храма, и тикна ключа в процепа на малка дървена вратичка.

От почти незабележимата ниша извади две дебели книги, които приличаха на счетоводни дневници. Хоно ги пое и разлисти едната от тях. Страниците бяха изписани със ситен почерк на непознат език. Не беше нито канжи, нито някое от останалите наречия, които владееше тя.

— Какво е това?

Големия Езо надникна над рамото ѝ.

— Не знам — сви рамене той. — Но бих казал, че е някакъв шифър...

— Чудесно — промърмори Хоно. — И какво трябва да правя с тези тефтери? Нямам никаква представа от съдържанието им!

После се сети за Гийн и всичко си дойде на мястото.

Хоно се запозна с Гийн преди десетина години, още преди да подозира за съществуването на Ейкичи Канзей. По онова време Гийн заемаше висок пост в едно от министерствата, но тя така и не си направи труда да разбере в кое точно. Отношенията им бяха сериозни, мислеха дори за брак. Тя несъмнено би се омъжила за този човек, ако не беше разкрила една малка подробност от живота му — и той, подобно на баща ѝ, се оказа отчаян комарджия.

Тогава Хоно все още беше прекалено млада, в душата ѝ се блъскаха противоречиви чувства по отношение на баща ѝ. След смъртта му миналата година нещата, разбира се, се промениха. Паметта на Нобору се оказа далеч по-чиста от живота на Нобору. Противоречивите чувства в душата на Хоно изчезнаха напълно, мястото им зае синовното състрадание. „Хиноеума“ или не, тя все пак беше негова дъщеря...

Едно от нещата, които обаче никога не би допуснала, беше да се влюби в човек, който притежава бащиния порок. Човек, който непрекъснато ѝ напомня за баща ѝ. На практика Гийн беше далеч по-интелигентен от Нобору Ямато, мнозина го считаха за истински гений. Но приликата с баща ѝ беше на друга основа, по-силна и по-властна от

интелигентността. Двамата се оказаха наистина сродни души — тиранично стриктни в личния и професионалния живот, но безсилни пред магията на комара...

Просто не можеха да спрат, комарът беше аксиомата на живота им — властна, доминираща, ръководеща и оправдаваща всичките им постъпки. И двамата губеха — бяха обречени на това. Но то не се отразяваше на самочувствието им, дори напротив. Колкото по-тежки ставаха загубите им, толкова по-малко внимание им обръщаха, упорито отказвайки да видят опасността. Интересуваше ги само едно: страстта към печалбата. Защото печалбата се идентифицираше с техния дух, с дълбоката им идентичност. Без стремеж към печалба и двамата биха се превърнали в живи мъртъвци...

Нобору Ямато беше този, който не надживя своята мания. И това беше съвсем естествено. Гийн оцеля, макар и с цената на върховни усилия. Хоно разбра, че вече не работи в общественния сектор, но не знаеше дали това се дължи на личното му решение, или просто е бил изхвърлен. Преди да си намери подходяща работа, доста дълго се беше лутал насам-натам, един истински „ронин“. Така наричаха бившите държавни служители.

Подходящата работа се оказа академична — Гийн стана преподавател по философия в Токийския университет. Една промяна колкото смешна, толкова и трагична... Според гледната точка на наблюдателя. Той бе най-малко гъвкавият човек на този свят, с изключение на баща ѝ. А философията е наука, която изисква именно гъвкавост на мисълта, аналитичност, способност да се разбират и тълкуват различни теории. За Хоно беше най-малкото странно, че човек като Гийн ще завърши кариерата си като преподавател по философия...

Настоя да го види насаме, въпреки че Големия Езо искаше да я придружи. Вътре в душата си изпита смразяващ ужас, че първата ѝ среща с Гийн след десетгодишна пауза би могла да стане в присъствието на бандитски главатар.

Посети го в кабинета му в края на работния ден, след лекции. Секретарката съобщи името ѝ в мембраната на интеркома, стомахът ѝ болезнено се сви. Изпита странното и почти уничително чувство, че ще бъде изправена пред строг съдия. Беше сигурна, че няма да каже нищо

за свое оправдание, ако Гийн изведнъж се изправи на крака и я попита: „Е, драга моя, какво постигна в живота, след като ме напусна?“

В действителност той не каза нищо. На бюрото му бяха пръснати студентски тестове, които очевидно се беше заел да оценява. Кабинетът му се оказа тясна килийка без прозорци, претъпкана с бумажки до такава степен, че място за въздух почти не беше останало.

Гийн седеше зад обикновено писалище, беше облечен в също така обикновен тъмен костюм. Посивялата му коса беше акуратно сресана на път, стъклата на кръглите му телени очила мътно проблясваха на светлината на лампата. Дори не вдигна глава при нейното влизане и това я обиди, усили чувството за унижение в душата ѝ. Но Хоно вече беше успяла да разбере, че това чувство се отнася колкото до него, толкова и до нея самата... Едва сега си даде сметка, че предстоящият разговор може да се окаже дяволски труден за него.

Беше го напуснала решително, изведнъж. Въпреки че обеща да се омъжи за него; въпреки че се беше превърнала в част от живота му и вече беше представена както на семейството, така и на приятелите му. Но най-лошото беше, че го напусна без никакви обяснения... Ала тогава нещата не можеха да се развият по друг начин. Тя просто не беше в състояние да си обърне езика и да му каже, че отказва да се омъжи за един отчаян комарджия. Това би било безкрайно унижително. И за него, и за нея...

Сега, спряла поглед върху приведената му фигура, зает да поставя оценки на студенти, които едва ли някога щяха да оценят гениалния му ум, Хоно усети как бузите ѝ пламват. Тихо се отпусна на някакъв стол и търпеливо зачака. Съзнаваше, че ще му трябва време да се справи с унижението, което го беше принудила да изпита преди десет години...

Гийн най-сетне реши, че мълчанието се е проточило достатъчно дълго и вдигна глава.

— Чух, че си се омъжила... Щастлива ли си?

— Разбира се, че съм щастлива! — почти извика Хоно и веднага съжали за думите си. — Ейкичи Канзей е много добър съпруг!

Очите на Гийн бавно се спряха върху лицето ѝ, в погледа им имаше толкова заплашителна твърдост, че Хоно неволно се сви. За миг съжали, че не беше взела и Големия Езо със себе си. Но после осъзна, че изпитва гняв и болка — чувства, на които нямаше абсолютно

никакво право. Побърза да ги прогони от душата си, запечатвайки ги дълбоко под онази безизразна маска на лицето, която японците овладяват почти от мига на своето раждане.

— Радвам се да те видя, Гийн — промълви тя.

— Измина много време — въздъхна той. — Цял живот...

— Как я караш? — попита със свито сърце Хоно.

Ръцете му обхванаха с широк жест тясното помещение.

— Не виждаш ли?

— Оженили се?

— Тази необходимост отпадна още след като ме напусна.

— Аз... — гласът на Хоно потрепна и се стопи. Какво може да каже пред очевидната му мъка?

— Доволен съм, че си уредила живота си — тръсна глава той. — Докато бяхме заедно, ти беше толкова объркана и нещастна!... Опитвах се да ти помогна, но очевидно не успях да открия ключа към душата ти... — усмихна се и Хоно за пръв път откри някаква прилика с човека, когото беше познавала. — В това има силна доза ирония, нали? Аз — геният, който имаше отговор на всеки проблем! Нали помниш, че по онова време се занимавах с кодове и шифри, за които търсех универсални математически формули? Сложни неща, но някак сухи и скучни... Докато отношенията ми с живите хора куцаха, трудно разбирах проблемите им... Може би това беше основната причина за нашата раздяла.

— Може би — сведе очи Хоно.

— Затова реших да дойда тук, в университета — продължи след известна пауза Гийн. — Тук винаги съм сред хора, принуден съм да контактувам с тях... Предполагам, че това е един начин да призная грешките на миналото и да направя опит за промяна...

Хоно замълча и той неуверено подхвърли:

— Радвам се, че прие да вечеряш с мен... Съзнавам, че понякога съм бил груб с теб, но това се дължеше на собствената ми психическа нестабилност, на чувството за срам...

Хоно направи усилие да вдигне глава и да го погледне в очите.

— Спрях да играя — простичко добави той. — Най-накрая разбрах колко пагубно ми се отразява хазартът. Изгубих работата си, разделих се с голяма част от близките си хора. Когато осъзнах падението си, първата ми мисъл беше за теб. Бях страшно доволен, че

ме напусна, че не позволи да те повлека към дъното... Ако това беше станало, нямаше да мога да си го простя.

— Не зная какво да кажа — въздъхна Хоно и това беше чистата истина. Изповедта на Гийн я завари напълно неподготвена, главата ѝ пламна. Но най-лошото беше, че в сърцето ѝ потрепнаха отдавна забравени емоции. Господи! Старото, дълбоко погребано излъчване все още е живо! Испита истински ужас, опитът да потисне чувствата, които я обземаха, завърши с пълен провал. „Аз съм една щастливо омъжена жена“, напомни си тя. Нищо, никакъв ефект. Неочакваната му изповед беше нищо в сравнение с това, което виждаше в очите му. Там светеше любовта — топлата и искрена любов, която Гийн беше успял да съхрани през всичките тези години! В душата ѝ помръдна нещо ново и непознато... Но без съмнение приятно.

— Не нищо — тихо промълви той. — Остани на мястото си, нека те погледам. Мога да го правя през цялата нощ, колкото и дълга да е тя.

— Какво си направила?! — удивено я изгледа Големия Езо.

— Дадох му дневниците — отвърна Хоно.

— Не мога да повярвам!

Този разговор се водеше на следващата вечер, в просторния склад на гангстера.

— Нали така се бяхме разбрали? — погледна го тя.

— Бяхме се разбрали само да му кажеш за дневниците! — избухна Езо. — И да го попиташ дали е съгласен да ги разшифрова!

— Той се съгласи — тръсна глава Хоно. — И престани да крещиш, ако обичаш!

— Ще престана само когато си получим дневниците обратно! — викна още по-силно Големия Езо.

— Ако беше видял с каква готовност прие да се върне към предишната си работа, сигурно и ти щеше да му ги дадеш веднага — поясни Хоно.

— Очите ти светят — установи гангстерът и смръщи вежди. — Отвратително!

— Нямах право да ми говориш по този начин — неволно се усмихна Хоно. — Ти какво, да не би да ревнуваш?

— Аз да ревнувам? — ревна онзи. — И от кого, моля? От някакъв стар и скапан комарджия!

— Вече не играе комар — някак сковано отвърна Хоно.

— Кой ти каза? — присви очи Езо.

— Той самият... Сам се изповяда, че...

— И ти му повярва, а? — простена Езо. — Малкото и глупаво влюбено момиченце му повярва!

— Разбира се, че...

— Глупачка!

— Не смей да ме наричаш така!

— Наистина си глупачка, госпожо Канзей!

Зачервена и с гневно проблясващи очи, Хоно рязко вдигна глава:

— Ще бъдеш ли така любезен да се поясниш?

— Всичко е много просто — отвърна Големия Езо. — Той те е излъгал!

— Грешиш — поклати глава тя. — Аз познавам Гийн.

— Аз пък познавам комарджиите! Те никога не се променят, остават комарджии до края на живота си! Само лъжат, че се променят... Страхувам се, че доста има да учиш, когато става въпрос за човешката същност, госпожо Канзей...

— Ще бъде много по-добре, ако престанеш с тъпите си обобщения! — срязва го Хоно.

— Виждам, че имаш нужда от доказателства — въздъхна Езо. — Знаеш ли къде живее той тип? — изчака кимването на Хоно и заповеднически добави: — Заведи ме там!

— Сега?

— Да, веднага! — Големия Езо скочи на крака и я дръпна по посока на изхода.

— Никой не отговаря — прошепна Хоно, след като за трети път натисна звънеца. — Сигурно е отишъл да хапне някъде...

— Да бе, как не! — изръмжа Езо, измъкна тънка метална пластина и ловко я тикна в ключалката.

— Какво правиш? — с недоумение го погледна Хоно.

— На какво ти прилича? — промърмори гангстерът, натисна бравата и вратата се отвори.

— Това не е ли противозаконно? — попита Хоно, докато предпазливо прекриваша прага.

— Може и да е — отвърна Езо. — Но аз не познавам законите...

Вратата се затръшна зад гърба им, Езо протегна ръка към електрическия ключ.

Хоно само ахна, докато от устата на Езо излетя сложна и изтънчена ругатня.

В апартамента на Гийн цареше пълен хаос. Преобърнати мебели, изсипани на пода чекмеджета, срязан килим и изтърбушени възглавници... Всичките три стаи бяха в това състояние.

— Какво, в името на небето, се е случило тук? — попита с пресъхнала уста Хоно.

— Няма Гин, няма дневници — кратко обобщи Езо и мрачно я изгледа. — Изчезнаха!

— Сега вече разбираш, че е било излишно да го подозираш! — тръсна глава тя. — Някой го е отвлякъл, при това заедно с дневниците! Господи, в какво го забърках?! — Сърцето ѝ се сви, в очите ѝ се появиха сълзи. Спомените от миналото изведнъж се отприщиха в съзнанието ѝ, могъщи като гръмотевична буря...

— Харесаха ли ти родителите ми? — попита Марс Волков. — Дано не си се отегчавала...

— Ни най-малко — отвърна Ирина. — Беше ми страшно приятно.

Намираха се във фойето на Стария театър, запълнено с тютюнев дим и човешка глъч. Течеше главният антракт на постановката „Три сестри“. Ирина позна Наташа Маякова в момента, в който се появи на сцената. Начинът, по който беше гримирана, я караше да прилича на маркиза Дьо Мерту — една от главните героини в „Опасни връзки“ — видеокасетата, която си беше донесла от Америка.

Искаше ѝ се да прогори с поглед тази Наташа Маякова, въпреки че нямаше особени основания за гнева си. Какво ли е за нея мъж като Валери Бондасенко? Нищо, абсолютно нищо! Въпреки това не успя да се успокои, напрежението остана в душата ѝ. Може би затова посрещна главния антракт с нескрито чувство на облекчение...

— Понякога родителите ми са доста досадни — въздъхна Марс.
— Макар че едва ли някой друг, освен мен може да долови това.

— Много приличаш на майка си — усмихна се Ирина. — У нея има някаква вътрешна сила, някакво особено чувство към семейството. Страшно много харесвам такива жени! Може би защото самата аз съм лишена от подобни добродетели...

— Ти имаш по-друг характер — кимна Марс. — Усещам го... Вечно неспокойна, вечно търсеца натура.

После заговориха за незначителни неща, главно около постановката и актьорската игра. Ирина умишлено спомена името на Наташа Маякова, просто да разбере дали Марс я познава. Но отговорът му беше равнодушен и уклончив, после на лицето му се появи усмивка и той се зае да ѝ разказва някакъв нов виц. Ирина избухна в смях, после изведнъж се почувства неудобно. Просто защото в душата ѝ се появи непреодолимото желание да му разкрие тайната си, да му признае за отдавнашната връзка с Валери и обидата от факта, че го е видяла в компанията на друга жена — тази, същата Наташа Маякова... Но какво би си помислил Марс? Нима няма да изпита същото чувство, нима няма да се счита предаден?

Естествено, техните отношения бяха съвсем различни. Тя не беше обещавала нищо на Марс, не му се беше клела във вярност. Стараеше се да не го лъже, въпреки вътрешното убеждение, че това рано или късно ще ѝ се наложи...

Всичко, което вършеше, беше предназначено за нея — Ирина Викторовна Пономарьова. Но дали наистина е така? Нима не предава Марс, за да задоволи желанието на Валери? Да, това си е чисто предателство. Само допреди три дни изобщо не ѝ пукаше, но нещата се промениха. Особено след като Марс я запозна със семейството си, а Валери доказа, че пет пари не дава за нея, че просто я използва...

„Да, всичко се промени“, въздъхна в себе си тя.

Погледна Марс Волков с нови очи, отърсила се от гняв, егоизъм и жажда за власт. И видя един земен човек, приятен и желан, водещ тежка битка срещу могъществото на Валери Бондасенко както в Политбюро, така и в Конгреса на народните депутати... Човек, който, за разлика от Валери, не демонстрира маниакална жажда за власт, не приема тази власт като единствена разменна монета в живота си.

Някой ден Марс ще създаде собствено семейство, помисли си тя. И ще бъде щастлив. Тази мисъл я стопли.

После се замисли за себе си. Бавно осъзна, че в предложението на Валери да се сближи с Марс не се съдържа елемент на така жадуваната лична свобода, а по-скоро шанс да оцени безнадеждно корумпираната душа на самия Валери...

— Чехов винаги ме кара да се замислям — промълви на глас тя. Това беше истина, но едновременно с това и инстинктивен опит да прикрие дълбокото безпокойство в душата си. — Пиесите му приличат на модерни картини — някак незавършени и едновременно с това близки... Темите им са толкова човешки, че неволно те карат да се включиш, сам да откриеш изхода...

— Останах с впечатлението, че се интересувах не толкова от Чехов, колкото от онази Наташа — отбеляза Марс. — Истина е, нали?

— Даже не й знаех името — излъга Ирина. — Просто бях любопитна... Мъжете харесват жени от нейния тип, исках да чуя мнението ти...

— Прекалено много грим — обяви Марс, докато се връщаха на местата си. — Човек не знае какво да очаква под толкова пластове боя!

В спалнята на Марс се процеждаше синкава светлина от площад „Востанная“. Беше късна нощ, гастрономът и киното отсреща отдавна бяха затворени. Ниски облаци с оловен цвят висяха над града. Макар пролетта да беше заела място на календара, във въздуха се усещаше меланхолията на предстоящ снеговалеж. А може би съм депресирана от пиесата, помисли Ирина, докато се събличаше. Не е възможно да изгубя настроение само заради онази Наташа Маякова.

Скрито се надяваше да види и Валери сред зрителите в театъра. Дали това я накара да се нареди на опашка за билетите? Отговор на този въпрос би могъл да даде Станиславски, но той е мъртъв, мрачно поклати глава тя. През целия следобед си представяше как ще му се усмихне в залата, увиснала на ръката на Марс... Това не стана, настроението й рязко помръкна. В устата й имаше метален вкус — сякаш беше захапала част от облаците, които се стелеха над Москва. Не можеше да разбере защо е така. Ето я тук, с Марс — човека, който би й дал всичко, което пожелае... Е, почти всичко... А непрекъснато

мислеше за Валери. В момента мечтаеше да се притисне до влажното му тяло, да преплете крака с неговите и да го люби до насита...

Потръпна, уплашена от силата на чувствата си. Сякаш вече не беше в състояние да ги контролира. Обича ли Марс? Ако е така, защо тогава мечтае за ласките на Валери? Защо го ревнува от онази Наташа? Какво става?

В началото на тази история беше абсолютно сигурна. Знаеше кой е прав и кой не. Позволи на Валери да я завербува за своите цели, просто защото той единствен на този свят я оцени, накара я да се чувства различна от сивата, безлична тълпа. И беше прав, Господи! Толкова е вълнуващо да те иска не друг, а самият Валери Бондасенко — силен, могъщ, неотразим! А когато той ловко ѝ показа, че може да получи много повече, че има шанс да сподели властта му, тя без колебание прие шпионската мисия срещу Марс.

Но всичко това се случи още преди да опознае Марс, преди да спечели доверието му. Днес той едва ли имаше нещо общо с мъжа, когото Ирина потърси, за да прелъсти. Днес тя се срамуваше, че го предава на Валери, и този срам ѝ пречеше да се успокои, бушуваше като стихийен пожар в душата ѝ. „Господи, вече съм пред прага на нервна криза“, рече си тя и потръпва от страх. Прекрасно знаеше какво ще се случи тогава — няма да я искат нито Марс, нито Валери, отново ще се превърне в безлична нула, затънала в безнадеждна изолация. Съзнаваше ясно, че нещо трябва да се направи. Нещо, което да определи позицията ѝ. Но кого да предпочете, Господи? Марс или Валери?

Усети присъствието на Марс зад гърба си.

— Защо все се въртиш около прозорците? — попита той. — Приличаш на котка, обичаш да гледаш навън... Какво е това, което виждаш, а аз не мога?

— Просто се бях замислила — отвърна с въздишка Ирина и се обърна.

— Това звучи сериозно — изпитателно я погледна Марс. — Но сега е прекалено късна нощ, за да си сериозна, котенце...

„Котенце!“ Така Валери се беше обърнал към Наташа Маякова.

— Не мислиш ли, че тъмнината понякога ни кара да бъдем по-сериозни и по-меланхолични?

— Не зная... — проточи Марс и изви глава, явно заинтригуван от хода на мислите ѝ. — Аз самият често откривам, че мисля най-добре именно в мрака...

— Ето, виждаш ли?

— Но това се дължи не толкова на мрака, колкото на тишината и съня, които ме обгръщат — добави той.

— А какво сънуваш, когато най-сетне заспиш?

— Електронна овца, задвижвана от портативен ядрен реактор — отвърна той.

Шегата беше деликатен опит да я откъсне от мрачните мисли.

— Какво те измъчва? — протегна ръце да я прегърне Марс. — Сякаш си попила неспокойния дух на Чехов... Ако е така, вероятно бих могъл да ти помогна... Защото много искам да ти помогна, Ирина! — устните му се залепиха до ухото ѝ. — Знаеш ли, моето семейство е приемало хладно всички жени, които съм им представял досега... Всички, с изключение на теб. Те са влюбени в теб, Ирина!

Думите му сякаш възпламениха душата ѝ. Затаи дъх, сърцето блъскаше като чука в гърдите ѝ.

— Много те обичам...

Коленете ѝ омекнаха, имаше чувството, че чува на живо думите, които беше сънувала през толкова много самотни нощи... Господи, семейство! Какво ли не бих дала отново да си имам майка и баща, които ме познават и обичат!

Позволи му да я отдръпне от прозореца — онази мярка против електронното подслушване, до която Марс прибегваше механично, без участие на съзнанието си. Преведе я през хола и я побутна към банята. Там бавно развъртя крановете на ваната. Оказа се, че днес има дори топла вода...

Свалиха бельото си и бавно се отпуснаха във водата. Беше много приятно. Седнаха един срещу друг, преплели крака.

Той се засмя и целуна връхчето на носа ѝ.

— Знаеш ли, изпитвам страхотна нужда да ти се изповядам — прошепна Марс. — Но това е опасно, тъй като съм изправен срещу могъщ и безкомпромисен враг като Валери Денисович... Напоследък имам желание да ти говоря за такива неща, които доскоро не бих се осмелил да споделям дори със себе си. Лудост, нали? — Устните му се впиха в нейните, от устата ѝ излетя неволен стон.

— Не е лудост — прошепна със затворени очи тя. — Мисля, че това е напълно нормално за влюбените...

— Точно в това е проблемът — въздъхна Марс. — За човек като мен е опасно да бъде влюбен, бих казал — дори нездравословно.

— Защо?

— Защото ти ще бъдеш слабото ми място.

Ирина неволно си спомни какво ѝ беше казал Валери: отказал да има дете, защото едно дете би го направило уязвим за враговете... Господи, колко си приличат двамата, въздъхна в себе си тя. Но приликата е външна, достатъчно е само да одраскаш с нокът фасадите им, за да разбереш това... Те носят маски, под тях други маски — само така могат да гледат на външния свят... В душата на Ирина потрепна вълнение. Нима тя — обикновената чиновничка, наистина беше успяла да надникне зад маските на двама от най-влиятелните мъже в Русия? Нима наистина беше спечелила любовта на единия от тях? Изведнъж се почувства силна и уверена, за пръв път усети, че държи нещата под контрол. Сега ѝ трябва още малко търпение. Още съвсем мъничко! А после властта ще бъде в ръцете ѝ. После — когато разкрие всички мрачни тайни, криещи се в душите на тези влиятелни мъже. Тя не беше наивна и знаеше, че Марс също не е светец. В днешния свят никой не може да концентрира в ръцете си толкова власт и влияние, без да направи компромис с личния си морал.

Предишната Ирина положително би потръпнала от страх от подобно заключение, но тя вече не беше предишната Ирина. Властта я промени. Вече ясно виждаше, че правилата на играта са различни — както за нея, така и за Марс и Валери. Правила, които едва ли имат нещо общо с живота на обикновените хора...

Надникна в очите на Марс и разбра, че никога няма да му признае за заговора на Валери. Това беше тайната, с чиято помощ можеше да манипулира и двамата, следователно няма да се раздели с нея за нищо на света...

— Ще ти разкрия една тайна, Ирина — прошепна Марс. — Но само ако обещаеш, че няма да я споделиш с никого...

— Обещавам.

— Предполагам, че Валери Денисович ще ме направи на кайма, ако разбере, че изпитвам дълбоки симпатии към нелегалната националистическа организация „Бялата звезда“...

Ирина внимателно го наблюдаваше през облаците пара и полуспуснатите си клепачи. Това беше последното нещо на света, което очакваше да чуе. И вероятно затова се почувства напълно обезоръжена.

— Валери Денисович се преструва, че търси компромис с Балтийските републики — продължи Марс. — Затова вдига толкова шум около договора, който им предлага... Но свободата в този договор е напълно илюзорна. Другата му ръка е свита в юмрук и този юмрук ще се стовари върху украинците — неговия собствен народ. Представяш ли си? — ръката му се спусна върху косата ѝ и леко започна да я гали. — Въпреки промените, думичката „национализъм“ продължава да е мръсна думичка за онези, които обитават Кремъл... Равносилна на предателство. Мнозина влиятелни люде са убедени, че президентът окуражава демократичните промени в Източна Европа само за да неутрализира натиска на Запада по отношение на Балтийските републики...

Марс взе ръцете ѝ и я привлече към себе си:

— Искам да разбереш едно: „Бялата звезда“ е организация, която трябва да бъде официално призната. Разбира се, ако не се окаже в ръцете на фанатизирани терористи... Трябва да последваме примера на Полша. Там никой не си правеше илюзии относно „Солидарност“. Възникването на този профсъюз беше факт, беше израз на народната воля... При нас нещата не са същите, но управниците рано или късно ще разберат, че тяхната сила и опора е народът. Населението на всички съветски републики. Колкото по-дълго потискаме личната свобода на това население, толкова повече се отдалечаваме от него... Вместо да прегръщаме тези хора, ние ги хвърляме в затвора... Нещата могат да се променят, стига да дадем някакви шансове на „Бялата звезда“. И аз съм твърдо убеден, че трябва да им ги дадем...

Ирина надникна в тъмните му очи и тихо прошепна:

— Случайно и моето мнение е същото...

— Знаех си аз — усмихна се Марс и избърса ситните водни капчици от бузата ѝ. — Сега вече съм сигурен, че ще ми помогнеш да открием лидерите на „Бялата звезда“ и да си поговорим с тях...

— Аз?! — погледна го удивено тя. — Как бих могла да сторя това?

— Спомних си, че на няколко пъти летя в командировка до Америка — отвърна все така усмихнато той. — И вероятно си се натъкнала на някой от тамошните привърженици на „Бялата звезда“. Доста хора в Америка имат желание да помагат с каквото могат: пари, оръжие, пропагандни материали...

— Може и да е така — сви рамене Ирина. — Но аз не съм срещала такива хора.

— Това беше само мое хрумване — промърмори Марс и се премести по-близо до нея. — Значи ще трябва сам да се справя...

— Защо сам? — притисна се в него Ирина. — Двама винаги се справят по-добре...

Ирина се събуди рязко, с разтуптяно сърце. В стаята цареше абсолютен мрак, Марс дишаше дълбоко и равно. Остана да лежи неподвижно, очите ѝ проследиха бледата светлина, помръдваща върху тавана като фина паяжина. После се надигна и безшумно пристъпи към прозореца.

Замисли се дълбоко, опитвайки се да прецени възможностите, които се разкриват пред нея. С усилие на волята потисна нетърпението, надигащо се в душата ѝ. В крайна сметка реши да помогне на Марс да открие представители на „Бялата звезда“ — една дисидентска организация, чието значение очевидно тепърва щеше да расте. И двамата мъже искаха да установят контакт с нея, всеки по свои причини. Марс искаше да помогне на нейните членове, докато Валери се интересуваше преди всичко от съдбата на изчезналия хафний.

Самата тя усети как „Бялата звезда“ започва да я привлича с магнетична сила. В доверието на Марс имаше нещо символично, нещо като пръст на съдбата. „Трябва да му помогна“, каза си Ирина. Подходът на двамата съперници към тази организация ѝ помогна да изостри чувството си за справедливост, в душата ѝ назряваше убеждението, че, помагайки на тези хора да възвърнат свободата си, тя самата ще намери смисъла на собственото си съществуване, изгубен след завръщането ѝ от Кеймбридж.

Кимна с глава, вече виждаше начин да се освободи от дилемата, която разкъсваше съзнанието ѝ. Ще продължи, да шпионира Марс, но

сега вече това ще бъде просто фасада за пред Валери. Нейна лична фасада. Ще предава на Валери само това, което намери за необходимо — минимума, който ще я задържи извън подозрението му. Едновременно с това ще го обработва — бавно и търпеливо като археолог по време на разкопки. И така ще получи необходимата информация за „Бялата звезда“? Но преди това ѝ трябваше някаква гаранция.

Не се заблуждаваше и знаеше на каква опасност се излага в опита си да манипулира човек като Валери Денисович Бондасенко. Неволно потръпна, като си спомни за натрапчивия сибирски сън. Даваше си ясна сметка, че Валери може да я прати там само с едно небрежно махване на ръка. И никой не би дръзнал да му се противопостави, включително Марс...

Беше достатъчно умна, за да разбере, че в това решение присъства и личен елемент. Искаше да си върне на Валери, да го измами така, както той беше измамил нея. Отново се запита защо се чувства толкова засегната от него, защо копнее за отмъщение. Нали в отношенията помежду им отсъства близостта, няма я искрената обич?

Гаранция. Ирина знаеше, че гаранцията ще ѝ бъде крайно необходима. Нещо, което би попречило на Валери да я унищожи, ако случайно разкрие намеренията ѝ. Той признава единствено силата на властта, следователно именно власт ѝ трябваше...

Ще се наложи да го следи. Валери твърдеше, че няма тайни, но Ирина беше убедена в обратното. Всеки на този свят има нещо, което не би желал да става обществено достояние. Защо пък точно Валери да е изключение?

В бронята на огромната му власт трябва да има някаква пукнатина, независимо колко миниатюрна е тя. Ще трябва да я открие... Очите ѝ се отправиха към непрогледната московска нощ зад прозореца. Въздухът беше тежък и някак застоял, почти като онзи в театралното фойе...

Проблясъкът дойде внезапно, решението беше взето. Точно така! Ще започне с актрисата Наташа Маякова!

— Ами ако Гийн вече е мъртъв? — попита Хоно.

— Тогава ще организираме погребението — отвърна Големия Езо, надникна в очите ѝ и се разсмя. — Нещо хич те няма, откакто си влюбена...

— Не съм влюбена в Гийн, ако това намекваш! — отвърна Хоно. — Нима забрави за Ейкичи?

— Ти си съпруга на Ейкичи Канзей, но това съвсем не означава, че го обичаш — подхвърли Големия Езо.

— Не ставай глупак! — сръза го Хоно и мрачно поклати глава. — Защо изобщо обсъждаш мен, когато трябва да мислим за Гийн и изчезналите дневници на Саката-сан?

— Защото моите хора вече ги търсят и за момента не можем да правим нищо друго, освен да чакаме... — отвърна Езо. — Това ни дава възможност да отделим малко време и за себе си, нали?

— Тонът ти ме обижда! — троснато каза Хоно. — Нима всички якудза прибягват до заплахи и инсинуации?

— Основна стока в арсенала ни, госпожо Канзей — кимна мафиотският бос и на лицето му се разля широка усмивка. — Защо не седнеш? Имам чувството, че ако продължаваш да крачиш напред-назад, може и инфаркт да получиш!

Хоно понечи да отвърне, после изведнъж разбра, че сарказмът едва ли би ѝ помогнал с човек като Езо. Послуша съвета му и се отпусна на близкия стол.

Бяха в офиса на Езо. Из коридорите на просторния склад кипеше трескава дейност. Хоно тайно се надяваше, че поне част от нея е свързана с търсенето на Гийн и дневниците. Едновременно с това знаеше, че бодигардовете на Езо се навъртат наблизко, но го правеха толкова добре, че тя не успя да зърне нито един от тях.

Вече втора вечер излизаше и закъсняваше, беше крайно време да се прибере у дома, за да не предизвика подозрението на Ейкичи. Същевременно искаше да бъде максимално дълго в компанията на Езо, по тази причина си взе няколко дни отпуск от „Мишита индъстриз“. Наложил се да ангажира две опитни секретарки, за да се справят с работата ѝ.

Ейкичи работеше до късно, после обикновено отиваше да хапне и пийне с колеги от прокуратурата. Но когато се прибираще рано, той държеше вечерята да е готова. Никакви обяснения нямаше да

помогнат, ако храната липсва от масата, особено пък ако липсва и самата му съпруга.

Затова Хоно му каза, че заминава за Осака да навести болната си леля. Ейкичи знаеше, че лелята е единственият член от семейството, с който Хоно поддържа нормални отношения, и прие решението ѝ за напълно в реда на нещата.

Големия Езо не я изпускате от очи.

— Седнала изглеждаш дори по-нервна — поклати глава той, въздъхна и напусна мястото си зад бюрото. — Така не може да продължава... Ела, ще идем някъде, където със сигурност ще се освободиш от излишната енергия. — Докосна колана си и добави: — Имам пейджър, веднага ще ми докладват, ако са открили нещо.

Качиха се в сив блиндиран мерцедес и поеха към Гинза. Отминаха широките, претъпкани с туристи булеварди и спряха на тиха странична уличка. Край високите стени на къщите растяха акуратно подрязани дръвчета гинко, а зад една от тях Хоно с изненада зърна малка, но безупречно поддържана градина, в средата на която се издигаше красив алпинеум от мъхести камъни с още по-красив водопад. В дъното се виждаха зелените стебла на миниатюрна бамбукова гора.

Тук се помещаваше най-изтънченият клуб на Токио. Тълпа униформени служители ги посрещна с дълбоки поклони, появи се и самият управител, осведомен незабавно за гостите. Кабинетът му се намирал на втория етаж, непосредствено под изумително красивия витраж на покрива, кацнал върху подпори от бял мрамор.

Зад огромен бял концертен роял седеше мъж в смокинг, който леко докосваше клавишите. Музиката беше от Ерик Сатие. Върху рояла беше поставена ваза от бял порцелан, в която майсторски бяха подредени алени пеонии. Зад гърба на пианиста се виждаше ултрамодерна комбинация от стъкло, оризова хартия и леки прегради „шожи“ в сивкав цвят, отвъд които се виждаше безупречно подредена вътрешна градина, запълнена с мъхести камъни, ромонящи поточета и миниатюрни азалии, които олицетворяваха времето и пространството...

Спуснаха се надолу в малък блестящ асансьор от неръждаема стомана.

— Ще се видим в дожото — промърмори Големия Езо и изчезна.

Униформена служителка отведе Хоно в съблекалня, облицована с тежка ламперия от кедър. Там ѝ подаде комплект памучно „ги“ — традиционното облекло за бойни изкуства, меко и удобно. Показаха ѝ банята и я оставиха сама.

Големия Езо я очакваше в просторното дожо. Стените и таванът бяха облицовани с дървото къоки, в средата висяха знамената на древно феодално „даймийо“. Подът беше покрит с татами, осветени еднакво добре във всички части на салона.

— Откъде знаеш, че имам познания по бойни изкуства? — попита Хоно.

— Това ми е работата — да зная всичко — поясни Езо. — Имай ми доверие и се отпусни... — Хоно избухна в смях, а той одобрително поклати глава. — Ето, това вече ми харесва. Дай да свалим нервното напрежение. — Започна да се върти около нея, привел тяло и протегнал ръце. — Джиу-джицу, тай-чи и малко айкидо — безпогрешно определи уменията ѝ той, съдейки по позицията, която беше заела.

Стрелна се напред и надолу, към коленете ѝ. Хоно го блокира с „ирими“, после механично мина в контраатака. Дълбоко в корема ѝ се появи приятно чувство на сигурност. Това беше „ва“ — центърът на вътрешната душевна енергия, носещ облекчение, съдържащ възторга на рибата, успяла да се откачи от рибарската кукичка...

— Така вече е по-добре — подвикна Големия Езо и отново мина в атака.

Въпреки едрия си ръст, той се движеше с невероятна пъргавина. Хоно обаче разгада стратегията му и бързо намери противодействие. Езо очевидно обичаше да напада непрекъснато, без никакви паузи. Вероятно разчиташе на умората на противника, която би го принудила да допусне грешка. Достатъчно, сръчна да се справи с тези постоянни атаки, Хоно скоро изработи и собствената си стратегия. Усети, че ако е достатъчно бърза, без съмнение ще успее да пробие защитата му и да нанесе контриращ удар.

Използвайки поредица от блокиращи „ирими“, тя се отказа от контраатаките и търпеливо зачака удобния момент. Трябваша ѝ няколко секунди в повече, за да разгадае поредния му ход.

Моментът се появи в средата на дълга серия агресивни удари. Блокирайки първите два, тя предусети посоката на третия и се стрелна

напред. Оказа се обаче, че Големия Езо беше готов да я посрещне, а серията удари са били повече финтове, отколкото истинско нападение. Твърде късно разбра, че е попаднала в капан. Озовала се по гръб върху татамито, тя изпита неволно възхищение от майсторството на противника си, който се тръшна върху нея и опря в гърлото ѝ ръба на мазолестата си длан.

— Много добре, госпожо Канзей — изпъшка Езо и ѝ подаде ръка да стане. — Но все пак, недостатъчно добре...

Срещнаха се след час и половина в ресторанта на клуба, разположен на третия етаж. За това време Хоно се изкъпа, разтърка тялото си с благовонни масла, после взе още една вана. Когато влезе в съблекалнята, дрехите я чакаха в шкафчето — изпрани и изгладени.

За разлика от белотата на входния вестибюл, ресторантът беше облицован със сив, необработен гранит. Стените бяха заети от високи и тесни прозорци, отвъд които панорамата на Токио изглеждаше някак геометрична, като странно произведение на изкуството.

— Обадиха ли ти се от офиса? — попита Хоно, докато се настаняваше на масата срещу него.

— Трябва да се научиш на търпение, госпожо Канзей — въздъхна Големия Езо, докато униформен келнер пълнеше чашите им с ледено бяло вино. — Именно липсата на търпение доведе до поражението ти в дожото...

Хоно отмести луксозното меню и го погледна в очите:

— Искам да зная какво е стлало с Гийн! Искам да си върна дневниците!

Големия Езо отпи глътка от чашата си и спря замислен поглед върху лицето ѝ.

— Дай да си изясним един важен въпрос — въздъхна след известна пауза той. — Загрижена си за дневниците на покойния си приятел Саката или се безпокоиш за живота на професор Гийн?

— И двете, по дяволите! — тръсна шава тя.

— Ами ако стане така, че можеш да получиш само едното? — търпеливо я изгледа Езо. — Кое би предпочела?

— Сериозно ли говориш? — въздъхна Хоно. — Или пак започваш една от своите дебелашки шеги?

— Говоря напълно сериозно.

— Тогава не ми задавай идиотски въпроси!

— Съвсем не са идиотски, мога да те уверя в това...

— Що за човек си ти? — избухна Хоно, после се овладя и отново въздъхна: — Е, добре... Разбира се, че животът на Гийн е далеч по-важен от два тефтера с драस्कаници!

— Така ли? — изглежда я над ръба на чашата си Езо. — Ами обещанието, дадено пред Саката, госпожо Канзей? Нима ще пренебрегнеш своето „гири“?

Срам нахлу в душата на Хоно. Загрижена за живота на Гийн, тя беше забравила напълно за своя дълг към мъртвия приятел.

— Въпросът ти е коварен, но несъществен! — рече ядосано тя. — Прекрасно знаеш, че в случая отговорът ми е без значение!

— Напротив — поклати глава Големия Езо и остави чашата си на масата. — Въпросът ми е типичен за вярващите в мъдростта на дзен-будизма... Дълбоко грешиш, ако мислиш, че е излишно да отговаряш, защото те подвеждам... Дзен-будистките гатанки предлагат изход от душевното раздвоение, госпожо Канзей... Вече те предупредих, че трябва да си готова на всичко. Ти ме увери, че си готова, даде ми думата си. Но още при първото препятствие се отмяташ и започваш да говориш глупости. Не така постъпва истинският воин, госпожо Канзей. Какво би си помислил за теб покойният Саката-сан?

Хоно не издържа, скри лице в ръцете си и захлипа. Големия Езо търпеливо изчака отминаването на пристъпа, после тихо попита:

— Защо правиш това?

— Беше глупаво от моя страна да поемам това „гири“ — подсмръкна Хоно. — Бремето е прекалено тежко за плещите на една жена...

— Глупости! — тръсна глава Езо. — Бремето на „гири“ се поема изцяло от воинския дух, който няма нищо общо нито с пола, нито с възрастта. Ти притежаваш воински дух, госпожо Канзей. Усетих го там, в дожото. Биеш се с наслада и ярост, изпитваш истинско удоволствие. Сигурен съм в това, защото и аз се чувствах по същия начин...

— Не мога да не се тревожа за бедния Гийн! — проплака Хоно. — Какво би станало, ако...

— Воинското сърце е чисто като сълза — прекъсна я с авторитетен тон Езо. — То се закалява в решителен бой, в славата на

честта, в мъдростта на „гири“... Само това е от значение, госпожо Канзей. Не забравяй, че Гийн е обикновен човек и нищо повече...

— Но някога аз обичах този човек — въздъхна Хоно. — А може би още го обичам, както ми подхвърли преди време... В същото време обичам и Ейкичи, своя съпруг...

— Ейкичи също е обикновен човек. Докато воинските идеали са нещо свещено, нещо свършено и далеч по-значително от съдбата на обикновените хора. Убедиш ли се в това, успееш ли да се слееш с тях, нищо друго не може да има значение...

— Но аз съм съпруга на Ейкичи и му дължа своята чест — мрачно промълви Хоно.

— Хората са грешници, госпожо Канзей — поклати глава Големия Езо. — Независимо дали са мъже или жени... Те лъжат, крадат, изневеряват... Такава е човешката природа, самият живот... Да зависиш от някого, със сигурност означава, че си търсиш белята... Воинът е над тези чувства и именно в това се крие силата му.

— Думи — въздъхна Хоно. — Празни думи и нищо повече...

Големия Езо замълча, очите му не слизаха от лицето ѝ.

Най-накрая поклати глава, посегна към менюто и рече:

— Напълно си права... Но тази вечер ще направим така, че празните думи ще се изпълнят със съдържание.

Първо стигнаха до градината, мъховете блестяха като малахит под жълто-зелените кленови листа. После се появи езерото — дълбоко, мрачно и тайнствено. В бистрите му води се мяркаха обсипаните с точки гърбове на лениви пъстърви, а повърхността му оставаше гладка и чиста като белите страници на ненаписана книга...

— Тук Мама-сан разгадава поличбите — подхвърли Големия Езо, сякаш прочел мислите ѝ. — Танцът на рибите ѝ помага да надникне в бъдещето. Поне така твърди тя...

Намираха се в северните покрайнини на Токио, застроени предимно със стари дървени къщички като тази, останали от предвоенните години. В този час на угасващия ден светлината беше изключителна, сякаш се излъчваше направо от стройните кленове, от водите на спокойното езерце, от мъха по камъните около него... Човек

оставаше с чувството, че времето е спряло, затаило дъх пред величествената красота на природата.

— Откъде си разбрал за съществуването на подобни места? — попита Хоно. — Тук ли се освобождаваш от излишъците на сексуална енергия? — скрит намек за тъй наречените градини на удоволствието, в които японците търсят облекчение от житейските трудности в които всичко е позволено...

Големия Езо се усмихна, обърна гръб на езерото и я поведе към къщичката между дърветата. Мама-сан беше на прага и сякаш ги очакваше. Поклони се на Езо, изчака го да представи Хоно и я отрупа с любезности. Събуха обувките си и ги сложиха в красив сандък от къоки, монтиран върху гранитния праг. Къщата беше пълна със свежи цветя, букети покриваха дори част от еротичните дърворезби, окачени по стените. Мама-сан ги въведе в стая с шест татамита, в която доминираше прекрасен скрин от червено дърво с метални инкрустации. Върху него беше поставена проста бяла ваза, в която имаше една-единствена жълта хризантема, издигаща се сред тъмнозелени листа. Поднесе им чай, после Големия Езо се извини и излезе.

— Често ли идва тук? — попита Хоно.

— О, не — тъжно отвърна Мама-сан. Имаше сива коса и приятно закръглено лице, облеклото ѝ беше старомодно, но безупречно. Под светлозеленото кимоно надничаше ръбчето на бельото в яркожълт цвят — точно според старите традиции. Сложната ѝ прическа се крепеше от изящно изработени дървени гребени, а лицето ѝ беше силно гримирано в бяло, черно и алено — пак в съответствие с традициите. — Идва много, много рядко...

— От къде го познавате?

Мама-сан изви глава и изведнъж заприлича на присмехулник, кацнал на тънък клон и готов всеки миг да отлети.

— Мила моя — усмихна се тя. — Това място е собственост на Големия Езо... — усмивката и се разшири, в очите ѝ се появи закачливост. — Готова съм да се обзаложа, че днес сте обядвали в неговия клуб в Гинза!

— Негов ли е този клуб?! — смаяно попита Хоно.

— Разбира се, че е негов — отвърна Мама-сан и в очите ѝ се появи гордост. — Големия Езо притежава много, много неща... Но

никога не се възползва от тях... — в погледа ѝ се мярна любопитство.
— Разбираш ли какво искам да кажа?

— Не съм сигурна — поклати глава Хоно.

— Ще ти обясня — рече Мама-сан и отпусна ръце в скута си. Филтрирана от оризовата хартия на плъзгащите се врати, светлината падаше върху лицето ѝ меко, превръщаше чертите му в онази загадъчна абстракция, която Хоно откри в тесните прозорчета на клуба. — Човек се стреми към богатството, но то не му носи полза, когато му липсва мъдростта. О, той може да има най-скъпия мерцедес, да поръчва дрехите си в чужбина, да живее в разкошна къща някъде из Кожимачи... Но, лишен от уважение, той е нула и безпомощно наблюдава как животът изтича между пръстите му...

— Това ли е вашата характеристика на Големия Езо?

— Нямах предвид него — поклати глава Мама-сан. — Говорех изобщо, опитвам се да ти помогна да проникнеш в същността на нещата... Събитията, колкото и изненадващо да настъпват, винаги съдържат своя вътрешна логика. Чрез нея умът обхваща това, което е недостъпно за очите...

В този момент се появи Големия Езо.

— Време е да се качим горе, Мама-сан — рече той.

— Разбирам — сведе глава възрастната жена.

— Приключихте ли с разговора?

Мама-сан му хвърли загадъчен поглед, по лицето ѝ затичаха сенките.

— Подобни разговори никога не приключват — отвърна тя.

Големия Езо я погледна с непонятна тревога, после мълчаливо отвърна на поклона ѝ и направи знак на Хоно да го последва. В подножието на стълбите стоеше едър мъж, вероятно един от бодигардовете на Езо. Очите му старателно се извърнаха встрани от лицето на Хоно.

— Къде отиваме? — попита тя, последвала домакина нагоре по стълбите. — Защо изобщо дойдохме тук?

На втория етаж цареше мрак. Краката им безшумно потъваха в меките татамита. Всички помещения бяха свързани с плъзгачи се врати и представляваха едно хармонично цяло — строга и отдавнашна традиция на японската култура, която категорично отхвърля индивидуалността.

— На това място властва безсънието — тихо промълви Езо. — Но именно тук се раждат съновиденията...

Спря пред плъзгащата се преграда в дъното на коридора, докосна с ръка дървената рамка и се извърна:

— Доверието често се оказва прекалено крехко, за да оцелее, госпожо Канзей... Сега ще видиш как моите думи се превръщат в действителност.

Преградата се плъзна встрани, Хоно се втрени във вътрешността на стаята. Върху футона бяха вкопчени телата на мъж и жена, потънали дълбоко в ритъма на сексуална наслада. Усетил чуждото присъствие, мъжът с нежелание отмести тялото на жената от скута си. Тя се изплъзна изпод чаршафите и Хоно с изненада установи, че това всъщност е мъж. Седнал на пода, той заби поглед в очите ѝ...

Тръпки пробягаха по снагата на Хоно, кръвта в жилите ѝ изстина. Пред нея седеше Ейкичи, който само допреди миг се беше любил с друг мъж. „Не може да бъде“, тръсна глава тя. Това сигурно е някакъв монтаж или рисунка... Не, то няма нищо общо с действителността! Зави ѝ се свят, в главата ѝ се появиха думите на Мама-сан, споменала Кожимачи — един от най-люксоznите токийски квартали. Именно там беше отраснал Ейкичи, в разкошната къща на своите родители. „Лишеният от уважение човек е нула и безпомощно наблюдава как животът изтича от пръстите му...“ Очевидно Мама-сан се беше опитала да подготви Хоно за сцената, която сега се разкриваше пред очите ѝ...

— Как смееш, Хоно-сан! — изръмжа Ейкичи. — Как смееш да ме лъжеш и шпионираш?! — На лицето му се изписа неудържима омраза. — Всъщност няма защо да съм изненадан! Ти си една тъпа „хиноеума“ и нищо повече! — Ядосан от срама и притеснението в очите ѝ, той вече не беше в състояние да спре. От дълбините на съзнанието му бликна злоба, гореща като лавата на току-що изригнал вулкан: — Месец преди да се оженим баща ти дойде да се запознае с моите родители. Очевидно искаше да разбере какъв е статутът им в обществото, но едновременно с това и да измъкне някоя йена срещу информацията, която предлагаше... Посрещнах го аз, това му попречи да стигне до родителите ми. Платих му и го отпратих. И защо не? Информацията му беше ценна за мен, макар че той, бедният, нямаше никаква представа за това... Реших да я използвам като лост срещу

теб, особено ако решиш да проявиш характер... Защото усещах, че не си от покорните и сигурно ще се разбунтуваш срещу семейните порядки. — Протегна ръка и нежно прегърна слабичкия младеж в постелята. — А сега се махай от тук, проклетнице! Остави ме да си довърша удоволствието!

Хоно искаше да изкрещи, но гърлото ѝ се оказа парализирано. Реалността я връхлетя с огромна сила, превъплътила се в скърцащия глас на Ейкичи. Неволно му обърна гръб, прекалено ужасена, прекалено потресена, за да може да каже каквото и да било.

Изблъска Големия Езо и се втурна надолу по стълбите. Излезе от къщата и потъна в мрака на градината. Искеше да стигне до спокойните води на езерото, да потърси утеха в ленивите движения на рибите и величественото спокойствие на старите кленове.

Не успя да стигне до там. Закова се на място и повърна, от устата ѝ излетя сподавен стон. После започна да се придвижва на колене и лакти, спря на брега на езерото и потопи глава в прозрачната вода. Обзе я хлад, очите ѝ се отвориха към мрака на безмълвния живот...

Когато най-сетне извади главата си на повърхността и жадно пое кислорода в гърдите си, Големия Езо седеше на един камък на противоположния бряг на езерцето. Срещнал очите ѝ, той се изправи и се приближи до нея. В ръката му се поклащаха обувките ѝ.

— Мръсник! — задавено промълви Хоно. — През цялото време си знаел с какво се занимава Ейкичи! — дишаше на пресекулки, сякаш беше тичала в продължение на километри. — От кога посещава това място?

— От три години — отвърна Езо. — Бракът с теб изобщо не промени навиците му...

— Защото съм „хиноеума“, нали? — попита с отчаяние в гласа Хоно. — Защото съм родена в прокълнатата година на жените убийци!

Големия Езо мълчаливо отмести очи. В тъмнината на нощта проблясваха светулки. Тук, край спокойните води на езерцето и величествените кленове, човек трудно можеше да си представи, че се намира в Токио — града на свръхмодерните небостъргачи, столицата на узаконената корупция, стартовата линия на бясното надбягване към двадесет и първото столетие, което японците се надяваха да спечелят... Всичко това изчезна и се стопи, сякаш никога не беше

съществувало. Останаха простите и земни неща, останаха жестоките уроци на времето...

— Насочваш мислите си в съвсем погрешна посока — обади се предупредително Големия Езо. — Ейкичи Канзей е продукт на времето, в което се е родил и израснал. Нищо не може да го промени, навиците му нямат нищо общо с теб или вашия брак... Мама-сан се е опитала да те предупреди за това, тъй като го познава отдавна и далеч по-добре от теб.

Обидите на Ейкичи продължаваха да кълтят в главата ѝ. Стана ѝ лошо, имаше чувството, че отново ще повърне. Цял живот беше търпяла унижения и побоища: първо от баща си, а след това и от Ейкичи. Бавно осъзна, че нарочно го беше избрала за съпруг — брутален, властен, жесток... Беше си втълпила, че именно тези качества олицетворяват честта и достойнството на един мъж. Но другояче и не можеше да бъде, други мъже тя не познаваше. Покорството беше дълбоко вкоренено в душата ѝ.

Същото беше и положението ѝ в службата. И там играеше ролята, която се изисква от жена като нея: покорна, елегантна, винаги готова да помогне. Ролята на тапет в успокояващи тонове... Тази дефиниция покриваше не само миналото, но и бъдещето ѝ. Фактът, че притежава не по-малко образование и опит от мъжете около нея, нямаше никакво значение. Никой не се вслушва в съветите и идеите ѝ, другояче не можеше и да бъде. Какво, по дяволите, разбира от бизнес една жена? Така мислеха всички, включително и самият Кунио Мишита. Именно затова не обърна внимание на предложенията ѝ, свързани с „Гандом поликарбон“... Чувството за подчинение отново я подведе, душата ѝ потръпна от отчаяние. Защото си даде сметка, че през цялото време е знаела мястото си. Както в службата, така и у дома...

У дома ли? Какъв дом? Детството ѝ беше мрачно и безрадостно, бракът — пълен провал.

Изпита чувството, че се пробужда от дълбок сън, че се завръща от един кошмарен свят на мълчаливо подчинение. Там, където качествата на ума са без значение, където стойност имат единствено външният вид и умението да се мълчи. Там, където е била покорен робот на Мишита и жива реклама на Ейкичи...

Най-сетне събра кураж и вдигна очи към лицето на Езо.

— Разбрах, че в живата има безброй светове — тихо промълви тя. — Като този тук, един малък оазис на спокойствието сред кипежа на огромния град... Кой от тях е истинският?

— Ти току-що даде отговор на въпроса си, госпожо Канзей — прозвуча в мрака гласът на Големия Езо. — Реален свят не съществува. Съществува единствено *твоят* свят!

---

[1] Княз Юрий Долгоруки е основал Москва през 1156 г. — Б.пр.

↑

[2] Страх от височина. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Liano negro

Тори откри рисунките върху кората на едно дърво в джунглата. Груби и примитивни, издълбани от неизвестна ръка, те излъчваха сила. Бебе, река, мъж без крака, друг мъж, разпънат на кръст, старец без очи, мъртвец...

— Какво, по дяволите, означават? — попита Ръсел.

— Митове — отвърна Естильо.

— Аз не вярвам в митове! — отсече Ръсел, обърна гръб на дървото и започна да оглежда местността.

— Хорхе Луис Боргес — един от най-добрите наши поети, казва, че митът е една безкрайно опростена реалност — подхвърли Естильо. — Така всеки може да я разбере...

— И ти вярваш на това, така ли? — обърна се Ръсел.

— Тук човек трябва да вярва — обади се тихо Тори. — Особено когато се намира в непознатата и враждебна джунгла... Опасно е да твърдим, че мит и реалност са две различни неща. Защото тук значението им се слива, разликата между тях изчезва.

— Защо непрекъснато се стремиш да демонстрираш познания? — изгледа я Ръсел. — Защо искаш да покажеш някакво превъзходство над мен?

— Защото ти си мъж, а аз не съм — отвърна Тори.

— И какво от това?

— Нищо особено. Но подобни неща те карат да си подозрителен спрямо мен, нали?

— Говориш глупости!

— Така ли?

Той ѝ отправи един продължителен поглед, после въздъхна и смени темата:

— Стига! Закъсняваме...

Подминаха дървото с издълбаните фигури и потънаха в храсталаците на *liano negro*, черната джунгла.

Спряха за почивка чак около пладне. Въздухът беше дяволски влажен и горещ, телата им плуваха в пот. Извадиха манерките с вода, също и нещо за хапване.

— Естильо, какво символизират онези фигури? — попита Ръсел.

— Животът — дрезгаво отвърна аржентинецът. — Раждаме се, растем, съгрешаваме, получаваме наказание за греховете си и умираме... — хвърли в уста няколко хапки боб от консервата в ръката си и добави: — Предполагам, че е нещо като предупреждение... Местните „кампесиньос“ са много суеверни. За тях това е краят на света — *l'ano negro* е границата с неизвестното...

— А кой според теб е издълбал тези фигурки? — попита Ръсел.

Естильо кимна в посоката, към която се бяха отправили:

— Онзи, на когото принадлежат тези земи...

— И кой е той?

— Няма смисъл да правим догадки — въздъхна Естильо и се изправи. — Скоро ще разберем.

Продължиха пътя си и двадесетина минути по-късно стигнаха бреговете на река Манакасия. Водите ѝ бяха мътнокафяви, задръстени от паднали дървета и гнили клони, течението не беше силно. Преодоляха я без особени трудности.

— Ако можем да вярваме на онзи пилот, фабриката за кокаин трябва да е някъде наблизо — промърмори Ръсел, след като се озоваха на противоположния бряг.

— Естильо! — прошепна напрегнато Тори. — Спри на място и ме слушай много внимателно! Не мърдай! Не извивай глава! — Заобиколи някакво паднало дърво и застана пред очите на аржентинеца. — Гледай право в мен! — В очите на Естильо се появи ужас. — Полазил те е скален бръмбар!

— Къде? — леко се раздвижиха устните на Естильо, докато тялото му се вцепеняваше от напрежение.

— Точно в основата на врата ти.

— Тори! — Естильо затвори очи, през тялото му премина едва доловима тръпка на ужас.

Видя, че се моли, с крайчеца на окото си забеляза и движението на Ръсел, насочил се към гърба на нещастника. Протегна ръка и стисна китката му между пръстите си, точно когато онзи се готвеше да бръсне гадината от врата на Естильо. Скалният бръмбар беше огромен

екземпляр, почти колкото показалеца ѝ. Черната му черупка — мъхеста и отвратителна, мрачно проблясваше на слънчевата светлина.

— Искях само да го перна — оправда се Ръсел.

— И тогава Естильо щеше да е мъртъв — отвърна Тори и посочи към насекомото. — Виждаш ли предните щипки? Вече са забити в кожата. Дори да си достатъчно бърз, те рефлексивно ще изстрелят отровата си... — погледна го в очите и попита: — Знаеш ли защо го наричат скален бръмбар? Защото отровата му парализира централната нервна система на жертвата и тя буквално се вкаменява...

— Като погледа на Цирцея, а? — подхвърли Ръсел, но остана неподвижен на мястото си. — Спомних си лекцията за сливането на мит и реалност, която току-що ми изнесохте... — очите му изпитателно пробягаха по лицето на Тори. — Добре, но какво ще правим сега? Аз нямам никакъв опит със скалните бръмбари.

— Пътят към спасението е само един — въздъхна Тори. — Не мърдаш, каквото и да ти струва това. И не издаваш нито звук... — извърна се към Естильо и спря замислен поглед върху гигантското насекомо на врата му. Бръмбарът не помръдваше, но съвсем ясно се виждаше, че грозните му щипци бяха забити дълбоко в кожата на нещастника. Тори усети как по гърба ѝ плъзва студена струйка пот.

Ръката ѝ бавно се вдигна, разперените пръсти предпазливо започнаха да се спускат над черупката на гадината. Дългият, леко извит нокът на безименния пръст спря на няколко милиметра от бръмбара. Напълни дробовете си с въздух и леко потръпна. Даваше си съвсем ясна сметка, че ако не успее да парализира гадината с точен удар в единственото ѝ уязвимо място — тънкия като косъм отвор между черупката и главата — Естильо ще се превърне в труп. Същото ще стане и ако не прецени точно силата на удара си.

Отправи кратка молитва към Бога и потъна в „прана“. Дишането ѝ стана бавно и дълбоко, могъщите пипала на „ва“ бавно се плъзнаха в съзнанието ѝ. Очите ѝ обгърнаха околната среда с необичайна яснота, страхът и колебанието бавно започнаха да се стопяват. После извитият нокът се стрелна надолу и потъна в цепнатината между бронята на насекомото. Усети съпротивление и леко усили натиска. За миг изпадна в паника, решила, че натиска прекалено силно, и гадината в предсмъртна конвулсия ще изстреля отровата си в кръвта на Естильо.

След което ще последва парализа и смърт... Отново напълни дробовете си с въздух, изчака за миг и тихо попита:

— Добре ли си, Естильо?

— Махни тая гад от тялото ми!

Облекчението беше толкова силно, че Тори почти избухна в смях. Скалният бръмбар беше парализиран. Протегна лявата си ръка и внимателно хвана мъхестата черупка между пръстите си. В същото време нокътят на безименния пръст остана на мястото си. Започна да тегли, очите ѝ внимателно следяха как грозно закривените щипци излизат от кожата на Естильо. Най-сетне всичко свърши, Тори измъкна гадината и я запрати по посока на близките храсти.

— Готово!

— Браво, момичето ми! — възкликна Естильо и приятелски я плесна по рамото. Кръвта бавно се връщаше в пребледнялото му лице. — Господи, този път наистина се разминах на косъм! — Наведе се и разцелува Тори по двете бузи.

— Много впечатляващо — промърмори Ръсел, докато се подготвяха отново да поемат пътя си.

— Не го направих, за да те впечатля — остро отвърна Тори.

— Хайде вече да престанем, искаш ли? — въздъхна той и вдигна плава. — Просто исках да кажа, че за това, което стори, се изисква много кураж!

Обърна ѝ гръб и пое напред. Крачеше бързо и уверено. Огледал терена заедно с пилота на Круз, той нито веднъж не разтвори топографската карта. Очевидно беше запааметил всички детайли.

— Натам — махна с ръка той и групата предпазливо пое към тъмнеещата стена на джунглата. Светлината под дърветата беше слаба и някак разсеяна, хрусталаците тънеха в тайнствен зеленикав полумрак. Напредваха бавно, тъй като сега скоростта нямаше значение, важна беше тишината. Не биваше да използват мачете, защото охраната на кокаиновия цех положително щеше да ги чуе.

Скоро стигнаха ствола на огромно дърво, очевидно живяло тук в продължение на векове. Върху кората му беше издълбана единаединствена, голяма фигура. Представляваше мъж, увиснал с главата надолу над някаква окръжност.

— Черното колело на смъртта — прошепна Естильо. — Символизира безкрайната болка и вечните мъки...

— Още едно предупреждение — промърмори Ръсел, измъкна армейския си нож и ловко изрязва кората около странната композиция. — Сега обаче то е в наши ръце!

Натъкнаха се на военен патрул и това беше първото доказателство, че се намират близо до целта на своето пътешествие. Двадесетина униформени войници се бяха разположили в малка падинка около паянтова колиба, очевидно построена от местните кампесиньо.

Предпазливо се промъкнаха напред и спряха под прикритието на храсталациите, които ограждаха полянката. Скоро забелязаха, че войниците се редуват да влизат в колибата, която беше обзаведена с малък генератор за ток, телевизор и видеокасетофон. Гледаха касета с „Апокалипсис сега“ — това личеше от възбудените им подвиквания, когато отново се озоваваха на открито, заслепени от ярката слънчева светлина. Едни имитираха жаргона на полковник Килгор, други издуваха бузи като полковник Къртц...

Ръсел даде знак да го последват, тримата потънаха обратно в мрачната джунгла и започнаха да описват широк кръг около лагера. Предположенията на Круз за участието на армията изглежда щяха да се окажат верни. Онзи взвод на полянката очевидно нямаше заповед за охрана на периметъра с патрулни двойки. Намираха се на не повече от километър-два от цеха за производство на кокаин и бяха доволни от почивката. Но кой ръководи толкова значителни военни подразделения, запита се Тори, докато групата бавно напредваше към фабриката. Нямаше съмнение, че тук са групирани поне няколкостотин души — доказателство за това бяха домашните животни, на които се натъкнаха: кокошки, прасета, кози... После пред очите им започна да се разкрива и самият обект.

Приклекнал до Тори, Ръсел смаяно прошепна:

— Пресвети боже! Това не е никаква фабрика, а един цял шибан град!

Преброиха около дузина ниски и дълги бараки от неръждаема ламарина, очевидно спални помещения. Джунглата отвъд тях беше разчистена и превърната в самолетна писта, простираща се далеч на

юг. В началото ѝ клечеше тромавото туловище на двумоторен „Туин Ортър“, около който се суетяха механици.

Продължиха обиколката. Не след дълго се натъкнаха на навеси, под които бяха струпани варели с ацетон и самолетно гориво, етер и червен бензин... Всичко, което беше необходимо за рафинирането на кокаина и транспортирането му до потребителя. Зад складовете имаше още един навес, доста по-голям от предишните. Под него бяха строени три редици мощни електрогенератори. По-нататък следваха стопански постройки — баня с душеве, пералня и огромна столова, пригодена да поеме цяла дивизия... Откриха и лабораторията — ниска и дълга постройка с покрив от поцинкована ламарина. Приключиха обиколката си едва след като се увериха, че не са пропуснали нищо.

Във въздуха се носеше тежката сладникава миризма на „сварена“ кока — една замайваща комбинация от етер и кокахидрохлорид, която се превръщаше в нещо като собствен „промишлен смог“ над този странен и опасен град, изникнал сред пущинаците.

— На какво се натъкнахме, по дяволите? — тихо възкликна Естильо. — Това е нещо далеч по-голямо, отколкото си го представяхме, Тори... За да блокираме такъв обект, ще ни бъдат необходими поне два полка!

— Може би — отвърна Тори. — А може би не...

Направи им знак и тръгна в посоката, от която бяха дошли. На два пъти им се наложи да търсят укритие в храстите, тъй като по тясната пътечка с грохот прелитаха джипове. Мъжете вътре бяха въоръжени с автомати, готови за стрелба. Не носеха униформи, но отдалеч личеше, че са военни.

Тори издебна подходящия момент и се насочи към един от навесите. Там внимателно провери съдържанието на сандъци и варели, после се върна при двамата си спътници.

— За момента не можем да направим нищо — съобщи с леко свиване на раменете тя. — Ще изчакаме нощта — нашия най-силен съюзник...

Ръсел пожела да дежури пръв, Тори и Естильо се отпуснаха на земята и опряха гърбове в ствола на гигантско дърво.

Сред листата над главите им пърхаха птички, въздухът ехтеше от силното ѝ равномерно жужене на насекомите.

Тори и Естильо си подаваха манерка, отпивайки на малки, скъпернически глътки. Хапнаха малко кондензирана храна, после Естильо се намести удобно и затвори очи.

— Веднъж, преди много години, отидох в джунглата и намерих едно коте — промърмори той. — Бях невръстно хлапе, но все пак разбрах, че котето е болно... На корема му зееше рана, едното му око не беше в ред... В замяна на това беше страхотен боец... Скрит в храстите, аз гледах как напада и побеждава една двуметрова змия — толкова отровна, че не бих я приближил за нищо на света... Котето си хапна до насита, облиза лапите си и тръгна, мяукайки, към мен... Останах напълно неподвижен. Гледах котето в очите и имах чувството, че, помръдна ли, то ще се нахвърли върху мен... — Естильо сви рамене, въздъхна и продължи: — Не го направи, станахме приятели... В продължение на дълги години нямах никакъв приятел освен това коте. Семейството ми живееше с други емигранти от Германия, не можех да ги понасям... Противна ми беше фалшивата им арогантност, още по-противно — фалшивото им чувство за превъзходство. Бяха ми смешни с твърденията си, че превъзходството им е генетично заложено... Нищо подобно. Те просто купуваха с крадени от нацистите пари уважението на аржентинците... — той се извърна и плю върху черната земя. — Един ден котето изчезна... Просто ей така, без причина. Обърнах земята да го търся, открих го чак вечерта. На една малка уличка зад къщата ни, със счупен врат... На челото му беше изрисуван пречупен кръст и аз разбрах кой го е убил... Близнаците, които живееха в съседство. Бяха гадни копелета както в училище, така и в квартала. Винаги ходеха заедно и момчетата се страхуваха от тях...

С нищо не им показах, че зная кои са убийците на моето коте. Заех се да ги наблюдавам и скоро открих, че единството им свършва в мига, в който останат сами. Тогава се нахвърляха един срещу друг, разкъсвани от съперничество. Бях убеден, че съм открил слабото им място, но все още не знаех как да го използвам...

Стана така, че и двамата бяха луди по едно и също момиче. Беше кокетка, която или ги харесваше и двамата, или просто искаше да се радва на вниманието им. Месеци наред се мъчих да ѝ стана приятел и в крайна сметка успях. Използвах факта, че е слаба по математика, и започнах да ѝ помагам.

Сближихме се, започнахме да говорим на всякакви теми. Аз въртях и сучех и все се опитвах да насочвам разговора към близнаците. Получих достатъчно информация за тях и започнах да пускам клюки — как се биели помежду си за момичето, как единството им в училище и на улицата е куха фасада... Без значение беше фактът, че в тези клюки нямаше капка истина. Важното беше да им повярват...

В крайна сметка успях да настроя близнаците един срещу друг. Толкова сполучливо, че разруших всичко, което ги свързваше — кръвна връзка, взаимна любов... Враждата им беше толкова дълбока, че продължи през остатъка от живота им. Вече възрастни хора, те станаха заклеті врагове в бизнеса, правеха всичко възможно взаимно да се унищожат.

Естильо млъкна, тишината на джунглата се нарушаваше единствено от почукването на водните капки върху влажната земя, жуженето на насекомите и далечния призивен зов на неизвестен звяр.

Тори се запита защо Естильо ѝ разказа тази мрачна история. Измина доста време, преди да разбере, че котето е било само символ... Олицетворение на всичко, което топли човешката душа: вяръност, приятелство, обич... В главата ѝ изплува споменът от последния разговор помежду им — когато го потърси от централата на „Алеята“. И веднага разбра, че по този начин Естильо изразява мъката си от загубата на Ариел Соларес, очевидно един от най-близките му приятели...

Над Liano negro се спусна непрогледна нощ. Нямаше луна, мракът се разпръскваше единствено от мощните прожектори на секретния обект. Ослепителната бяла светлина изглеждаше странна, особено когато беше наблюдавана от абсолютния мрак на джунглата. В нейния кръг цветове липсваха — всичко беше бяло или черно като нощта...

Ръсел придружи Тори по пътя към складовете.

— Не съм убеден, че идеята ти е добра — загрижено промърмори той.

— Това е без значение — отвърна Тори и приклепна до един варел с ацетон.

— Забравяш, че аз командвам операцията! — троснато рече той.

— Нищо не командваш! — срязва го Тори. — Ако искаш да се правиш на началник — моля, заповядай! Но те предупреждавам, че си напълно лишен от подчинени!

Кратка пауза, после той приклепна до нея.

— Все още съм на мнение, че идеята ти е безкрайно опасна — напрегнато прошепна той. — Има вероятност всички да загинем!

— Такава вероятност имаше и по време на полета — поклати глава Тори. — Достатъчна беше дори и най-малка грешка от страна на пилота, който ни отпусна Круз... Номерът е да не допускаме никакви грешки... — в ръката ѝ се появи навит на руло канап. — Срежи го, ако обичаш...

Ръсел се подчини, а Тори натопи отрязания край в ацетона. После започна да развива кълбото и се насочи към следващия варел, пълен с етер. Отвори капака, пушна част от канапа вътре и бавно започна да се отдалечава, размотавайки кълбото след себе си.

— Готов ли си?

— Не бих казал — промърмори Ръсел, докато тя щракаше запалката под края на подгизналия канап. После двамата скочиха на крака и побързаха да се отдалечат.

Верижните експлозии отекнаха двадесетина секунда по-късно. В периметъра настана истински хаос — крещяха хора, джипове свиреха с гумите си.

Стиснали автоматите „Узи“ в ръце, тримата тичаха към лабораторията. Не се наложи да стрелят, тъй като в суматохата никой не им обърна внимание. Но това беше само временно. Грохотът на взривовете без съмнение щеше да докара тук всички онези войници, които зяпаха „Апокалипсис сега“ на близката полянка, а командирите им положително щяха да започнат внимателно претърсване на обекта веднага след като потушат възникналия пожар.

Тори прецени, че разполагат с пет минути. Може би и повече, но да се разчита на това, означаваше да се подложат на прекалено голяма опасност.

Атаката срещу лабораторията беше стремителна, истински тайфун. Вратата отскочи от пантите си, скорострелните откоси на узитата пометоха неуверената съпротива на шестимата пазачи, повечето от които бяха мъртви още преди да натиснат спусъка на автоматите си. Десетината лаборанти с вдигнати ръце уплашено се

скупчиха в далечния ъгъл, вонята на химикали беше нетърпима, въпреки лишените от стъкла прозорци.

Тори остави Естильо да охранява лаборантите, а двамата с Ръсел се втурнаха между широките работни маси, отрупани с колби и епруветки. Сред тях доминираха дълбоки поцинковани кофи, препълнени с гъста, подобна на желе субстанция. Това беше суровият кокаин, извлечен от дълго врялата суровина в огромните метални казани, издигащи се току зад прозорците.

На една от масите имаше пластмасови торбички, пълни със стрит на прах, рафиниран кокаин.

— Тук има нещо странно — озадачено промълви Тори.

В същия момент се приближи Естильо, автоматът в ръцете му продължаваше да е насочен към лаборантите до стената.

— Успя ли да хвърлиш едно око на пазачите? — подвикна той.

— Нямах време — поклати глава Тори.

— Всички са японци!

— Японци ли? — учуди се Ръсел, пристъпи към трупа на един от охраната и бавно го обърна по гръб. — Вярно, японци са... — сръчно нави ръкава на памучната куртка и добави: — При това Якудза... Какво ли ги е накарало да дойдат чак тук?

— Може би загрижеността за направените инвестиции — подхвърли Естильо.

Тори не беше на това мнение. Макар че зърна татуировката на мъртвия само за миг, тя веднага, оцени сложността ѝ: това „иризуми“ принадлежеше на човек, който е поне заместник-главатар в съответния клан. Човек с прекалено голяма власт, за да поеме някакви си охранителни функции, при това толкова далеч от дома. Якудза не работят така, а хората с отговорен пост не биха дошли чак тук, в джунглите на Боливия, без крайно основателна причина. Кокаинът си е кокаин, проверката на качествата му спокойно би могла да стане при получаването. Но какво тогава правят Якудза тук, на края на света? Какво е толкова важно, че...

Естильо нададе остър вик, автоматът в ръцете му сърдито залая. Един от лаборантите с пистолет в ръце отлетя назад и се блъсна в поцинкованата маса. Няколко десеткилограмови чувала с готова стока паднаха на пода, един-два се разкъсаха. От гърлото на Тори излетя озадачено ръмжене, краката я насочиха към белите купчинки върху

бетонния под. Ръсел я последва и видя как върхът на ножа ѝ потъва в кокаина и побутва нещо черно в него.

— Какво, по дяволите, е това? — подвижна Естильо, без да изпуска от поглед пленниците.

— „Мека опаковка“ — отговори Ръсел.

— Какво?

— Това е един особен начин на контрабанда — поясни Тори. — Прост, но високоефективен, тъй като е измислен от болни мозъци... Контрабанда, скрита в пакет с друга контрабанда, достатъчно скъпа сама по себе си. — Върхът на ножа разчисти белия прах от нещо като прозрачен плик, пълен с някакви странни топчета, ситни като сачми. Бяха от черен, силно матиран метал, без никакъв блясък...

— Какво ли е това? — сякаш на себе си промърмори Ръсел, вдигна плика и го претегли върху дланта си. — Доста тежка стока...

Тори вече ровеше в съседния чувал. В средата му скоро се появи втори плик, напълно идентичен с първия.

— Ето обяснението за присъствието на японците — промърмори тя. — Значи изобщо не става въпрос за контрабанда на кокаин — възкликна Ръсел, без да откъсва очи от черните топчета.

— Така е.

— Тогава?

Прекъсна ги предупредителният вик на Естильо:

— Внимание, идват!

Стиснал готовия за стрелба автомат, аржентинецът подкара пленените лаборанти пред себе си.

— По дяволите! — изруга от прага той, обхванал осветената площ на обекта за частица от секундата. — Проклетите войници вече са тук!

— Подредихме се, няма що! — изръмжа Ръсел и хвърли обвинителен поглед към Тори.

— Вземай сачмите и да тръгваме! — кратко заповяда тя.

Разнесе се автоматична стрелба. Естильо отскочи от вратата и отвърна на огъня.

— През прозорците! — заповяда Тори. — А навън държим посока към пистата!

Качиха се на работните маси и оттам изскочиха навън. Прозорците бяха доста високи, но гъстите храсти долу омекотиха

падането им.

Огънят на войниците стана по-концентриран и по-точен. Около тях се разхвърчаха листа и късчета от мазилката. Улучен в месестата част на ръката си, Естильо пусна едно проклятие на немски и придърпа Ръсел зад ствола на близкото дърво.

Разнесоха се викове, нови автомати се включиха в обстрела. Тори се извърна към двамата мъже и им направи знак да се разпръснат. После, приведени към земята, тримата затичаха към самолетната писта, отговаряйки на огъня с къси, но точни откоси на автоматите си.

С лекота разкъсаха набързо оформения кордон от пазачи в южния край на обекта и минута по-късно вече бяха извън периметъра. Насреща им тъмнееше грамадата на двумоторния „Туин Отър“, истински оазис на спасението.

Войниците и пазачите се организираха едва когато разстоянието до самолета беше преполовено. Огънят на автоматите им избухна с нова сила. От портала изскочи джип и със заплашително ръмжене се насочи към тях. Шофьорът беше приведен ниско над кормилото, а двама войници отзад деблокираха лафета на тежка картечница.

— Иисусе! — промърмори Ръсел.

— Не спирай! — подвикна му Тори, но самата тя се закова на място и притисна приклада на узито до рамото си. Но джипът не промени посоката на движение към нея, както би ѝ се искало. Само дулото на картечницата заплашително започна да се върти, бълвайки сърдити, дълги пламъци. Тори измъкна фосфорна граната от колана си, прехвърли автомата в лявата си ръка, а с дясната запрати гранатата по посока на джипа.

Шофьорът я видя и рязко завъртя волана. Джипът се заклати, гумите му се повдигнаха от земята. Гранатата избухна точно когато се връщаха обратно върху чакъла. Попадението беше в предната част, между калника и капака на мотора. Блесна ослепителна зеленикава светлина, тътенът на експлозията беше оглушителен. Джипът се обърна с колелата нагоре и избухна в пламъци. Секунда по-късно се взривиха амунициите в него, във въздуха захвърчаха метални отломъци. Приведена към земята, Тори затича на зигзаг по посока на пистата и почти връхлетя върху двама войници, които бяха заобиколили лабораторията и тичаха към самолета от противоположната посока.

Единият заби приклада на картечния си пистолет в челюстта ѝ, другият ловко я препъна. Тори се просна на земята, тежък ботуш потъна в корема ѝ. Превита на две, тя отчаяно се бореше да поеме въздух и да възстанови равновесието си.

Нов ритник я просна по гръб, единият от войниците опря дулото на автомата си в слепоочието ѝ. Потта му капеше върху лицето и очите ѝ, вонеше на барут и отдавна немито мъжко тяло.

Устата му се разтегна в жестока усмивка, тя ясно видя дупките на извадени зъби.

— Adios, puta — изръмжа войникът.

Тори чу трясъка на автомата и неволно се сгърчи. Миг по-късно отвори очи, удивена, че все още е жива. Върху лицето на войника беше застинало учудено изражение, кръв капеше от малката дупчица в челото му. Тялото му политна и падна възнак, но Тори нямаше време да го проследи, тъй като вече се търкаляше със смайваща бързина към втория войник, започнал да вдига картечния си пистолет.

Армейският нож се озова в ръцете ѝ, описа къс полукръг и потъна дълбоко в корема на врага. Онзи нададе дрезгав вик и се отпусна на колене, куршумите от оръжието му пронизаха въздуха.

Но животът все още не го беше напуснал, силите — също. Юмрукът му се стовари в скулата на Тори с такава сила, че пред очите ѝ заиграха звезди. Стиснала зъби, тя рязко завъртя ножа в раната. Втори удар я улучи в областта на бъбреците, силите започнаха да я напускат. С последно усилие на волята легна върху дръжката и рязко разпра корема на врага.

Секунда по-късно се появи Ръсел. Дулото на револвера 45-и калибър почти докосна слепоочието на войника. Разнесе се изстрел, после Тори усети как здравите му ръце я изправят.

— Добре ли си?

Тя мълчаливо кимна, после на устните ѝ се появи бледа усмивка:

— Чудесен изстрел... Точно между очите...

За известно време беше принудена да се опира на него, после тичането премахна вцепеняващата болка в главата и корема. Челюстта я болеше ужасно от съприкосновението с приклада на картечния пистолет.

Настигнаха Естильо точно в началото на пистата. Двумоторният самолет изглеждаше съвсем близо, на една ръка разстояние. Понесоха

се към него.

Точно когато Тори реши, че са отървали кожата, на пистата зад гърба им се появи втори джип. Полетя след тях с пълна скорост, сърдите залаяха автомати.

— Оттатък! — изкрещя Естильо. — Ще използваме прикритието на самолета!

Пъхнаха се под крилото, почти в същия миг забелязаха веригата войници, която отрязваше бягството им откъм южния край на пистата. Бяха в капан.

— Самолетът е единствената ни надежда — промърмори Естильо. — Трябва да проникнем вътре!

— Стълбичката е от другата страна — извика Ръсел. — Опитаме ли се да я използваме, онези автомати ще ни разкъсат на парчета!

— Естильо е прав — обади се Тори. — Не успеем ли да вдигнем тази машина във въздуха, с нас е свършено! — провери пълнителя на узито в ръцете си и кратко заповяда: — Сменете пълнителите! Трябва да сме сигурни, че разполагаме с достатъчно огнева мощ! — Очите й опипаха лицата на двамата мъже, сивкави под светлината на йодните прожектори. — Окей, да тръгваме!

Започнаха да стрелят още преди да изскочат от другата страна на лъскавия самолетен корем. Джипът беше по-близо, отколкото очакваха, до ушите им долетя пукането на карабините, което идваше от веригата войници в южния край на пистата.

— Никога няма да успеем да изправим тази стълбичка! — отчаяно извика Ръсел.

Тори светкавично прецени, че има право.

— От тук! — изкрещя тя и се понесе към отворения люк на товарния отсек.

Ръсел сграбчи Естильо и го блъсна към отвора, през това време Тори се обърна и пусна дълъг ред срещу връхлитащия джип. Ясно видя как един от войниците вътре извика и се люшна назад. Продължи да стреля, докато се увери, че и Ръсел е във вътрешността на самолета. После пусна един последен ред, скочи след него и затръшна вратичката.

Куршумите затропаха по обшивката с яростна интензивност, сякаш навън се беше разразила буря с градушка.

— По дяволите! — изръмжа Тори, разбута спътниците си и насочи лъча на фенерчето към малък люк, очертал се на тавана на товарния отсек. Нямаше време да си играе с ключалката. Извади револвера, прицели се и натисна спусъка. Капакът отскочи, товарното отделение се изпълни с електрическа светлина. Тори подскочи и изчезна в процепа, Ръсел и Естильо я последваха.

Затичаха към кабината. Самолетът беше празен и тя отправи кратка благодарност към Бога за този късмет. Хвърли се на пилотското място и започна да включва навигационните уреди.

— Не съм сигурна дали ще излетим — промърмори, без да се обръща конкретно към никого. — Но вдигнем ли се във въздуха, всичко ще бъде наред...

Ръсел зае мястото на втория пилот и започна проверка на предстартовия списък. Моторите равномерно забоботиха. Всичко изглеждаше наред, проблем създаваше единствено стрелбата на войниците отвън.

— Тръгвай! — нареди Ръсел, без да отделя поглед от контролните уреди. Тежкото туловище се размърда, самолетът тронаво се отлепи от мястото си и се насочи към пистата. Ръсел добави газ, стабилизира оборотите и започна да придърпва командния лост. Тори правеше същото. Машината подскочи и колелата ѝ се отлепиха от пистата. Набра височина ѝ направи лек завой. Далеч долу остана liano пегго със своя чудовищен кокаинов град, неизвестния, но могъщ и коварен враг, съумял да организира умната контрабанда, наречена „мека опаковка“...

КНИГА ВТОРА

ЗДРАВАТА МАШИНА

*По мое мнение нашият век се
характеризира със съвършенството на
средствата и неясно поставените цели.*

Алберт Айнщайн

ШЕСТА ГЛАВА

Москва, Звездното градче, Архангелское, Токио

Следващата среща на Ирина с Наташа Маякова беше лице в лице. Наташа имаше собствена школа за актьорско майсторство, в която работеха четирима инструктори, а самата тя водеше занятия един път седмично. Ирина се записа именно в нейната група.

Естествено, трябваше да се подложи на първоначално прослушване. Но това не ѝ създаде особени проблеми, тъй като постоянното балансиране между Валери и Марс неусетно я беше превърнало в актриса, при това доста добра. Откри, че не изпитва сценична треска. Избра откъс от „Три сестри“ на Чехов — това ѝ се струваше особено подходящо за случая. Вероятно беше чела добре, тъй като на следващия ден я уведомиха, че е приета в класа на Маякова.

Групата се състоеше от шест жени. Събираха се в една прашна задна стаичка на новия Московски театър, който Ирина харесваше далеч по-малко от стария.

Записа се под друго име, разбира се. Целта ѝ беше да разкрие естеството на отношенията между Валери и Наташа Маякова, а след това да го използва срещу него и да измъкне информацията за „Бялата звезда“, от която се нуждаеше Марс. В групата се представи като Катя Бороская, а Марс с удоволствие ѝ предостави фалшивите документи, необходими за записването. Не я попита защо са ѝ необходими тези документи, а и тя не му каза. Все още беше много рано.

— Искам да се чувстваш като свободен агент — подхвърли ѝ той.
— Имам ти пълно доверие.

На първата лекция Наташа Маякова им каза, че този клас не би бил възможен без перестройката. Каза го с гордостта на момиченце, на което са разрешили да закъснее чак до полунощ. Ирина намери думите ѝ за противно наивни и дори опасни.

— Тук ще изучаваме творчеството на известни американски драматурзи като например Едуард Олби — продължи Наташа. — Избрах него, тъй като в пиесите „Малката Алис“ и „Деликатно

равновесие“ ясно се усеща влиянието на Чехов. Екзистенциалистичният ужас на героите на Олби се доближава до онова отчаяние, което присъства в „Три сестри“ и „Вишнева градина“. И двамата прекрасно владеят динамиката на инерцията, магическото ѝ влияние върху публиката.

Наташа поиска от ученичките си сами да извършат „студения прочит“, после добави:

— Предпочитам този метод, тъй като възнамерявам да ви хвърля в дълбоката вода без никакво предупреждение...

Избра две от тях да четат откъси от „Кой се страхува от Вирджиния Улф“, едната се оказа Ирина. Падна ѝ се ролята на Марта — същата, която беше гледала в един малък авангарден театър на Кеймбридж, при това в изпълнение на Елизабет Тейлър. Спомни си как седеше в затъмнения салон сред американските студенти, а душата ѝ се изпълваше с невероятното чувство за пълна свобода... Усети миризмата на пресни пуканки, отново изпита чувството, че плува гола в кристалните води на планинско езеро... После пред очите ѝ се появи изразителното лице на Елизабет Тейлър, реалността се стопи и стана далечна, далечна...

Часът свърши, Наташа Мякова я помоли да остане. Ирина моментално застана нащрек, имаше чувството, че е разкрита и ще се наложи да мине в защита.

— Имаш ли време за чаша чай? — попита актрисата, когато останаха сами.

Беше доста късно и се принудиха да слязат в нощния бар на хотел „Метропол“ — едно от малкото московски заведения, което беше отворено след полунощ. Московчани обичаха да идват тук, тъй като преди години хотелът е бил любимото място на Ленин — в просторните му зали титанът на революцията изнасял своите пламенни беседи. Днес обаче хотелът изглеждаше стар и занемарен, позлатата по стените отдавна се беше напукала и плачеше за обновление.

Поръчаха, после Наташа се облегна назад и започна:

— Катя, искам да си поговорим, тъй като бях впечатлена от начина, по който четеш Олби... — разбърка захарта в чашата си и някак разсеяно добави: — Финландска... Неотдавна научих, че внасяме дори захар... Не мога да разбера защо в тази страна никога

няма достатъчно захар, а млякото е рядко срещан лукс. Къде изчезват огромните количества, които се произвеждат? Говори се, че „Бялата звезда“ отвлича камиони и цели влакови композиции, но според мен това са само слухове.

Ирина замълча, правилно преценила, че Наташа не търси отговор на въпросите си, а просто разсъждава на глас. Същевременно не я изпускаше от очи. Наташа беше истинска красавица: руса, синеока, с динамични черти на лицето, което би било агресивно, ако не беше меко очертаната уста. Ирина мразеше това лице.

— „Кой се страхува от Вирджиния Улф“ е трудна пиеса — продължи Наташа, отпи глътка чай и сбърчи нос. — Слаб е, такъв трябва да предлагат само на туристите. — На лицето ѝ се появи приятелска, някак срамежлива усмивка, която накара Ирина да потръпне от изненада. — Героите също са особени, някак прекалено американски... — замълча, сякаш се колебаеше дали да продължи, после тръсна глава: — Но ти се справи с Марта много добре, бих казала — дори отлично...

— Благодаря — отвърна Ирина. В душата ѝ се промъкнаха гняв и ревност, предизвикани от свободното поведение на актрисата, която очевидно можеше да се справи с всякаква ситуация.

— Несъмнено си усетила, че Марта се нуждае от известна доза вътрешен гняв, който — като чайник, забравен на печката, всеки миг може да се възпламени... — Наташа вдигна глава към Ирина, паузата беше точно премерена, както се полага на добър актьор. — Но у теб се долавя истински гняв, Катя... В душата ти бушува океан от ярост и именно той ти позволява да изградиш реалния образ на Марта... Точно за тази ярост искам да си поговорим. Питам се дали съзнаваш, че си безнадеждно затънала в нея?

Ирина не знаеше какво да отговори. Понечи да приеме думите на Наташа като обида, но после си спомни за натрапчивия кошмар от сънищата си, за насечената от решетки луна... От него излизаше с цената на огромни усилия, събуждаше се с главоболие и световъртежи. Възможно ли е това състояние да се дължи на яростта? Погледна Наташа Маякова с ново подозрение. Просто защото дори дългогодишните ѝ приятелки не бяха ѝ задавали толкова интимен и обезпокояващо точен въпрос...

— И това ли е част от идеите ти за перестройката? — язвително попита тя.

Наташа се засмя, на лицето ѝ отново се изписа онази очарователна свенливост, която объркваше Ирина.

— О, не — отвърна с въздишка тя. — Това са пълни глупости. Говоря ги просто защото моите ученици очакват нещо от този сорт... То им помага да се отпуснат.

— Опасни глупости! — натъртено рече Ирина и мрачно поклати глава.

— Така ли? С какво са толкова опасни?

— С това, че внушават заблуди. Че трябва да сме доволни, защото са ни позволили да тичаме без каишка из градината...

— Какво лошо има в това?

— Всичко! — тръсна глава Ирина. — Въпросът не е в каишката, а във факта, че все още ни третираат като палета. Джаф, джаф!

Наташа поръча водка и „закуски“ — чиния с типични за Русия мезета. Проговори едва когато отново останаха сами:

— Олга, Маша и Ирина — трите Чехови сестри, часове наред мечтаят как един ден ще заминат за Москва... Не го правят, разбира се. А ние чак в края на пиесата разбираме, че всъщност живеят само на няколко километра от столицата. Мисля, че точно това състояние имаш предвид...

Ирина отново изпита желанието да се разкрещи, да скочи на крака и да попита: „Какво правиш с Валери Бондасенко? Следобед ли го чукаш, преди репетиция? Или споделяш леглото му нощем, когато мен ме няма?“

„Невъзможно! Чудовищно! Но защо мисля само за това?!“ Запази самообладание с цената на огромни усилия, неволно си даде сметка, че отново е на ръба на нервната криза. Тръсна глава да прогони мрачните мисли и каза:

— Колко си самодоволна, Господи! Убедена си, че знаеш каква си, че знаеш точно какво вършиш! Ръководиш малката си театрална школа с твърдото убеждение, че по този начин допринасяш за статута на жените в нашето общество. Но на практика се заблуждаваш, при това много дълбоко!

Ти си част от системата, точно както КГБ. Дори си по-опасна, защото всеки знае с какво се занимава КГБ. Докато ти се представяш

за нещо, което не си... Подкрепяш системата с твърденията, че твоите ученици са свободни, внушаваш им, че за новия си статут трябва да благодарят именно на системата. Какво на практика е твоето послание? Не се оплаквайте, бъдете доволни, вършете това, което ви се казва! Вижте колко сте добре, колко сте свободни! Пълни глупости, драга!

— Предполагам, че ще искаш да напуснеш групата ми — въздъхна Наташа и довърши чая си.

— Нищо подобно. Мога да търпя глупостите, стига действително да овладее актьорското майсторство.

— Няма да са ти необходими кой знае колко уроци — отбеляза Наташа, докато им поднасяха водката и мезето.

Хапнаха и пийнаха, над масата се възцари мълчание. Ирина внимателно оглеждаше чуждестранните туристи, особено облеклото им. Винаги беше мечтала за хубави дрехи. Все още помнеше как се отби в един магазин за галантерия в Бостън и поиска да премери изящното копринено боди, което видя на витрината. Никога нямаше да забрави приятното, почти еротично чувство, което я обзе при докосването на божествената материя. Хвърли скрит поглед към Наташа и изведнъж изпита непреодолимо желание да сподели декадентските си мисли с нея. Душата ѝ болезнено се сви, искаше ѝ се да се разтвори към света, към близки хора...

— На сцената се стремим да правим разлика в персонажите — меко промълви Наташа. — Разликата между главните и второстепенните роли... Тази вечер ти доказа, че имаш талант за това...

Каза го с такава топлина и сърдечност, че Ирина без да иска промълви:

— Извинявай...

— Няма за какво — въздъхна Наташа и избърса устните си с книжна салфетка. — Предполагам, че напълно заслужавам упреците ти... От студентските години насам не бяха ме кастрили така безжалостно... Моят преподавател беше гениален актьор, но в класната стая — истински садист. Обожавах го, почти припаднах от радост, когато ме прие в групата си. После само ревах... Нощем се мятах в леглото, в главата ми кълтеше безпощадната му критика. Бях готова на всичко, за да получа дори една-единствена похвала...

— И получи ли я? — попита Ирина.

— Да, макар и по косвен начин — отвърна Наташа и поръча по още една водка. — Станах завършена актриса. Той искаше от мен само това, нищо друго... Веднъж призна, че само у мен виждал истински заложби, другите студенти били безлична маса... И правеше всичко възможно да развие тези заложби.

— Като те е карал да страдаш?

— Като ме принуждаваше да надникна в душата си, да потърся скъпоценната искра в дълбините ѝ... — Наташа замълча, докато келнерката заменяше празните чаши с пълни, после леко поклати глава: — Знаеш ли, Катя, аз бях сираче... Израснах в държавно сиропиталище. В душата ми тежеше огромна буца лед, изпитвах силен гняв, но не знаех срещу кого... Не знаех дали родителите ми са мъртви, или просто са ме захвърлили. Но и в двата случая ги мразех — просто защото не са край мен... Тази омраза ме разяждаше отвътре, растеше като тумор...

Откъде съм се появила? Кой са майка ми и баща ми? Имам ли дядо и баба? Въпроси, на които повечето хора имат отговори. Толкова обикновени, че никой не им обръща внимание. Но за мен те бяха грозна язва, бяха недъг, който никаква протеза не може да замени... Бях различна от другите, бях аутсайдер... Никога не забравях това. Особено тежко беше по време на ваканциите, когато всеки се събираше с близките си. Ядяха, пиеха, смееха се... Просто бяха заедно... — дълбоко концентрирана, Наташа сякаш беше забравила за съществуването на Ирина. Ирисите на очите ѝ станаха някак тъмни и безпомощни. — Помня всичко, дявол да го вземе! Проклятието на актьора е, че никога нищо не забравя!... — пръстът ѝ леко докосна ръба на чашата. — Когато бях малка, страшно много ми се искаше някой да ми пее приспивна песничка... Може би майка, запомнила простите думи на песничката от своята майка... Може би баща, който да ме сложи на коляното си и да ми разказва приказки за вълци и призраци, за царски дъщери...

Ръката ѝ блъсна чашата с такава сила, че водката се разля по покривката.

— Остави я! — дрезгаво заповяда тя, видяла как Ирина се опитва да попие мокрото петно със салфетката. — Важното е да знаеш, че е тук... Като спомените!

В очите ѝ блестеше мрачна, дори отчаяна решителност. Сърцето на Ирина, се сви. Странно, помисли си тя. Хората често се оказват съвсем различни от това, което мислиш за тях. Наташа изглеждаше толкова щастлива в прегръдката на Валери, толкова самоуверена на сцената! А сега — на ръба на отчаянието и с просълзени очи — признава, че е самотна и нещастна... За миг Ирина забрави омразата си, заряза ролята, която играеше.

— Добре ли си? — попита загрижено тя и се наведе над масата.

— Какво те кара да мислиш, че не съм? — сопнато отвърна Наташа.

— Гледаш така, сякаш искаш да убиеш някого.

— Интересно... — проточи Наташа. — Същото си помислих и аз за теб, когато четеше репликите на Марта...

— Така ли? — стреснато я изгледа Ирина и неволно потръпна. „Господи, нима е възможно?! Появих се с намерението да унищожа тази жена, а сега изведнъж разбирам, че бихме могли да бъдем дори приятелки! Сигурна съм, че ще ме разбере правилно, ако ѝ кажа какво съм изпитала в Бостън! Наистина ще ме разбере и едва ли ще тича да ме натопи в КГБ за еретичните мисли! Господи, нима нещастieto наистина обединява хората? Животът понякога предлага изненади...“ — Мисля, че ще изпия още една водка — меко промълви тя.

— И аз — кимна Наташа. — Но този път ще поръчаме старка, искаш ли? — имаше предвид една особено силна разновидност на руската водка.

Изпиха по две чашки старка, хапваха от мезето. Мълчаха, но в това мълчание вече се усещаше една особена, успокояваща интимност.

— Знаеш ли, Катя — въздъхна най-сетне Наташа. — Пожелах да се срещнем насаме, защото като те гледах как четеш репликите на Марта, виждах себе си... Сякаш бях изправена пред вълшебно огледало, което ме връщаше в миналото. Признавам, че успя да ме разтърсиш здравата! Трябва да опозная това момиче, рекох си... Нямам семейство, нямам близки... Защо да не се опознаем? Може пък да станем приятелки, да прекараме и Великден заедно...

— Не си омъжена, така ли? — попита Ирина. Въпросът ѝ беше по-скоро отражение на това, което би попитала в случай, че Наташа се окаже семейна: „Имаш си мъж, защо тогава спиш с Валери?“ Изпита остра нужда от яснота и сигурност, даваше си сметка, че контактът с

Наташа прилича на пътуване с лодка в бурно море. Всяко разклащане на вълните намаляваше сигурността ѝ, тласкаше я навътре, към тайнствените изумрудени дълбини...

— Работата е там, че винаги съм се оказвала прекалено красива, за да се получи нещо сериозно — усмихна се Наташа. — Мъжете се лепят за мен като мухи на мед. А аз така и не успях да разбера дали виждат у мен нещо друго, извън физическата красота... Те откликват единствено на лицето, на тялото ми... Аз си зная, че притежавам и други качества, но дали го знаят те? На този въпрос така и не успях да получа отговор...

— Но на твоето място аз бих помислила за семейство — отбеляза Ирина. — Самотна си, а на света все пак има и свестни мъже...

— Трудно ми е да приемам мъжете именно защото съм самотна — въздъхна Наташа. — Искам всичко да е безупречно, всичко да е свършено... Ами ако съпругът ме напусне? Ами ако аз реша да го напусна? Страхувах се от повторението на това, което бяха сторили моите родители, направо се парализирах при представата за нещо солидно и постоянно... Мисля, че не вярвам в искрените отношения между половете...

— Признавам, че и аз не вярвам — въздъхна Ирина. — Мъжете са мръсници!

— Но не можем без тях, нали? — погледна я съучастнически Наташа. — Понякога си мисля, че ги искаме именно защото са мръсници — засмя се, този път към смеха ѝ се присъедини и изненаданата Ирина.

Помисли за Валери и сякаш нож прониза сърцето ѝ. Отново си представи усмихнатата и очевидно щастлива Наташа, хванала го под ръка на улица „Горки“. Следеше ги от известно време насам и вече знаеше, че се срещат поне два пъти седмично. Защо ще го правят, ако не са любовници?

Или Наташа лъже, или Валери — лукавият и хитър Валери — е хвърлил примката си върху нея и иска да я използва по начина, по който използваше самата Ирина. Кое е по-вероятно? Не ѝ беше трудно да открие отговора на този въпрос...

Два пъти в седмицата Марс Волков напускаше кабинета си, качваше се в черната чайка и заминаваше за Звездното градче — модерния жилищен комплекс на съветските космонавти.

В това нямаше нищо необичайно, тъй като беше народен представител на Голяма Москва, която включваше и предградията. А самото Звездно градче имаше голямо политическо значение в Конгреса на народните депутати.

Посещенията му се отличаваха с обичайната показност, поведението му беше като на кинозвезда: раздаваше усмивки и ръкостискания, стараше се да очарова всички: бюрократите, които управляваха миниградчето, служителите от службата за поддръжка, които си въобразяваха, че го управляват; учените, които си въобразяваха, че управляват техническите служби, и накрая — самите космонавти, които го населяваха...

Всички жители на Звездното градче бяха доволни да го видят там, с изключение на един. Но Марс ходеше два пъти седмично там именно заради него и му отделяше почти цялото си време. Ръкостисканията с бюрократите, ослепителните усмивки, предназначени за техническия персонал, компетентните, но не особено любопитни въпроси към учените и потупването по гърба на космонавтите приключваха сравнително бързо, след което идваше ред на истинската работа. Разпитите.

Героят от злощастната мисия „Один-Галактика II“, единият от двамата жители на планетата, направили опит да стъпят на Марс, разполагаше с отделна сграда в Градчето. Тя беше напълно самостоятелна, град в градчето, разполагаше със свой собствен батальон от учени, теоретици, лекари, лаборанти и охрана. Приличаше на крепост. Изясняването на причините за провала на мисията „Один-Галактика“ беше възложено на Марс — една трудна и отговорна задача. Двадесет месеца след нещастиято разследването продължаваше, резултати все още нямаше. Едно дълбоко секретно разследване.

Сградата на Героя беше на четири етажа. В приземието бяха разположени генераторите, които захранваха цялата сложна и разнообразна апаратура. Първите два етажа бяха запълнени с лаборатории и камери за изпитания, медицинският екип имаше задължението да следи физическото състояние на Героя и два пъти на

ден го подлагаше на щателни прегледи: пулс, дишане, ЕКГ, ЕФГ, стресови фактори и всичко останало. Последните два етажа бяха отредени за личните нужди на Героя, доколкото ги имаше.

Подлагайки се на сложните процедури за сигурност, които сам бе въвел, Марс си помисли, че идва тук вече цяла година, още от самото построяване на сградата. Но Героя продължаваше да бъде загадка за него — такава, каквато беше при първата им среща. Не знаеше защо се получи така. Причините едва ли бяха в Героя — той приемаше разпитите с желание, а понякога дори и с нетърпение. Въпреки това обаче Марс нямаше никаква представа за това, което става в главата му, не знаеше как се чувства, какви мисли го вълнуват. Сякаш бяха изстреляли в Космоса едно нормално човешко същество, което е претърпяло някаква странна метаморфоза там, горе, за да се завърне на Земята като представител на друга планета...

Промяната беше огромна.

Разбира се, никой не забравяше травматичния ефект. Той се дължеше както на внезапната и ужасна смърт на човека, с когото беше живял в продължение на дълги месеци и на когото беше поверил живота си по време на опасната мисия, така и на шока от тежките повреди на космическия кораб, на мисълта, че мисията е провалена, на страха, че може би никога вече няма да види Земята... Едновременно с това учените продължаваха да работят и върху един друг вариант. Вариант, свързан с евентуалното въздействие на космическите лъчи, проникнали през скафандъра му. Вариант, плашещ със своята неизвестност.

Всичко това трябваше да се вземе предвид от човека, поел задължението да разпитва Героя. Марс го вършеше педантично, съвестно и внимателно, но резултатите бяха все така незадоволителни.

— Къде е? — попита той, стигнал коридора на последния етаж. Въпросът му беше отправен към Татяна — една от внимателно подобрите компаньонки пазачи на Героя.

— В басейна, другарю — отвърна жената.

— Сам ли е?

— Не, с него е Лара.

Марс кимна с глава. Героя държеше да е заобиколен от жени, а той беше последният човек на този свят, който би го лишил от

желаната компания. Хора като Героя имат правото на избор, поне що се отнася до удоволствията.

Напоследък Героя все по-трудно понасяше твърдата земя под краката си и предпочиташе да е във водна среда. В това нямаше нищо чудно, особено след като учените установиха, че продължителната безтегловност е нанесла необратими поражения не само на мускулатурата, но и на костите му. През последните месеци тялото му видимо се промени. Нищо не остана от стройния и здрав младеж, фигурата му се прегърби, чертите му се разкривиха, превръщайки го в някакъв зловец Квазимодо... Но най-странното беше, че Лара и Татяна не обръщаха никакво внимание на тази уродливост, грижите им за Героя станаха по-пламенни... Още една загадка, която Марс трябваше да дешифрира...

Първо видя Лара — една безупречна фигура, облечена в оскъдно изрязан бански костюм. Просната на ръба на басейна с морска вода, тя беше заета да храни синия делфин. Животното беше пуснато в басейна преди около шест месеца. Първоначално Марс беше категорично против този странен каприз, но Лара успя да го убеди, че Героя се нуждае от компания, която двете с Татяна не могат да му предложат...

В ушите му отекнаха странните звуци, които издаваше делфинът. Приличаха на ритмично потракване, наподобяващо цъкване с език. Преди няколко седмици, късно през нощта, скритите във водата микрофони (видеокамерите бяха безполезни в дълбокия басейн) регистрираха това потракване в два различни диапазона на звука. При последвалата проверка се установи, че Героя се намира в басейна и прави опит да общува с млекопитаещото.

Лара чу стъпките му и се обърна.

— Добро утро, другарю — поздрави го тя и продължи да храни делфина.

Марс отвърна на поздрава и насочи очи към Героя, който се беше отпуснал във водата до делфина. Неволно потръпна, принуден да признае пред себе си, че между човека и животното има твърде много прилики. Подложено на интензивна космическа радиация, тялото на Героя беше гладко и напълно обезкосмено. Пореше солената вода с онази лекота, която е свойствена за хората, израснали край морето. Привързаността му към морската стихия беше толкова силна, че на

даден етап (според рапорта на Лара) сериозно се беше замислил да иска присаждането на ципи между пръстите на ръцете и краката си.

Марс така и не разбра дали намеренията му са били сериозни. Героя обичаше да изразява странни желаяния, охотно разиграваше всички, които следяха състоянието му. Веднъж вече беше побъркал докторите, успял незабелязано да прикрепи сърдечния монитор към тялото на делфина.

Заключението на Марс беше категорично: макар и сериозно пострадал в космическата катастрофа, Героя продължава да демонстрира изключителни умствени способности. Независимо от все по-ярко проявяващите се физически недъзи, мозъкът му работи на високи обороти както преди. Израз на това беше предпочитанието му към водата. Давайки си ясна сметка, че е обект на постоянно наблюдение, Героя бързо беше открил, че басейнът е единственото място, където може да намери уединеше, да бъде далеч от електронните очи на апаратурата.

„Аз съм като Одисей, попаднал в плен на острова на Полифем“, подхвърли един ден той. После, забелязал недоумението върху лицето на Марс, невъзмутимо добави: „Полифем е името на циклопа, победен от Одисей... Ти не се притеснявай от празнотите в познанията си... Напоследък аз просто имам достатъчно време да чета...“

А Марс така и не разбра дали забележката му е искрена, или тежи от скрита ирония.

— Добро утро, Виктор — подвижна той. — Как си днес?

— Гадно — отвърна Героя. — И не ме наричай Виктор. Нали знаеш, че не искам никакви имена тук...

— Няма как — прилекна до парапета Марс. — Нали това е твоето име? — В душата му се промъкна чувство на досада. Все същото, Господи! Все същото!

— Ще ти кажа нещо, което без съмнение ще те изненада — изръмжа Героя. — Няма да клекна пред теб. Преживях ужас, който никой смъртен не е преживявал. Но въпреки това оцелях. Жив съм, разбираш ли? Ето защо нямам никакво намерение да потъна в мрака на нощта, каквото несъмнено е твоето желание. Нямам намерение да ти спестя неприятностите... Моите другари знаят, че съм тук, знаят, че съм жив зад тези стени. Не можеш да ми сториш нищо лошо, не

можеш и да ме убиеш... Защото после ще трябва да се разправяш с тях... С всичките космонавти!

— Имаш един куп привилегии — меко му напомни Марс. — Лара. Татяна. Басейнът. Делфинът. Най-вече делфинът... Аз ти ги предоставих, аз мога да ти ги отнема...

— Аз пък мога да млъкна — отвърна Героя. — Мога да престана да разговарям с теб, а и с всички останали — очите му се спряха върху лицето на Марс. — Е, какво доказахме с всичко това?

Марс извади малка рибка от кофата до себе си и я хвърли във водата. Делфинът го погледна, отвори уста и започна дълга серия от крякане.

Героя отметна глава и избухна в смях.

— Знаеш ли, тя има повече чувство за хумор от всички вас!

— Какво иска да ми каже? — сбърчи нос Марс.

— Името ѝ е Арбат — поясни Героя. — И изобщо не те харесва.

Марс прехапа устни, въръжи се с търпение и попита:

— А казва ли защо?

— Първо — защото не знаеш името ѝ. И, второ — защото ти няма доверие.

Марс въздъхна, душата му се изпълни с отвращение. „Докъде стигнах, Господи, горчиво си помисли той. Да ме карат да си бърбря с някакъв делфин!“ Но едновременно с това съзна, че друг начин да поддържа контакт с Героя просто няма.

— Откъде Арбат е толкова сигурна, че не заслужавам доверие? — направи опит да се усмихне той. — Защо не взема храна от мен?

Делфинът нададе енергични писъци, Героя се усмихна:

— А от Лара ще вземе...

— Жалко — промърмори Марс ѝ сложи една рибка в ръката на Лара. Делфинът подскочи и светкавично погълна храната.

— Трябва да поговорим, Виктор — тръсна глава Марс.

— Добре де, ще поговорим — съгласи се Героя. — Но защо настояваш да ме наричаш Виктор? Казах ти, че не обичам имената...

Без съмнение този мъж е бил изключително красив, въздъхна в себе си Марс. Но нещо необяснимо беше станало с него там горе, в небето. Беше виждал много снимки на Героя, основната част от тях го показваха в навечерието на полета, още преди да бъде спуснат в тясната кабина на „Один-Галактика II“. Този човек тук нямаше нищо

общо с онзи прекрасен, пращящ от здраве младеж. Конфигурацията на черепа и скелета бяха същите, разбира се. Но тялото му беше прегърбено и смалено, а походката му — когато беше в състояние да ходи — наподобяваше походката на деветдесетгодишен старец. Обикновено се придвижваше в инвалидна количка с електродвигател, изработена специално за целта. „Може би това е отговорът на загадката“, въздъхна Марс. Там, в Космоса, Виктор е станал жертва на неизвестен процес, довел до преждевременното му състаряване. Но най-странното беше, че този процес е засегнал само тялото му, докато мозъкът си оставаше все така бриляnten... Загадка, за която Марс нямаше отговор.

— Наричам те Виктор, защото така трябва — рече на глас той. — В това отношение имам специални заповеди — леко се завъртя, очите му останаха заковани върху лицето на отпуснатия върху повърхността на водата мъж. — Но ако от това ще ти стане по-леко, мога да ти го призная: за мен ти не си Виктор, а Героя... С главно „Г“!

— Нещо като военен чин, а?

— Не, аз виждам нещата в друга светлина. Изобщо не те приемам за Космонавт с главно „К“...

— Какво мога да направя за теб днес, Волков? — попита Героя, на когото очевидно омръзнаха дребните заяждания. Делфинът усети промяната в гласа му и моментално застана нащрек. Марс вече беше информиран, че животното реагира и на най-малката промяна в душевното и емоционалното състояние на господаря си. Арбат обърна гръб на Лара и рибките в ръцете ѝ, гъвкавото ѝ тяло се плъзна към Героя, устата ѝ отново подхвана забързаната си песен...

Марс потисна раздражението си. Базисните техники на разпита изискват установяването на ритъм. Успееш ли да накараш обекта да отговаря на въпросите ти — независимо от тяхното съдържание, — ще ти бъде далеч по-лесно да получиш отговорите, които те интересуват.

Но едно е да те прекъсват живи хора по време на упражнения, а съвсем друго — някакво грамадно земноводно. Беше на прага на избухването, но очите му попаднаха върху безизразното лице на Героя и изведнъж разбра, че точно това се очаква от него. Несъмнено човекът във водата познаваше не по-зле от него основните закони на разпита и се готвеше да направи всичко възможно, за да блокира въпросите му.

— Ще ти призная нещо — въздъхна Марс. — Дойдох да ти кажа, че тази малка пиеса ми омръзна до смърт! Имам чувството, че блъскам заключената врата на Вечността, над която пише „Минаването забранено“! Имам чувството, че са ме натикали в Чистилището! Писна ми да се съобразявам със странните ти желания, искам да наричам нещата с истинските им имена. До известна степен ти си тук против волята си, но и аз съм в същото положение. Не съм молил никого за тази задача, нито пък съм особено доволен от факта, че я възложиха именно на мен. Не си мисли, че ми е много приятно да гледам как страдаш, как се скапваш с всеки изминал ден!

— Нима очакваш да приема всичките тези дрънканици? — спокойно попита Героя.

— Това би било наивно — кимна Марс, скочи на крака и методично се зае да изключва всички уреди за подслушване и наблюдение. Върху лицето на Лара се изписа ужас, но Героя го наблюдаваше напълно равнодушно.

Тридесет секунди по-късно до слуха им долетя тропот на обувки, вратата отхвъркна на пантите си и на прага се появиха двама въоръжени пазачи.

— Всичко е наред — успокои ги Марс. — Аз изключих апаратурата, можете да се върнете по местата си.

— И какво ще правим там? — попита един от членовете на медицинския екип, надникнал зад гърба на охраната. — Без показанията на уредите нашето присъствие тук е напълно безсмислено...

— Тогава идете да обядвате — предложи Марс. — Или просто се разходете. Навън е прекрасен пролетен ден, възползвайте се...

— Надявам се, че имате разрешение за това, което вършите — обади се втори лекар. — Защото последиците ще бъдат много сериозни!

— Махайте се по дяволите! — изведнъж кресна Марс. Стреснати от необичайното му избухване, хората на вратата побързаха да изчезнат.

Настъпи тежко мълчание.

— Искам Лара да остане — обади се най-сетне Героя.

— Добре — кимна Марс.

— Искам да изляза от водата.

Лара пристъпи напред, но Марс ѝ направи знак да остане на мястото си. Наведе се, хвана Героя под мишниците и го изтегли от басейна. Лара отиде да докара инвалидната количка, а Марс взе една хавлия и започна да подсушава голото тяло.

Героя никога не носеше бански костюм, очите на Марс с интерес пробягаха по тялото му. Липсата на окосмение беше странна, но привлекателна. Бяха го измъкнали като парцалена кукла от повредената капсула, а последвалото мускулно възстановяване даде наистина забележителни резултати (за разлика от костите, които бяха необратимо увредени). Гладката му кожа буквално грееше под разсеяната светлина на лампите, цветът ѝ беше сребристосив, като на далечна звезда. Марс за пръв път разбра защо, въпреки деформациите на тялото си, Героя е сексуално привлекателен за Лара и Татяна.

Двамата с Лара го настаниха в инвалидната количка. Жената извади чиста кърпа и я хвърли над слабините му. Героя ненавиждаше дрехите, вероятно защото му беше трудно да се облича и съблича, защото дрехите непрекъснато му напомняха за недъзите...

— С какво име искаш да те наричам? — започна Марс, твърдо решен да проведе разпита си.

— Не зная. Но не ме наричай Виктор. Аз не съм Виктор.

— Разбира се, че не си...

— Какво ще кажеш за Одисей? — лицето на Героя беше все така невъзмутимо. — Обещавам да не ти викам Полифем...

Марс се поколеба, просто защото не беше сигурен дали това не е поредната шега. После кимна с глава:

— Добре. Как си със съня, Одисей?

— Аз не спя — отвърна с готовност Героя. Това беше една от любимите му теми. — Аз сънувам, а това е нещо съвсем различно. Когато човек сънува непрекъснато, той не спи, а живее... Друг, съвсем различен живот, в друго състояние...

Марс вече беше свикнал с подобен вид разсъждения.

— И какво сънуваш?

— Сънувам безкрайния Космос, изпълнен с блестящи звезди... Сънувам невероятните цветове, които видях там, сред звездите...

— Какви са те? Червени, сини, зелени?

— Не мога да ти кажа — поклати глава Героя. — Просто няма такива думи, с които бих могъл да ти ги опиша... На практика това

дори не са цветове в ефимерния смисъл на думата...

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... В тях се съдържа някаква субстанция...

— Каква субстанция? Такава, от каквато е направен космическият кораб?

— Не, нещо съвсем различно...

Настъпи продължителна пауза. Марс хвърли поглед към Лара, която седеше с длани на коленете и внимателно слушаше. Очите ѝ не се отделяха от лицето на Героя. Дали верността ѝ няма да се пропука, неволно се запита той. После побърза да прогони тази мисъл проучвал основно миналото им, отлично знаеше, че може да им се довери. Но все пак изпитваше съмнение, просто такава му беше работата... Едновременно с това съзнаваше, че ако иска да получи някакъв резултат, в никакъв случай не бива да дава воля на параноята си...

Героя прочисти гърлото си и тихо продължи:

— Откакто се свестих, непрекъснато мисля за това... И постепенно стигнах до извода, че съм видял цвета на Бога...

— Защо мислиш така? — погледна го с интерес Марс.

— Защото това се потвърждава от сънищата ми, от лицата на всички хора, които населяват тази планета...

— Лара — извърна глава Марс. — Ти вярваш ли на тези приказки?

— Да.

Героя също се обърна към нея:

— Разкажи му — рече. — Все едно, че му поднасяш един от седмичните си рапорти...

Лара замръзна от смайване, Марс също беше разтърсен. Откъде Героя може да знае за рапортите?

— Нали искаш да наричаме нещата с истинските им имена? — стрелна го с поглед Героя.

Марс тръсна глава и прие предизвикателството.

— Добре — извърна се към Лара той. — Разкажи ми.

— Аз просто му вярвам — тихо рече жената, а очите ѝ се отправиха към леко развълнуваната повърхност на басейна.

Преди да зададе следващия си въпрос, Марс направи някои съпоставки.

— Може би сънищата ти казват, че си самият Бог? — вдигна глава той.

Устните на Героя се разтеглиха в лека усмивка, очите му иронично проблеснаха.

— Аз не съм луд, Волков — тихо каза той. — Намеците ти в тази посока са безплодни и, бих казал, глупави...

— Оттеглям ги — решително отвърна Марс, преценил, че е по-добре да признае малкото си поражение. — Но сам разбираш, че бях длъжен да ги направя, нали?

— Питам се защо — изгледа го продължително Героя. — Нещата не са чак толкова тайнствени, макар да съм готов да се обзаложа, че ТИ ги приемаш за такива... Има само един начин да придадем някакъв смисъл на този разговор, Волков... Признанието, че и ти вярваш в Бога, също като мен... Не, не се опитвай да го отричаш заради Лара. Няма смисъл, просто защото и тя вярва в Бога... А също и Арбат, ей там, в басейна... По този въпрос сред присъстващите цари пълно единодушие. Освен това Лара ти принадлежи изцяло, тялом и духом... В страна, която отрича капиталистическото чувство за собственост, това звучи особено иронично, нали? Виждам, че устните ти мърдат, Волков. Какво има? Защо не говориш? Аха, това е ерес, така ли? Добре. Значи и двамата обладаваме еретични мисли. Виждаш ли? Не си по-различен от мен, макар че не очаквам да си го признаеш...

Очите на Марс пламтяха. Сякаш искаха да проният черепа на Героя, да изгорят тайнствената космическа зараза, настанила се в главата му.

— Всички ние чувстваме присъствието на Бога — продължи Героя. — Именно това присъствие ни обединява в този момент... Четири безкрайно различни живи същества... А може би точно нашата вяра в Него ни е събрала тук...

— Не искам да говорим за Бога — обади се Марс.

— Веднага сменяме темата — иронично се усмихна Героя. — Не бих допуснал да изпитваш душевен дискомфорт... — лицето му мрачно се разкриви. — Но преди това ще ти кажа още нещо... Открих основната ти слабост, Волков...

Марс усети как устата му пресъхва от непонятно чувство за срам. Прииска му се чаша вода, но не посмя да помоли Лара, страхувайки се от присмеха на Героя.

— И каква е тя? — объркано смотолеви той.

— Всичко е много просто — усмихна се Героя. — Ти нямаш представа какво е станало с мен там, горе, нали? Затова, каквото и да ти разказвам, ти не можеш да го отхвърлиш — просто ей така... Дори това да е най-голямата небивалица, Волков! Аз не се мисля за Бог, но в определен смисъл действително съм такъв, особено за теб... Защото не знаеш абсолютно нищо за мен!

— Ти си човек, също като мен — направи опит да се овладее Марс. — И двамата сме обикновени човешки същества — но в гласа му липсваше убеденост.

— Ние с теб приличаме на испански цигани, Волков — продължаваше да се усмихва Героя. — Перчим се един срещу друг... Като на дуел, вързани за двата края на двуметрово въже... Но и двамата нямаме ножове — традиционното циганско оръжие. Затова отчаяно се борим да измислим нов начин, с чиято помощ да постигнем победата... Резултатът е равен, никой не може да вземе предимство... — усмивката му се разшири и стана някак жестока. — Или вече не е така? Нима си открил начин да ме победиш? Нима нашият дуел ще се превърне във война на надхитряне?

— Ние не сме противници — поклати глава Марс. — Не зная защо мислиш, че аз съм ти враг...

Героя не отговори, очите му бяха насочени към Арбат.

— За какво си говорите с делфина? — внезапно попита Марс.

— С Арбат — поправи го Героя.

— Добре, с Арбат...

— Обсъждаме тайните на Вселената — промълви Героя, без да откъсва очи от делфина. — Сложността на съществуването, разнообразието на познанието... Но най-вече тайнството на смъртта...

Марс хвърли озадачен поглед към Лара, но тя гледаше право пред себе си. Изведнъж изпита чувството, че губи ориентация. „Какво става тук, запита се той. Един от присъстващите очевидно е луд, но защо не мога да разбера кой е той?“

— Какво стана там, в Космоса? — смени тактиката той. — Връзката с „Один-Галактика“ беше прекъсната и точно тогава стана нещастieto... Зная, че оттогава изтече доста вода, но...

— Не и за мен — прекъсна го Героя. — За мен всичко изглежда така, сякаш се е случило вчера.

— Разбирам, че определени обстоятелства НАИСТИНА изглеждат така, сякаш...

— Случи се вчера! — повтори Героя, вдигна ръце и ги уви около въображаемо кълбо над главата си. — Защото аз се научих да боравя с времето така, както вие боравите със светлинните лъчи...

Продължаваше да казва „вие“, вместо „ние“ — сякаш се беше изключил от състава на човешкия род.

— Изтекоха петнадесет месеца откакто излязох от комата, нали? Колко пъти си ме питал, какво е станало и колко пъти съм ти отговарял?

„Безброй, призна в себе си Марс. Но бедата е там, че никой не ти вярва...“

— Отговори ми пак — рече на глас той. — Въпреки всичко...

— Пак или още един път? — попита Героя.

Размениха си напрегнати усмивки, после Марс бавно осъзна, че Героя ще се окаже прав. Отношенията им наистина се превръщаха във война на надхитряне. Трябва да бъде сигурен, че не той ще бъде победителят в тази война, зарече се мислено.

— Пуснахме модулните компоненти за кацането на Марс в орбита, точно според инструкциите — започна Героя. — Всичко вървеше по план, двамата работехме в чудесен синхрон. Вече се намирахме извън гравитационното притегляне на Луната. Трябва да призная, че бяхте прави да ограничите бройката на екипажа. Десет души нямаха никакви шансове да се справят с първоначално замисления огромен модул. Дори силно смалената версия беше трудна за нас двамата, тъй като компонентите ѝ бяха изстреляни с отделни ракети — носители...

В крайна сметка успяхме и насочихме кораба в траектория към Марс — втората фаза на мисията. Луната беше невероятно близо, струваше ни се, че можем да я докоснем с ръка... Неусетно се превърнах в невръстното хлапе, което гледа небесното светило от прозореца, на стаята си и се пита какво ли има там... Но аз вече знаех какво има там и неволно потръпвах от ужас... На практика ми прилошаваше от гледката, изпитвах онова усещане, което вероятно е изпитвал Мойсей при вида на опожарената гора... Грешах, разбира се. Това чувство щеше да се появи доста по-късно...

Потъвахме все по-дълбоко в необятния Космос. Марс мигаше в далечината като огромен червен фар — опасен, но привлекателен... Спяхме мъртвешки сън... Бяха ни предупредили, че това е естествено при една мисия, която ще продължи цели три години. През деня се чувствахме смъртно уморени. Постоянната връзка ви позволяваше да знаете точния час на събуждането, а също и този на лягането... Най-странното беше, че изобщо не сънувах. Споделих този факт с психиатрите, но те не ми повярваха. Просто защото медицината има твърди доказателства за обратното. Според показанията на вашите уреди, аз редовно съм имал съновидения. Психиатрите твърдяха, че съм сънувал, но не помня какво... Може би действително съм имал известно движение в очните ябълки, но не сънувах! Още от малък помня всичко, което ми се присънва, затова съм толкова сигурен... Но в Космоса престанах да сънувам, вероятно защото сънувах най-малко...

Психиатрите твърдят, че обръщам прекалено голямо внимание на сънищата. Казват, че съм пристрастен към тях. Но на фона на това, което се случи горе, аз съм сигурен, че сънищата нямат абсолютно никакво значение... Зная какво си мислите — че съм се заблудил относно това, което се случи по време на аварията, или че най-безсрамно ви лъжа... Иначе отдавна да сте престанали да ме разпитвате и да ме държите под ключ... Зная как се чувствате... Просто мразите загадките, готови сте да обърнете Земята, за да ги разрешите...

Героя изведнъж избухна в див смях, сълзи се затъркаляха по бузите му.

— Господи, всичко е толкова смешно! — изстена той. — Не зная какво ми става... Преди старта не се отличавах с кой знае какво чувство за хумор... Може би го придобих след дългото висене между рая и ада...

Марс изпита непреодолимо желание да разкъса тежката тишина, увиснала над главите им след тези думи.

— А какво стана с Грегъри? — попита той.

— Никакви имена! — гневно изрева Героя. — Предупредих те вече, дяволите да те вземат! Но ти си арогантно копеле и винаги вършиш това, което си намислил! Махай се от тук, по дяволите!

— Извинявай — смотолеви Марс. — Просто забравих...

— Забравил си, как ли не! — изръмжа Героя, извърна се към Арбат и двамата започнаха да си разменят странни, кресливи звуци.

Марс погледна към Лара. Лицето ѝ беше спокойно, но леко смръщено. Дали в него няма неодобрение, запита се Марс.

Реши да опита отново:

— Как ще наричаме мъртвия ти партньор? — попита той, изчака малко, после добави: — Одисей, чуваш ли ме?

— Менелай — отвърна Героя, без да отмества очи от Арбат.

— Добре. Какво стана с Менелай?

— Умря — неочаквано бързо отвърна Героя. — Беше навън. И двамата бяхме в скафандри, но аз все още бях във вътрешността на кораба... Типичен нещастен случай, такива са предвидени в инструкциите. Всичко беше наред, после изведнъж... — замълча, тишината отново легна като тежка мантия върху плещите им. Гърбът му леко потрепна, после мрачният разказ продължи: — Според мен ни връхлетя някаква странна буря... Сякаш милиони ситни метеорити ни обляха с невидим душ... Чух някакъв неприятен звук — все едно, че някой хвърля шепи пясък върху корпуса... После чух гласа му... Беше тънък и напрегнат, веднага разбрах, че се е случило нещо лошо... Наложих шлема и побързах да изляза извън кораба...

Гледката беше страшна. Неговият шлем беше разкъсан от космическата буря. Висяхме в сянката на кораба, наоколо имаше странно сияние. Не идваше от звездите... Тяхната светлина е ярка. Именно на светлината на това... хм... странно сияние аз видях какво беше станало с него... Визьорът на шлема му беше пръснат от космическия пясък или Бог знае от какво... Нима някой може да знае истината? Това със сигурност не сме ние...

Въздухът отдавна беше излетял от скафандъра му. Когато стигнах до него, вече беше вкочанен, увиснал като новородено на пъпната си връв... Въртеше се бавно, широко отворените му очи гледаха право напред... Не зная дали мога да опиша точно ужасната гледка, която представляваше... Но... Той се усмихваше! Въпреки отоците и контузиите върху разкривеното си лице, той се усмихваше! Стигнах до него, прекратих въртеливото движение на скафандъра и го завлякох обратно във вътрешността на кораба. Беше мъртъв, с нищо друго не можех да му помогна...

После разгледах лицето му отблизо. Очите му бяха страшни, сякаш нещо го беше ослепило. Отначало помислих, че това е следствие от космическия прах, но после промених мнението си. Оказа се, че са засегнати единствено очите, останалата част от лицето му беше непокътната...

Във въздуха отново се възцари тежка тишина. Марс изчака колкото може, после попита:

— Какво стана с очите на Менелай? Какво видях в тях?

Главата на Героя безсилно клюмна.

— Има ли смисъл да продължавам? — мрачно попита той. — Няма да ми повярваш, просто защото ще вляза в остро противоречие с вашата наука...

— Не е така — поклати глава Марс. — Съдебномедицинската експертиза не влиза в противоречие с разказа ти. Аутопсията на Менелай не доведе до категорични заключения. Труп като труп, нищо необичайно за отбелязване... Сякаш някой предварително го беше почистил от евентуалните улики. Много въпроси останаха без отговор. Каква е причината за смъртта? Защо скафандърът му е показал дефект? Какво се е случило в онези решителни минути, през които той е бил извън кораба, а ти все още си бил вътре? Сигурни сме само в едно: нещастieto е причинено от неизвестен за нас космически разум. Доказателство за това е фактът, че по време на инцидента блокира цялата телеметрична апаратура на борда. Останахме глухи и слепи, причините са неизвестни...

Героя се изправи в инвалидната количка и глухо промълви:

— Казах ти всичко, което видях.

— Така е — замислено кимна Марс.

— Но никой не ми вярва, нали?

— Честно казано, наистина не е лесно да се повярва на твоята история... Да, доста хора считат, че лъжеш или пък просто нямаш точни спомени от момента на трагедията...

— И ти ли си сред тях? — втренчено го погледна Героя.

Това е решителният миг, въздъхна в себе си Марс. При всеки разпит настъпва моментът, в който махалото тръгва в обратна посока — психологически най-благоприятният момент да превърнеш врага в приятел... Много са причините, които го обуславят: обектът иска да сложи край на своята изолация, не е в състояние да прави разлика

между истина и фантазия, или пък просто не може да анализира собствените си емоции. Но Героя е далеч по-силен и умен от средностатистическия обект на разпит. В неговия случай се стигна до фаталния въпрос, просто защото Марс му позволи да надникне в собствената му душа. Героя има нужда от сродна душа, от някой, който е различен от Лара и Арбат.

Марс моментално разбра, че Героя би усетил всяка неискреност или груба лъжа. Беше уязвим, но тази уязвимост го правеше двойно по-опасен. Марс нямаше намерение да попада в капана, провалил толкова много следователи по света: да стигне до погрешното заключение, че уязвимостта е признак на слабост.

— Честно казано, не зная на какво да вярвам — поклати глава той. — Патологоанатомичните изследвания са безполезни, а онези, които упорито се придържат към научните методи, според мен дълбоко грешат... — вдигна ръце и обърна дланите си нагоре, сякаш да подчертае безсилието. — Мисля, че не лъжеш... Нямах причина да го правиш. В същото време съм твърдо убеден, че всякакви намеци за пропуски в паметта ти са напълно изключени!

— Остава да се самозаблуждавам — подхвърли Героя.

— Както сам каза, никой не знае какво е станало с теб там, горе — поклати глава Марс. — Аз обаче съм сигурен само в едно: никой няма право да отхвърля разказа ти с лека ръка. Ето защо постоянно искам да го повтаряш, ето защо не използвам записи, направени преди месец или година. Искам да слушам теб!

Почти видя как мозъкът на Героя опипва току-що изречените думи. Беше страшно интересно — сякаш наблюдаваше змия, която се готви да погълне жертвата си.

Най-сетне Героя въздъхна и кимна с глава:

— Това го помня до най-незначителните подробности! Беше в очите му, в очите на Менелай... Зениците бяха изчезнали, имаше само ириси — огромни, блестящи ириси. Очите му се превърнаха в цвят... Но какъв цвят! Онзи, който може да се открие между звездите... Цветът на Бога!

— Той ти проговори, нали? — предпазливо подхвърли Марс. — Трупът отвори уста и...

— Не, не! — тръсна глава Героя. — Това няма нищо общо с научната фантастика и филмите на ужасите... Той нито възкръсна,

нито оживя като вампир или зомби... Това беше нещо съвсем друго... Нещо, което трябва да видиш със собствените си очи, за да повярваш... Аз все още не го разбирам, макар че вече петнадесет месеца го разглеждам от всички възможни ъгли: физически, метафизически, философски, религиозни... Това не беше магия, Волков. Аз не съм глупак. Но не беше и илюзия... — Героя напълни дробовете си с въздух и бавно продължи: — Трупът не отвори уста, нито пък ми проговори. Това е истината. Но едновременно с това осъществи контакт с мен. Чрез очите, разбираш ли? Започваш ли поне мъничко да разбираш? Нямах работа с нито една от познатите форми на контакт, включително телепатията. Но в тези очи с невероятен цвят се съдържаше *послание!*

Лара се наведе и стисна ръката на Героя между дланите си. Марс използва паузата и тихо попита:

— И какво беше това послание?

Очите на Героя станаха тъмни, преливащи от напора на чувствата. От устата му излетя груба руска ругатня.

— Господи, какви хора сте вие? — простена той. — Нима нищо не разбирате? Точно това имах предвид, когато казах, че съм увиснал между рая и ада! Получих послание, *но не го разбрах!*

Денят в Архангелское беше чудесен — хладен, ясен, безоблачен. До красивото имение можеше да се стигне сравнително лесно — човек трябва да напусне центъра на Москва по Кутузовски проспект и да поеме по пътя за Минск. При отклонението за Рубльово се завива надясно, пресича се Москва река по моста при Успенское и оттам се поема на югозапад, към самото Архангелское.

Валери Бондасенко използваше именно този маршрут. Веднъж седмично, но в различни дни и различни часове на денонощието. В средата на имението се издигаше величествен дворец, облицован с дървени плочки, изграден в характерния за XVIII век стил „Белведере“, зад него се простираше красив и добре поддържан парк, а още по-нататък светлееше брезова горичка. При хубаво време тук гъмжеше от туристи, които се разхождаха и щракаха с фотоапаратите си.

Посещенията на Валери обаче нямаха нищо общо с удоволствието. Колата му подминаваше Архангелское и поемаше по тесния път, който пресичаше гората на изток, а после рязко свиваше на север.

В далечния край на гората се появи мрачна сграда от гранит и дърво, оградена от висока каменна ограда. Тежките врати на портала бяха отворени и сякаш го очакваха. Той вкара колата през тях и паркира до редицата очукани пикапи, волги и жигулита, на повечето от които липсваха чистачките на стъклата.

Вътрешността на мрачната сграда вонеше на дезинфекционни материали, а отделни места — направо на повръщано... По коридорите бързаха санитарки с бели престилки, всички до една с широки рамене и мрачни лица. Тук-там се срещаха и мъже с палки на кръста, които бавно се разхождаха напред-назад и надничаха през малките зарешетени прозорчета на вратите. Това заведение беше лудница, независимо дали човек ще използва точно тази дума, или ще предпочете някое по-малко обидно определение.

Валери го мразеше. Тук си спомняше за всичко лошо и мрачно, което съществува на този свят. Слабо осветените коридори воняха на дезинфекция и изпражнения, но най-вече на отчаяние. Виновни за това бяха колкото хората от обслужващия персонал, толкова и пациентите. Тези, последните, пристигаха тук по силата на обстоятелствата, хладната утроба на каменната сграда беше последната спирка в живота им. Тук излежаваха присъдата на обществото, без надежда за помилване, без надежда за нищо добро... Никой никога не напускаше това място. Нито пациентите, нито пазачите. Всички до един излежаваха доживотни присъди, невидимите им секрети изпълваха въздуха с тежкото отчаяние на обречените — като отровни газове над огромно и мрачно блато...

Завръщайки се в Москва след посещение тук, Валери неизменно хвърляше дрехите си в най-отдалечения ъгъл на апартамента, влизаше в банята и дълго се търкаше с четка и сапун. Какво ли искаше да смъкне от себе си с помощта на ледената струя?

Мръсотията лесно изчезваше в тръбите на канализацията, но със спомените не беше така. Спомените съществуват самостоятелно, напълно независими от волята на човека. Запален почитател на Юнг, Валери отдавна беше открил, че голяма част от възгледите му се

формират под натиска на онази странна смесица от минало, настояще и бъдеще, която е характерна за всяко живо същество — лепкава и жилава като мрежата на огромен паяк... А в центъра на тази мрежа зловещо проблясва миналото — общо и задължително за всеки човек...

В тази мрачна точка се съдържа и способността (а може би желанието?) на човека да бъде нехуманен по отношение на ближния си. Убийството — заклеявявано от обществото във всички фази на човешката история — все пак си остава едно от най-съкровените желания на индивида. Той най-често прибегва до него по отношение на съседа си, при това в най-тежката му форма — масовото убийство...

Нима бе толкова далеч в историята 1918 година — когато чичото на Валери е бил застрелян в центъра на Киев само защото дръзнал да говори на украински? По онова време президентът на Украйна е бил покорен слуга на Кремъл. Той забранил с декрет украинския език, наричайки го реакционен, креация на гнилата интелигенция и кулаците — онези украински селяни, които неуморно превивали гръб, за да изхранват цяла Русия. По силата на този декрет един от многобройните руски войници в Киев просто насочил пушката си в главата на чичото и дръпнал спусъка. „Не изпълнява заповедта, ваша чест! Наказан, ваша чест...“

Ами баща му? Валери си даваше сметка, че не бива да се замисля върху съдбата му. Ужасната съдба на много хора в тази страна, включително и руснаци...

Тръсна глава и тръгна по окосената трева на поляната. Очите му се насочиха към сенчестата горичка от борове и гъвкави брези, отвъд която беше разположен красивият замък на Архангелское. Защо са тези мрачни мисли?

— Другарю Колчев?

Валери позна гласа на доктор Калинин, окачи пресилена усмивка на лицето си и бавно се обърна:

— Здравейте, докторе.

— Добре направихте, че се отбихте — каза доктор Калинин с тон, който би подхождал на погребален агент. Валери знаеше, че не го прави нарочно, че тонът му е в съответствие с духа, който витае над тази мрачна сграда. Когато човек прекарва голяма част от времето си сред живи мъртъвци, той неволно започва да се влияе от тях.

Доктор Калинин беше млад човек със светла коса и дълбоко хлътнали очи. Валери не знаеше какво провинение го е запратило в това чистилище толкова млад, нямаше и желание да узнае. Въпреки това изпитваше жалост към него.

— Трябва ви повече слънце — отбеляза той и махна с ръка към безоблачното небе. — Ще ви се отрази добре...

— Всичко е от проклетата дълга зима — въздъхна докторът. — Слава богу, че пролетта вече е тук, нещата ще се оправят... — но от мрачното изражение на лицето му беше ясно, че нещата никога няма да се оправят, поне за него...

Валери тикна ръце в джобовете си и тръгна през полянката, изпъстрена с дървени столове. Повечето от тях бяха заети от болните — странни същества, напълно смазани както във физическо, така и в психическо отношение. Зад всеки от тях се издигаше заплашителната фигура на санитар в бяла престилка. Валери инстинктивно искаше да забави мига, в който ще се наложи да влезе в прокълнатата от Бога сграда. Вонята на коридорите ѝ никога не можеше да се забрави, още отсега чувстваше как му се повдига от нея. „Това е положението, докторе, рече си той. Съжалявам, но работното ти място е гадно и кара стомаха ми да се свива... Разбираш ме, нали?“

— Тя е будна — подхвърли доктор Калинин, решил да се докосне до болезнената, но неизбежна причина за посещението му. — Ще се радва да ви види...

„Защо го правя“, запита се Валери. Защо се опитва да спусне булото на илюзията над ужасната истина? После сам си отговори: ясно е защо. Нима иначе доктор Калинин би успял да се примири със собствения си живот, протичащ в тази къща на ужасите? Над лудостта и анархията трябва да бъде спуснато булото на някаква нормалност, колкото и крехко да е то. В противен случай губиш чувство за реалност, полудяваш като всички останали...

Въпреки логичността на това обяснение, Валери нямаше никакво намерение да се подчинява на лунатичните правила, които му се предлагаха.

— Докторе — въздъхна той и забави ход. — Моята дъщеря не се е радвала на нищо в живота си. Тя просто е лишена от способността да изпитва радост, но това за съжаление не ѝ пречи да изпитва отчаяние. Усещам това в мига, в който се приближава към нея...

„Отчетливо усещане, добави в себе си той. Натрапчиво като миризмата на цъфнали рози. Кошмарът, който смущава съня ми...“

— Ако посещенията ви станат по-чести, вероятно и по-леко ще ги понасяте — подхвърли докторът.

Валери се закова на място, ръцете в джобовете му се свиха в юмруци. „Господи, докторе, няма изобщо не ме разбираш, отчаяно се запита той. Нима не можеш да си представиш, че има моменти (като този сега), в които бих ти пръснал черепа, без дори окото ми да мигне?! Разбира се, че не можеш... Иначе едва ли би дръзнал да ми демонстрираш фалшивото си превъзходство. Вярно е, че те съжалявам, но едновременно с това те мразя и в червата! Защото твоята дъщеря е нормална и здрава, докато моята...“

— Идвам, когато ми е възможно — сухо рече той.

— Разбира се, другарю Колчев. Мнението ми беше клинично, в интерес на дъщеря ви...

„Идиот! Нима не знаеш, че дъщеря ми е извън обсега на тъпите ти психиатрични теории?“ Валери с мъка потисна желанието си да избухне. Не можеше да си го позволи дори само защото идваше тук като обикновен гражданин. Другарят Колчев се представяше за обикновен машинист, който познава членовете на Политбюро единствено от снимките им във вестниците... Друг начин нямаше. Прекалено много врагове кръжаха на почетно разстояние около него и дебнеха удобния миг. Научеха ли за болната му дъщеря, те без колебание биха се възползвали от този факт, биха го превърнали в лост, с чиято помощ ще го изхвърлят от властта... „Защо иначе ще я държа тук, в тази мрачна дупка“, запита се с въздишка Валери. После тръсна глава и се извърна с лице към доктора.

— Дъщеря ми не знае кой съм, нито пък й пука дали идвам да я видя, или не... Тя не възприема нищо от заобикалящата я действителност... Мисля, че няма да възразите на това, нали?

— Тя наистина не реагира — кимна доктор Калинин. — Но няма знаем какво става в главата ѝ?

„Гад, червей, плужек! Само като те гледам и ми се повръща! Не, докторче! Няма да ти доставя удоволствието да избухна. При определени обстоятелства дори аз мога да го направя... Но няма, ти си от особено значение за мен. Ти се грижиш за дъщеря ми... Макар и лишена от разум, тя е най-скъпото ми същество на този свят!“

— Прав сте кимна сдържано той. — Човек никога не трябва да губи надежда, нали?

— Това се казва дух! — одобрително се усмихна доктор Калинин. — Почакайте тук, ще я изведем, както обикновено...

— Много любезно от ваша страна — рече Валери. В този миг беше убеден, че, зърне ли безжизненото лице на дъщеря си, с положителност ще се разкреци. — Ценя високо помощта ви...

— Това ми е работата — отвърна докторът и енергично закрочи към своята къща на ужасите.

Валери бавно се насочи към края на поляната, където се издигаше висока, самотна бреза. В основата ѝ имаше грубо скована дървена пейка. Седна до някакъв дългокос младеж, извърнал лице към топлите лъчи на пролетното слънце. На дясната му буза имаше червеникав белег, очевидно по рождение.

— Научихте ли последната новина? — попита младежът, без да отваря очи. — Националистите от „Бялата звезда“ принудили правителството да се откаже от подземните ядрени опити в Семипалатинск...

— Така ли? — проточи Валери. — Аз пък мислех, че това е станало под натиска на природозащитните организации в Казахстан...

— Правителствена пропаганда! — отсече дългокосият. — Това е работа на „Бялата звезда“!

„Бялата звезда“. Където и да отиде, все това име чува... Очите му се насочиха нагоре, към клоните на брезата. Обичаше това място, тъй като дървото му напомняше за родния дом в Киев... А Киев неизменно му напомняше за нещо друго: пушечен изстрел, кръвта на чичо му по паважа, ритникът на руския войник в слабините на все още топлия труп. „Получи си заслуженото, гад!“ Бащата на Валери отваря уста да изкреци, после се овладява и се обръща с гръб. В очите му има сълзи. Беше слушал тази история толкова много пъти, че отдавна вече се мислеше за участник в нея. Представяше си, че е там, на киевската улица, стиснал ръката на баща си...

Татко...

Нима е възможно да ти сторят всичко това?

По-добре да не мисли. Това беше отдавна, преди много години. Но времето е без значение, както би казал Юнг.

Болката продължаваше да пулсира в наранената душа на Валери — душа на украинец, но и на руснак... Душа, неспособна да забрави...

Доктор Калинин се появи след около пет минути. Валери вече беше сам, тъй като дългокосият младеж стана и се отдалечи. До доктора вървеше високо момиче с бледа кожа.

Възрастта ѝ не може да се определи нито от лицето, нито от неоформеното ѝ тяло, помисли си Валери. Но момичето беше на осемнадесет... Години, които не бяха оставили никаква следа, изтекли като сън, като вик за помощ на изгубено в гората дете... Вик, толкова слаб и далечен, че Валери не знаеше в каква посока да го търси...

Погледна гъстата златиста коса, яносините очи. Сърцето му се сви пред тази странна, сякаш неземна красота. Обзе го безсилие, искаше му се да изкрещи. Все още не можеше да се примири с факта, че с нищо не може да ѝ помогне... Най-голямото му желание беше да общува с нея, да я изтръгне от летаргията. С цената на всичко, дори с помощта на отвъдни сили! Да, точно така! Това бяха мислите в главата на Валери Денисович Бондасенко, най-прагматичния човек на света...

Доктор Калинин извърна момичето към него.

— Миличка — прошепна Валери. От очите му се откъсна самотна сълза, търкулна се по бузата му и капна в тревата. Въпреки усилията на волята му, въпреки присъствието на доктор Калинин...

— Непознати ще срещнеш и в собственото си семейство — промърмори Големия Езо. — Така казваше баба ми...

— В момента за мен всички са непознати — отвърна Хоно. Прибягна до думичката „хито“, която в буквален превод означаваше „хора“, но винаги чужди и равнодушни към теб.

— Искам да ти благодаря за помощта. Напуснах дома на Ейкичи, без да поискам нищо, освен да не ме безпокои повече...

Седяха на дивана в един доста просторен апартамент. Големия Езо носеше тъмен официален костюм, а Хоно беше облечена в копринено костюмче с пола-панталон, което току-що беше купила. Лампиони с различна големина хвърляха обилна светлина върху модерното западно обзавеждане. Връщаха се от продължителна вечеря в един ресторант със съмнителна репутация, в който гъмжеше от борци сумо и други подозрителни типове.

Навън луната се бореше с тъмните буреносни облаци, лъчите ѝ все по-трудно си пробиваха път сред тях.

— Дано новото жилище ти хареса — рече Големия Езо и разпери ръце.

— Страхотно е — отвърна Хоно, стана и се приближи до прозореца. — Винаги съм мечтала прозорците ми да гледат към Сумида. Погледни! Върху водата има лунна пътечка! Сякаш е гравирана там... — Чувстваше се така, сякаш се намира в един нов и напълно непознат град. Обърна се към Езо и добави: — Вероятно още съм в шок, но това не ми пречи да харесвам мястото, особено размерите му. Сякаш се намирам в Америка!

— Моите приятели от Америка наистина се чувстват удобно тук — усмихна се Големия Езо. — Вечно се оплакват от малките размери на жилищата в Токио, само тук им беше широко...

— Няма да остана дълго — разтревожено го погледна Хоно. — Можеш да бъдеш спокоен...

— Ще останеш колкото е необходимо — махна с ръка Езо. — Притежавам още доста такива апартаменти из Токио.

— Е, все пак трябва да мисля и за разноските...

— Защо? — погледна я той. — Мен разноските не ме притесняват — усети укора в погледа ѝ и тръсна глава. — Сега вече се питаш защо правя всичко това, нали? И какво ще поискам в замяна...

— Не, но...

— Съвсем нормални въпроси — прекъсна я той. — Първо — аз съм якудза. Второ — ти ме мразиш и в червата. Сама го каза при първата ни среща, нали? А подобна комбинация не предполага доверие...

Хоно объркано замълча. За пръв път срещаше човек, който говори толкова директно, който пренебрегва дебелиите пластове ритуално притворство — неразделна част от разговорите между всички японци.

— Нещата стоят далеч по-просто — продължи едрият оябун. — Интересуват ме престъпленията, които твоят приятел Какуей Саката е документирал в онези шифровани записки. Поддържам тесни връзки с деловите кръгове в тази страна и искам да разбера тайните на Саката. При това преди някой като съпруга ти, който без съмнение ще ги направи достойние на властите.

— Но...

— Време е да се залавяме за работа — категорично добави Големия Езо. — Готова ли си, госпожо Канзей? — в ръцете му се появи бележник-календар, най-горният лист премина в ръцете на Хоно. — Това е програмата ти за вечерта. Моля за стриктното ѝ спазване. Обещавам, че няма да ти бъде скучно. Долу те чака кола. Шофьорът има копие от програмата и е запознат с подробностите.

— А какво ще стане с Гийн и бележниците?

— По този въпрос ще говорим утре сутринта — изправи се Езо. — Ще се срещнем в клуба на Гинза, точно в шест. А сега трябва да тръгвам. Приятна вечер, госпожо Канзей.

Пред сградата действително я чакаше шофьор. Той се поклони и отвори задната врата на сребристосив мерцедес 560 SEL със затъмнени стъкла. Нощният въздух беше напоен с влагата на предстоящия дъжд. Хоно влезе в хладното и слабо осветено купе, в което се оказа и още един човек.

— Добър вечер, госпожо Канзей — любезно поздрави слабичък младеж с гъста, сресана право назад коса. Беше облечен в безупречен летен костюм от фина материя в гълъбов цвят, бяла риза и вратовръзка. Очите му бяха скрити зад очила с огледални стъкла. Хоно механично забеляза златните ръкавели и масивния пръстен на дясната му ръка. — Казвам се Фукуда и тази вечер ще бъда ваш гид, по молба на Големия Езо. Надявам се, че ще бъдете доволна — в гласа му липсваше вълнение.

Огромният мерцедес безшумно се плъзна по оживените улици на Токио. Хоно имаше чувството, че е попаднала в нов и непознат свят, за чието съществуване обикновените хора дори не подозират. Свят, в който не действат природните закони, в който социалните и икономическите правила са без значение. Свят на мъгла и сънища... Облегна глава на луксозната немска кожа и престана да мисли за каквото и да било.

Първата им спирка беше в Шинжуки. Влязоха в един небостъргач, качиха се в бърз асансьор и спряха на 40-тия етаж. Фукуда я поведе по дълъг и пуст коридор, в който единственият звук беше шепотът на климатичната инсталация.

Спряха пред малка врата в дъното, Фукуда извади ключ и го пъкна в ключалката. На стената в дъното беше изписан йероглифът

Кага, а под него триизмерна бронзова отливка на познат фирмен знак — наподобяващ този на „Мицубиши“ и „Панасоник“.

Преминаха през няколко канцеларии. Бяха празни и призрачни, тишината се нарушаваше единствено от включването на факс машините, които живееха свой собствен живот и осъществяваха тайнствени космически връзки с Австралия, Германия или Щатите тогава, когато пожелаят. Един роботизиран свят на електронни платки и силициеви чипове, който действа по свои закони...

Най-сетне Фукуда хвана bravата на врата от тъмно дърво, обърна се към Хоно и долепи пръст до устните ѝ. Озоваха се в някаква секретарска канцелария. Прозорецът зад масивното бюро беше с вдигнати щори, лъч сребърна светлина пронизваше стаята. Фукуда внимателно я поведе към тъмния ъгъл на канцеларията, от който се влизаше в шефския кабинет. От тук можеха да гледат и слушат незабелязано.

Собственикът на кабинета дишаше тежко, тялото му почти закриваше жената с високо вдигната пола на кожения диван.

— Мъжът е вицепрезидент по финансовите въпроси на „Кага“ — прошепна в ухото ѝ Фукуда. — А жената позната ли ви е?

Хоно напрегна взор и със смайване установи, че това е Мама-сан — икономката на къщата, в която бяха заловили Ейкичи с любовника му.

Очите ѝ не се отделяха от едрото тяло на вицепрезидента, което усърдно работеше за задоволяване на страстта си. Лишено от искрата на сексуалното привличане, човешкото съвкупление винаги изглежда странно, дори гротескно, помисли си тя. Страстта е онзи магически компонент, с чиято помощ животинското задоволяване се превръща в любов. И тогава падат всички прегради — расови, религиозни, дори класови... Колко велики мъже са били погубвани от низките си страсти?

Фукуда ѝ направи знак да го последва и двамата безшумно поеха обратно по пътя, по който бяха дошли.

Асфалтът беше влажен и мътно проблясваше. Над Токио се сипеше ситна суграшица — нито дъжд, нито сняг. Макар че времето беше топло, водните капчици почукваха по настилката като градушка, натезжали от твърдите частици на промишления смог. „Някой ден японците несъмнено ще им измислят име, помисли си Хоно. Точно

както ще измислят име и на странните електронни диалози между нощните факсове...”

Мерцедесът ги понесе сред оживения трафик с едва чуто мъркане. Потъваха все по-дълбоко в сърцето на Шинжуку — царството на забранените удоволствия, увито в ослепителното сияние на разноцветния неон, отразяващ се в стъклените кули на властта и богатството.

Мерцедесът се плъзна към тротоара и спря срещу входа на един „удон“ — заведение, в което се предлагат само макарони. Фукуда я преведе през топлия и шумен салон на ресторанта, отвори някаква врата и стъпките им отекнаха в пуст, полутъмен коридор.

От него се озоваха в просторно помещение с нисък таван, което очевидно беше таен игрален дом на Якудза. Около дългите маси се тълпяха хора с различен статут в обществото, осветлението идваше от силни лампи, увиснали на дълги синджири ниско над масите.

Фукуда и Хоно се придържаха към сянката на стените. Очите на Хоно бяха привлечени от живописните татуировки „иризуми“ на якудза, които мърдаха като живи под ярката светлина, докато собствениците им местеха дебели пачки с пари по зеленото сукно.

Това не беше обикновен игрален дом като онези, които се срещаха в крайните квартали. Тук залозите бяха изключително високи. Хоно се зае да оглежда лицата на играчите. Повечето от тях бяха облечени консервативно, но с безупречен вкус, лицата им издаваха напрегната деловитост. Такива лица Хоно срещаше ежедневно в чакалнята на кабинета на Кунио Мишита.

Фукуда се приведе към ухото ѝ:

— Третият играч вляво... Онзи с тънките мустачки, който залага максимално... Той е вицепрезидент по административните въпроси на „Кага“...

Хоно остана на място, очите ѝ не изпусаха висшия администратор на корпорацията, който за по-малко от час изгуби шест и половина милиона йени — някъде около 50 000 долара. Очевидно гореше от хазартна страст и нямаше никакво намерение да спре до тук. Лицето му беше потно, косата — разрошена. Поиска писалка и забързано подписа маркер за същата сума — нови петдесет хиляди долара. Обслужващите масата якудза поеха бележката и започнаха да

си я предават от ръка на ръка. Пътят ѝ завърши при шефа на масата — плешив мъж с татуиран дракон върху голия череп.

Той внимателно прочете написаното върху маркера и вдигна глава. Лицето му беше непроницаемо, а очите му се забиха право в очите на Фукуда. Хоно потръпна и извърна глава точно навреме, за да види едва доловимото кимане на мъжа до себе си. Плешивият прибра маркера, извади три пачки йени и ги побутна към вицепрезидента на „Кага“.

Малко преди да стигнат до третия пункт от маршрута си, Хоно започна да се пита докъде се простира влиянието на Големия Езо в огромния търговско-промишлен конгломерат „Кага“. Все още бяха в района на Шинжуку, но далеч от центъра, сред тесни и мръсни улички, обитавани от не безопасни рожби на нощта. Подобно на повечето жители на Токио, и Хоно беше чувала какви ли не истории за този квартал, но за пръв път го виждаше с очите си.

— Не се страхувайте, госпожо Канзей — обади се Фукуда, сякаш прочел мислите ѝ. — Докато сте с мен, нищо лошо няма да ви се случи...

Слязоха от колата и тръгнаха по мокрия тротоар. Минаваше полунощ.

Хоно долови някаква особена миризма във въздуха. Така вони човешката утайка на всеки голям град. Хората с психически отклонения, душевните инвалиди, перверзните типове, изритани от обществото и натикани в отходните канали на града...

Мерцедесът спря на известно разстояние от неосветен мост, по който ръмжаха камионите за нощно зареждане на магазините.

Фукуда я поведе натам, но вместо да тръгнат по моста, те хлътнаха под него. До ушите ѝ достигна плясъкът на водата около изгнилите колове на дървен кей, вонята на гнило стана нетърпима.

Хлътнаха в някакъв мръсен бар. По брега на реката имаше цял низ подобни заведения, наричаха ги „акачочин“. Тук човек можеше да купи всичко, от което се нуждае, разбира се, на съответната цена...

Под неприятно яркото осветление на червени лампи се тълпяха двойки. Прилично облечени жени с добре поддържани фризури правеха компания на бизнесмени от втора ръка — такива, които не могат да си позволят изисканите клубове в Нихонбаши или Гинза, където едно питие струва цяло състояние.

— Мъжът срещу вас — обади се внезапно Фукуда. — Онзи с гъстата сива коса... Това е президентът на „Кага“. Задоволява сексуалните си апетити тук, тъй като е сигурен, че никой от познатите му не посещава подобни дупки...

— Очевидно греша, защото вие го разпознахте — отбеляза Хоно.

— Всички грешим — отвърна загадъчно Фукуда. — Този „акачочин“ е собственост на Големия Езо. Ще останете много изненадана, ако разберете колко много важна информация се предлага в подобни дупки... — Фукуда кимна с глава и добави: — Сега искам хубавичко да огледате създаването, което е ангажирало вниманието на нашия президент...

Тръгнаха към вътрешността на заведението, Хоно не изпускате от очи добре облечената жена, увиснала на ръката на бизнесмена. Когато минаха на крачка от масата им, от устата ѝ излетя сподавено възклицание. Оказа се, че жената е мъж. Травестит, облечен в безупречно ушити женски дрехи.

Изскочила най-сетне навън, Хоно напълни гърдите си с чист въздух и с удоволствие подложи лице на дъждовните струи. Изведнъж ѝ се стори, че вонящият въздух край реката е еликсир в сравнение с атмосферата в онази дупка.

Върнали се в хладния комфорт на мерцедеса, те прекосиха моста и се насочиха към блестящите светлини и небостъргачите на едно друго, напълно различно Токио.

Мерцедесът навлезе в квартала Акасака, увеличи скоростта си и се понесе към хотел „Капитол“. Влязоха в кафенето оригами и Фукуда поръча германски пай с ябълки. Хоно нямаше апетит и само гледаше как младият мъж унищожава пълна чиния и се пресяга към нейната.

Точно пет минути след като приключи с храната, Фукуда се извърна към входа на ресторанта зад гърба си. Хоно проследи погледа му и с учудване видя фигурата на шефа си Кунио Мишита, който размени няколко думи с портиера и се насочи към масата на един мъж, когото Хоно не беше забелязала до този момент. Оказа се, че това е японският министър на финансите.

Двамата си размениха любезни поклони и подеха оживен разговор. Поръчаха си само кафе, но почти не докоснаха чашките. След няколко минути станаха и си тръгнаха.

Фукуда плати сметката и двамата се насочиха към вратата. Тръгнаха подир Мишита и министъра. Навсякъде около тях блестяха неоновии реклами, небостъргачите от стъкло и стомана демонстрираха новото богатство на Япония.

Отначало Хоно не видя нищо необичайно в срещата между шефа си и министъра. Просто двама бизнесмени с общи интереси разменят мисли помежду си. Но после забеляза как подозрително издут плик преминава в ръцете на министъра, който побърза да го напъха във вътрешния джоб на самото си. Двамата продължиха бавната си разходка, както разговаряха спокойно, сякаш нищо не беше се случило. Десет минути по-късно се разделиха.

Фукуда и Хоно продължиха разходката си из Акасака. Хоно си мислеше за огромния късмет на „Мишита индъстриз“ през последната година, когато печелеше търг след търг за спонсорирани от правителството проекти. Компанията винаги беше най-подходяща за развитие на нови дейности, винаги закриваше част от производството си точно преди Министерският съвет да обяви това производство за остаряло и безперспективно. Едва сега разбра, че тук късметът няма нищо общо. Всичко опираше до срещи като тази, на която присъстваха преди малко.

Високите сгради около тях чезнеха в ниско надвисналите, натежали от влага облаци, които бледо отразяваха сиянието на града. Хоно винаги беше обичала този град, гордеше се с него. Но сега изведнъж започна да го вижда в по-друга светлина.

Спомни си за лунната пътека върху спокойните води на Сумида, която беше зърнала през прозореца на новото си жилище. Една от мечтите ѝ се беше превърнала в действителност. Сега обаче беше изправена срещу обратната страна на медала — един кошмарен свят, изпълнен с корупция, измама и смърт, също част от любимото Токио. Нейното Токио. „Господи, въздъхна тя. Тази вечер станах свидетел на чудовищни неща! Нима ще мога отново да заобичам този град?“

Фукуда я въведе в малък парк и кимна по посока на къса каменна пейка. Седнаха. Някъде в мрака ромолеше поточе, над пейката се издигаше стар японски кедър с изкорубен ствол.

— Това място винаги ми е харесвало — обади се някак отнесено Фукуда. — Идвам тук, когато градът ми се струва прекалено мрачен и

усещам, че не го издържам повече... Сядам на тази пейка и гледам стария кедър...

— Горкото дърво — отбеляза Хоно. — Изглежда така, сякаш Господ го е поразил с мълнията си...

— Аз пък мисля, че красотата на този кедър е била отнета от болката... Вижте го — няма игличките му не изглеждат странно на фона на неоновите реклами, стоманата и стъклото? Нима стволът му не е разкривен, защото е трябвало да търси светлината на слънцето между тези метални кули? Не бих казал, че Бог е виновен за уродливостта на това дърво...

Хоно разбра внушението. Тук Бог и човек бяха едно монолитно цяло, природата няма думата в защита на своите творения. Старият кедър просто подчертаваше липсата на смисъл в живота на тази огромна метрополия.

— Аз също бих била доволна да се отбивам тук — простичко отвърна тя.

Наближаваше три сутринта. Последната спирка от маршрута им се оказа грозна, подобна на бункер сграда в Шимабаши. Изградена от гол железобетон, тя беше абсолютно безлична, Хоно остана с усещането, че някой нарочно я е побил тук, сред старите и далеч по-нормални къщи на малката уличка.

Вътре цареше полумрак, сякаш се намираха в нощна гора.

— Можете да се преоблечете ей там — рече Фукуда и махна с ръка към една врата в дъното на коридора.

Хоно влезе в съблекалнята, изкъпа се и облече мекото „ги“, с което се практикуват бойните изкуства. Отиде в дождо, което беше доста по-различно от онова в клуба на Големия Езо. Това тук беше по-голямо, по-зле осветено и някак заплашително. За миг изпита чувството, че се намира в замъка на великия шогун Йеасу Токугава...

Не след дълго се появи и Фукуда. На главата му имаше защитна маска, а в ръцете си държеше два „бокена“ — традиционните дървени саби за кенжуцу. Носеше и втора маска, очевидно за Хоно.

Хвърли й маската и сабията, после зае стойка за нападение:

— Как сте в боя със саби, госпожо Канзей? — попита той и се хвърли напред.

Хоно нямаше време да отговаря, засипана с истинска вихрушка от удари. Правеше всичко възможно да се защитава, но безсънието

започна да си казва тежката дума. А също и изненадата от това, което беше видяла по време на нощната обиколка. Разкритията бяха толкова шокиращи, че не ѝ беше лесно да се настрои на друга вълна, да постигне високата степен на съсредоточеност, която е задължителна при кенжуцу.

Но човек никога не може да избира кога да влиза в бой и тя добре знаеше това. Наложил се да търси концентрация в движение, по най-бързия начин. Стисна зъби и тялото ѝ постепенно започна да се подчинява на командите на мозъка.

В хода на този процес обаче разбра, че Фукуда просто си играе с нея. Променяше тактиката си с лениви движения, в ударите му личеше известно пренебрежение.

Хоно добре знаеше, че най-важното нещо при кенжуцу е да разгадаеш тактиката на противника. Едва тогава избираш своята, търсиш слабите му места, засипваш го с финтове. Това продължава до мига, в който си сигурен, че можеш да нанесеш решителния удар.

Но каква е тактиката на Фукуда? Макар и пренебрежителни, ударите му бяха изключително разнообразни и тя не беше в състояние да разкрие намеренията му. Сега най-важното беше да разбере дали тези удари са наистина тромави, или зад тях се крие нещо друго. Дали умело прикрива стратегията си, или просто няма такава?

От своя сенсей по кенжуцу знаеше, че е по-добре да надцениш противника, отколкото да го подцениш. Придържайки се към това правило, тя усили концентрацията на волята си и с благодарност усети пулсиращата радиация на своето „ва“.

Нито за миг не потърси преимущество в битката. Подозираше, че точно това иска Фукуда. Чакаше я да мине в атака и да прояви онази небрежност, която неизбежно ще я вкара в капана му. Не беше забравила грешката, която допусна в двубоя с Големия Езо и нямаше намерение да я повтаря.

За страничния наблюдател битката се водеше монотонно, по един и същи начин. Фукуда продължаваше да променя стратегията си, принуждавайки я да стори същото. Но присъствието на нейното „ва“ започваше да се усеща. Атаките ѝ ставаха все по-стремителни, блокираше неговите с нарастваща лекота. Бавно и постепенно изтикваше противника си към края на татамито, скоро Фукуда се оказа

притиснат в ъгъла. Само една стъпка го делеше от лакираната повърхност на пода, което означаваше поражение.

Хоно реши, че е време да се възползва от цялото могъщество на своето „ва“. Но в мига, в който го стори, тялото ѝ изведнъж блокира, а дървеният бокен се изплъзна от ръката ѝ. Фукуда контраатакува, сабята му се насочи към главата ѝ. Тя вдигна ръце и я хвана между дланите си.

Фукуда моментално спря и дълбоко се поклони.

— Големия Езо беше прав относно бойния ви дух, госпожо Канзей — почтително рече той.

— Но аз съм жена — изгледа го продължително тя. — А жените рядко могат да бъдат добри бойци.

Фукуда свали защитната маска от главата си и тя ахна:

— Какво става, Господи? Нима това сте вие?!

Лишено от червило и скрито под слънчевите очила, това лице ѝ се беше сторило абсолютно мъжествено. Сега обаче то беше подчертано женско, излъчваше съвършена красота. Ето я разликата между „мъжествената хубост“ и „женската красота“, въздъхна в себе си Хоно. Две твърди и категорични понятия, с които беше свикнала от дете. Сега обаче виждаше онази груба действителност, която Фукуда ѝ показва по наистина забележителен начин: възприятията за света са онази сложна паяжина, която човек възприема заедно с майчиното мляко...

— Аз също съм жена, госпожо Канзей — промълви Фукуда. — Но това не ми пречи да съм сенсей в шестнадесет разновидности на бойните изкуства — тъмните ѝ очи блестяха, но не от гордост, а от задоволство, че Хоно разбира внушението. — Вече не помня колко мъже съм победила на кенжуцу... Затова можете да ми вярвате, като казвам, че притежавате дух на истински боец. Също като мен...

Напуснаха залата заедно, изкъпаха се в една и съща съблекалня, после се облякоха и излязоха в нощта. Наближаваше пет сутринта и Хоно се питаше какво ще правят до шест — часа, в който трябваше да се срещне в клуба на Гинза с Големия Езо.

Скоро получи отговор на този въпрос. Мерцедесът бавно се плъзна обратно към футуристичните колоси на Шинжуку. Улиците бяха пусти, нямайте ги дори камионите. Боботенето им долиташе

отдалеч, като далечна гръмотевица. Вече бяха стигнали крайния си пункт — складовете по бреговете на Сумида...

Двадесет минути по-късно отново се озоваха пред игралния клуб. Хазартът се вихреше с пълна сила. Хоно имаше чувството, че са отсъствали пет минути, а не пет часа. Помещението вонеше на цигарен дим и спарени тела, напрежението се усещаше във въздуха. Хоно си спомни за баща си, стомахът ѝ се сви. Колко ли нощи е стоял на колене пред зеленото сукно, губейки всички пари, с които разполага? Със сигурност повече, отколкото са дърветата в гората край Йошино... Съдбата му беше такава. Да умре от силата на порока си... Никой съдебен лекар не би записал подобно заключение в смъртния акт, но такава беше истината...

Голите до кръста якудза продължаваха да клечат край ниските маси, разноцветните им „иризуми“ потно проблясваха. Съставът на играчите също не беше променен, те все така местеха купчини с пари върху зеленото сукно, никой не изглеждаше уморен или отегчен. Дори обратното — в очите им светеше трескав блясък, нервите им бяха опънати до скъсване.

Бяха обзети от вечната комарджийска заблуда, че печалбата е близо, че вече я докосват с ръка... Макар на практика да беше точно обратното — печалбата си беше все така илюзорна, колкото и в началото на играта. Точно в това се съдържаше най-опасната заблуда на техния порок. Заблудата, която рано или късно води до унищожението им...

Хоно насочи вниманието си към административния вицепрезидент на „Кага“ още преди Фукуда да ѝ прошепне това. Той току-що беше загубил нова купчина пари, ръката му нервно потъна в джоба. Извади бележник и подписа поредния маркер. Колко ли такива бележки е подписал тази нощ? На каква сума възлиза купчинката, подредена пред главното крупие? „Господи, поклати глава Хоно. Нима е възможно да се губят толкова много пари?“

Вицепрезидентът пусна маркера, очите му ревниво следяха как якудза си го предават от ръка на ръка. Хартийката най-сетне кацна пред онзи с бръснатата глава, върху която беше татуиран дракон. Той дори не я погледна, очите му отново потърсиха погледа на Фукуда.

Този път Фукуда не помръдна. Устните ѝ се доближиха до ухото на Хоно:

— Какво ще ме посъветвате? — прошепна тя. — Да приема ли маркера на „Кага“, или да го откажа?

— Нямам право да ви давам съвет — поклати глава Хоно. — Просто не разполагам с нужната информация.

— Информацията е без значение — отвърна Фукуда. — Казвайте: да или не?

— Не зная...

— Знаете — поклати глава Фукуда. — Знаете не по-зле от мен. Време е да поемете отговорност. Воинският ви дух има нужда от отговорност, единствено благодарение на нея той може да укрепва и процъфтява...

Хоно премести поглед от мъжа с дракона към вицепрезидента на „Кага“. Би трябвало да помисли за ужасната агония на баща си, за страданията на семейството си... Може би го правеше, но по нов, съвсем различен начин. Не изпитваше никакви симпатии към човека на „Кага“. Той беше затънал в порока прекалено дълбоко, за да може да му се помогне. Освен това нямаше никакво желание да му помага и това беше другата изненада... За пръв път видя порока на баща си от друг ъгъл, за пръв път разбра, че отношението ѝ към този порок може да бъде различно и многообразно — като лунните зайчета, подскачащи върху развълнуваната повърхност на Сумида. В последния миг на нерешителност главата ѝ се проясни, тя изведнъж разбра значението на всичко видяно през тази нощ, на кратките реплики на Фукуда... Колебанието изчезна, всичко беше ясно...

— Приемете маркера! — отсече боецът с гласа на Хоно.

Фукуда кимна, мъжът с дракона прибра бележката и тикна три дебели пачки йени към вицепрезидента на „Кага“, чиито очи алчно проблеснаха.

В шест без три минути мерцедесът безшумно паркира пред клуба на Големия Езо в Гинза. Дъждът беше спрял, черните облаци бързо отстъпваха, подгонени от свеж източен ветреца. Небето над небостъргачите в центъра вече просветляваше, цветът му беше гълъбовосив, съвсем като костюма на Фукуда.

— Няма да дойдете с мен, нали? — попита Хоно.

— Не — поклати глава Фукуда. — Имам друга работа.

— Ще се видим ли пак?

Шофьорът слезе и отвори вратичката пред Хоно.

— Това зависи само от вас, госпожо Канзей — усмихна се Фукуда. — Властта е в ръцете ви, съдбата ви — също...

Хоно бавно излезе на тротоара, гърдите ѝ жадно поеха свежия въздух на настъпващото утро. Най-сетне, помисли си тя и душата ѝ запя.

— Открихме го! — обяви с усмивка Големия Езо, едва изчакал я да прекоси гладките гранитни плочи на ресторанта.

— Искаш да кажеш, че Гийн е жив? — попита тя и се отпусна в свободния стол. — Пострадал ли е?

— Тоят университетски професор е жив и здрав, госпожо Канзей — засмя се Езо и леко сви рамене. — Не може и да бъде другояче, тъй като никой с нищо не го е заплашвал...

— Не разбирам...

Слънцето изгря, първите му лъчи блеснаха в остъклените фасади на гигантските административни сгради в центъра на Шинжуку. Знак за нощните хищници да се прибират по дупките си, да спят в очакване на мрака... В съзнанието ѝ изплува споменът за изкривения японски кедър в онази градинка, за болезнения контраст между уродливото му стебло и геометричното съвършенство на модерния градски център. Изведнъж ѝ се прииска да бъде там, да попие страданието на безмълвното дърво, да го съживи чрез собственото си страдание...

— Тоят приятел Гийн е умно момче — поклати глава Големия Езо. — Сам е организирал отвличането си...

Вероятно беше направил поръчката още преди пристигането на Хоно, тъй като на масата се появи закуска в американски стил: портокалов сок, яйца с бекон, царевични пръчици и черно кафе. Хоно никога не беше виждала толкова храна на закуска, но сега изведнъж усети вълчи глад.

Би трябвало да е изненадана от съобщението на Големия Езо, но на практика не се чувстваше така. Веднъж извикан на живот, воинският дух очевидно встъпваше в правата си.

— Гийн е прибягнал до номера с отвличането просто за да не му висиш на главата — поясни Големия Езо. — Появи се отново едва след като е направил плановете си и е взел всички мерки за тяхното практическо осъществяване... Появи се тук, в центъра на моя свят...

Това не му е било трудно, тъй като той винаги е бил сред редовните посетители...

Големия Езо прекъсна обясненията си и ѝ хвърли един любопитен поглед:

— Виждам, че не си особено учудена, госпожо Канзей. Нали Гийн ти се беше заклел, че е зарязал комара и е обърнал гръб на миналото си?

— Наистина го стори — кимна Хоно. — Но така постъпваше и баща ми. Не помня колко пъти се е клел на майка ми в абсолютно същото...

— Преди няколко дни беше доста по-склонна да повярваш на приятеля си...

Хоно се замисли. Преди няколко дни. Наистина беше така, но сега ѝ се струваше, че оттогава е изминал един цял живот... Вдигна глава и впи поглед в очите на Големия Езо:

— Сега иска да ни продаде дневниците, нали?

— И да, и не — въздъхна оябунът. — Според мен той изпитва остра нужда от пари. Задлъжнял е във всичките ми игрални домове... Но е твърде умен, за да се раздели с дневниците ей така, на един път... Успял е да разшифрова кода на Саката, на това се дължи и забавянето му... Сега вече знае съдържанието на дневниците и правилно е преценил, че то е прекалено ценно, за да го изпусне...

— Какво възнамерява да прави?

— Можеш да се сетиш и сама — въздъхна Големия Езо. — Не е толкова трудно.

Хоно се замисли само за миг.

— Иска да смуче пари от нас — отсече тя. — Като в замяна ни предлага информация на парче.

— Като всички аматьори, и Гийн си въобразява, че може да надхитри професионалистите — въздъхна Големия Езо. — Защо иначе би рискувал да се появява всяка нощ в моите игрални заведения? Сега ми е определил среща точно в осем сутринта. Трябва да се видим в средата на моста Нихонбаши. Аз ще му занеса пари, а той ще ми, даде една разшифрована страница от дневниците. Едва след като се уверя, че информацията си струва парите, той ще ми даде адреса, на който държи самите дневници, съответно разшифровани... Разбира се, дневниците няма да са там, ще започне доенето...

— Но това е безкрайно опасно за него!

— Именно — кимна Големия Езо. — Само че той дори не го подозира... Исква да преговаря с мен, защото ме познава. Или поне си мисли, че ме познава... На практика е на ръба, всеки момент може да падне в пропастта — помълча малко, после добави: — Работата е там, че Гийн разчита на теб, госпожо Канзей... Ти си главният му коз.

— Едно време си го обичала — започна Големия Езо с тон, с който майките разказват на децата си фантастични приказки. — Но днес воинският дух ти показва, че си обичала не Гийн, а представата, която си си изградила за него. Представа, съдържаща собствените ти нужди и желаниа... Вероятно същата, която те е накарала да се омъжиш за Ейкичи Канзей... Но и в двата случая тази представа няма нищо общо с действителността...

Бяха в лимузината на Големия Езо и пътуваха към Нихонбаши. Градът зад стъклата изглеждаше така, сякаш се пробуждаше от тежък махмурлук.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита Хоно.

— Аз ли? — учудено я погледна Езо. — Абсолютно нищо!

Лимузината спря до бордюра, шофьорът изскочи и отвори вратичката откъм страната на Хоно. В ръката му се поклащаше тънко дипломатическо куфарче. Без да показва признаци на изненада, новата Хоно го пое и бавно стъпи на тротоара.

— Какво има вътре? — попита тя, но вече знаеше отговора, сякаш долетял до слуха ѝ заедно с тихия шепот на Фукуда: „Всичко, което искаш...“

— Ще остана тук, докато въпросът бъде решен — обади се от вътрешността на колата Големия Езо.

Хоно пое по моста, без да поглежда назад. Преди векове от Нихонбаши е започвал главният път Токайдо, свързващ столицата (тогава наричана Едо) с Киото. В съзнанието ѝ изплува спомен от детството — стои захласната пред великолепно дърворезба от Хирошиге, изобразяваща именно Нихонбаши. Може би точно тогава, погълната от неземната красота на шедьовъра, тя беше започнала да обича Токио...

Часът беше точно осем. Гийн вече беше под арката, маркираща средата на моста. Зад гърба му се простираше центърът на Токио в цялото си великолепиe — блестящ и загадъчен като самия живот...

Той я видя и лицето му пребледня. Обърна се с намерението да побегне, после алчността в душата му надделя и краката му се заковаха на място.

— Защо искаше да избягаш? — попита Хоно. — Защо открадна дневниците?

— Едва ли ще ме разбереш — забързано отвърна Гийн. — Трябвах ми пари, много ми трябвах...

— Можеше да ми поискаш — подхвърли Хоно.

— Не ставай смешна! — изсмя се той. — Трябват ми много повече, отколкото би могла да предложиш.

— От къде знаеш колко мога да предложа? — попита тя. — Трябваше да си поискаш.

Гийн сведе глава, на лицето му се появи напрегната усмивка.

— Права си — въздъхна той. — Едва сега си давам сметка, че наистина трябваше да ти поискам... Но бях изпаднал в шок от появата ти, чувствата ми се оказаха непокътнати... Искях всичко да бъде както преди, без значение, че вече си омъжена. Искях теб, Хоно... Затова имах нужда от пари. Трябва да се оправя с текущите неща, после вече всичко ще бъде наред...

— Продължаваш да играеш комар — установи Хоно, без да показва, че е чула тирадата му.

— Не! Нали ти казах, че...

— Защо ме лъжеш?

— Кълна се, че...

— Винаги си ме лъгал!

— Хоно, какво ти става?

— Нищо — отвърна тя и вдигна празното куфарче. — Ето парите, които ще оправят текущите ти неща...

Гийн колебливо кимна, в ръката му се появи лист хартия.

— Информацията в дневниците е смайваща — промърмори той и ѝ подаде хартията. — Просто не мога да повярвам, че е истинска. Но не може да бъде другояче, тъй като всичко е подложено на проверка от няколко независими източника. Ето виж: време и място на срещите, точната сума на прехвърлените средства. В тези дневници се съдържа

цялата сложна мрежа на подкупи, измами и корупция, върху която се гради политиката на правителството...

— Сигурен ли си?

Усмивката на Гийн се разшири. Стори му се, че ще успее да спечели, въпреки странното поведение на Хоно.

— Това ще остане тайна за теб, докато не получи цялата сума — отвърна той. — Едва тогава ще ти предам ключа за шифъра.

— Искам го веднага.

— А?

— Искам както шифъра, така и всичко разшифровано до този момент! — отсече Хоно, сграбчи яката му и го дръпна с такава сила, че чак зъбите му изтракаха. — Ще ми предадеш всичко още сега, като наказание за лъжите и кражбите си!

— Ти си луда — задъхано извика Гийн. — Напълно откачена! Аз съм уговорил условията на сделката предварително!

— Или ще ми кажеш това, което искам да зная, или ще те ликвидирам! — изръмжа Хоно. — Тук, пред очите на всички! За назидание на крадците и измамниците!

— Но аз не...

— Край на всичките ти пороци! — отсече Хоно и заби пръст в слънчевия му сплит. Лицето му се разкриви от болка, тялото му се сви, от устата му протекоха лиги.

— Причинил си болка на прекалено много хора! — просъска Хоно и му нанесе нов удар. Очите на Гийн сякаш щяха да изскочат от орбитите си. — Една от тях съм и аз, малката Хоно, която се кълнеш, че обичаш... Именно аз ще сложа край на всичко!

Показалецът ѝ се присви и отново потъна в плътта му, този път насочен право в сърцето.

— Ще сложа край и на твоите мъки, тъй като ти очевидно не можеш да се справиш сам... Вместо да действаш като мъж, ти затъваш все по-дълбоко в измами и самозаблуждения.

Придърпа го толкова близо до себе си, че чуваше как пърха сърцето му. Пипалата на „ва“ се разгънаха като стоманена мрежа, в душата ѝ нахлу триумф. Отново си спомни за Фукуда и преобразяването. Дали воинският дух вече доминира в душата ѝ? Не, още не... Но скоро и това ще стане.

— Възнамерявам да ти строша гръбнака! — просъска заплашително тя. — Не, сега няма да те убия... Мислеше, че все още можеш да ме омагьосаш, нали? Че ще успееш да ме омаеш със сладките си приказки. Но аз вече зная какво представляваш и се освободих от магията ти. Затова ще получа всичко, което искам!

— Но аз не го притежавам — проплака Гийн. — Отдавна не съм се занимавал с дешифровки, забравил съм много неща... Остарявам, паметта ми изневерява... Намерих друг човек да свърши работата. Той се занимава с дешифровката, у него е това, което искаш...

— Име и адрес! — стегна хватката си Хоно.

Гийн ѝ ги каза, главата му безсилно се люшкеше върху раменете. А Хоно — неустрашимият воин, изведнъж изпита пристъп на отвращение. Така се беше почувствала и пред слабостта на баща си. Дойде ѝ до гуша да бъде доброто момиченце, да подлага на анализ чувствата си, да прикрива отвращението си в името на доброто възпитание.

От устата ѝ се откъсна дрезгав вик, ръцете ѝ се стегнаха. Ушите ѝ доловиха рязко пропукване, сякаш някой ходеше върху сухи съчки. Шийните прешлени на Гийн се счупиха, главата му клюмна. Тя подхвана омекналото тяло и го прехвърли през перилата на Нихонбаши — „Началото на пътя“... Трупът плъсна в ленивите води на Сумида. Същите, над които нощем играеше красивата лунна пътека...

После жената воин се наведе, взе празното дипломатическо куфарче и спокойно се насочи към чакащата в края на моста лимузина. В съзнанието ѝ се появи грозно сгърченият ствол на самотния кедър, превърнал се в символ на самия живот... Извивките на осакатеното дърво омекотяваха безмилостно геометричната панорама на модерния град, но едновременно с това ѝ напомняха за страданията на хората... Кедърът беше живото доказателство за съществуването на надеждата. Навсякъде — дори в непрогледната мъгла, в тъмнината на нощта, сред непоносимата болка... Съзнанието ѝ потръпна, миналото се стопи и изчезна. Пред очите ѝ блесна бъдещето — сияйно, красиво, безгранично...

Усещаше пулса на любимия град около себе си, топлата кръв на стотиците и хиляди улички — артерии, пренасящи кислорода до най-отдалечените кътчета на този огромен организъм. Но жената воин вече

беше избрала своя път. Онзи, който ще я отведе до най-желаната мечта на живота ѝ: свободата.

СЕДМА ГЛАВА

Картечният град, Токио

Естильо настояваше да убият Круз в момента, в който кацнат в Меделин, но Ръсел беше категорично против. По време на полета Тори им каза за обещанието, което беше дала на Соня. Разсъмваше се, оранжевият диск на слънцето багреше краищата на облаците в златисто-алено.

— Ние не сме убийци! — отсече с обичайната си категоричност Ръсел. — Не искам да се замесваме с тези хора повече от необходимото, най-малкото пък да свършим мръсната работа на фамилията Орола.

— Бъркаш понятията, сеньор Слейд — възрази Естильо. — Ако ставаше въпрос за бизнес, щях да бъда съгласен с теб. Но сега става въпрос за чест!

Тори го стрелна с поглед. За пръв път го виждаше в тази светлина. Типичен „шанта“, той винаги беше предпочитал да избягва кръвопролитие, оправяше се с ум и ловкост. Стрелбата е за такива като Круз, последствията — също. Беше гръмнал Рубен Орола и какво последва? На два пъти се размина с атентат, организиран от собствената му любовница, но опитите щяха да продължат... Несъмнено заслужава подобна съдба, но умните хора трябва да си направят съответните изводи.

— Не ме е грижа нито за чест, нито за чувства! — тръсна глава Ръсел, вечният прагматик. — Мисля само как да се измъкнем отук цели, а не в дървен сандък! Картелът Меделин е купил всичко — полицията, съда, правителството на Колумбия, а вероятно и нашите собствени хора от Агенцията за борба с наркотрафика, които вече втора година не са се появявали на територията на Круз.

— Ами справедливостта? — обади се Тори. — Без помощта на Соня не само нямаше да открием кокаиновия цех в джунглата, но и изобщо нямаше да излезем живи от апартамента на Круз! — пръстите ѝ се свиха около пластичния плик с топчетата от тъмен метал.

— Майната ѝ на справедливостта! — изръмжа Ръсел. — Намираме се в Колумбия, тук никой не е чувал за такова животно!

Неочаквано си спомни как се беше запознал с Бърнард Годуин. Беше студент последна година в Хвартън, а Бърнард им четеше лекция за справедливостта. Поддържаше тезата, че тази концепция е изкуствена, едно напълно човешко творение. Следователно и обект на онези манипулативни изкривявания, които са характерни за хората. В природата такова понятие няма, отсеке Бърнард. Там има само живот и смърт.

Лекцията направи дълбоко впечатление на Ръсел, Бърнард Годуин — също. Години по-късно разбра, че появата му в университета е имала точно определена цел — да търси нови сътрудници на „Алеята“. Това не промени мнението му за този човек, той продължаваше да се възхищава на ума му.

Годуин беше проучил миналото на Ръсел с педантично внимание. Знаеше, че гениалната му способност да борава с цифри и факти го беше превърнала в чужденец дори за семейството му. Както обикновено става при гениалните деца, родителите му изпитваха страх от него, а брат му се чувстваше глупав.

— Ние с теб сме от породата на самотниците — каза му Бърнард. — Хора, които са в състояние да проникнат в абстрактното, да оценят по достойнство всяка вярна концепция, всеки идеал...

— Дори справедливостта? — беше попитал Ръсел.

Бърнард Годуин се разсмя и прегърна през рамото младия Ръсел Слейд.

— Точно така — кимна той.

Сега, настанил се удобно в самолета на контрабандистите, той отново чу тихите, омайни и невероятно убедителни слова на Годуин. Каква огромна власт, Господи! В онези години Ръсел беше убеден, че контактът с Годуин може да се сравни единствено с някаква фантастична, абсолютно немислима за обикновените хора пътека, водеща директно към Бога. Но оттогава насам изтече доста вода, много неща се промениха...

Слънцето изскочи иззад облаците, лъчите му бързо затоплиха пилотската кабина. Тори разчупи блокче шоколад и го разпредели по равно. Естильо беше поел функциите на радист. Надянал слушалките,

той внимателно следеше въздушния трафик, от време на време подхвърляше по някоя дума в микрофона.

— Забрави ли, че именно бандитите на Круз ни подгониха още от летището? — попита Тори, обръщайки се към Ръсел.

— Но пак той ни отпусна един от своите хеликоптери, нали? — контрира Ръсел. — Как иначе щяхме да стигнем до *l'iano negro*?

— Исусе! — промърмори Естильо.

— Ами тогава да го разцелуваме, като се видим! — подхвърли Тори. — Мисля, че оценката ти за ситуацията е погрешна. Аз дадох думата си на Соня и възнамерявам да я удържа!

— Нищо подобно няма да сториш! — гневно повиши тон Ръсел. — Вече допусна една грешка и това е достатъчно. Проклет да бъда, ако ти позволя да допуснеш и втора! Кой ти разреши да даваш обещания на онази жена? Очевидно си го сторила под натиска на емоциите... Сега обаче аз ти заповядвам да забравиш всякакви емоции! По време на акция те могат да донесат единствено вреда! Край на неподчинението, Тори! До тук!

— Глупости! — ядосано го изгледа тя. — След като отказваш да ми помогнеш, ние двамата с Естильо ще...

— Забрави го! — прекъсна я със заповеден тон Ръсел. — Имаш договор с „Алеята“ и трябва да се подчиниш. Връщаме се обратно в цивилизацията, а там моята дума е закон!

Естильо вдигна глава и мрачно го изгледа.

— Сеньор Слейд — тежко въздъхна той. — Дълбоко се заблуждаваш, ако мислиш, че цивилизацията има нещо общо с Картечния град!

Думите на Естильо се оказаха пророчески. На пистата на Меделин ги очакваше лично Круз, заобиколен от своите сикариос. Дулата на поне дузина картечни пистолета МАК-10 застрашително се насочиха към самолета.

Круз даде знак на подвижната стълба още преди да се укротят витлата на „Туин Отър“-а и бързо започна да се качва по нея. Тори отвори вратата да го посрещне. Въоръжените хлапаци се пръснаха в товарния отсек и започнаха да го претърсват. Круз мълчеше и чакаше.

— Няма ли кокаин? — процеди най-сетне той, доловил поклащането на глава от страна на лейтенанта си. В ръцете му се озова пластмасовото пликче с металните сачми.

— Не бяхме там за кокаин — отвърна Ръсел, умишлено отбягвайки да гледа пликчето в ръката на барона.

— А открихте ли кой командва онзи цех?

— Не. Бяхме посрещнати доста грубо...

— Значи за нищо не ставате! — ухили се Круз и подхвърли пакетчето върху дланта си. — Но виждам, че все пак не се връщате с празни ръце...

— Имаш предвид самолета ли? — направи се на ударен Ръсел.

Тясната кабина прокълтня от подигравателния смях на Круз.

— Това трябва да е ценно за вас — подхвърли пакетчето той. — Но в живота е така — всяко нещо си има цена... Например информацията. Докато ви нямаше, до мен достигна известно количество от нея... По всичко личи, че Соня е била любовница на Рубен Орола — копелето, което пречуках миналата година... Интересно, нали? За Соня това е било много вълнуващо! За съжаление тя вече не е сред нас, за да го потвърди лично... Стана жертва на трагичен инцидент... Тръгнала да се разхожда не където трябва и някой я застрелял... Глупаво момиче! Колко пъти я предупреждавах...

Настъпи напрегната тишина. Круз направи крачка напред и заби тежък поглед в очите на Ръсел.

— Не зная каква игра играете, но всичко свърши! — отсече той.

— Разполагате с един час да напуснете Меделин — раменете му леко се повдигнаха: — След това не отговарям за вашата сигурност...

— Няма проблеми — приятелски се усмихна Ръсел. — Тръгваме си веднага. Дайте ни това пакетче и...

— О, не — поклати глава Круз. — Трябва да получа възнаграждение за хеликоптера, който ви отпуснах... А и за всичките неудобства, които ми причинихте.

— Пакетчето не ти върши работа — отвърна Ръсел.

— Може би — отвърна онзи. — Но този самолет несъмнено ще е добре дошъл... — очите му изпитателно пробягаха по лицето на Ръсел. — Освен това ми е приятно да зная, че притежавам нещо, което има важно значение за вас. Може и да го изхвърля още утре, но това няма значение... То вече е мое.

Обърна се към изхода, но гласът на Ръсел го спря:

— Първо трябва да се справиш с мен!

— Ти си гринго — отвърна с гръб към него Круз. — А аз не се занимавам с...

— Гринго или не, именно аз открих агента на врага в обкръжението ти! — извика Ръсел. Сърцето биеше лудо в гърдите му, стомахът му се сви от напрежение. — Без мен сега щеше да си труп! — Не обръщаше внимание на предупредителния глас в главата си, не беше в състояние да спре. Искаше да докаже, че има тежест и на бойното поле. Там, сред пущинаците на liano negro, под куршумите на врага той изведнъж беше проумял, че Бърнард Годуин умишлено го излага на опасност, че иска да го накаже и унижи. Защото се беше издигнал в йерархията на „Алеята“ по свой начин, а не като него... И още тогава си обеща да не му достави това удоволствие, да не позволи нито на него, нито на Тори да го видят слаб пред очите на опасността. Тръсна глава и продължи: — А какво ще си помислят твоите сикариос, ако не отвърнеш на предизвикателството на един гринго? Няма ли да им мине през главата, че се страхуваш от мен? Че остаряваш и ставаш мек?

Круз рязко се завъртя, лицето му се наля с кръв.

— Лично разстрелях Соня, когато открих, че е шпионка на Орола! — изрева той. — Лично аз, Кастро Круз! Натиках дулото в устата ѝ и дръпнах спусъка! През цялото време я гледах в очите и видях в тях смъртта! Това ли наричаш мекота? — пристъпи назад и спря на сантиметри от Ръсел. — А сега започвам да се питам дали Хорхе наистина е бил агент на Орола... И как така един толкова добър ловец на шпиони като теб пропусна да открие Соня?

— Изобщо не съм гледал към нея — отвърна Ръсел, усещайки как устата му се изпълва с неприятен металически вкус. — Ще приемеш ли моето предизвикателство, или не?

Круз бавно се огледа. Бойците му стояха неподвижно, в очите им светеше очакване. Главата му кимна, раменете му небрежно се повдигнаха.

— Добре — изръмжа той. — След като си търсиш белята...

Арената беше пуста, сякаш задрямала под слънчевите лъчи. Тук беше оживено единствено в неделя, когато жителите на Меделин запълваха трибуните, нетърпеливи да попият контраста между живота и смъртта, който им предлага коридата.

— Е, добре, сеньор Слейд — промърмори Круз и на лицето му се разля иронична усмивка. — Ти ме предизвика, аз приех.

Тори и Естильо седяха на първия ред, заобиколени от въоръжените сикариос. Ръсел се беше изправил в средата на арената и чакаше.

— Сега срещу теб ще излезе най-добрият ми бик — продължи Круз. — Справиш ли се с него, ще получиш това, което искаш... А ако стане така, че победи бикът, за теб вече няма да има значение у кого е пликчето, нали? Защото ще си мъртъв.

Тори направи опит да разчете мислите на Ръсел, но лицето му оставаше абсолютно непроницаемо. „Ако умре, аз ще бъда виновна, помисли си с въздишка тя. И никога няма да си го простя...“

— Не е нужно да правиш това, Ръсел! — извика тя.

— Как да не е — изсумтя Круз и кимна с глава на един от бойците си. Онзи се изпъна и насочи автомата си в гърдите на Ръсел. — Истинският мъж не се отказва толкова лесно от намеренията си! О, моля за извинение, сеньор Слейд... За момент забравих, че ти не си мъж, а обикновен гринго! А от гринго може да се очаква всичко...

Ръсел не отговори. Очите му бяха заковани върху високият, обкован с желязо портал.

Круз вдигна ръка, после бавно я отпусна.

Порталът проскърца и се отвори, зад него се очерта фигурата на огромен звяр. Въздухът свиреше в ноздрите му, предните крака гневно риеха земята. Ръсел помръдна и бикът се втурна към него.

— Няма ли да му дадете поне рапира? — изкрещя Тори.

— Не — поклати глава Круз. — Рапирата е оръжие, достойно за тореадор, а не за някакъв гринго! Ще трябва да се оправя както може...

— Така, с голи ръце? — ужасено го изгледа Тори.

— Такъв е номерът! — ухили се Круз и иронично подвикна: — Оле, гринго, оле!...

Бикът стремително се приближаваше. Ръсел усети как по гърба му плъзва струйка студена пот. Беше ходил на корида и преди, но едва сега си даде сметка колко огромни са тези животни, изваяни сякаш

само от мускули и сляпа ярост. Миризмата на звяра го удари в носа, но той беше разтърсен от друго. Впил поглед в кървясалите очи насреща си, Ръсел за пръв път се сблъска със злото — абсолютното зло, диво и неукротимо... Инстинктивно разбра, че тук място за компромиси няма да има. Или той ще убие бика, или бикът ще убие него. В злобните очички със странно магнетично излъчване други възможности просто липсваха.

Бикът се носеше към него, изпод копитата му хвърчеше прах, тъмна като съсирена кръв. Главата му се сведе напред, рогата застрашително се насочиха в корема на Ръсел. Той почти усети как върховете им потъват в тялото му, а то самото литва във въздуха и се размазва в стената на арената, разкъсано и безпомощно пред изявата на тази първобитна сила.

Все пак прояви достатъчно съобразителност да остане на мястото си. Даваше си сметка, че все още е твърде рано за действия, тъй като бикът с лекота би го настигнал. Номерът беше да се дръпне в последния момент и животното да го подмине, тласкано от инерцията на огромното си тяло. „Но до какво в крайна сметка ще доведе всичко това“, отчаяно се запита Ръсел. Това не е корида, на арената е сам. Няма кой да промушва бика с остри пики, няма кой да изцежда силата му, принуждавайки го накрая да отпусне глава и да се изложи на смъртоносния удар...

Изчака до последния момент. Мускулите му започнаха да се гърчат в неконтролируеми спазми, зъбите му затракаха. Огромната глава на звяра беше на сантиметри от него.

Отскочи встрани, но малко закъсня. Тежкото копито застъпи пръстите на крака му, той се олюля и падна на пясъка. Бикът изпръхтя, вратът на Ръсел овлажня от ситните капчици розова пяна. Могъщият рог се заби в дървената преграда, на сантиметри над главата му, обля го зловоние.

Круз и бандитите му напрегнато се приведоха напред, усетили края на смъртоносния танц. Дори постове в горния край на арената налягаха взор, за да не изпуснат нищо от ужасната смърт на грингото. Никой не викаше „оле“, тъй като всички бяха на страната на бика.

Тори се приведе над ухото на Естильо и му прошепна нещо. Той мълчаливо кимна, както винаги готов на всякакви рискове. Тя започна да брой до шест, с крайчеца на окото си забеляза, че и Естильо върши

същото. После скочи, прехвърли се през преградата и затича с всички сили през арената. В същото време Естильо измъкна револвера от кобура на Круз и го опря в слепоочието му.

— Никой да не мърда! — изкрещя той и наскачалите сикариос замръзнаха по местата си. — Ще кротувате, иначе главатарят ви заминава в отвъдното!

Бикът вдигна копито над главата на Ръсел. Той светкавично се отмести и ударът попадна в рамото му. От устата му излетя сподавен стон, тялото му инстинктивно започна да пълзи встрани. Това беше грешка. Бикът се втурна подире му с наведена глава, рогата застрашително се насочиха към корема му.

Тори изтегли ножа от ботуша си и се понесе към звяра. Скочи във въздуха без никаква подготовка и миг по-късно се озова на гърба му, острието светкавично потъна между масивния врат и мускулестите рамене — там, където тореадорите нанасяха последния си удар...

Беше сигурна, че чу болезнения стон на животното. От раната бликна фонтан алена кръв, тялото конвулсивно се разтърси. Тори отлетя встрани и болезнено се блъсна в дървената преграда.

В следващия миг Ръсел ѝ подаде ръка и двамата затичаха към вратичката, от която се излизаше навън.

До слуха им долетяха изстрели на автомат. Естильо, изтръпна Тори и се обърна да огледа високо разположените постове. После Ръсел рязко я дръпна и двамата се озоваха в полумрака под трибуните.

— Някой откри стрелба по охраната на Круз! — извика възбудено Тори.

Хукнаха нагоре, към наредените в полукръг бетонни подпори. Изскочиха на слънце и се огледаха. Охраната на наркобарона беше изчезнала, а той самият, с Естильо до себе си, беше обкръжен от непознати хора. Кой са те? Може би бойците на братята Орола?

— Спокойно — извика Естильо, видял как мъжете насочват оръжие към двойката. — Това са приятели.

— Добре ли си? — извика Тори.

— Отлично, тореро! — ухили се Естильо и разтърси яката на Круз. Очевидно имаше предвид геройската ѝ постъпка на арената.

— Какво става тук, по дяволите? — пожела да узнае Ръсел.

Естильо се обърна към един от въоръжените мъже и кратко нареди:

— Претърсете ги! Внимавайте с жената, пълна е с номера! — После очите му бавно се върнаха върху лицето на Ръсел. — Позволих си да внеса допълнителна сигурност в края на нашата малка авантюра... За целта по време на полета осъществих кратък радиосеанс с моите хора...

— С твоите хора? — изненадано го погледна Ръсел. — Кой си ти, да те вземат мътните?

— Приятел на Тори и това ти е достатъчно — отсече Естильо.

— Някога това ми стигаше — намеси се Тори, пристъпила към тях. — Но сега искам да зная повече, Естильо!

— Сигурна ли си, скъпа? На практика нищо не се е променило, особено между нас двамата...

В очите му светеше предишната нежност, но зад нея помръдваше нещо непознато и страшно. Тори усети как коремът ѝ се свива в мрачно предчувствие. В очите на Естильо имаше страх и едва доловимо отчуждение. Тя инстинктивно почувства, че отношенията помежду им никога вече няма да са същите...

— Добре — кимна с лека въздишка Естильо. — Ще изпълня желанието ти... Цехът за производство на кокаин в *l'iano negro* е мой...

— Твой?! — почти се задави от смайване Тори.

Естильо се засмя.

— Не ти ли направи впечатление, че онзи „Туин Отър“ беше зареден с гориво в най-удобния момент? — попита той. — На твое място непременно бих забелязал това... — усмивката му се разшири. — Съвсем като във филм с Джеймс Бонд, нали?

— Не ти вярвам!

— Аз обаче му вярвам — намеси се Ръсел. — Бягството ни от онзи обект беше подозрително лесно...

Естильо не му обърна внимание, очите му продължаваха да фиксират Тори.

— Близостта между хората понякога прави тези номера, скъпа... — промълви той. — Мисля, че дълбоко в душата си ти не си толкова изненадана... Предварително беше информирана, че моят бизнес не е от напълно законните, нали?

— Но кокаин...

— Спомагателна операция, скъпа — усмихна се Естильо. — Нима забравяш за меката опаковка? Нямах намерение да ти разкривам

това, но тази свиня Круз си пъха носа дето не му е работа... Защо му трябваше да прибира сачмите от хафний? Наложил се да взема мерки... Не бих позволил да ви убият заради шепка метал...

— Значи се занимаваш с контрабанда на хафний — изгледа го продължително Ръсел.

— Браво, сеньор Слейд — иронично се усмихна Естильо. — Много проникателно откритие! Наистина изнасям тези метални сачми. Японците ги купуват от мой концерн в Западна Германия. Аз ги прехвърлям тук, а те имат грижата да ги мушнат в някоя пратка с кокаин...

— И не знаеш за какво им е самият кокаин, така ли? — подхвърли Тори. — Защото са създали супер наркотик, който убива в рамките на няколко месеца.

— Наистина? — учудено я изгледа Естильо, после поклати глава: — Ти ме познаваш, Тори. Аз съм бизнесмен. Мотивирам се от печалбата, идеологията и политиката не ме интересуват. Мислех, че си сигурна в това...

Най-ужасното беше, че наистина бе така. Тори прекрасно знаеше какъв е Естильо, докъде може да стигне. Бяха приятели. Това не беше особено ласкаво за нея самата...

— Хафният се използва при ядрените реактори, нали? — попита Ръсел. — За тяхното спиране, доколкото зная...

— Аз продавам хафний — уточни Естильо. — Не зная за какво се използва.

— А на кого го продаваш? — попита Тори. — На коя японска компания? Казвай, копеле!

— Искам да зная и нещо друго — добави Ръсел. — Ти ли поръча убийството на Ариел Соларес?

— Ариел беше мой приятел! — натъртено рече Естильо. — И все още страдам от смъртта му! — думите му прозвучаха така, сякаш Ръсел му беше нанесъл страшна обида.

— Тогава кой го уби? — попита Ръсел.

— Знаеш ли, би трябвало да ви убия и двамата — изръмжа аржентинецът. — Това е най-логичният ход. Бизнесменът в душата ми настоява да ви отстраня, преди да сте направили нови поразии... — очите му се преместиха върху лицето на Тори. — Но ти си моето котенце, никога не бих ти сторил зло...

— Нищо не разбирам — тръсна глава тя. — Поведението ти е отвратително! Готов си да продаваш и купуваш какво ли не, само в името на печалбата, без да мислиш за последиците!

— Прости ми.

— Никога!

— Аз пък ти прощавам, котенце — тъжно я изгледа Естильо. — И в това се крие разликата между нас. Аз те приемам такава, каквата си... С доброто и лошото. Никога не си имала приятел като мен... Не го съзнаваш, разбира се — сви рамене и се обърна към хората си: — На летището ги чака частният им самолет. Изпратете ги до там, погрижете се да нямат проблеми с митницата и емиграционните служби — извърна се към Тори и добави: — Когато пристигнеш в Япония, иди да се видиш с Хитасура — твой приятел якудза...

— Откъде знаеш за Хитасура?

— Погрешен въпрос — поклати глава Естильо. — Правилният е какво знае Хитасура?

Тори се втренчи в него. В душата ѝ се блъскаха толкова много противоречиви чувства, че не знаеше дали някога ще успее да ги разбере. Даваше си сметка, че Естильо ги беше закрилял по време на цялата мисия и без него едва ли биха се справили. Защо тогава не може да му прости участието в контрабандата на супер кокаина? Или просто беше засегната, че я излъга за естеството на бизнеса си? Възможно ли е да се чувства наранена от това?

— Адиос, сеньор Слейд — махна с ръка Естильо. — Сбогом, котенце... Чакай ме страшно много задачи. Ще се погрижа тази свиня Круз да си получи заслуженото, а после ще организирам достойно погребение на Соня — очите му за последен път пробягаха по лицето на Тори. — Може би ще се помолиш за нея...

— За нея — да, но не и за теб! — отсече Тори, обърна му гръб и последва Ръсел, който вече крачеше към изхода на арената.

— Искаш ли да останеш сама?

Тори вдигна глава към Ръсел, който се беше изправил над седалката ѝ. Боингът се плъзгаше на 10 хиляди метра височина с едва чуто свистене на реактивните двигатели.

— Да — кимна тя. Но когато той се обърна, пръстите ѝ инстинктивно докоснаха ръкава му. — Не, остани при мен...

Облегна се назад, от гърдите ѝ се откърти тежка въздишка. Беше ѝ приятно в компанията му, предпочиташе да сложи край на уединението, в което се беше изолирала от момента на излитането им от Картечния град.

— Следваща спирка Токио — обяви Ръсел и крадешком я погледна. — Дано не се окаже, че Сцила ни е прехвърлила в лапите на Харибда...

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Естильо е еталонът, по който трябва да съдя за приятелите ти, тогава Хитасура положително ще ни откъсне главите — сви рамене Ръсел.

— Естильо можеше и сам да стори това — изтъкна Тори.

— Знаеш ли, продължавам да се питам защо върши всичко това — въздъхна Ръсел. — Знаел е какво търсим още в мига, в който ти му позвъни от кабинета ми... През цялото време е бил част от него. Защо тогава ни позволи достъп до секретните си операции? Като на всичкото отгоре и лично ни придружи?

— Няма да се преструвам, че зная отговорите — въздъхна загрижено Тори. — Но Естильо ме познава отлично. Дава си сметка, че захапя ли нещо, не го изпускам никога... Според мен е искал да ми осигури най-надеждната закрила и затова се присъедини към нас. В твърдението му, че е обикновен бизнесмен, не се съдържа цялата истина. На практика той е най-големият авантюрист на света... Върховното му удоволствие е да намира нови и нови приключения, да прониква там, където обикновените хора дори не могат да си помислят — раменете ѝ леко се повдигнаха. — Но може би бъркам... Той дойде с нас, осигури ни необходимата закрила, разкри ни голяма част от тайните си операции... Господ ми е свидетел, че съм се заблуждавала по отношение на Естильо... Никога не съм го разбирала напълно.

— Напротив — поклати глава Ръсел. — Разбирала си го прекалено добре. Главно защото си приличате като две капки вода. Само една от оценките ти е погрешна — той не е най-големият авантюрист на света, защото това си ти!

Тори извърна глава към илюминатора и отправи поглед към млечнобялата пелена на облаците, простиращи се далеч под крилата на

самолета. После погледна нагоре, към лазурната синева на небето. Какво ли е виждал там горе Грег, въздъхна в себе си тя. Как ли се е чувствал, когато Земята се е смалвявала далеч назад?

— Има и още нещо — промърмори Ръсел. Очите ѝ напуснаха царството на ангелите и бавно се върнаха върху лицето му. — Защо, по дяволите, Естильо ни каза за хафния? Каква игра започва?

— Не знам — отвърна Тори. — Но доколкото го познавам, той е искал да разполагаме с тази информация...

— А ако лъже? Ако се окаже, че тези сачми изобщо не са хафний?

— Не, това не е в неговия стил. Далеч по-лесно би било просто да си замълчи. Готова съм да се обзаложа, че онези сачми действително са били хафний.

Ръсел се усмихна и разпери пръстите на дясната си ръка. Върху дланта му лежеше малка найлонова торбичка, в която имаше едно-единствено топче от матиран метал.

— Аз пък няма да се обзалагам, защото си имам мостра — промърмори той, прибра торбичката в джоба си и се намръщи. — Ами ако се окаже, че Естильо е наредил отстраняването на Соларес?

— Нали го отрече?

— Помисли малко... Не го отрече, а само спомена, че все още страда от загубата му...

— За Естильо това е едно и също — поклати глава Тори. — Въпрос на чест. Ариел беше негов приятел, а той никога не би наредил да убият някой от неговите приятели.

Ръсел изсумтя, но не пожела да влиза в спор.

— Тогава да се прехвърлим в Япония — рече той. — Мисля, че е време да получа повече информация. Кой е този Хитасура?

— Най-младият сред босовете на японската мафия — отвърна Тори. — Действа в Токио, поема ръководството на своя клан, след като сваля стария оябун в безкръвен преврат. Прави го изключително ловко. Старецът бил замесен в някакъв скандал, а Хитасура използва връзките си сред младите правителствени чиновници и потулва нещата. Старейшините на фамилията били толкова благодарни, че решили да го издигнат за ръководител на клана. И не сбъркали: оттогава насам влиянието на фамилията се е увеличило трикратно.

Основният съперник на Хитасура е оябун на име Големия Езо... Истински мръсник!

— Всички якудза са мръсници — отбеляза Ръсел.

— Донякъде си прав — кимна Тори. — Но само донякъде. В момента, в който се съсредоточиш върху отделната личност, изведнъж откриваш смайващи неща. Хитасура е именно такава личност... Дължи ми голяма услуга, което означава, че не е нужно да се съмняваме в неговата лоялност.

Ръсел изчака малко, с надеждата, че Тори ще му разкаже нещо повече. Но тя не го стори и той директно попита какво е сторила, за да очаква благодарност от страна на един якудза.

— Това не те засяга, Ръсел — отсече тя. — Не бива да ми задаваш толкова лични въпроси.

Ръсел усети как жената до него отново потъва в особената, чисто японска загадъчност, с която го беше държала на разстояние още при първата им съвместна акция. Но сега той беше твърдо решен да не допусне това, да не позволи развихрянето на тъмните, непознати за него сили.

— Виж какво — тръсна глава той. — Сега положението е доста различно. Защото на дръвника е не само твоята, но и моята глава. Не мислиш ли, че заслужавам да получа някакъв отговор?

— Не — отвърна Тори.

— Слушай, Тори! — напрегнато се приведе Ръсел. — Нима трябва да ти напомням, че ако твоят Хитасура се окаже замесен в контрабандата с хафния...

— Ръс! — ледено го изгледа тя.

— Пет пари не давам дали ти е задължен, или не! — повиши тон Ръсел. — След като убийството на Ариел не е било поръчано от Естильо, остава другата възможност: да е било поръчано от Хитасура!

— Хайде да не прибързваме, а?

Ръсел ясно почувства гнева ѝ. Не би могъл да я обвинява — Естильо и Хитасура са нейни приятели. Но единият от тях вече я предаде, нима е толкова трудно това да стори и другият?

— Извинявай, трябва да отида до тоалетната — изправи се Тори.

Ръсел гледеше стройната ѝ фигура, отдалечаваща се по пътеката между седалките. „Защо не мога да спечеля в спор с нея“, запита се той. Няколко минути по-късно осъзна, че не бяха спорили, а просто

разговаряха. Следващият въпрос логично се появи в съзнанието му: „Защо се опитвам да превърна в спор всеки наш разговор? Спор, който искам на всяка цена да спечеля?“

В душата му нещо потрепна. Отново почувства как се разделя с живота, безпомощно проснат в краката на огромния бик... В ноздрите му нахлу животинската воня, червеникавият пясък на арената проскърца в устата му, носейки вкуса на смъртта... В онзи миг вече се беше простил с живота. Червеникавата прах задръсти дробовете му, зрението му помръкна. Болката пулсираше в рамото и глезена, но тя беше нищо в сравнение със застрашителната грамада на звяра, надвесен над него. Грамада, която носеше смъртта... Едва в този кратък миг Ръсел си даде сметка, че животът му е протекъл не както трябва, не както би искал да го изживее...

Стана и се насочи към предната част на самолета. Спря пред една врата и леко почука:

— Тори?

Ръката му завъртя топката, тясната вратичка се отвори навътре. Тори беше на колене пред тоалетната чиния от неръждаема стомана, тялото ѝ се разтърсваше от конвулсии.

Когато се извърна, той видя, че лицето ѝ е бледо като платно, а от очите ѝ капят сълзи.

— Махай се, по дяволите! — промърмори на пресекулки тя. — Остави ме на мира!

Зад него се появи един от членовете на екипажа и той побърза да влезе в тясната кабинка, затръшвайки вратата след себе си.

— О, Господи!

Отпусна се на колене до нея, хвана главата и раменете ѝ. Спазмите продължаваха с неукротима сила, тялото ѝ се разтърсваше. Най-накрая се отпусна в ръцете му, напълно безжизнена. Главата ѝ докосна подутината, причинена от копитото на бика, лицето му неволно се смръщи от болка.

Протегна ръка и успя да докопа купчината с книжни кърпи, прикрепена към стената. Внимателно избърса лицето, устните и шията ѝ, после напълни една чаша с вода. Тя мълчаливо я пое и изплакна устата си.

Ръсел ясно усещаше топлината на тялото ѝ, онази особена комбинация от нежност и твърдост, която не притежаваше никоя друга

жена на света. В душата му нещо помръдна, сърцето му ускори ритъма си. Това го накара да тръсне глава и да се наругае за глупостта.

„Как е възможно?!“, почти се задави от гняв той. Гняв към самия себе си. „Но тя е беззащитна, безсилно отпусната в ръцете ми... Силната и неустрашима Тори Нън, жената легенда! Ето я тук, в прегръдката ми. Така, както би мечтал да я види всеки мъж...“ Не, тук нещата опират до друго... В душата му напиреха нови, напълно непознати емоции. Той се бореше с тях, бореше се със самата си същност. И вероятно заради това не знаеше какво трябва да стори...

Усещаше с невероятна острота докосването на златистите ѝ коси, тук-там зацапани от кръвта на ужасния звяр, който беше убила. Пред очите му отново изплува стегнатата ѝ фигура, прескочила предпазната ограда на арената и устремила се към бика.

Виждаше деликатната извивка на скулата ѝ — подобна на майчината, но едновременно с това безкрайно различна...

Клепачите ѝ помръднаха и погъделичкаха кожата на шията му. Дишането ѝ стана равно и дълбоко, ударите на сърцето ѝ излъчваха приятна топлина... Пред очите му отново блесна дългият нож, потънал във врата на звяра с ловкост, на която би завидял всеки тореадор. Господи!

До този миг Ръсел не си беше давал сметка какво означава истинският ужас. И този миг го промени, той беше сигурен в това. В мига, в който го обля топлатата кръв на животното — свидетелство както за смъртта на противника, така и за собственото му оцеляване, той изведнъж проумя онази проста истина, която му се беше изплъзвала през стотиците безсънни ноци, прекарани в оперативния център на „Алеята“.

Най-сетне изпита на собствен гръб какво означава да тикнеш главата си в черната и воняща дупка, да потънеш в смразяващ кръвта мрак и да се изправиш пред собствената си същност — гола, озъбена, противна... Клатушкайки се между живота и смъртта, той усети как пада лустрото, с което упорито се беше покривал през целия си съзнателен живот. До този миг беше твърдо убеден, че това лустро е непробиваемо, една съвършена смес от ум, цивилизованост и изтънчена интелигентност. Онази смес, която е неразделна част от качествата на човек, достоен за поста директор на „Алеята“...

Сега обаче разбра, че вече не би могъл да понася живота, който беше изграждал внимателно в продължение на години. Вече не искаше да бъде марионетка в ръцете на Бърнард Годуин — човека, пред когото дълбоко се прекланяше. Човека, който го притежаваше изцяло...

Равносметката изплува в главата му бавно, но съвършено категорично: беше предизвикал Круз, за да опровергае Бърнард Годуин, а едновременно с това да се покаже на Тори в нова светлина. Но това го беше тласнало в опасна посока, беше го принудило да погледне в очите на смъртта. Така и трябваше. Той вече не можеше да понася онзи Ръсел Слейд, детето — чудо, всемогъщия директор на една още по-могъща организация. Защото вътре в себе си беше изпълнен с дълбока нерешителност и чувство за малоценност, майсторски подхранвано от Бърнард Годуин. Всемогъщ директор — да, но не и оперативен агент, един от онези, които Годуин беше създал направо тук, на бойното поле... Нали именно това бе причината за парещата ревност, която винаги беше изпитвал по отношение на Тори? Да, така е. Ръсел Слейд винаги е бил точно това, за което го беше подготвял Бърнард Годуин. Една послушна марионетка в ръцете му...

Истината беше непоносима, караше го да се черви от срам. Защото, назначавайки го за директор, Годуин беше съумял да задържи цялата власт в ръцете си, да прокара своите идеи където и когато трябва. А сам да се оттегли в сянка, възприемайки незначителния пост на съветник...

Усети ръцете на Тори около тялото си, почувства натиска на мускулите ѝ и изведнъж, нещо се счупи. Сведе глава надолу като смъртно ранен бик по време на корида, затвори очи и потърси устните ѝ със своите.

Това беше един напълно неосъзнат акт. Дълбоко разтърсен от разкритията си, Ръсел едва ли си даваше ясна сметка какво върши. Но устните на Тори се разтвориха под натиска му, езиците им се преплетоха.

— Не! — рязко се отдръпна Тори. — Моля те!

Ръсел се учуди не толкова на красивите ѝ очи, колкото на факта, че едва сега ги забелязва. Бяха фантастични като безценни камъни — блестящи и прозрачни като изворна вода. Сини, но не съвсем... Всъщност зеленикави... Една тайнствена врата, която копнееше да откряне.

— Тори...

— Ръсел, аз...

Само допреди миг всичко беше наред. Беше убеден, че тя ще отстъпи пред мъжката му сила, ще се разтопи в нея. Но мигът отмина и той разбра, че дори да отстъпи, причините за това ще останат тайна за него. Уязвимост, отчаяние, нужда да бъде близка с някого след двете ужасни загуби? Или може би чувство... Чувство, което на даден етап не е в състояние да контролира?

Ръсел искаше на всяка цена да разбере това. Да бъде сигурен, че Тори знае какво иска... Иначе нещата губеха смисъла си...

Стана и ѝ помогна да се изправи. Не каза, че съжaliaва, просто защото не съжaliaваше. Обърна се и я остави сама, насочвайки се към пилотската кабина. Искаше да се запознае с маршрута до Токио — просто ей така, за всеки случай... Освен това винаги предпочиташе да знае къде се намира. Един факт, който в сегашното му объркано състояние можеше да предизвика само иронична усмивка.

Когато се върна в пътническият отсек, Тори вече беше на мястото си. Ръсел поръча сандвичи и кафе. Нахвърлиха се върху тях с неочакван и за двамата апетит, после Тори започна да го информира за нравите в съвременна Япония.

— Човек най-лесно ще разбере тази страна, ако никога не забравя, че там няма лидер, няма индивид, който да носи цялата отговорност върху плещите си — започна тя. — Американците не могат да възприемат този факт. Нито президентът, нито представителите на Конгреса, нито деловите среди или военните... Всички те се чувстват участници в изграждането на нова Япония и вероятно заради това са много обидени, че никой там не си прави труда да изпълнява желанията им.

За момент да оставим настрана факта, че не задават въпросите си правилно, че не могат да изразят желанията си на ясен език... Но инициативата им се прекратява в момента, в който отсреща отказват да приемат езика на долара. На практика никой в Япония няма да признае, че е пряко отговорен за този феномен, защото това би означавало унижение.

Японското общество е уникално в човешката цивилизация и винаги е било такова. Тази страна се „управлява“ (въпреки разтегливия смисъл на тази дума) от органично свързани общности и личности —

министър-председателят заедно с управляващата партия, парламентът, възпитаната в самурайски дух бюрокрация, представителите на едрия капитал и Якудза... Така е сега, така ще бъде и в бъдеще. Историята на страната се е погрижила за това — още със смъртта на последния велик шогун Токугава през 60-те години на миналия век, интервенцията на Запада и наложената от Макартър конституция след Втората световна война...

Ръсел слушаше и гледаше. Неволно се запита какво чувства в този миг, докъде се простира фасадата, криеща емоциите ѝ. Външно изглеждаше съвсем като предишната Тори, сякаш случката в тоалетната беше плод на въображението му. Но нима наистина е така? Нима човек може да сдържа чувствата си с толкова воля?

Беше принуден да признае пред себе си, че Тори Нън продължава да е пълна загадка за него. Приличаше на шифър, който го увлича до лудост, но въпреки това не е в състояние да разбере. Фактът, че е близо до нея, че двамата изпълняват заедно конкретна задача, изобщо не му помагаше. Продължаваше да бъде в неведение относно намеренията ѝ, само учудването му нарастваше.

Изведнъж усети, че излъчващата се от тази жена привлекателност заплашва да се превърне в мания. До този момент единствената мания на Ръсел Слейд беше „Алеята“. Веднага след като получи назначението си, Бърнард Годуин го покани на вечеря и директно заяви: „Сега вече ще разбереш какво е да имаш любовница, която не само ангажира мислите ти и действията ти, но и цялата ти душа. Надявам се, че притежаваш необходимите качества да я държиш под контрол...“

Ръсел си спомни тези думи просто защото в течение на работата беше открил, че те са само малка част от лъжите, с чиято помощ го манипулираше Бърнард. Онази тънка и почти невидима мрежа, чрез която Бърнард го държеше в подчинение; същата, с чиято помощ той, от своя страна, се опитваше да манипулира Тори. „Но ние с нея се спречквахме като близки хора, като брат и сестра, въздъхна в себе си той. Затова се беше погрижил Бърнард, направил всичко необходимо и двамата да го виждаме в една и съща светлина. Като справедлив баща, за чието одобрение се състезаваме...“

Сега, гледайки я как му обяснява вътрешните механизми на японското общество, Ръсел изпита желание да стане още по-близък с

нея. Усещаше, че в нейните очи Бърнард продължава да е идол, че е готова да изпълни всяко негово желание. С преливащо от вълнение сърце Ръсел се запита дали някога ще успее да прекъсне нишките, които я свързваха с Бърнард по-здраво от стоманени въжета. Знаеше, че ще трябва да започне отнякъде. Може би, като предпазливо ѝ разкрива част от истината за този човек, бавно и постепенно, с безкрайно внимание... Докато ѝ внуши най-главното: че Бърнард без колебание би я пожертвал, ако такива са изискванията на съответната мисия... Но това няма да стане сега. Тори все още не е готова да чуе нищо негативно за Бърнард Годуин, нейния духовен баща... А, погледнато строго егоистично, Ръсел имаше далеч по-важни неща за решаване...

Всичко се промени в онзи кратък, наситен с електричество миг на близост. Една врата беше отключена, нищо на този свят вече не беше в състояние да я затръшне пак. Светът се промени — поне този свят, който познаваше Ръсел Слейд. А през следващите няколко дни ще му се наложи да определи отношението си към него...

Токио. Бяха прелетели почти петнадесет хиляди километра по трансатлантическия маршрут. На три пъти кацаха за гориво — в Картагена, Санто Доминго и Франкфурт. Още не бяха преминали митническите формалности и в душата на Ръсел се появи чувството, че е извънземен, озовал се внезапно на непозната планета. Японците притежаваха странното качество да те държат на почетно разстояние, проявявайки изключителна любезност. Владееха го до съвършенство, човек бързо разбираше, че е попаднал в пълна изолация. Всичко наоколо е форма, лишена от съдържание. Сякаш цялата страна участва в гигантска постановка на националния театър „Кабуки“...

Усмивки без смисъл и значение, фалшиви поклони, „да“, което на практика означава „не“, пристрастяване към незначителните детайли по време на важни разговори... Нима на света има друг толкова притворен народ? Нима може да съществува по-изтънчена култура на двуличието? Тези въпроси се въртяха в главата на Ръсел, докато колата им бавно пълзеше по задръстената магистрала, свързваща летище Нарита с центъра на Токио. „Вероятно китайската,

отговори си с въздишка той. Но китайците, доброволно или не, се бяха изключили от международната игра за дълги години напред...“

— Направо при Хитасура ли отиваме? — попита на глас той.

— Не — поклати глава Тори. — Мисля, че ще бъде по-благоразумно, ако преда това научим нещо повече за този хафний... В случай, че Хатасура действително се окаже купувачът на Естильо, аз бих искала да се срещна с него максимално подготвена...

За пръв път от много време насам Ръсел беше напълно съгласен с нея. И с изненада откри, че това чувство съвсем не е неприятно.

— Тоя Деке е малко смахнат — каза Тори.

— Колко малко? — стрелна я с поглед Ръсел.

— Сам ще прецениш — отвърна Тори и започна да се спуска по плъзгавите стъпала. Намираха се в старата част на Щинжуку, сред невъобразим лабиринт от тесни улички и малки дюкянчета. Слънцето отдавна беше изгряло, но работилницата за татуировки тънеше в полумрак. Светлината стигаше дотук само като отражение, някаква безцветна маса.

Ръсел започна да оглежда мострите, окачени по стените.

Феникси и дракони, змии и демони, страховити бойци от историята, бълващи огън чудовища от митологията... Всички бяха изрисувани старателно, до най-малки детайли. Приличаха на рекламните пана по жилищните блокове и край магистралите — ярки и контрастни под светлината на мощните луминесцентни лампи.

Над работната маса се беше навел японец, който изглеждаше като тийнейджър, но годините му несъмнено бяха доста повече. Хвърли кратък поглед към новодошлите и продължи да обработва гърба на някакъв едър тип, който се беше проснал по очи. Прическата му стърчеше на всички страни в стил пънк, ръцете му бяха оплескани с мастило. Носеше сандали и бермуди за сърф, на гърба на късата му тениска пишеше „ВОЛЕЙБОЛЕН КЛУБ ПЕПЪРДАЙН“.

— Привет, кукличке — промърмори той, без да вдига глава.

— Как си, Деке?

— Кофти — промърмори онзи, натопи няколко заострени клечици в мастилото и ги заби под кожата на клиента. Движенията му бяха точни и сръчни като на истински майстор. — Както винаги...

Тори се изправи до него.

— Имам един проблем, Деке...

— Разрешаването на проблемите е моята стихия, кукличке.

Тори му показва матираното топче в найлоновото пликче.

— Искам всичко, от А до Я — рече тя.

Пънкярят мълчаливо кимна и тя пусна пликчето в джобчето на бермудите му.

— След един час — промърмори Деке. — Току-що отворих... — Работното му време беше малко странно — от обяд до малките часове на следващия ден. Ръцете му отново повториха операцията с оцветените клечици. — През това време иди да изпиеш някой шейк, клиентите ми се изнервят от куклички като теб...

Върнаха се точно след час, но работилницата беше пуста.

— Къде изчезна твоя пънкар? — подозрително се огледа Ръсел. — Да не би да ми е отмъкнал мострата?

— Територията на Деке се простира чак до пресечката — отвърна Тори. — А лабораторията му е тук, в задната част на магазина.

— Не е ли млад за сложни лабораторни анализи? — изгледа я със съмнение Ръсел. — Искам да кажа, че като нищо може да си подпали пелените...

— Наистина е млад — усмихна се Тори. — Но в замяна на това е истински гений. Не се заблуждавай от възрастта му. В Япония тя няма това значение, което ѝ се придава на други места по света.

В същия момент Деке се появи. На ръцете му имаше дебели гумени ръкавици, тялото му беше покрито с плътна престилка. Матовата сачма беше стисната с дълги пинсети, на шията му се поклащаше предпазна маска.

— Още ли играеш волейбол, кукличке? — лениво попита той. — Днес следобед ни предстои страхотен мач...

— Този път едва ли ще имам време за мачове — отвърна Тори. — Но ще наваксам при следващото си посещение — главата ѝ кимна към сачмата. — Несъмнено си открил състава на белия прах около нея, нали?

— Колумбийска стока, при това първокласна — кимна Деке и млясна с устни. — Направо страхотна!

— И това е всичко?

— Какво друго си очаквала?

Тори хвърли кратък поглед към Ръсел и тръсна глава:

— Хайде, дай да чуем и останалото!

— Нищо особено — сви рамене Деке. — Сачмата е хафний от високо качество. Случайно да разполагаш с количества за продажба?

— Не сме в този бизнес — дрезгаво се обади Ръсел.

— Ще ни дадеш ли някакви подробности за хафния? — забързано попита Тори, усетила как американската агресивност на Ръсел поставя под заплаха целта на посещениято им тук.

— Няма проблеми — кимна Деке и пусна сачмата в протегнатата ѝ длан. — Хафният се произвежда от цирконий — един метал, който в природата се среща изключително рядко. Доколкото съм осведомен, находища с цирконий са открити само на две-три места по света. От хафний се изработват специални пръти за контрол на процесите в ядрените реактори. Действат на динамичен принцип, което означава, че се вкарват и вадят от реактора по строго определена система. Имат свойството да поемат свободните неутрони от ядрената реакция и благодарение на него се контролира самият процес...

Обикновено контролните пръти се произвеждат от бор, който е значително по-евтин. Но борът се износва относително бързо и това налага честа смяна на прътите. Предимството на хафния е, че има почти неограничен капацитет за поглъщане на неутрони. Подложен на интензивна неутронна бомбардировка, той променя химическия си състав и на практика се превръща в ново, различно по състав химическо съединение. Но то също притежава уникалната способност да поглъща свободни неутрони... — Деке замълча, огледа посетителите си и добави: — Благодарение на споменатите свойства, хафният най-често се използва в реакторите на атомните подводници. Колкото по-рядко се налага презареждане, толкова по-продължителен е престоят им под вода...

— За какви отрязъци от време говорим? — пожела да уточни Тори.

— С прътите от бор в реактора подводницата може да изкара около шест месеца — отвърна Деке. — Но ако тези пръти са от хафний, престоят ѝ под вода се удължава до две години, пък и повече...

— Добре — въздъхна Ръсел. — Но вие говорите за пръти, а това тук е под формата на сачма. Това означава ли, че имаме работа с

някаква форма на необработена суровина?

— Логичен въпрос — кимна Деке и хвърли кратък поглед към Ръсел. — Но след като анализирах вашата сачма, стигнах до заключението, че тя няма нищо общо с каквато и да било форма на суровина. Напротив — тя е рафиниран, напълно готов за употреба продукт.

— Който обаче не е под формата на пръти — отбеляза Ръсел. — И това ме навежда на мисълта, че има друго, доста специално предназначение...

— Пак грешите — блеснаха очите на Деке. — Това тук е много по-добро от всякакви пръти. Изготвено е така, че да бъде постоянна част от ядреното гориво. Което означава, че става въпрос за реактори от принципно нов тип, с които много бих искал да се запозная...

— За тази цел ще се наложи да се наредиш на опашката — отбеляза Тори.

— Сигурно е така, кукличке.

— За какво може да се използва подобен реактор? — попита Ръсел.

— Трудно е да се каже — сви рамене Деке. — Но, оборудвана с него, една атомна подводница положително ще изкара пет години, без да се връща в базата си...

— Друго? — изгледа го продължително Тори.

Деке се замисли за момент, после с въздишка каза:

— Предположението ми е по-скоро теоретично... Но, прибавени към състава на горивото, сачмите от хафний дават възможност за изграждането на портативен реактор с изключителна мощност — далеч по-голяма от тази, която познаваме...

— По-точно? — внимателно го изгледа Ръсел.

Лицето на Деке се сгърчи в напрегнат размисъл.

— Как да кажа, приятел... — проточи той. — Но ако успееш да мобилизираш в екип необходимата бройка гениални умове, като нищо можеш да създадеш реактор колкото средно тежка туристическа раница, с чиято помощ можеш да получиш практически неограничена енергия — на лицето му се появи мрачна усмивка, очите му опипаха смаяните лица на посетителите. — Какво ще кажете за такава играчка, драги?

— Пресвети боже! — промърмори след известно време Ръсел. — Тръгваме да разследваме едно убийство, разкриваме международна мрежа за контрабанда на кокаин, а сега се натъкваме и на заговор за създаването на портативен източник на енергия с огромна мощ... Представяш ли си, Тори? Един ядрен реактор, който можеш да носиш на гръб!

— Представям си, при това много добре — неволно потръпна Тори. — Представям си и чудовищата, заети с неговото създаване!

— Лабораторните анализи на Деке доведоха и до друго любопитно разкритие — подхвърли Ръсел. — Оказа се, че кокаинът, който Естильо произвежда в джунглата на Колумбия, има съвсем нормален състав и няма нищо общо с наркотика убиец на японците. Нещо, което все пак носи известно успокоение, нали?

— И така може да се каже — неохотно отвърна Тори.

Седяха до прозореца на двуетажен „кисатен“ — едно от тридесетината хиляди подобни кафенета, пръснати из Токио. Отвъд стъклото кипеше оживлението, което в търговския център Ропонги не секва нито за миг. Декорът беше футуристичен както вътре в кафенето, така и навън...

Розови панели придържаха яркочервени неоновы тръби по стените на „кисатен“, под тяхната светлина се виждаха скулптури от никелиран метал, изобразяващи дръвчета бонзай и жерави в полет. Стари символи, намерили място в модерна среда. Сякаш при своя решителен скок в бъдещето японците бяха решили да вземат със себе си останките от миналото...

Хората зад витрината носеха странни, футуристични дрехи, които повече приличаха на театрални костюми. Ръсел отбеляза, че всички без изключение бяха почти безцветни — черни, бели и в различни нюанси на сивото — така полите, саката и блузите понасяха по-добре футуристичните кройки и, подобно на металните скулптури в заведението, излъчваха свой, особен колорит...

— Защо всичко в Япония е символ, Тори? — попита той.

— Не е трудно да се разбере — отвърна Тори. — Японската привързаност към символиката е тясно свързана с националните им културни традиции. Казваш едно, вършиш друго... Много хора, събрани на прекалено тясно пространство... Поради честите

земетресения къщите се строят предимно от дърво и оризова хартия — така възстановяването им след поредния трус не представлява трудност. Но всичко това е за сметка на уединението, на възможността да останеш сам със себе си... Опитвал ли си някога да споделиш с някого нещо интимно в помещение със стени от хартия? Недей, няма смисъл...

Всички в Япония са пред очите на околните, всички са свързани помежду си в дадена социална прослойка. В подобно обкръжение е съвсем нормално да възникне сложна система на протоколни любезности, а тя от своя страна изисква символиката — единствен начин за идентификация на различните социални групи.

— До тук всичко ми е ясно, кукличке — рече Ръсел и тя неволно отговори на усмивката му. — Но ако човек рече да се вгледа в тези символи, той бързо открива, че в тях липсва смисъл...

— Точно така — кимна Тори. — Ако обаче се научиш да мислиш като японец, това няма да ти прави впечатление. Всички се възхищават на видимото, но малцина му вярват. Спазва ли се протоколът, няма значение какви мисли ти минават през главата. При тези обстоятелства е по-добре символите да бъдат безсмислени — така няма опасност от конфузии.

„Аз също съм японка по душа, помисли си тя. Въпреки че бърборя като университетски преподавател, у мен се крие именно тяхната култура. Говоря и се слушам, но Ръсел вижда единствено обвивката, лъскава и непроницаема. Показа ли му какво се крие под нея, ще изпадна в конфузно положение.“

От известно време напразно се опитваше да постави чувствата си под контрол. В мига, в който видя Ръсел на арената — изправен пред могъщия звяр и близката си смърт, нещо в душата ѝ щракна и се прекърши. Даваше си ясна сметка, че се втурна да му помогне не заради собственото си достойнство, не дори заради някакво чувство на вина...

Да не говорим за случката по време на полета, когато Ръсел ѝ помогна да изтръгне от себе си болката от изгубеното доверие в Естильо... Беше убедена, че той ще я накаже за проявата на чувства, ще я натика още по-дълбоко в несигурността, ще я накара да си зададе неизбежния въпрос: нима е сбъркала, като се доверява на хора, с които е градила приятелски отношения в продължение на години? Бавно и с

безкрайно търпение тънката паяжина на приятелството се беше прокъсала, сърцето ѝ кървеше. Нима това не беше най-удобният момент за Ръсел Слейд да я смаже? Да ѝ нанесе решителния удар, да ѝ отнеме инициативата веднъж завинаги? Твърдо вярваше, че именно тук се крие слабостта на Ръсел: той беше истински маниак по отношение на инициативата, вбесяваше се от факта, че Тори има възможността да ръководи по свой начин мисията.

Но той не се възползва от благоприятния момент — нещо, което не е типично за характера му. На практика постъпи по коренно противоположен начин. Прояви загриженост, разбиране, внимание... Качества, които решително липсваха на онзи Ръсел Слейд, когото Тори познаваше.

Дълбоко в себе си винаги беше изпитвала удоволствие да го вбесява. А от факта, че неортодоксалните ѝ методи винаги носят успех, той отдавна би трябвало да види собствената си слабост. Ясно и отчетливо, като в огледало. Не стана така. Ръсел продължаваше да се опира на ината си, от това слабостта му ставаше още по-видима. Инициативата, контролът върху ситуацията... Две неща, които за него означаваха всичко.

Когато прекъсна всякакви връзки с „Алеята“, беше толкова огорчена и озлобена, че си обеща един ден да притисне Ръсел до стената и да организира лабораторен експеримент с маниакалния му стремеж към контрол.

Сегашната мисия ѝ предлагаше отлична възможност да изпълни закана си. Усетила, че Ръсел и Бърнард отчаяно искат да я върнат на оперативна работа, тя реши да приеме, за да накаже Ръсел. Бойното поле е най-добрата лаборатория, за която можеше да мечтае. Тук понятието „контрол“ се стопява, тук човек е изцяло под неочакваните удари на съдбата. Проблемът възникна, когато разбра, че тя самата е забравила колко изненади предлага всяка мисия. Изненади, които нито могат да се предвидят, нито да се овладеят...

Първата от тях беше предателството на Естильо. А втората — фактът, че на бойното поле Ръсел се оказа далеч по-умен и изобретателен, отколкото беше очаквала Тори. Принуди Бърнард Годуин да го включи в мисията с единствената цел да докаже, че Ръсел го бива само за бюрото в кабинета си, а едновременно с това да го

унижи, да го накара да се върне в централата с подвита опашка... Но нещата се развиха в съвсем друга посока...

Започна да се впечатлява от него. Без да иска, бавно и незабележимо. Ръсел прояви завидно самообладание и опит — както в психологически аспект (в апартамента на Круз), така и във физически (акцията в цеха за производство на кокаин). Но най-силно я впечатли смелостта му да предизвика Круз, да излезе с голи ръце срещу огромния бик на онази арена...

„Господи, това не може да е истина, въздъхна в себе си тя, седнала спокойно насреща му зад масичката на кафенето в Ропонги. Изобщо не познавам този човек. Винаги съм го считала за свой съперник и враг. Кого обича повече Бърнард? Ръс или мен? Този въпрос възникна още в момента на появата на Ръсел в «Алеята». Най-важният за мен въпрос, а — убедена съм — и за него... Бърнард Годуин е нашият баща, ние го обожаваме, боричкаме се помежду си и крещим с пълна сила: *избери мен, избери мен!*“

Отправила поглед към мъжа насреща си, който спокойно отпиваше от чашката кафе за десет долара, Тори усети, че не може да го третира както досега — като съперник, който се стреми да я надхитри в сложните комбинации за спечелване влияние и авторитет в тайната правителствена служба, Бог знае защо наречена „Алеята“... „Би трябвало да мразя този човек, рече си тя. Нима не изпитвах към него дълбока ненавист? Особено в онзи миг, в който ме уволни? О, да, мразя го! Не, не го мразя... *Не мога да го мразя!*“

Потръпна, с огромно усилие на волята насочи мислите си в друга, по-безопасна посока...

Спомни си за един късен следобед в Градината на Диана. Лежеше отпусната до басейна, след час и половина изтощителни скокове от трамплина. Караше втората си година в колежа, а Грег беше второкурсник в университета, завърнал се у дома за великденските празници.

Лежеше по гръб и гледаше потъмняващото, сякаш гланцирано небе. Грег се беше изтегнал до нея, тя усещаше хладината на тялото му. Обичаше хладната му кожа, особено когато беше в близост до нейното вечно сгорещено тяло. Обичаше да наднича в очите му — сякаш надничаше в огледало и виждаше отражението на собствените си очи. Два чифта ясни ангелски очи...

В онзи следобед остана недоволна от тренировката, в очите ѝ имаше сълзи на мъка и гняв.

— Какво има, Тор? — забеляза състоянието ѝ Грег.

— Нищо.

— Плачеш за нищо, така ли? — изви вежди той. — Това е глупаво!

— Аз не съм глупачка!

— Зная.

Главата ѝ се повдигна, в гласа ѝ прозвуча свенливост:

— Нещо хич не ми върви с руския... Изглежда нямам способност да разбера този език...

— Не се предавай. За него е важно и двамата да знаем руски.

— Уф!

Не можеше да проумее защо баща ѝ — човек, който по всякакъв начин демонстрира своята принадлежност към американското общество, продължава да държи на руските си корени. Именно той настоя Тори да се включи в курса по руски език, вместо да учи френски — последен вик на модата сред съученичките ѝ. Курсът по руски посещаваха хлапаци с дебели вратове, които криеха пубертетските си пъпки зад слънчеви очила, направени от дъното на бутилки кока-кола. Тори ги мразеше с цялата си душа, мразеше и езика, който ѝ се струваше напълно безсмислен. Беше убедена, че по-лесно ще научи марсиански, ако има такъв...

— Контролно ли имахте? — попита Грег.

— Класно — въздъхна Тори. — Стана ми лошо, повърнах... Страхувам се, че нищо не съм направила...

— Трябва да влагаш душа — промърмори Грег и се изпъна под лъчите на залязващото слънце. — Когато влагаш душа, всичко е лесно...

— За теб може би...

— И за теб. Ние не сме толкова различни, колкото си мислиш...

— Но аз не разбирам нито думичка! — проплака тя. — Не пропускам нито едно упражнение, водя си записки като побъркана и пак нищо не разбирам!

— Може би е от учителя — рече Грег. — Кой ти преподава? — преди шест години беше завършил същия колеж и познаваше всички преподаватели.

— Брокър.

— Брокър е боклук — отсече категорично Грег. — Утре след часовете ще дойда да си поговоря с Боб Хейс, директора... Боб прекрасно знае, че Брокър не става за нищо. Най-добрият учител по руски е Питър Борачов. Ще те уредя в неговия курс...

— С това едва ли ще обикна гадния език! — тръсна глава Тори.

— Не ставай глупава. Езикът е страшно интересен, ще видиш!

— Наистина ли?

— Наистина.

Страхотно!

Неразрешимият проблем изведнъж беше решен. Такъв си е Грег, винаги има отговор...

Следобедът изведнъж натежа от величествена красота и спокойствие. Но не задълго. Грег се засмя, сграбчи я през кръста и двамата цопнаха в басейна. Потъваха все по-дълбоко, силните му ръце натискаха главата ѝ. Въздухът излиташе от устата ѝ на едри мехурчета, дробовете ѝ пламнаха. Обзе я паника, ръцете и краката ѝ разпениха водата, устата ѝ се отвори за уплашен вик. Грег забеляза това, натискът на ръцете му отслабна, телата им най-сетне се устремиха нагоре, към въздуха и светлината...

— Престани! — истерично извика Тори. — Никога вече не прави така! — От гърдите ѝ излитаха конвулсивни ридания, очите я засмъдяха от солените сълзи. Забелязала втренчения му поглед, тя направи опит да се овладее и троснато попита:

— Защо ме зяпаш?

— Искам да видя как се променя лицето ти — отвърна Грег.

— Как се променя лицето ми? — учуди се Тори и избърса с юмрук солените сълзи, бързо забравила страха и гнева. Това вече е сериозен разговор...

— Не мога да ти кажа, но мога да ти покажа — отвърна Грег, сложи ръката ѝ върху главата си и добави: — Блъсни ме във водата и не ми позволявай да излизам на повърхността!

— Не ставай глупав, Грег! Защо да...

— Направи го, Тор! — прогърмя той с блеснали очи и тя неволно се подчини.

Натика главата му под водата, обхвана главата му с две ръце и натисна колкото може. Помнеше обстановката с поразителна яснота.

Слънцето проблесна за последен път върху гладката повърхност, после изчезна зад далечните хълмове. Помпите в басейна вече бяха изключени, водата беше спокойна и кристалночиста. Очите ѝ се насочиха към дълбокото — там, където потъваше брат ѝ, там, където допреди малко се беше гърчила и самата тя, оплетена в хладните пипала на страха. „Що за експеримент е това, запитва се тя. Може би Грег иска да провери колко време ще остане под водата?“ Обичаше да участва в експериментите му. Беше ѝ приятно да бъде в екип с него — Тори и Грег срещу мама и татко... Обичаше да чувства подкрепата му във вечната борба срещу родителския деспотизъм...

Бяха сами в Градината на Диана, сами в хладната вода на басейна. Участваха в някакъв тайнствен процес, нещо като ритуал от древността, за който Тори нямаше дори понятие... Неизвестността усилваше вълнението ѝ, имаше чувството, че Грег ѝ оказва доверие като на възрастен човек, за сериозна работа. „За такива мигове си струва да бъда тероризирана от него“, щастливо си помисли тя.

Времето течеше. Повърхността на водата се успокои, неподвижността ѝ се нарушаваше единствено от ситните мехурчета, които излитаха от устата на Грег. Тори усети желанието му да изплува, ритна с крака и усили натиска на ръцете си.

После от небето се стрелна тъмна сянка, черен като въглен кос докосна повърхността на водата, сякаш искаше да провери какво става под нея. „Господи, какво правя, с ужас се запитва Тори. Натискам брат си под водата, без да съм сигурна, че има кислород в гърдите си!“ Тялото ѝ се разтърси от страх, ръцете ѝ рязко се дръпнаха от темето на Грег. В следващия момент се гмурна и го изтегли на повърхността.

Лицето му беше бяло като вар, очите — някак помътнели. Изглеждаше променен, вероятно от близостта със смъртта. Кръвта на Тори замръзна в жилите ѝ.

— Ето, гледай! — промърмори Грег, хвана я за раменете и я обърна към себе си. — Такова беше твоето лице... Нямахме как да ти го опиша, но сега ти го показвам...

„Защо си припомням тази случка, запитва се Тори, отпусната в кафенето срещу Ръсел Слейд. Вероятно защото искам да избягам от емоциите, които разтърсват душата ми в момента, да блокирам хода на мислите си в нежелана посока...“ Имаше чувството, че тогава,

втренчила се в бледото лице на Грег, тя за пръв път усети мъчителното желание да погледне смъртта право в очите...

Макар и ужасна, тази мисъл заслужаваше вниманието ѝ. Не се задълбочи в нея само поради присъствието на Ръсел Слейд. Въпреки че на онази арена в Картечния град и двамата се бяха изправили именно срещу лицето на смъртта... Попречи ѝ и споменът за инцидента по време на полета. Отказът му да се възползва от слабостта ѝ, да нанесе решителния удар. Вместо това я беше прегърнал, беше направил опит да я успокои...

Спомни си за предишното си посещение в Токио. Преди десет години, доста по-различна от сега. По-млада, по-дръзка, а може би и по-умна, въпреки уязвимостта. Беше самоуверена, сигурна в своите способности. Дори през ум не ѝ минаваше, че ще познае вкуса на загубата, че може да се изправи срещу смъртта.

Грег дойде да я посети, един от редките случаи, при които успя да отскочи до Япония. Живееха в коренно различни светове, но връзката помежду им беше все така здрава. И двамата бяха в разгара на тежко обучение, и пред двамата стоеше ясно определена цел — да усвоят огромния поток информация, да се научат да го използват за целите си. Бяха хора, които по великолепен начин управляват умствените и физическите си качества, постепенно откриваха колко ценен е синхронът между тях.

Чуваха се рядко, още по-рядко се виждаха. Но продължаваха да са близки. Това вероятно дължаха на родителите си, които цял живот ги бяха принуждавали да търсят съюз един с друг, заедно да се борят с натиска в Градината на Диана...

Излязоха да пийнат по нещо. Никой от двамата нямаше подобни навици, но шансът да се откъснат от желязната дисциплина на живота се оказа твърде изкусителен. А Тори, съвсем по японски, вярваше че истинските чувства могат да се изразяват единствено под влиянието на алкохола. В такъв момент всичко може да бъде простено, човек не се чувства неудобно, не се срамува да покаже слабостта си...

Обикаляха заведенията на Токио до малките часове на нощта и неусетно се озоваха в мрачните и доста опасни части на града, далеч от туристическия поток. Всъщност не беше неусетно, а съвсем съзнателно. И двамата нямаха нищо против да се докоснат до истинската опасност, да изострят сетивата си. Това беше едно особено

чувство, нещо, което Тори не успя да анализира дори по-късно, пречупено през призмата на времето. Отначало беше убедена, че отговорност за неоправдано агресивното им поведение носи Грег — пилот на НАСА и бъдещ астронавт... После изведнъж осъзна, че самата тя излъчва агресивността, а Грег просто я следва. И нещата се промениха.

Цял живот беше следвала Грег. В спорта и математиката, в учението и специалните упражнения. Такава беше волята на баща им. Елис Нън искаше да бъде сигурен, че Тори ще получи добра подготовка за изпитанията на живота. „Ако бъдеш достоен съперник на брат си, ти ще се справиш и с всички останали, казваше ѝ той. За това не се оплаквай, не се опитвай да се измъкнеш. Правя ти услуга, каквато моя баща никога не ми е правил...“

Естествено, това съперничество ѝ носеше непрекъснати провали. Грег беше „златното момче“, отличник не само в математиката и спорта, но и във всичко останало. Това обаче не ѝ пречеше да се бори до край, да надминава себе си. Просто не ѝ достигаше ниво. Грег посрещаше изпитанията на Елис Нън с горда насмешка и ги преодоляваше като на шега, докато Тори откровено ги ненавиждаше...

В крайна сметка избяга отвъд Пасифика, чак в Япония. Сякаш имаше нужда да бъде максимално далеч от живота, който я принуждава да води. Но пътуването през океана беше нещо повече от бягство. Привличаше я загадъчният живот на тази страна, чувстваше се като Одисей пред Острова на сирените, в душата ѝ бушуваше океан от чувства, сред които доминираше любопитството. Казано с две думи, Тори беше родена за Япония, както и Япония за нея...

Железният аскетизъм, който властваше в школата за бойни изкуства, ѝ предложи така желаното облекчение. Той беше толкова далеч от светския блясък и парите, от непрекъснатия стремеж за притежание, който демонстрираха родителите ѝ, че през първата седмица от пребиваването си там Тори почти хълцаше от възторг. Отпусната върху твърдия футон след труден, запълнен с физически и психически упражнения ден, тя гледаше луната и звездите, а душата ѝ се изпълваше с непознат покой.

Съществен принос за това състояние имаше и дребничкият, но изключително пъргав сенсей, чиито движения бяха толкова трудни за

отгатване, колкото и намеренията му.

— За човек от Запада това състояние е най-трудното — обясни й той, когато Тори успешно се справи с четвъртата степен на обучението. — В забележката ми няма дори капчица расизъм, тя просто отговаря на истината. Знаеш ли, ние, японците, се стремим към неочакваното и разнообразието напълно естествено, то е част от нашата същност. Ние се плашим от солидната неподвижност на природата, вероятно по тази причина сме обожествили предмети и животни... Като например Богинята лисица... Тя е измислена именно за да поддържа страха ни вечно жив...

— Но защо тогава ви е всичко това? — беше попитала Тори, махнала с ръка към безупречно поддържаната градина. — Вие винаги се намирате в обкръжението на природата... Не разбирам, сенсей...

— Погледни още веднъж тази градина, моля те — отвърна с усмивка сенсей. — Нима тя олицетворява природата? Горите на Йошино, сред които бродим — това е природата... Върховете на планините, които покоряваме — това е природата... Но тази градина? Не! Тя е продукт на моето въображение. Всичко в нея е изкуствено, поддържано в желаното състояние от човешка ръка. Тази градина е такава, каквато желая да я виждам, нищо повече. Съвсем различна от природата...

Перфектно създадената градина се слива с природата, Тори-сан. Но перфектна градина няма и не може да има. Цял живот се стремим към нея, но ако я създадем, резултатът ще бъде страшен — ще се окаже, че сме изгубили контрол над нея...

Външна фасада и чувство за контрол — ето ги принципите, върху които се градят японските градини. Един микрокосмос на самата японска култура. За него си мислеше Тори в онази бурна нощ, когато двамата с Грег се впуснаха в живота на Токио. Един микрокосмос, от който й беше дошло до гуша...

Сакето се оказа добър лек срещу казармената дисциплина. Послушникът изпитва нужда от нещо силно, за да забрави строгите правила на живота, който води... А Тори и Грег бяха именно това — послушници. Тя беше избрала самурайската религия на миналото; той — научната религия на бъдещето. И се срещнаха тук в точно определен момент, сред неоновите пожари на токийската нощ, в

примитивната джунгла на най-цивилизования град на света, омагьосани от мига, който сами си създаваха...

Така си мислеше Тори, докато влизаха в едно заведение, носещо името „Изстискан лимон“. Намираше се в центъра на Шинжуку и представляваше нещо като „акачочин“, но не съвсем. Работеше цяла нощ, претъпкано до отказ, въпреки безбожните цени.

До момента бяха погълнали около два литра саке. Тори имаше чувството, че през жилите ѝ тече електрически ток. Очите на Грег бяха мътни, русата му коса — овлажняла от пот.

— Страхотно! — извика той, докато просторният, ярко осветен асансьор ги свалише към главния салон на „Изстискания лимон“. — Няма да мръдна от тук! — винаги беше склонен да прави прекалено емоционални изявления — вероятно това беше наследство от театралниченето на майка им.

Дадоха им маса на горното ниво, което се извиваше като балкон в театър над дансинга долу. Осветлението се състоеше от сини и жълти неоновии тръби, които покриваха всичко: пода и масите, парпетите и стъпалата... Таванът беше превърнат в гигантски екран, върху който се прожектираха фантастични „оригами“ — разноцветните японски цветосъчетания, разтварящи се като вълшебни цветя. Още една изява на вечното японско желание да се постави природата под контрол...

Изпиха по едно саке, поръчаха отново. „Хевън 17“ пееха „Пристъп на фашистка радост“, тътенът на мощната уредба ги удряше направо в стомаха. В един момент Тори усети, че вниманието на Грег е насочено другаде, вдигна глава и проследи погледа му. Очите му бяха заковани върху гъвкавото тяло на висока млада жена, която изглеждаше екзотично на фона на разноцветните „оригами“.

— Я виж, я виж! — промърмори той и се плъзна от стола още преди Тори да го спре. „Господи, това тук е Япония“, тревожно потръпна тя. Но брат ѝ очевидно нямаше представа къде се намира, особено след количеството погълнат алкохол.

— По дяволите, Грег!

Той изобщо не я чу и продължи да си пробива път към стройната млада жена, която извиваше снага на претъпкания дансинг. А Тори направи опит за оценка на обстановката. Намираха се в заведение, в което търговците на наркотици и сутеньорите са най-благопристойната

публика. От няколко места беше чувала, че в „Изстискания лимон“ се събират различни по калибър гангстери якудза.

До този момент Тори не беше виждала жив якудза. Въпреки помътеното си от алкохола съзнание, беше сигурна, че това едва ли ще стане точно тази нощ. Проявата на невъздържаност е едно, а склонността към самоубийство — съвсем друго. Грег обаче едва ли е в състояние да разбере това. Бяха заедно от броени часове, тя не получи възможност да му обясни механизмите, по които се съди за поведението на якудза.

Видя как Грег заговаря момичето, видя и усмивката ѝ. Беше прекалено хубав, за да има проблеми със запознанствата — на практика беше точно обратното. Още в гимназията го преследваше тълпа обожателки и той беше принуден да се крие от болшинството от тях. На един етап свободното му време се запълваше изцяло със затръшнати врати, светкавично събличане и обличане и непрекъснато бягство. Тори вземаше активно участие в този процес, задължението ѝ беше да не позволи гаф — най-вече под формата на засичане на две обожателки на едно и също място, по едно и също време...

Тори си спомни всичко това, докато го наблюдаваше как бърби и се смее с красивата японка. После изведнъж си даде сметка, че се ядосва и изпитва нещо като ревност. Двамата с Грег се виждаха прекалено рядко, флиртовете му ѝ се сториха връх на несправедливостта. Потънала в сигурната дистанция на бъдещето, тя разбра истината; беше се надявала да прекара цялата нощ в компанията на брат си, да бъде на висота, да му докаже, че тук, на своя територия, тя не му отстъпва по нищо... Да го докаже не само на него, но и на Елис Нън...

„Нима наистина може да го ревнува от това създание, запита се тя. О, да! И още как!“ Скочи на крака и започна да си пробива път към тях.

На няколко метра от двойката забеляза как едър млад мъж с широки рамене върви като танк през тълпата, целта му очевидно беше Грег. Беше японец, облечен в модерен костюм. Косата му беше къса, подстригана по военному, също като на Грег. Още преди да усети излъчването на могъщото му „ва“, сърцето на Тори се сви от втрещения поглед на изцъклените му очи, фиксиран върху двойката. Вече имаше достатъчно опит, за да усети опасния противник.

Младежът вървеше право към Грег, погледът му нито за миг не се отклони от лицето му. Тори го наблюдаваше с нарастващ ужас, имаше чувството, че гледа как остър нож пронизва буца с масло. Младежът не правеше никакви усилия да си пробива път, не се блъскаше. Просто се плъзгаше сред тълпата като риба във вода.

Ръката му рязко се повдигна, върху китката блесна „иризуми“, изобразяващо дракон, който блъва огън. „Господи, простена Тори. Грег се опитва да сваля приятелката на якудза!“

Стигнаха до двойката почти едновременно. Ръката на якудза се стовари върху рамото на Грег в мига, в който Тори казваше: „Хайде да се махаме от тук“...

Грег се извъртя и отблъсна ръката. Механично приклепна и зае стойката за борба с невъоръжен противник, на която го бяха учили в армията. Естествено за якудза тя не представляваше нищо. Такъв човек може да бъде победен само ако бъде застрелян, при това веднага — преди още да е демонстрирал уменията си...

Грег очевидно се осъзна, тялото му се изправи, на лицето му изгря приятелска усмивка.

— Хей, не искам да създавам, проблеми — рече той и вдигна ръцете си с длани напред. — Но нима има закон, който да забранява приятелски разговор с една красива дама?

— Дамата е моя! — отсече якудза. Стоеше напълно неподвижно. Едната му ръка беше леко свита в лакътя, другата остана плътно до ревера на модното сако.

— Нещо бъркаш, приятел — усмихна се Грег. — Робството е отменено още преди сто години...

— Светът не принадлежи на Америка — процеди якудза.

— Така ли? Но едва ли принадлежи и на Япония!

— Засега — ухили се якудза.

— Хайде, Грег — дръпна го Тори. — Не сме дошли тук, за да обсъждаме културните различия...

— Стой настрана, жено! — изръмжа якудза и веждите му заплашително се свиха. — Това не те засяга!

— Засяга ме и още как! — пламна Тори, моментално забравила всичко, на което са я учили. — След като заплашваш брат ми, значи заплашваш и мен!

Якудза бавно се извъртя към нея.

— Каква си ми умница! — тихо и почти нежно промърмори той, после в ръката му изведнъж се появи револвер с късо дуло. — За съжаление обаче това няма да ти помогне...

Тори се стрелна напред и без колебание заби пръстите си в слънчевия му сплит. Очите на японеца се разтвориха широко, тялото му политна назад.

Грег посегна да му отнеме оръжието, но лявата ръка на якудза нанесе светкавичен саблен удар по китката му. После, като на забавен кадър, Тори видя как револверът се насочва в гърдите на Грег. Реакцията ѝ беше мигновена. Пръстите ѝ стиснаха нервните възли, разположени във вътрешната страна на лакътя, лявата ѝ ръка се подложи зад него, натискът беше кратък, но силен. Разнесе се остро изпукване.

Ритникът му я улучи в горната част на таза, от устата ѝ излетя вик на изненада и болка. В следващия миг връхлетя върху него с цялата сила на тялото си, ушите ѝ някак приглушено регистрираха трясъка на изстрела.

Лицето на якудза пребледня, от устата му излетяха някакви несвързани звуци, бързо потънали в грохота на музиката. Тялото му омекна и започна да се свлича към пода. Върху мрамора плисна кръв, тъмна като листенцата на отровно цвете...

Тори се наведе и сложи пръст върху вената на шията му. В следващия миг вече си пробиваше път сред тълпата, влачейки Грег след себе си. Над главите им продължаваха да се разгъват фантастичните „оригами“, сенките в ъглите излъчваха странно синкаво-жълто сияние. Пред очите ѝ се мяркаха и изчезваха напрегнати лица, никой не направи опит да ги спре.

Изскочиха навън.

— Хайде, да изчезваме! — напрегнато подвикна Тори.

Грег се поколеба.

— Но онзи тип е ранен, може и да умре — промълви той. — Мисля, че трябва да изчакаме...

— Той е мъртъв, Грег — извика Тори. — Нямаше пулс... Останем ли тук, със сигурност ще бъдем убити! Онзи беше якудза, един крайно опасен бандит!

— Но нали можем да обясним какво се е случило? — озадачено я изгледа Грег. — Те ще разберат, че...

— Местните фамилии разбират единствено от „гири“ — дръпна го тя. — А „гири“ означава дълг. Ще се чувстват длъжни да ни убият, разбираш ли? Хайде, не се бави повече, в името на бога! — Успя да го раздвижи, входът на „Изстискания лимон“ остана назад. — Трябва да тичаме!

Кой уби бандита с демона на китката? Тори или Грег? Или пък сам е произвел фаталния изстрел? Това си остана загадка. Но смъртта му без съмнение настъпи от огнестрелна рана.

— Фантастично! — възкликна Грег, когато най-сетне се настаниха в някакво малко заведение на Китасенжу. — За пръв път те виждам в действие, Тори! Никога досега не си ме защитавала, винаги е било обратното...

— Глупав инцидент и нищо повече! — раздразнено отвърна тя. — Би трябвало да го избегнем!

— Но не го избегнахме, нали? — изгледа я той. — Това е животът — пълен с неочаквани номера! Част от тях е присъствието ми тук — в непозната страна с още по-непозната култура... Съдба... Карма... Нали така казват местните?

— Ако не беше тръгнал да сваляш онази мадама, това едва ли щеше да...

— Не, не — махна с ръка Грег. — Щеше да стане, така е било писано... Съдбата пожела да ми покаже нещо, което е трябвало да видя...

— Какви ги дрънкаш, дявол да го вземе! — ядоса се Тори, все още под влиянието на шока. Никога не беше обичала револверите, а сега направо не можеше да ги понася. Погледна брат си над мръсната покривка и веднага забеляза нова, но едновременно с това странно позната светлина в ангелските му очи. Така светеха те в онзи далечен следобед, когато лицето му бавно изплува от водните дълбини... Когато тя го беше натискала надолу със собствените си ръце...

Имаше чувството, че стрелбата го беше галванизирала. Не, това не е точната дума... По-подходяща може би е друга... Да, точно така... Брат ѝ беше в състояние на радостна възбуда. „Нима е възможно, смаяно се запита Тори. Нима подобни низки и аморални страсти могат да виреят в душата на златното момче, избраника на нацията, астронавта на НАСА?“ Не, за Грег това е изключено! Но доказателството за противното беше пред очите ѝ...

— Нима не разбираш? — погледна я той. — Не може да бъде, Тори. Ти си мистикът в семейството... Нали затова реши да учиш тук? Аз съм прагматик. Математик и пилот, който скоро ще кацне на Луната... Но преди всичко това да се случи, аз дойдох тук, при теб! — очите му се втренчиха в нея. — Не разбираш, така ли?

— Не.

— Добре тогава — въздъхна Грег. — Ще ти призная нещо. Имаш право на това, особено след като ме защити... Освен това сме толкова пияни, че нищо вече няма значение — напълни гърдите си с въздух и бавно започна: — Предполагам, че никога не си се съмнявала в обичта, която изпитвам към басейна, към гмуркането...

— Естествено — кимна Тори. — Там ти беше в стихията си.

— Невинаги — поклати глава Грег. — Знаеш ли, аз никога не съм обичал скоковете във вода... Никога! Татко ме принуди да скачам, накара ме да се чувствам засрамен... Изпитвах панически страх от трамплина... Една вечер татко ме качи на колата и ме закара на олимпийски басейн в Лос Анджелис. Съвсем наскоро беше завършил осветлението на комплекса и имаше достъп навсякъде...

Хвана ме за врата и ме качи на най-горната площадка на кулата. Разбрал какво се иска от мен, аз се разревах от уплаха. Много вода изтече оттогава, но все още ме е срам, като си спомням... Бях толкова уплашен, че почти се подмокрих...

Татко ме изтика до ръба на площадката и насила ми наведе главата. Височината ми се стори огромна, особено с тези светлини по дъното на басейна. Зъбите ми затракаха, той се принуди да ме придържа...

— Гледай! — крещеше. — Единственият начин да се научиш да скачаш, е наистина да скачаш!

— Не искам! — дърпах се аз.

— Още си прекалено малък, за да знаеш какво искаш! — продължаваше да крещи той. — Прави каквото ти казвам!

После ме блъсна...

Раменете на Грег се разтърсиха при спомена, главата му клюмна:

— Господи, колко беше високо! Вятърът свиреше в ушите ми, светът се въртеше, въртеше... Стори ми се, че го зърнах за частица от секундата. Изправен на ръба на кулата, татко се усмихваше... Може би всичко беше плод на въображението ми, не зная... Линиите, изписани

по дъното, летяха стремително насреща ми... Водата беше чиста и прозрачна, изведнъж ми се стори, че басейнът е празен... После се плъснах по корем и въздухът напусна дробовете ми с болезнено свистене...

Татко ме извади. Бях се отпуснал като сварен макарон. Той ме удари няколко пъти по гърба, за да изплюя погълнатата вода... После отново се закатерихме нагоре... Стиснах зъби и скочих сам... След четвъртия опит изпитвах такива болки по цялото тяло, че изобщо не чувах инструкциите му...

Грег вдигна глава, очите му бяха потъмнели.

— Ето как се научих да скачам, Тори...

— Ужас! — потръпна тя. — Но как е възможно да заобичаш този спорт след подобно преживяване?

— И аз това се питам — унило отвърна той...

— Тори?

Гласът на Ръсел Слейд я върна във футуристичната обстановка на модерния Ропонги. Върху фасадата на отсрещната банка тичаха натрапчиви реклами, периодично заменяни от последните борсови новини.

— Къде беше през последните няколко минути?

— Аз... — все още замаяна от силата на спомените, Тори тръсна глава и направи опит да се върне в настоящето. — Мислех за хафния онова, което ни разказа Деке...

„Защо го лъжа, Господи“, безмълвно се укори тя, но въпреки това продължи:

— За всичките ужасни опасности, които чакат света, ако този материал попадне в ръцете на неподходящи хора...

— Няма смисъл да затъваме в кошмари — поклати глава Ръсел. — Далеч по-добре е да им попречим да станат действителност... Кой е крайният получател на хафния — това е въпросът... Дали Хитасура ще ни помогне?

— Да вървим да го питаме! — тръсна глава Тори.

Да получиш аудиенция от Хитасура беше толкова трудно, колкото и да откриеш съкровищата на Хеопсовата пирамида. Той беше изключително предпазлив човек, според някои мнения — дори параноик. Но това бяха мненията на враговете и завистниците му. Срещу Хитасура не беше извършен нито един атентат и това беше най-доброто доказателство за правилността на стратегията му.

Което обаче съвсем не означаваше, че този мъж бездейства. Тъкмо обратното — Хитасура се славеше като един от най-активните оябунни в Токио. Може би младостта го подтикваше да върши всичко сам, да не разчита прекалено много на помощниците си. Но тактиката му се оказва правилна. За трите години като шеф на фамилията беше екзекутирал двама от своите заместници. Просто защото бяха по-верни на пачките с йени, отколкото на шефа си...

Тори се запозна с него преди десет години, веднага след инцидента в „Изстискания лимон“. Двамата с Грег бяха принудени да минат в нелегалност, тъй като бандата на онзи с демона на китката ги търсеше, за да отмъсти за смъртта му. Оказа се, че тази банда принадлежи към фамилния клан на Якудза, който е основен съперник на клана на Хитасура. По онова време младежът все още не беше оябун, но въпреки това уреди нещата и взе американците под своя закрила.

Няколко години по-късно сестрата на Хитасура беше отвлечена от същия клан, но без връзка със споменатото „гири“: скриха я в публичен дом с европейки, вероятно преценили, че това е последното място на света, в което младши оябун би се досетил да я търси. Но тук се намеси Тори. Успяла да проникне в самото свърталище на вражеския клан, тя не само освободи момичето, но и уби четирима от най-опитните бойци. Получи тежка рана в лявото рамо и се оттегли на лечение. Хитасура я посети и тържествено се закле да ѝ бъде приятел и закрилник до края на живота си. Беше ѝ дълбоко задължен, изпитваше към нея силно и властно „гири“, което никога не би могъл да изплати...

Тори направи половин дузина телефонни обаждания, всяко от различен уличен апарат. Едва при последното от тях получи отговора, който ѝ трябваше.

Двадесет минути по-късно червено БМВ 750 ги взе от Гинза. Натикаха ги на предната седалка, сложиха превръзки на очите им и

запушиха ушите им с восъчни топчета. След известно време колата спря и двамата бяха прехвърлени на по-удобната задна седалка. После отново потеглиха.

Никой не говореше. Тори беше предупредила Ръсел да си държи езика зад зъбите и да не прави никакви жестове. „Стоиш и чакаш — каза му тя. — Каквото има да става, то ще стане.“ Ръсел не възрази. Още едно доказателство, че след Меделин е започнал да става нов човек. Сега седеше и мълчеше, колата стремително ги отнасяше към сърцето на Токио.

Нямаха никаква представа за посоката на движението, усещаха единствено ускоряването на мощния двигател и хода на времето. Тори познаваше града като петте си пръста, но пътуването им в момента приличаше на плъзгане по планински склон по време на снежна виелица. Безсмислено беше да търси познати знаци, всичко се сливаше в непрогледна бяла пелена.

„Къде бих се установила, ако бях на мястото на Хитасура, запита се тя.

Някъде из лабиринта от тесни улички, разбира се.“ Използвайки това заключение като отправна точка на своите догадки, тя се зае да разрешава изключително сложния ребус. Част от съзнанието ѝ регистрираше времето, завоите и скоростта на движение, друга механично прехвърляше вероятностите. Знаеше поне три от убежищата на Хитасура, но си даваше сметка и за фактора време. Оябунът беше толкова хитър и предпазлив, че вероятно отдавна е сменил скривалищата си. Същевременно разбираше, че ако успее да разбере къде ги водят, може да им бъде безкрайно полезно в бъдеще. Особено ако Хитасура не подозира за разкритията...

Всичко това беше съществена част от занаята: да знаеш къде се намиращ, дали си в компанията на приятел или враг... Особено сега, след предателството на Естильо. Тори беше разколебана, не вярваше на нищо и на никого. Предпазливостта е едно, но парализиращата параноя — съвсем друго. Човек трябва да знае в коя посока да скача, ако това се наложи... Или поне да вярва, че знае... Изчезне ли тази вяра, остава единствено голямата черна дупка, зинала да го погълне...

Лимузината рязко спря, Тори и Ръсел бяха изтикани навън. През цялото време на пътуването Тори не успя да се освободи от чувството,

че са се движили в кръг. Но Гинза не беше територия на Хитасура, в това беше абсолютно сигурна. Значи са някъде другаде...

Насочиха се към стръмно стълбище, после ги принудиха да се наведат, вероятно минаваха през нещо като тунел. Позволиха им да се изправят и настоятелно ги побутнаха назад. Двамата започнаха да отстъпват, докато краката им опряха в нещо меко. Седнаха.

Превръзките над очите им най-сетне бяха свалени, восъчните тапи също. В същия момент прогърмя дизелов мотор, покритата каросерия се разклати и потегли.

Разбира се, въздъхна Тори. Наистина ги бяха разхождали в кръг, а сега се намираха в закрит микробус, който вероятно ги е чакал зад съседния, ъгъл. Хората на Хитасура са проверили дали не ги следят и едва след това са ги прехвърлили тук.

Тори примигна на слабата светлина и бавно се огледа. Намираха се в нещо, което наподобяваше миниатюрен хол. Седяха на ориенталски диван с шарена дамаска, пред тях имаше масичка за кафе от излъскани месингови тръби. В ъглите бяха монтирани махагонови поставки с китайски лампи от оризова хартия, пред тях бяха поставени удобни на вид плюшени кресла. На стената бяха окачени два доста сносни пейзажа. От цялата обстановка лъхаше на топлина и уют, въпреки липсата на прозорци...

— Къде сме, по дяволите? — промърмори Ръсел.

— В един микробус, който се движи — отговори звучен мъжки глас и двамата едновременно вдигнаха глави. В кабината се беше появил самият Хитасура — висок и строен японец с мургава кожа. — Разполагам с доста такива — добави той, а на лицето му изгря топла усмивка. — Използвам ги главно за преместване... Настанявам се тук на спокойствие, а под мен и над мен са вещите ми — надеждно опаковани в контейнери...

Хитасура влезе навътре и се отпусна в едно от плюшените кресла.

— Радвам се да те видя отново, Тори...

Би могъл да се нарече красив мъж, ако не бяха прекалено острите черти на лицето му. Очите му гледаха малко мрачно, носът му беше изострен, устата — строга. Отляво на шията му имаше виолетов белег, който пресичаше част от скулата му и завършваше при устата. Беше от тези, които някои хора получават по рождение.

— Хитасура-сан — поклони се официално Тори. — Позволи ми да ти представя Ръсел Слейд, мой приятел...

— Господин Слейд — склони глава Хитасура. — Надявам се да ми простите за стриктните мерки за сигурност, но те са неразделна част от живота ми, особено напоследък...

— Какво се е случило? — погледна го разтревожено Тори.

Хитасура се облегна назад и сплете ръце на корема си.

— Не зная откъде да започна, Тори-сан — въздъхна той. — Имам чувството, че се подготвя нова война... Дано да се лъжа, но... — очите му бавно се заковаха в лицето ѝ. — Брат ми е мъртъв...

— Как стана това?

— Убиха го — въздъхна Хитасура. — Не зная нищо повече. Станало е малко след полунощ. Нахлули са в апартамента му... Някои вещи липсват, но грабежът като мотив е изключен. Не са докоснали нито парите, нито скъпоценностите му.

— Имаш ли някаква идея за извършителите? — попита Тори.

— Нищо окончателно — поклати глава оябунът. Болка прозираше в погледа на тъмните му очи, в напрегнатото изражение на лицето му. — Вчера сутринта пък някаква жена хвърлила преподавателя на брат ми от моста Нихонбаши... Той беше професор в университета, на име Гийн... Учеше брат ми на специални кодове за дешифровка...

— Кой стои зад убийството на Гийн? — попита Тори. — Може би Фукуда?

— Може би — кимна Хитасура. — Фукуда работи за Големия Езо, основния ми враг... Същевременно обаче имаме сигурни доказателства, че по време на убийството Фукуда е била на другия край на града...

— Втора жена убиец? — изгледа го продължително Тори. — Коя може да е тя?

— Идваш точно навреме, Тори-сан — промълви с блеснали очи оябунът. — Вече съм вдигнал на крак всичките си хора и скоро ще открием неизвестната жена!

— Имаме резултат! — подхвърли Хитасура, притиснал мобифона до ухото си.

— Как? — изгледа го Тори. — Нали не разполагаш с описание на жената, която е ликвидирала Гийн? И нищо не доказва, че тя е свързана с убийството на брат ти?

— Засякохме Фукуда — отвърна оябунът. — Тя знае всичко, остава да я принудим да говори...

— Каква е тази Фукуда, която постоянно споменавате? — намеси се Ръсел. — Нима наистина е жена убиец, която действа за Якудза?

— Точно така — отвърна Тори.

Микробусът продължаваше пътя си из улиците на Токио. Хитасура не изпускаше мобифона, по който информацията за претърсването на града пристигаше като пълноводен поток.

— Не съм знаел, че Якудза прибегва до помощта на жени — поклати глава Ръсел.

— Така е — съгласи се Тори. — Но Фукуда е изключение.

— Това до голяма степен е вярно — обади се Хитасура, временно прекратил телефонните разговори. — Фукуда е жена, която... хм... е успяла да си извоюва мястото сред Якудза.

— При това насилствено — намръщено добави Тори. — С кръв и жестокост е обърнала вниманието на оябуните върху себе си...

— Само на някои — поправи я Хитасура. — Много оябуни не биха я приели за нищо на света.

— Въпреки че върши работата си далеч по-добре от мъж...

Хитасура се намръщи при забележката ѝ, после изведнъж избухна в смях.

— Тори-сан също е изключение — уточни той. — Никога не бих си позволил да я подценя заради пола ѝ... — каза го така, сякаш очакваше поздравления за откритието си.

— Ако разбирам правилно мисълта на Хитасура-сан, той е убеден, че всяка жена убиец в този град би трябвало да е обучена от Фукуда — поясни Тори. — Следователно ключът на загадката е именно в нея...

— Чакайте малко — рече Ръсел и огледа лицата на събеседниците си с нарастващо внимание. — Какво ви кара да сте уверени, че тази висококвалифицирана професионалистка ще сподели тайните си с вас, дори и да я заловите?

Хитасура хвърли бърз поглед към Тори.

— Какво пропускам? — настоя Ръсел. Хитасура мълчливо му обърна гръб и той рязко се завъртя. — Тори?

Тя мълчливо взе ръката му и я положи върху лявото си бедро. Необичаен жест, натезал от спомена за срещата им в библиотеката на бащиния дом, когато беше дошъл да я повика на работа... Тогава той сам я беше докоснал по бедрото: „Как се чувстваш?“ Във въпроса му имаше и намек за неясното бъдеще; примитивен, но многозначителен, натезал от вълнение...

— Фукуда ти е счупила крака, така ли?

Въпросът беше зададен почти шепнешком, но Тори се намръщи и затвори очи, сякаш ослепена от режещата синкаво-бяла светлина на експлозията в тунела на метрото. Експлозия, която прогори веждите и косъмчетата по ръцете ѝ; която отново я накара да изпита неприятното чувство, че не пада, а се носи във въздуха... Там долу, в мрачната дупка, прокопана далеч под токийските улици... За миг не усети нищо, после взривната вълна я поде като перце, шокът изчезна и на негово място дойде болката — остра, пареща, нетърпима... Тялото ѝ натеза като олово и се стовари върху релсите — две сребърни нишки, намазани с нещо мазно и гадно; нещо, което изсмукваше силите ѝ... После над нея се появи тържествуващото лице на Фукуда, ехото на тунела усили гласа ѝ, придаде особена тежест на думите ѝ: „Казах ти да не ми се пречкаш, но нямаше кой да ме чуе. Отне ми нещо, което беше твърде скъпо за мен. Сега ще платиш с живота си... — гласът прекъсна, задавен от гняв. — Заложила си на погрешния кон, драга! Рано или късно ще премахнем Хитасура — точно както премахнахме и теб! Няма да ни е много трудно, повярвай ми!“

После Фукуда изчезна, на нейно място се появи грохотът на приближаващия се влак. Локомотивът изскочи иззад завоя, релсите блеснаха под светлината на прожекторите му. А Тори лежеше върху релсите, без да може да се помръдне...

— Тори, Тори! — разтърси я Ръсел. — Добре ли си?

Тори бавно извърна бледото си лице към него.

— Не — дрезгаво прошепна тя и очите ѝ се заковаха в неговите. — Описах пълен кръг, Ръсел... Отново съм там, откъдето тръгнах. Веднъж победих смъртта, сега ще трябва да опитам отново...

Издание:

Ерик Лустбадер. Операция „Бялата звезда“. Книга 1

Американска. Първо издание

ИК „Гарант-21“, София, 1996

Редактор: Елисавета Павлова

ISBN: 954-800-963-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.